chỉ cần có ÁNH MẶT TRỜI tôi sẽ ở cạnh

ĐÀO ĐÀO NHẤT LUẬN

EDIT:UMI

TRUYỆN ĐƯỢC EDIT VÀ CHIA SẺ MIỄN PHÍ TẠI OCAMTHU.FORUMK.BIZ

CHỈ CẦN CÓ ÁNH MẶT TRỜI, TÔI SẼ RỰC RỠ

Tác giả: Đào Đào Nhất Luân

Umi

Thể loại: Hiện đại, thanh mai trúc mã, hài, HE, 40 chương, hoàn.

Umi

Editor: Umi

Umi

Nguồn ocamthu.forumk.biz

Umi

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Lời tác giả:

Bạn hỏi tôi vì sao lại muốn viết quyển tiểu thuyết này?

Nếu như có một ngày tôi biến thành lưu manh, quyển tiểu thuyết này có thể sẽ nói cho người khác biết được rằng, tôi đã có một thời hồn nhiên… Tôi có một hồi ức mơ hồ: Hiện tại, tiết mục mà tôi thích nhất là quảng cáo ngực khủng, giống như trước đây tôi thích xem "Thế giới động vật" nhất vậy.

Hiện tại, việc tôi thích làm nhất là YY vô số mỹ nam, cũng giống như trước đây, khi không tìm được đề tài để nói với nam sinh, tôi sẽ dứt khoát giơ viên gạch lên hỏi "Đây là cậu làm rơi sao?"

MỤC LỤC

Chương 1 – Chương 2 – Chương 3 – Chương 4
Chương 5 – Chương 6 – Chương 7 – Chương 8
Chương 9 – Chương 10 – Chương 11 – Chương 12
Chương 13 – Chương 14 – Chương 15 – Chương 16
Chương 17 – Chương 18 – Chương 19 – Chương 20
Chương 21 – Chương 22 – Chương 23 – Chương 24
Chương 25 – Chương 26 – Chương 27 – Chương 28
Chương 29 – Chương 30 – Chương 31 – Chương 32

Chương 33 – Chương 34 – Chương 35 – Chương 36
Chương 37 – Chương 38 – Chương 39 – Chương 40

Đúng như tôi đoán, khi buổi tiệc đã tàn, tất cả đều đã là quá khứ.

Buổi tiệc đã tàn, người cũng đã tan, nhưng anh lại đứng đấy, với mọi người, trong ánh hoàng hôn sâu nồng, tôi không thể nào phân biệt được gì nữa, có lẽ cũng sẽ không thể gặp lại cảnh tượng này được nữa. Trong khu vườn còn tung tăng những hạt nắng ấm, tràn ngập tiếng nói cười, ngỡ chỉ cách nhau bởi một cái chớp mắt, nhưng tôi lại không thể tiến tới.

Bọn họ giấu tôi một bí mật, và muốn tôi suy đoán về bí mật đó. Nếu đoán đúng, tôi sẽ có cơ hội gặp anh, sẽ có thêm hy vọng trong tình yêu say đắm của tôi dành cho anh.

Nhưng đến khi đã đoán ra, tôi mới phát hiện, tất cả đều đã là quá khứ, thời gian sớm đã thay đổi câu đố rồi.

Tịch Mộ Dung

(Đây là một đoạn văn ngắn Đào Đào Nhất Luân trích từ một tác phẩm của nhà văn Tịch Mộ Dung)

Chương 1 – Mực và người Nhật Bản

Chào mọi người, tôi là Chu Du, nếu biết tôi thì xin mọi người cho tràng pháo tay, còn không biết thì cửa ở bên kia, cứ thong thả… Ơ? Mọi người đều đi hết rồi à? Đừng mà, mọi người quay lại, quay lại cả đi. Bây giờ chưa biết tôi là ai? Không sao cả, về sau ắt sẽ biết thôi. Bốn biển là nhà, khắp nơi đều là huynh đệ, cần gì phải có quan hệ máu mủ ruột rà mới là người một nhà, đúng không? Nếu thấy tôi nói đúng thì mọi người khích lệ cho tôi một tràng pháo tay nào! Mấy người bên tay trái tôi không đủ nhiệt tình nha. Mấy người bên tay phải tôi kia, xem những người trước mặt tôi nè, nhiệt tình biết bao, phải học hỏi! Nào mọi người, chúng ta cùng hợp lực vỗ tay, như sấm vang sét rền, cho núi dời biển lấp, cùng khích lệ tôi nào .

Để mọi người dễ hình dung ra tôi, thì phải kể chuyện lúc tôi còn nhỏ. Từ lúc ra đời, tôi đã là một người bất hạnh. Mặc dù không gãy tay thiếu chân, nhưng so với tiểu tử ra đời trước tôi nửa năm ở nhà đối diện thì cả đời tôi luôn bị cậu ta đè ở dưới, không ngóc đầu lên được.

Lúc nhỏ, không ai nói bộ dạng tôi xinh xắn, thậm chí cũng không nói tôi đáng yêu, chỉ có một chú cùng một dì rất gượng ép mà nói tôi có khí chất. Tôi vin vào cái "có khí chất" đó mà ngẩng đầu trưởng thành, sau đó tôi mới biết, ở chỗ tôi sống, nếu con gái nhà người ta không

đáng yêu thì chỉ có thể an ủi cô ta có khí chất.

Tạm thời không bàn đến chuyện sau này tôi lớn lên như thế nào, chúng ta chỉ nói về những việc khi tôi còn bé thôi. Như đã nói ở trên, đối diện nhà tôi có một thằng nhãi ranh, tên cậu ta là Đỗ Dực, chỉ cần nghe tên thôi đã biết cậu ta không có nội hàm! Bình thường nếu không có nội hàm, người tài giỏi sẽ chọn cách ký "rồng bay phượng múa" tên của mình như bác sĩ, nhìn không hiểu gì cả. Cách này vừa gián tiếp vừa trực tiếp xâm hại đến lợi ích của tôi. Khi tôi 4 tuổi, một chữ bẻ đôi còn chưa biết, cậu ta đã nói tôi mắc chứng rối loạn nhiễm sắc thể thứ 21, thiểu năng trí tuệ bẩm sinh.

(Rối loạn NST thứ 21: còn được gọi là bệnh Down)

Tôi luôn nhớ về buổi chiều của một ngày nào đó, Đỗ Dực hưng phấn gõ cửa nhà tôi như biết tin Đài Loan đã thực sự trở thành một phần của tổ quốc *(Umi: Đài Loan là một lãnh thổ của Trung Quốc, nhưng có bộ máy nhà nước riêng)*, cậu ta hấp tấp nói: "Chu Du, cậu được cứu rồi, mau xem TV đi", rồi không nói thêm lời nào nữa, cứ vậy mà vào nhà tôi rồi mở TV. Khi cậu ta dò đến đài OX thì một hàng chữ loạt vào mắt tôi, cảm giác giống như "đi hết ngọn núi thì chỉ có một miếng vải rách là lọt vào mắt" vậy. Hàng chữ đó là: Hoan nghênh bạn đến với dịch vụ cải thiện linh khí và trí tuệ! Tâm hồn bé nhỏ của tôi chưa từng bị đả kích lớn đến vậy.

Đỗ Dực là người làm người khác phải ghen tị vì cậu ta rất đẹp trai. Trong khu chung cư, cứ hễ là con gái thì sẽ thích chơi với cậu ta, cho dù có bị cự tuyệt tàn nhẫn đến đâu thì họ vẫn cứ tìm cậu ta chơi. Tôi đặc biệt nhớ tới một việc, khi ấy, cô bé Tiểu Ngân e thẹn cắn khăn tay, đứng dưới lầu chờ cậu ta xuống chơi cùng. Cậu ta xuống thật. Vậy là hiện lên một màn mấy cô bé răng ngà cắn khăn tay, lòng ngổn ngang theo gió khi nhìn thấy cậu ta đến trước mặt, rồi xoay người đi đá cầu với các cậu trai khác.

Quan hệ hàng xóm của ba mẹ tôi và ba mẹ Đỗ Dực không tệ, nhưng vì cuộc sống vội vã nên không thể thường xuyên trò chuyện được. Ấy vậy mà mẹ tôi lại ghen tị một cách trần trụi với Đỗ Dực. Cổ văn có câu "Tiểu thì liễu liễu, đại vị tất giai". Khi đó tôi còn nhỏ, không biết câu này nghĩa là gì, đến khi hiểu được thì lại thấy không đúng lắm.

(Tiểu thì liễu liễu, đại vị tất giai: nghĩa là tuy thuở nhỏ rất thông minh nhưng sau khi trưởng thành chưa chắc trở thành người hữu dụng)

Thời gian cứ thế trôi qua…

Tôi và Đỗ Dực cùng học chung ở nhà trẻ Tiểu Thái Dương. Nhà trẻ này cũng giống như những nhà trẻ khác, phân ra làm hai ban là Đại Ban và Tiểu Ban. Tôi là một đứa trẻ chẳng có

tiếng tăm gì, mỗi ngày lấy hai sợi dây có gắn hai hoa hồng nhỏ nhỏ, cột tóc lên thành hai bím tóc đuôi ngựa hoa hồng xinh xinh. Ở Đại Ban, Đỗ Dực luôn là đứa trẻ cao nhất, còn tôi lại là đứa lùn thứ hai, người lùn nhất là Tiểu Trương. Khi chúng tôi nghe cô giáo nói Tiểu Trương đã chết vì bị viêm phổi, cả lũ đều ngây ngốc, chỉ biết chết là sẽ không thể nào đi học nữa. Chỉ có tôi òa khóc, thậm chí là khóc tức tưởi. Thấy vậy, trước mặt các bạn, cô giáo còn khen tôi cái gì mà "Tâm hồn nhạy cảm, chan chứa yêu thương, biết quan tâm bạn học". Khi đó tôi 5 tuổi, chẳng hiểu cô giáo nói gì.

Tan học, tôi rầu rĩ về nhà, mắt sưng to như quả đào. Lúc lên cầu thang, tôi nghe Đỗ Dực gọi, hỏi tại sao tôi khóc. Tôi buồn bã dựa vào góc tường, hàm răng thiếu mất cái răng cửa cắn cắn khăn tay, hỏi lại: "Từ nay về sau Tiểu Trương sẽ không đi học nữa, đúng không?". Đỗ Dực không đổi sắc mặt nhìn tôi gật đầu. Vậy là tôi lại òa khóc, kêu to một tiếng "tê tâm liệt phế". Lúc ấy, có một dì đi ngang qua, nhìn tôi đang nước mắt nước mũi tèm lem với ánh mắt thương xót, mà chúng ta tạm thời gọi là "Cảnh tượng thê thảm", đồng thời dì ấy liếc qua tên Đỗ Dực cao hơn tôi nửa cái đầu đang đứng bên cạnh trách mắng "Mới tí tuổi đầu mà đã biết bắt nạt bạn học nữ, không khéo trưởng thành còn trở thành lưu manh", cái này chúng ta gọi là "Lời đồn đãi". Lỗ Tấn tiên sinh đã nói, cảnh tượng thê thảm làm mắt ta không đành lòng xem, còn lời đồn đãi thì càng làm tai ta không đành lòng nghe… Im lặng, vẫn là im lặng… Đây không phải là bộc phát trong im lặng, mà là tức chết trong lặng im.

"Đừng khóc!", Đỗ Dực nổi nóng, "Căn bản là cậu với Tiểu Trương không nói chuyện nhiều, cậu sẽ không khóc vì thương xót cho Tiểu Trương. Nói đi, vì sao cậu khóc?"

Trẻ con suy nghĩ rất đơn thuần. Nếu tôi 20 tuổi, xuyên không rồi nhập vào cơ thể 5 tuổi của đứa trẻ nào đó, tôi nhất định sẽ nói: "Mỗi lần nghĩ đến việc tôi sống 5 năm nhưng lại không cống hiến được gì cho Tổ quốc, tôi hối hận đến rơi nước mắt…". Nhưng khi đó, với hình hài và khối óc 5 tuổi, tôi đã nói: "Tiểu Trương không đi học thì tớ sẽ là người lùn nhất lớp…"

Tiểu Trương, cậu có biết cậu bỏ đi như vậy là đả kích rất lớn đối với tớ không? Lần đầu tiên trong đời, tớ biết cảm giác đau lòng vì một người đã khuất là như thế nào. Tứ tình nguyện mong muốn rằng người bị viêm phổi là Hiểu Linh – người thấp thứ ba của lớp, như vậy cậu vẫn sẽ là đệ nhất người lùn của lớp, còn tớ cũng sẽ giữ được cái ghế đệ nhị, như vậy không tốt hơn sao?

Vinh quang trở thành Đệ nhất người lùn của lớp, tôi đành phải kéo ghế vào hàng đầu mỗi khi cô giáo kể chuyện. Tình hình cứ như vậy cho đến khi chúng tôi học Tiểu ban, tôi may mắn được thăng hai cấp, trở thành người lùn đứng thứ ba của lớp. Mỗi lần mẹ dẫn tôi đi dâng hương Quan Thế Âm Bồ Tát, tôi đều vô cùng nghiêm túc cầm ba nén hương quỳ trên đất, mang theo lòng tin Đại Từ Đại Bi nơi cửa Phật, nhìn thẳng Quan Âm nương nương khấn cầu:

“Bồ Tát phù hộ cho người lùn nhất và người lùn xếp thứ hai của lớp chúng con là Hiểu Vũ và Tiểu Anh ngàn vạn lần không được chết”.

Nhưng trời lại không chiều lòng người. Qua kỳ nghỉ đông, đột nhiên Hiểu Vũ lại cao bằng tôi, mà bất hạnh thay là Tiểu Anh lại theo gia đình di cư sang Mỹ. Thế là tôi và Hiểu Vũ đồng hạng, lùn nhất lớp.

Khi nghe tin Tiểu Anh chuyển trường, tôi lại khóc lần nữa. Tôi vừa đi vừa khóc thẳng một mạch về nhà. Ở phía sau, Đỗ Dực gọi tôi, hỏi vì sao tôi khóc. Nếu cho tôi xuyên không lại lần nữa, tôi sẽ nói: “Tôi cứ giương mắt lên xem người Trung Quốc quay lưng với đất nước, rồi gia nhập chủ nghĩa tư bản dơ bẩn mà không có cách nào ngăn chặn. Nghĩ đến đó, tôi cảm thấy có lỗi sâu sắc với Tổ quốc, vì vậy mà hối hận đến rơi lệ”. Thế nhưng trên thế giới này, ai có thể thực sự xuyên không?

Không đợi tôi mở miệng, Đỗ Dực đã nói: “Không phải lần này cậu khóc lại là vì trở thành người lùn nhất lớp đấy chứ?”.

Tôi nước mắt lưng tròng mà gật đầu, cảm thấy thực ra Đỗ Dực rất hiểu mình. Tôi nghĩ hoài nhưng không thể hình dung ra cái gì, nên đành trộm lấy một câu thơ mà tôi đã từng đọc được: “Người hiểu mình, lòng sẽ lo lắng. Người không biết mình, lòng êm như sông lặng sóng”.

Thời gian thấm thoát thoi đưa. Hơn một năm sau, tôi và Đỗ Dực cùng vào tiểu học. Vì nhà chúng tôi gần nhau nên mỗi ngày đều cùng đi học, nhưng khi tan trường thì tôi về một mình, cậu ấy sẽ đi đá cầu với các bạn nam khác một lát rồi mới về.

Tôi vô cùng sung sướng khi phát hiện lớp chúng tôi có bốn bạn khác còn lùn hơn tôi nữa. Phải chăng Quan Âm Bồ Tát đã hiển linh, thực hiện lời khấn vái của tôi? Thực ra, khi cách buổi khai giảng mấy ngày, mẹ dẫn tôi đến chùa cầu nguyện cho tôi học giỏi, ngày càng vươn lên. Hôm đó, sau khi nghe mẹ nói Như Lai Phật Tổ còn lợi hại hơn Quan Âm Bồ Tát thì tôi đã chạy đi ôm chân Phật Tổ Như Lai. Khi tôi đang bận khấn vái vị Phật Tổ kia thì có một sư thầy đến hỏi tôi đang khấn xin cái gì. Tôi đoán là sư thầy ấy nghĩ tôi còn nhỏ, không hiểu những việc “ôm chân phật” như này có ý nghĩa gì nên mới đến trêu tôi đây mà.

Tôi ngẩng đầu, giọng nói vô cùng thành kính, vô cùng nghiêm túc “Con cầu xin Như Lai Phật Tổ hiển linh, phù hộ bốn bạn học cùng lớp bình an, ba mẹ của các bạn ấy cũng có công việc ổn định”.

Sư thầy nghe tôi nói xong thì giật nảy mình, đi quanh tôi ba vòng, luôn miệng nói “Thiện tai thiện tai”, rồi hốc mắt đỏ hoe, nói với mẹ tôi rằng tôi rất có tuệ căn, tương lai nhất định sẽ

rất xán lạn.

Thương Ương Gia Thố đã từng viết:

"Đời này thật khó vẹn cả hai

Không phụ Như Lai cũng phụ nàng"

Trong một năm, tôi trở thành kẻ lùn thứ ba của lớp. Nửa năm sau, tôi là người lùn thứ hai. Chưa được một năm sau nữa, Tiểu Hoa chuyển lớp, tôi lại vinh quang trở thành người có chiều cao khiêm tốn nhất lớp. Lần này tôi không khóc, bởi vì tôi biết, áp lực chính là tinh hoa!

Chủ nhiệm lớp tôi là cô giáo Cung, dạy môn Ngữ Văn và Tự Nhiên. Vào hoạt động khóa đầu tiên của lớp hai, cô cho chơi trò thi hiểu biết về loài cá. Mỗi tổ làm một đội tổng cộng có bốn đội. Cô Cung đưa ra câu hỏi "Ai có thể kể tên 5 loài cá lớn?". Tôi giơ tay, hồi hộp đứng lên, gương mặt hơi vặn vẹo vì hưng phấn. Khi đó, chương trình yêu thích nhất của tôi là "Thế giới động vật", giống như bây giờ tôi thích xem "Tối nay làm gì" nhất ấy. Tôi hít sâu một hơi, lớn tiếng trả lời "Cá chép, cá trắm cỏ, cá mập, mực…à, còn có cá răng đao"

"Tốt lắm, em ngồi xuống đi". Cô Cung gật đầu tán thưởng.

"Thưa cô…" Một giọng nói lành lạnh đột ngột bay vào tai, tôi quay đầu lại nhìn. Ở hàng ghế cuối cùng, Đỗ Dực giơ tay đứng lên. Cậu ấy rất gầy, trên người khoác một cái áo lông trắng, nói "Mực không phải là cá!"

"Tại sao mực lại không phải là cá?" Tôi căm phẫn, đứng lên mà không kịp giơ tay, giống như vị lãnh tụ nông dân Trần Thắng Ngô Quảng "Vương Hầu Tôn Ngộ Không cũng giống ông, đều không phải trời sinh ra đã ở địa vị cao quý". Tôi vừa "khởi nghĩa" đã nhận được sự ủng hộ của các bạn khác. Lý Nhược cũng đứng lên với tôi, nói "Nó sống trong nước, vậy sao lại không phải là cá chứ?". Lý Nhược chuyển trường khi chúng tôi lên lớp ba, tôi đã buồn rất lâu vì chuyện này. Tuổi thơ tươi đẹp luôn có khách qua đường vội vã.

Cô Cung chỉ cười mà không nói, thích thú nhìn Đỗ Dực sẽ phản bác lại như thế nào. Đỗ Dực im lặng một lúc lâu, trong lòng tôi như có con cá nào đó đang khiêu vũ. Hừ, xem cậu có thể ngông cuồng được bao lâu. Hừ, tại sao mực lại không phải là cá? Đừng tưởng nó dài hơn hơn mấy con cá khác thì nó không phải là cá! Hừ, đúng là nông cạn, thật đúng là đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, hừ hừ hừ!!!

Nhưng nghiệt ngã thay, trong cái lớp ai nấy đều lùn tịt, thành tích trung trung thì việc cao xếp thứ ba của lớp, thành tích đứng nhất lớp thì cậu ta đúng là khiến người khác phải ghen

tị.

Khi ghi điểm, lớp trưởng Tần Phong không gì là không biết ôn hòa nói: "Mặc dù mực có hình dáng không giống với nhiều loài cá khác nhưng nó vẫn là cá. Đỗ Dực, cậu nghĩ lại xem, nếu mực không phải là cá thì sao tên của nó lại có chữ "cá"?"

(鱼: Cá

章鱼*: mực)*

Đang lúc cô Cung chuẩn bị cho bọn tôi ngồi xuống thì Đỗ Dực khẽ nhếch đôi môi mỏng nhàn nhạt, phun ra một câu: "Người Nhật Bản cũng có chữ "người"."

Nghe thế, cô giáo kinh hãi, mắt kính cũng rơi xuống sống mũi. Trong mười năm cô dạy tiểu học, có lẽ Đỗ Dực là người đầu tiên dùng lý do này để chứng minh mặc dù mực có chữ "cá" nhưng không phải là cá. Không xét đến việc Đỗ Dực có đúng hay không, riêng việc một câu văn mang ý nghĩa thù nước hận nhà được nói ra bởi một học sinh tiểu học.

Đã từng có một người Nhật Bản hỏi người Trung Quốc, cuộc kháng chiến chống Nhật đã qua lâu như vậy nhưng tại sao người Trung Quốc vẫn không chào đón người Nhật Bản? Người Trung Quốc nọ đã nói, khi một đứa bé Trung Quốc chào đời, trong người nó đã chảy dòng máu chống Nhật, như người máy đã được lập trình vậy.

Nghĩ kỹ thì người Trung Quốc nọ nói cũng đúng. Khi còn nhỏ, chúng tôi chơi trò bắt người, thường căm phẫn gọi bạn đóng vai kẻ xấu là "Quỷ tử Nhật Bản". Trong khu chung cư, có một cậu con trai tên là Hoàng Quân, một cái tên cũng khá phổ biến. Nhưng bởi vì một bộ phim truyền hình Nhật Bản có một nhân vật Quỷ tử Nhật Bản thường tự xưng là "Hoàng quân" nên không ai dám chơi với cậu ta. Hoàng Quân kêu trời gọi đất, lăn lộn muốn ba cậu ta khi đó là trưởng đồn công an đổi tên lại thành Hoàng Quốc Cường. Bang hội Tiểu Quỷ Đầu chúng tôi biết được thì ra cậu ta là người Trung Quốc kéo cậu ta chơi cùng. Khi chơi trò bắt người, cậu ta thà bị đánh cũng không chịu đóng vai Quỷ tử Nhật Bản. Thế nhưng sau này, Hoàng Quốc Cường đi du học ở Nhật, nghe nói cậu ta còn cưới một cô nàng người Nhật làm vợ, rồi nhập quốc tịch Nhật Bản luôn. Mỗi lần nhớ đến chuyện này tôi đều cảm thán vô cùng, thế sự vô thường mà.

Lại nói đến việc của Đỗ Dực. Sau khi cậu ta nói xong, tất cả đều câm nín, không ai có thể phản bác. Sau một hồi lâu im lặng, lớp trưởng Tần Phong mới cẩn thận nói: "Vậy rốt cục mực có phải là cá không?"

"Mực không phải là cá. Mặc dù nó cũng sống dưới biển, nhưng nó là một loại động vật

thân mềm", cô Cung giải thích, "Chu Du, kiến thức của các em còn hạn hẹp, cô sẽ cho em thêm một cơ hội, nói lại tên một loài cá."

Tôi cắn môi, tay nắm chặt vạt áo, đầu óc trống rỗng, dường như vẫn còn bị đả kích bởi Chương Ngư không phải là cá. Nhiều năm sau, khi nhớ lại chuyện này, Đỗ Dực vẫn lấy "chứng rối loạn tổng hợp 21 nhiễm sắc thể" làm ví dụ. Ấp úng nửa ngày, tôi mới miễn cưỡng nhớ lại tối hôm qua ăn cá hố kho tàu, lập tức thở phào nhẹ nhõm nói một câu "Cá hố", còn cảnh giác liếc mắt nhìn Đỗ Dực. Thật may là cậu ta không tiếp tục nói "Cá hố không phải là cá".

Quả nhiên Bacon nói chí lí, tri thức chính là sức mạnh!

(Francis Bacon (1561- 1626): Một triết gia nổi tiếng người Anh)

Chương 2: Con lừa chở bông vải

Năm hai tiểu học, chúng tôi bắt đầu được học cách đặt câu. Từ một từ ngữ, tôi liền hô phong hoán vũ biến nó thành ý nghĩa kinh người, hòng cho người ta biết được tôi là một đứa bé có năng lực về môn văn. Chỉ là năng lực của tôi bị mọi người nói là hơi quái dị, câu cú tôi đặt ra không phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của người thường. Nhưng nếu bọn học sinh thời nay đọc được văn tôi viết thì đảm bảo sẽ lên QQ kêu gào xin chữ ký của tôi!

Vào kỳ nghỉ đông, cô Cung yêu cầu chúng tôi hoàn thành một bài tập. Đề bài là với một trăm từ cho sẵn, hãy đặt một trăm câu tương ứng với mỗi từ đó, nếu có từ nào không hiểu thì có thể tra từ điển. Tôi dốc lòng dùng cả kỳ nghỉ đông để đặt một trăm câu, trong khi đó, cũng với một trăm từ đó, Đỗ Dực chỉ làm vỏn vẹn trong ba ngày. Ngày khai giảng, tôi tràn đầy tự tin nộp bài. Mặc dù không trông mong vào việc cô giáo sẽ khen ngợi nhưng thực lòng tôi hy vọng sẽ được cô sẽ cho điểm cao. Nhưng hình như Nữ Thần May Mắn lại không được thích tôi cho lắm. Biết sao được, phụ nữ đều không thích những người phụ nữ khác xinh đẹp hơn mình mà. Haiz… Một tuần trôi qua, cô Cung gọi tôi vào văn phòng giáo viên. Trên đường đi, tôi có linh cảm không tốt.

"Chu Du, cô đã xem qua bài tập của em, những câu trong bài đều là do em viết cả sao?", cô Cung lo lắng nhìn tôi và bài làm, mày nhíu hết lại, tâm tình hết sức phức tạp. Sau này, lúc đọc tiểu thuyết ngôn tình, tôi vẫn không thể hiểu được biểu cảm "mi tâm nhíu chặt thành một đường có thể kẹp chết một con ruồi" của nam chính khi thấy nữ chính thân thiết với nam phụ là như thế nào, nhưng khi bất chợt nhớ lại biểu cảm ngày hôm nay của cô Cung, tôi cũng được "khai sáng".

Tôi vô cùng lúng túng, lòng vừa uất ức vừa buồn tủi. Bài tập kia là do tôi tự mình suy

nghĩ mệt óc, vất vả lắm mới viết ra được những câu như vậy nhưng lại sai hết sao?

Cô Cung theo thường lệ lấy ra bài làm có số điểm cao nhất ra. Cô cầm bài của Đỗ Dực, chỉ vào từ "Hâm mộ", nói: "Đỗ Dực tạo câu rất hay. Em xem cách viết của bạn ấy rồi nhìn lại cách đặt câu của mình đi."

Tôi nghiêng đầu qua nhìn. Câu của Đỗ Dực vô cùng ngắn, vô cùng bình thường, đến bây giờ tôi vẫn không thấy hay chỗ nào, ngữ cảnh cũng rất bình thường: "Tôi hâm mộ những chú chim nhỏ, vì chúng có thể tự do bay lượn trên bầu trời bao la." So sánh tới lui thì tôi vẫn thấy câu văn của tôi thể hiện rõ ràng khí khái tự tin của thế hệ trẻ hơn cả: "Ba mẹ, con thật hâm mộ hai người vì có một đứa con gái như con."

Cô Cung thấy tôi im lặng không nói gì, cho rằng tôi đã ngầm thừa nhận, vì vậy nói: "Em xem lại từ này đây, nếu như em viết blah blah thì câu văn sẽ blah blah…"

Tôi khinh thường liếc mắt nhìn câu văn của Đỗ Dực, từ đáy lòng trào dâng cảm giác thằng nhãi này TMD quá dối trá, thảo nào được gia nhập ngay vào nhóm một đội thiếu nhi tiền phong, trong khi tôi chỉ được vào nhóm hai. Sở dĩ cậu ta được gia nhập ngay vào nhóm một là vì cậu ta đã nói: "Nếu mỗi người đều quyên góp một phần tiền nhỏ của mình cho khu vực trẻ em gặp thiên tai thì các bạn ấy sẽ vẫn tiếp tục được đi học." Khi đó rất lưu hành cụm từ "khu vực trẻ em gặp thiên tai", không ai biết khu vực nào của Trung Quốc gặp thiên tai nhưng lại dám cho rằng khắp nơi ở Trung Quốc đều gặp thiên tai. Hơn nữa, Đỗ Dực à, làm sao cậu biết mấy bạn ấy lại thích đi học? Khi đó tôi rất mong muốn tôi sống trong vùng gặp thiên tai, vừa có thể không cần đi học, lại vừa nhận được tiền quyên góp.

(TMD: chửi thề)

Như đã nói, câu văn tôi viết không có chỗ nào là không hay. Những câu văn ấy của tôi thể hiện sự suy tư sâu sắc của một đứa trẻ chưa thành niên đối với cuộc sống. Tôi đã nhiệt liệt hưởng ứng đúng với câu nói của thủ tướng Chu Ân Lai "Vì Trung Quốc quật khởi, chúng ta cần phải học". Hay người ta cũng thường nói "Nếu bạn không đi học thì sẽ bị gả cho nhà lão Trịnh bán thịt heo."

Cô Cung liếc mắt nhìn bài làm của tôi, thở dài: " Haiz, em xem tiếp từ "Khiêm tốn" này."

Tôi tiếp tục liếc mắt nhìn câu văn của Đỗ Dực, cậu ta viết: "Làm người phải khiêm tốn, khi được người khác khen ngợi thì không nên kiêu ngạo." Tôi nghĩ không phải cậu ta nhìn trộm bài làm của tôi nên mới cố ý viết vậy đấy chứ? Thưa cô, cậu ta chép bài của em! Mặc dù đã sửa lại rất nhiều từ nhưng đại khái vẫn là cậu ta chép bài của em!

Cô Cung cầm bài làm của tôi lên xem, bộ dạng như khóc không ra nước mắt, nói: "Sao em có thể viết ra một câu như thế này cơ chứ: Ngày hôm qua, mẹ khen tôi đẹp, tôi không thừa nhận, kết quả là tôi bị mẹ đánh, còn mắng tôi quá khiêm tốn."

Tôi cầm bài kiểm tra cúi đầu ủ rũ về phòng học, còn bài của Đỗ Dực thì được cô Cung dán lên bảng để mấy em khóa sau học hỏi. Thứ hai có buổi họp phụ huynh. Lúc về nhà, tôi bị mẹ mắng học mà không tiếp thu được, trong khi đó bài kiểm tra của Đỗ Dực nhà người ta ở đối diện lại là bài mẫu để các bạn học hỏi, làm mẹ mất mặt với dì Đỗ. Tôi im lặng lấy bài kiểm tra ra đưa cho mẹ. Mẹ tôi xem mà sắc mặt hết trắng lại xanh, cuối cùng đem bài làm của tôi kẹp vào giáo trình của ba, đợi ba về nhà xem.

Ba tôi là giáo viên môn Anh của một trường sơ trung. Lúc ba về, mẹ tôi nhắc ba xem bài kiểm tra của tôi. Ba gật đầu, rồi lại quên mất. Ngày hôm sau, ba đem giáo trình đi dạy, tan trường thì đến đám tang của một đồng nghiệp. Lúc tìm cây bút máy trong túi công văn để ký tên, một điều không may đã xảy ra, bài làm của tôi rớt ra khỏi cái túi, yên vị nằm trên bàn ký tên. Người ngồi ở đó vừa nghe người ta đọc điếu vừa liếc mắt nhìn bài làm của tôi. Kết quả là thân hình anh ta không ngừng run rẩy, mồ hôi đầm đìa, giống như mắc bệnh Parkinson* vậy. Cuối cùng không chịu nổi nữa, anh ta chạy vào WC. Thế là những người đi WC thấy một cảnh tượng như sau: con trai của thầy giáo đã qua đời đứng cười điên cuồng ở nhà vệ sinh trong khi lễ truy điệu đang diễn ra ở trong kia…

*(*Bệnh Parkinson (hay còn gọi là PD) là một rối loạn thoái hoá của hệ thần kinh trung ương làm suy yếu khả năng vận động, lời nói, và các chức năng khác.*

Bệnh Parkinson thuộc nhóm các bệnh rối loạn vận động. Nó có đặc điểm cứng cơ, run, tư thế và dáng đi bất thường, chuyển động chậm chạp và trong trường hợp bệnh nặng người bệnh có thể mất đi một số chức năng vận động vật lý.)

Kỳ nghỉ hè năm hai tiểu học, tiểu khu của chúng tôi và vùng lân cận cùng xây dựng một hồ bơi. Để thu hút mọi người, bọn họ cho mở một lớp bơi lội, còn mời giáo viên đến để tập bơi cho trẻ em. Cũng giống như những bậc phụ huynh khác, khi nghe tôi nói có lớp học bơi, ba mẹ liền nộp 7 tệ cho tôi đi học.

Lớp bơi lội cũng được chia ra thành Tiểu Ban và Đại Ban, tôi ở Đại Ban. Khi đó nhà tôi không có đồ bơi nên mẹ để tôi mặc áo lót và quần cụt xống nước. Đó là lần đầu tiên tôi tắm trong hồ bơi, trong lòng dâng lên một cảm giác thần kỳ không thể nào diễn tả được.

Lúc thầy giáo dạy bơi nói những điều cần lưu ý khi xuống hồ thì tôi lại không chú ý lắm. Tôi có một thói quen khó bỏ đó là chờ đến khi các bạn trong lớp đến đông đủ, tôi lại tìm

ai lùn hơn tôi. Khi đã tìm ra một người lùn hơn, tôi hạ quyết tâm kết thân với cô ấy. Cô bạn xui xẻo ấy có tên là Lâm Phinh. Thầy giáo nói sẽ cho chúng tôi xuống hồ làm quen với nước. Thầy còn nói nước không có gì đáng sợ, nếu muốn yêu thích thì hãy làm bạn thân với nước. Tôi nghe xong cảm thấy vị thầy giáo này thật ngốc, chúng tôi lớn rồi mà lại dùng lời lẽ dành cho mấy đứa con nít để dụ dỗ.

Những người khác đều nhảy ùm xuống hồ, cảnh tượng có phần giống như sủi cảo được bỏ vào. Lâm Phinh cũng nhảy. Thấy vậy, tôi vội vàng nhảy xuống theo, chuẩn bị kết bạn với cô ấy. Ai ngờ hồ nước lại sâu hơn tôi nghĩ rất nhiều. Khi tôi nhảy xuống, chân không đụng đáy hồ nên không thể đứng vững được. Tôi hươ tay múa chân, sợ run cả người, còn bị uống mấy ngụm nước, vốn là muốn nhả ra nhưng không cẩn thận lại nuốt vào.

Đó là lần đầu tiên tôi thấy cái chết gần kề đến vậy.

"Làm loạn cái gì thế?" Không biết ở đâu có người đưa hai tay kéo thắt lưng của tôi đứng dậy. Tôi sung sướng khi lại được đứng vững trên mặt đất, thì lại ngạc nhiên phát hiện… nước chỉ mới ngập tới ngực tôi. Mọi người, bao gồm cả thầy giáo, đều nhìn tôi, người thì cố nhịn cười, người thì cười điên cuồng. Tôi nhìn người trước mặt, hóa ra lúc nãy là Đỗ Dực kéo tôi đứng dậy. Nước chỉ mới ngập trên thắt lưng của cậu ta một chút, trên đầu trên mặt toàn là nước, không cười mà nhìn tôi khinh bỉ: "Cậu đến hồ trẻ em ở Tiểu Ban đi."

Theo bản năng, tôi quay qua nhìn về phía Tiểu Ban, ở đó toàn là mấy đứa nhóc năm sáu tuổi. Nước ở hồ trẻ em chỉ ngập tới bắp đùi của bọn chúng. Bọn chúng đến bơi cái nỗi gì, rõ ràng là đến nghịch nước. Tôi có cảm giác bị sỉ nhục, bĩu môi trừng mắt với Đỗ Dực, lại phát hiện cậu ta nhìn ra hướng khác, mấy bạn nhỏ cũng nhìn ra hướng đó, còn kêu lên "Wow, lợi hại quá".

Tôi nhìn theo ánh mắt của bọn họ, chỉ thấy một thân ảnh mạnh mẽ giống như một chú cá heo nhẹ nhàng qua lại trong nước. Người ấy đang bơi tự do qua qua lại lại trong một cái hồ dài 25 thước. Chờ người đó quay lại, tôi định thần nhìn lại, hóa ra là Lâm Phinh. Trong nháy mắt, tôi đánh tan ý niệm kết bạn với cô ấy. Thì ra khi đó, tôi đã là một đứa trẻ có tính tình không tốt như vậy.

(1 thước = 1,33 m)

Thầy giáo dạy bơi ở đây không dạy chúng tôi cách bơi, chỉ là cho làm quen với nước, còn nắc đi nhắc lại câu nói cũ là hãy làm bạn thân với nước. Tôi giống như một con ốc sên dán mình lên cạnh hồ, thỉnh thoảng vẩy mấy cái, giương mắt nhìn người khác chơi đùa vui vẻ trong hồ, một số người còn học được kiểu bơi chó.

“Tại sao cậu lại không xuống chơi cùng mọi người?” Lâm Phinh tới chỗ tôi đang đứng, vừa chơi vừa bơi vừa nói chuyện. Cô bạn có màu da rất khỏe mạnh, đôi mắt của cậu ấy rất to.

“Một hồ nước thì có gì để chơi. Những tên nhóc kia đều không hiểu chuyện.” Tôi không sợ chết cứng đầu cãi lại. Bởi vì sợ trượt chân chìm xuống nước, tôi cố gắng vịn chặt thành hồ, mặt thì hếch lên trời. Cái này gọi là anh hùng không hỏi xuất xứ, con người không nhìn số tuổi.

Mặc dù Lâm Phinh bơi tốt nhưng khi ấy cũng chỉ là một con nhóc, căn bản là không thể nhìn ra tôi đang giả bộ, nên ở lại hàn huyên với tôi mấy câu. Cô ấy sống ở tiểu khu khác, cũng đang học lớp hai, năm tuổi đã bắt đầu học bơi, là thành viên của đội bơi lội thiếu nhi. Thật đúng là có người thâm tàng bất lộ thì sẽ có người đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm.

(Thâm tàng bất lộ: cố giấu đi tài năng)

Hai giờ đồng hồ trôi qua rất nhanh, lúc mặt trời đã ngả về hướng tây, tôi dựa vào cạnh hồ ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đến khi bên cạnh có người đẩy một cái, tôi mới tỉnh táo lại, ánh mắt mơ màng. Đỗ Dực đứng bên cạnh tôi, kiệt sức nói: “Mệt chết đi được, về nhà thôi.”

“Ừ”, tôi đáp lại, cẩn thận vịn vào thành hồ. Các bạn học đã về hết phân nửa, tôi bò lên bờ, mới đi được mấy bước thì thấy có gì lạ lạ, trên đùi có cảm giác quần dính dính như đang bị rong quấn vào vậy. Đó chỉ là một hiện tượng rất bình thường khi vừa ở dưới nước lên, nhưng khi đó tôi không hiểu, cảm thấy rất buồn cười.

“Tiểu Du, sao học bơi mà cậu lại mặc như vậy?”, Đỗ Dực đi phía sau tôi, cậu ta mặc một cái quần bốn góc màu trắng, phía trước còn in hình Transformers.

Tôi nhìn xung quanh, phát hiện nếu là con gái sẽ mặc đồ bơi màu đen, còn là con trai thì mặc quần bốn góc, đều là trẻ con nên cũng chẳng kiêng kỵ gì. Hơn nữa, khi đó, tôi cũng không hiểu mà cũng chẳng biết chỗ nào nên che, còn chỗ nào là không nên che.

Lưng của tôi ướt đẫm, áo cứ dính dính vào người. Con gái nhà người ta đều mặc đồ bơi hở lưng, đâu giống như tôi mặc một cái áo lót cũ kỹ, viền áo cũng cuốn cả lại.

Logic của trẻ con rất kỳ lạ, nếu thấy ai đó không giống như những người khác thì sẽ thấy người đó rất quái dị. Dù sao năm đó tôi cũng là một đứa trẻ bình thường, vậy nên khi thấy những bạn nữ khác mặc đồ bơi hở lưng còn tôi lại mặc áo lót, tôi nghĩ tôi mặc sai đồ rồi.

Sau khi lên bờ được một lúc, tôi cảm thấy hai chân nặng như chì, không bước nổi, vì thế đặt mông ngồi luôn xuống đất . Như đã nói qua, ai mới ở trong nước ra đều như vậy, nhưng

khi đó tôi không hiểu, cho rằng bởi vì quần áo bị ướt nên cả người mới nặng như vậy. Khi bé không phải có nghe một câu chuyện ngụ ngôn sao: Có một con lừa trên lưng chở muối bị rơi xuống nước, sau khi đứng lên thấy nhẹ đi rất nhiều. Vì vậy, lần sau con lừa cố ý rơi xuống nước lần nữa. Nhưng lần này, con lừa bị chết đuối vì trên lưng đang chở đầy bông vải.

Mặc dù Đỗ Dực biết mực không phải là cá nhưng cũng không thể hiểu chúng ta sẽ chịu ảnh hưởng bởi lực đẩy của nước trong một thời gian ngắn sau khi lên bờ, vì vậy khi đi được mấy bước, cậu ta cũng ngồi xuống cạnh tôi. Tôi cởi áo lót, ngay cả giơ tay cũng thấy tốn rất nhiều sức. Đỗ Dực tò mò hỏi vì sao tôi phải cởi áo lót, tôi khinh thường nói: "Quần áo bị ướt thì sẽ rất nặng, đần quá!"

Đại khái là Đỗ Dực cũng biết truyện ngụ ngôn Con lừa chở bông vải nên bắt chước tôi cởi đồ. Cởi xong, cậu ta thử đứng dậy, rồi nói: "A, hình như có thể đi được rồi."

"Thật không?", tôi mừng rỡ chớp mắt mấy cái, vội vàng cởi quần, nhưng quần bị ướt nhẹp nên rất khó cởi. Đỗ Dực, một thành viên của nhóm một đội thiếu nhi tiền phong, bình thường được dạy về tinh thần Lôi Phong, nên lúc này tích cực giúp tôi cởi quần.

Hai bà mẹ của chúng tôi đem khăn tắm tới chờ ở bên ngoài, thấy các bạn khác đều đã đi ra nhưng mãi vẫn không thấy hai chúng tôi nên vào trong tìm.

Sau đó, hai mẹ lập tức kinh hãi khi thấy cảnh Đỗ Dực khỏa thân đang kéo quần của tôi xuống trong khi áo lót của tôi đã bị vứt sang một bên.

Sau này, khi trưởng thành, nhớ lại sự kiện khỏa thân đó, Đỗ Dực vẫn sợ hãi như trước, phân trần lúc đó anh không có ý gì cả, chỉ là bơi liên tục trong hai giờ đồng hồ nên rất mệt, muốn về nhà sớm nên mới giúp tôi cởi quần. Khi đó, anh hoàn toàn không có hứng thú với tôi.

Mẹ của Đỗ Dực lại không thể kiên nhẫn để hỏi rõ có phải cậu ta có ý gì hay không, bà chỉ nhìn thấy ban ngày ban mặt mà đứa con trai ưu tú yêu quý của mình lại dám lột quần con gái nhà người ta. Dì Đỗ sải từng bước dài, đến nơi liền kéo Đỗ Dực đang lõa thể về nhà, còn mẹ tôi lại bi thương chạy đến ôm tôi, giống như tìm thấy con gái sau nhiều năm thất lạc vậy.

Tối hôm đó, tôi nghe cửa đối diện truyền đến tiếng khóc của Đỗ Dực. Một lát sau, ba mẹ Đỗ Dực dẫn cậu ta đang nước mắt nước mũi tèm nhem đến nhà tôi xin lỗi. Sau khi nghe tôi giải thích, ba mẹ hai bên đều thở phào nhẹ nhõm.

Theo như Đỗ Dực nói, đó là lần đầu tiên cậu ta bị đánh.

Chương 3: Bí mật từ Ultraman

Cũng giống như trước, lên lớp bốn tiểu học tôi vẫn là người lùn nhất lớp. Mặc dù tôi được dạy "Của hiếm mới là của quý" nhưng tôi chỉ hiếm chứ không quý. Năm lớp 4 nhanh chóng trôi qua. Hai tháng sau, cơ thể tôi bắt đầu có sự biến đổi. Lúc đầu thì tôi thường xuyên bị chuột rút khi đang ngủ làm đầu gối rất đau, sau đó thì đến ngực cũng đau, nhất là khi lỡ tay chạm vào lúc tắm.

Đó là lần thứ hai tôi cảm thấy cái chết cận kề như vậy. Không biết có ai còn nhớ Tiểu Trương học cùng lớp với tôi lúc còn ở nhà trẻ không? Bạn ấy bị viêm phổi mà chết. Nhưng vấn đề tôi muốn nói là lúc đó Tiểu Trương là người lùn nhất lớp, bây giờ người lùn nhất lớp lại là tôi! Có phải tôi cũng sẽ bị viêm phổi mà chết không? Tôi nơm nớp lo sợ nhớ lại hội thao mùa xuân khi còn học ở Đại Ban. Có thể nói suốt đời tôi chưa bao giờ thấy đồng phục của nữ sinh lại có thể đẹp đến vậy. Tiểu Lam mặc một cái váy liền áo màu trắng, Tiểu Trương ngồi trước mặt tôi đeo một cái túi màu hồng, cắn ngón tay ngây ngốc nhìn vào ống kính. Tôi đeo cái nơ cũ mèm, cười hồn nhiên, nhìn rất rạng rỡ, rất ăn ảnh. Có lẽ ngoài "có khí chất" ra, tôi còn có ưu điểm này nữa.

Lục Du có nói: người nhỏ tuổi nào biết được sự đời.

(Lục Du (1125 - 1210): là nhờ thơ thời Tống)

Những ai càng lớn tuổi thì phiền não càng nhiều, không giống như lúc bé không hiểu gì, chỉ biết chơi trò đánh giặc, giả làm binh sĩ hô to: "Vì một Trung Quốc đổi mới, tiến lên!", rồi giả chết.

Bốn năm tiểu học, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng đủ để tôi biết sợ chết. Sống ở thời hòa bình thì đứa nhỏ nào lại không sợ chết chứ. Vì ban ngày nhìn bức ảnh chúng tôi chụp chung lúc còn ở nhà trẻ nên buổi tối tôi mơ thấy Tiểu Trương. Trong mơ, Tiểu Trương mặc đồng phục của nhà trẻ, tôi như có ý thức, hỏi: "Cậu có thật là Tiểu Trương không? Chẳng phải cậu đã chết rồi sao?"

Tiểu Trương vô cùng bình tĩnh, nói với tôi: "Không sai, tớ đã chết. Cảm ơn cậu vẫn còn nhớ rõ tớ. Tối mai tớ lại đến chơi với cậu." Tôi gật đầu nói được.

Sau đó, chân tôi lại bị chuột rút, đau đến mức làm tôi tỉnh ngủ. Nhớ lại giấc mơ lúc nãy, tôi lập tức òa khóc. Phòng của ba mẹ tôi khi đó còn sáng đèn, nghe tiếng khóc, họ liền chạy sang phòng tôi hỏi có chuyện gì. Tôi kể với ba mẹ về giấc mơ của tôi, cả lời Tiểu Trương nói sẽ đến tìm tôi chơi nữa, nhưng ba mẹ đã quên Tiểu Trương từ lâu rồi. Tôi lại khóc sướt mướt

nói với ba mẹ về việc tôi thường bị đau đầu gối lúc nửa đêm, lúc tắm ngực cũng đau, có thể là tôi sắp chết rồi. Nghe tôi nói xong, mẹ tôi cười, nói tôi đang dậy thì, đầu gối đau là vì tôi đang cao lên, còn ngực đau là bởi vì nó cũng đang dần to lên.

Ngày hôm sau, mẹ dẫn tôi đến gặp ba của Đỗ Dực, chú ấy là bác sĩ. Chú Đỗ bảo mẹ tôi cho tôi uống thuốc bổ, đồng thời cũng nên cho tôi uống thật nhiều sữa, và phải thường xuyên để tôi ra ngoài vận động.

Như vậy có thể thấy, giáo dục trẻ vị thành niên ở Trung Quốc còn thua xa so với các nước phát triển, cứ đợi sự việc xảy ra rồi mới giải thích chứ không chủ động dạy bảo trước khi nó xảy ra. Phụ huynh Trung Quốc đều cho rằng dạy những điều này cho con sớm thì không tốt, ngộ nhỡ bọn nhỏ biết nhiều quá rồi tìm hiểu bằng hành động thực tế thì sao đây? Chính vì những suy nghĩ như vậy nên mới có những hành động sai lầm của trẻ em vì không thiếu kiến thức.

Nhìn viên thuốc bổ màu trắng, tôi cực kỳ sợ hãi. Tôi tin không có đứa trẻ nào lại thích tiêm thuốc, còn tôi thì khi uống thuốc cứ như ngày tận thế đến rồi vậy. Ba tôi thử uống một viên, nói thuốc rất ngọt. Lúc đó, tôi rất muốn nói với ba là không nên dùng mấy trò con nít đó lừa tôi.

Nghe mẹ tôi nói tôi không chịu uống thuốc bổ Đỗ Dực chạy qua nhà tôi, lấy một miếng bỏ vào trong miệng, sau đó nói: "Đồ ngốc, thực sự rất ngọt."

Tôi bị cậu ta làm cho giật mình. Khi còn rất nhỏ, tôi nghĩ thuốc có lớp đường ở ngoài rất ngọt nên bỏ vào miệng ngậm. Khoảng một phút sau, cổ tôi dâng lên một cảm giác tê tâm liệt phế, đắng không chịu nổi. Từ đó về sau, tôi luôn khăng khăng cho rằng, chỉ cần là thuốc, cho dù ban đầu nó có ngọt như thế nào thì bản chất của nó vẫn là đắng. Nhưng dù sao nó vẫn tốt hơn so với việc ăn xong một bàn đầy thức ăn đầy đủ hương, sắc, vị rồi mới biết hóa ra đó cũng chỉ là trò đùa.

Cuối cùng, tôi vẫn run rẩy bị ba mẹ ép uống thuốc bổ, hóa ra ngọt thật!

Vâng, tất nhiên sự kiện uống thuốc bổ này một lần nữa trở thành cái cớ để Đỗ Dực nói tôi chắc chắn bị rối loạn nhiễm sắc thể thứ 21.

Mặc kệ những lời nói của Đỗ Dực, tôi vui phát điên khi phát hiện tôi đang dần cao lên, từ người lùn nhất lớp nay tôi đã cao hơn 3 bạn khác. Sau một kỳ nghỉ hè không gặp nhau, cô Cung nói tôi cao hơn rất nhiều. Ngày khai giảng, tôi đã được xem là có chiều cao trung bình so với các bạn nữ khác, không bị xếp vào hàng người lùn nữa. Tôi đã biến lời răn dạy từ "Của quý mới là của hiếm" thành "Trường Giang sóng sau xô sóng trước".

Năm lớp 5 tiểu học, vì chiều cao của mọi người thay đổi rất nhiều nên cô giáo quyết định đổi chỗ ngồi. À, suýt nữa thì quên, sau 4 năm, cô Cung đã không còn làm chủ nhiệm lớp chúng tôi nữa, mà chủ nhiệm thay thế là cô giáo Trần dạy toán. Trước kia tôi luôn là người ngồi bàn đầu, nay lại được ngồi ở bàn thứ ba từ cuối lớp tính lên, thật là đắc ý quá đi, hahaha.

Tôi ngồi cùng Lan Vũ Tiệp, nghe nói cậu ấy không phải người Hán mà là người dân tộc Xa. Vì thế mà lòng tôi vô cùng nhộn nhạo. Từ nhỏ đến giờ tôi chưa từng tiếp xúc với người dân tộc thiểu số, nay vừa gặp thì người cùng bàn liền nói cậu ấy không phải người Hán, bảo tôi làm sao mà không hưng phấn cho được. Đối với tôi, người dân tộc thiểu số cũng như người ngoài hành tinh vậy.

"Cậu ta có gì đặc biệt hơn người khác? Chẳng phải cũng có một cái mũi, hai con mắt sao…", lần thứ mười Đỗ Dực ngồi bên cạnh nói lạnh lùng khi tôi đang bàn sự huyền diệu của người dân tộc thiểu số với dì Đỗ. Chắc chắn là cậu ta đố kỵ với tôi khi không được ngồi gần người dân tộc thiểu số.

"Thế nào? Có bản lĩnh thì cậu cũng ngồi gần người dân tộc thiểu số đi", vừa nói, cái đuôi của tôi vừa chổng lên trời.

Sau những việc đã xảy ra trong quá khứ, chắc chắn nữ thần may mắn không thích tôi. Đa số phụ nữ sẽ thích đàn ông, cũng như trong miếu thì hòa thượng sẽ thích giảng kinh cho thí chủ nữ, còn ở trong am thì ni cô sẽ thích tặng kinh thư cho khách hành hương là nam. Khác phái sẽ hút nhau, từ trước đến nay sinh vật đều tiến hóa theo quy luật như vậy, đừng nhầm rằng có mấy quyển tiểu thuyết đam mỹ hay bách hợp gì đó thì quy luật này sẽ bị thay đổi.

Đỗ Dực ngồi sau tôi một bàn. Lúc đó lớp tôi có một nữ sinh mới chuyển tới tên là Hùng Linh, được cô Trần xếp ngồi cạnh Đỗ Dực. Sau đó tôi kinh hoàng phát hiện, Hùng Linh không phải người Hán! Hùng Linh là người dân tộc Miêu, mặt tròn, hơi béo, rất hòa đồng và đối xử rất tốt với mọi người. Sau này tôi và cô ấy chơi rất thân với nhau, nhưng tiếc là lên cấp hai lại mất liên lạc hoàn toàn.

Trước nay nam và nữ có sở thích thường không giống nhau. Con gái dù có dáng dấp thế nào cũng đều thích Sailor moon và nhảy dây, con trai dù cao hay lùn thì cũng đều thích Ultraman và đá bóng. Tôi cũng không ngoại lệ, với cả con gái và con trai. Vì vậy, tôi thích Sailor moon và cũng thích Ultraman, nhưng tôi lại không thích đá bóng, chỉ thích nhảy dây thôi.

(Sailor moon: bộ truyện tranh nổi tiếng của Nhật, được biết đến ở VN với tên Thủy thủ Mặt trăng

Ultraman: siêu nhân)

Sau này khi nhớ lại Sailor moon, tôi thường hoài nghi có phải khi học tiểu học tôi thực sự bị chứng rối loạn nhiễm sắc thể thứ 21 như Đỗ Dực nói thật không. Nếu không thì tại sao lúc đó tôi lại thấy khí huyết sôi trào khi xem hoạt hình có nội dung trời đánh như vậy? Khi đó, tôi và tất cả nữ sinh đều thuần khiết, không giống bây giờ, tâm hồn của tôi và tất cả những phụ nữ khác đều đã vướng vào dung tục và hèn mọn. Trẻ con thật tốt biết bao.

Lúc ấy, tôi thích mặc đồ và đeo mặt nạ giả làm thủy thủ mặt trăng. Các đồng chí à, tôi gom rất nhiều dũng khí mới nói ra bí mật này, mọi người vỗ tay tung hoa khích lệ tôi nào! Vào những ngày chủ nhật, tôi thường tìm rất nhiều khăng quàng cổ, drap giường, màn mùng hoặc cái gì đó quấn lên người rồi tự soi gương. Có lúc tôi mặc giống Bạch Tố Trinh, có lúc lại giả làm công chúa châu Âu. Ngoài ra, tôi còn thường YY tôi là thủy thủ mặt trăng tự giải cứu mình khi gặp nguy hiểm, mà người xấu thường là những bạn nữ trong lớp xinh hơn tôi.

(YY: tự sướng)

Khi đi học, trong đầu tôi đều nghĩ ba chuyện: Thứ nhất, trước 6 giờ tối có thể kịp về nhà xem Ultraman hay không. Thứ hai, Mamoru có phải là Tuxedo mặt nạ hay không. Thứ ba, khi tan học chơi nhảy dây, tôi nên bắt cặp với ai để có lợi thế.

(Mamoru: cũng chính là Tuxedo mặt nạ, là nam chính trong truyện tranh Sailor moon.)

Nói đến Ultraman, tôi đặc biệt thích người đàn ông kỳ quái mặc đồ bó sát này, thích đến tận năm lớp 12, thậm chí khi chỉ còn bảy mươi ngày nữa là thi tốt nghiệp trung học, tôi còn nộp sớm bài kiểm tra số học chưa làm xong đê về xem Ultraman Tiga (dù sao làm hết đề thì cũng chỉ xem đề nào làm được mấy điểm thôi). Ngày hôm sau, vì bỏ mất nửa tập phim nên tôi rất buồn bực nên không đếm xỉa gì đến quyển số học có hơn ba mươi đề. Tất nhiên, đó là chuyện sau này.

Tôi nhớ khi đó, nổi tiếng nhất là Ultraman và Ultraman Taro. Đứa trẻ nào không ít thì nhiều cũng sẽ sùng bái anh hùng, và khi ấy thì chúng tôi đã sùng bái Ultraman đến trình độ đăng phong tạo cực *(không gì có thể vượt qua)*

Hùng Linh mua một mô hình Ultraman nho nhỏ, triệu chứng của cô ấy cũng tương đối nhẹ. Còn Đỗ Dực thì hoàn toàn quên Utraman có xuất thân từ Nhật Bản, cũng quên mất trước kia cậu ta đã từng nói "Người Nhật Bản cũng có chữ 'người'" để chứng minh "mực không phải là cá mặc dù nó cũng có chữ 'cá'", cả ngày bàn tán về Ultraman, hình nền máy tính cũng

là hình Ultraman do cậu ta tự vẽ. Khi đó tôi thấy cậu ta vẽ rất đẹp nên nhờ vẽ giúp một hình Ultraman Taro để làm hình nền. Mười năm sau, khi dọn dẹp lại đống sách vở cũ, tôi bị bức tranh vẽ hình thủy quái mà Đỗ Dực đã vẽ rồi kẹp vào vở số học của tôi làm cho giật mình..

Người cuồng Ultraman nhất có lẽ là bạn cùng bàn với tôi, Lan Vũ Tiệp. Cậu ấy chẳng những mua mười hai mô hình Ultraman mà còn mua một quyển "Tìm hiểu về Ultraman" viết về tất cả nhân vật xuất hiện trong Ultraman. Cậu ấy thân với Đỗ Dực hơn nên cho Đỗ Dực mượn đọc trước nhất. Hùng Linh cũng muốn mượn nhưng cậu ấy lại cho tôi mượn trước.

Về nhà, tôi ngấu nghiến từng trang sách mà quên ăn quên ngủ, dĩ nhiên cũng quên mất là phải làm bài tập.

Ba ngày sau, tôi đem sách trả cho Lan Vũ Tiệp, cậu ấy mới lấy sách cho Hùng Linh mượn. Trong giờ thể dục, sau khi nhảy dây mỏi mệt, chúng tôi ngồi dưới gốc cây dừa to đùng nói chuyện phiếm. Hùng Linh thần thần bí bí nói nhỏ với tôi: "Tiểu Du, hình như Lan Vũ Tiệp thích cậu…"

Lòng tôi chấn động như gặp động đất. Mặc dù tôi đã từng đặt câu với từ "Thích" này nhưng đây là lần đầu tiên tôi hiểu nó theo một cách khác. Lúc trước, khi đặt câu, tôi đều dùng từ "Thích" để biểu đạt tình cảm của tôi với thiên nhiên, với thầy cô. Vậy nên phản ứng đầu tiên của tôi lúc này là: Không thể nào! Tôi luôn cho rằng tình cảm gữa tôi và Lan Vũ Tiệp vô cùng trong sáng thuần khiết, là mối quan hệ thân tình giữa người dân tộc thiểu số và người Hán.

Lòng tôi nhộn nhạo, dùng cách viết văn của học sinh tiểu học để miêu tả chính là "trong lòng như có con thỏ chạy qua chạy lại". Tôi nhăn nhó hỏi Hùng Linh: "Sao cậu biết được?"

Hùng Linh thấy tôi tò mò, liền nói: "Tớ mượn sách trước nhưng cậu ấy lại cho cậu mượn trước, mà tớ nhớ hình như cậu cũng không hỏi mượn. Vậy nên chắc chắn cậu ấy thích cậu."

Tôi ngu ngơ gật đầu. Tôi không biết vậy có phải là thích không, nhưng nghe Hùng Linh nói thế thì tôi cảm thấy chắc là cậu ấy thích tôi thật. Nhưng mà…tôi không thích cậu ấy. Khi đó tôi không có cảm giác đặc biệt với con trai, có lẽ vì bị đè nén lâu như vậy nên mới vừa lên sơ trung mới xảy ra bi kịch tôi thích tới tận bốn nam sinh cùng một lúc.

Trở lại chuyện chính, Hùng Linh nghiêm túc hỏi tôi có thích ai không, còn dụ dỗ: "Chỉ cần cậu nói ra thì tớ cũng sẽ nói cho cậu nghe người tớ thích là ai."

Oan uổng quá, thực sự là tôi không thích mà, chẳng lẽ tôi phải nói người tôi thích là

Ultraman Taro? Tôi nhìn vẻ mặt mong đợi của Hùng Linh, quyết định sẽ nói đại cái tên nào đó, đây hoàn toàn là một lời nói dối thiện ý. Trong đầu tôi lần lượt hiện lên gương mặt của từng bạn nam trong lớp. Tôi thấy chỉ có ba người là có dáng dấp cũng được, trong ba người thì có hai người khá cao, một người là Trần Hồng, người còn lại chính là Đỗ Dực. Từ nhỏ tôi đã khá hư vinh, vì vậy cho dù là nói dối Hùng Linh thì cũng phải tìm một người có dáng dấp đẹp một chút, mà mắt thẩm mĩ của tôi của tôi cũng không tệ lắm.

Tôi định nói là Đỗ Dực, nhưng nghĩ lại thì thấy cậu ta quá nham hiểm, có khi còn "xử" tôi nếu biết tôi nói thích cậu ta, tốt hơn hết là chọn Trần Hồng.

Hùng Linh rất tán thành vỗ vỗ vai tôi: "Mắt nhìn người của cậu thật không tệ. Tớ thấy lớp trưởng Trần Hồng của chúng ta là nam sinh ưu tú nhất, vừa cao vừa đá bóng giỏi, có rất nhiều nữ sinh thích cậu ấy."

Từ trước đến nay tôi đều không có hứng thú với việc người này thích ai, ai là đối tượng mà người khác thích gì gì đó nên tôi không hiểu tại sao con gái phải nói ra bí mật của mình để xiết chặt tình bạn, mà đa số bí mật là nam sinh mình thích. Thường thì bọn họ nói sẽ cho bạn biết một bí mật, nhưng tôi có thể khẳng định những điều đó chắc chắn không phải là bí mật.

"Vậy, bây giờ tớ sẽ nói người tớ thích", Hùng Linh ngượng ngùng nói.

"Cậu nói đi", nghe bí mật của Hùng Linh cũng là một sự thỏa mãn.

"Thật ra, người tớ thích là Đỗ Dực", Hùng Linh nói xong liền đỏ mặt, hoàn toàn đối lập với người mặt dày như tôi. Sau khi nghe cô ấy nói ra tên Đỗ Dực, tôi như muốn lên cơn suyển, thiếu chút nữa là bị sặc chết. Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người thích Đỗ Dực.

Tôi lớn lên cùng Đỗ Dực. Mấy tuổi cậu ta cai sữa, buổi tối đi tiểu mấy lần tôi đều biết, quá khứ có thể chứng minh! Lúc học lớp hai tôi còn tè dầm, mẹ tôi vừa đánh mông tôi vừa nói: "Đỗ Dực đã hết tè dầm từ năm lớp 1, con xem lại mình đi!".

Tôi vừa uất ức vừa xoa cái mông đang sưng tấy của mình, bĩu môi lâu thật lâu, cuối cùng không nhịn được nói: "Bộ phận đi tiểu của Đỗ Dực dài hơn con, nhất định khi ngủ cậu ta lấy dây buộc lại!"

Vẻ mặt của mẹ tôi lúc đó…tôi không biết nên diễn tả như thế nào. Chỉ là từ đó về sau, mẹ không bao giờ nhắc đến chuyện tè dầm của Đỗ Dực, mà đó cũng là lần cuối cùng tôi tè dầm.

Chương 4 – Sói đến rồi

(Có một cậu nhóc nghịch ngợm, thích bày trò dại dột, từ trên núi hét vọng xuống "Sói đến rồi", người dân cày bừa dưới núi lên đến nơi mới phát hiện mình bị lừa.
Ngày hôm sau, cậu ta lại hét, "Sói đến rồi", dân làng lại bị mắc lừa chạy lên núi.
Ngày thứ ba, sói đến thật, cậu bé gào khản cổ cũng không ai lên núi giúp cậu, thế là cậu bị sói ăn thịt.)

Trào lưu Ultraman nhanh chóng bị hạ nhiệt. Nửa học kỳ cuối năm thứ 5 tiểu học, một bộ phim hoạt hình mới xuất hiện, nổi tiếng đến mức có thể che mờ ánh hào quang của Ultraman, đó chính là bộ phim hoạt hình được chuyển thể từ bộ manga của Inoue Takehido, Slam Dunk*. Bộ phim này phát sóng dẫn đến sự bùng nổ việc nam sinh chuyển từ đá bóng sang chơi bóng rổ, mà sự thật chứng minh, lựa chọn này rất sáng suốt. Nếu đội tuyển quốc gia chơi hay, bạn may mắn được gọi vào đội tuyển thì sẽ nhận được ánh mắt sùng bái của hàng vạn người dân. Nhưng nếu đội tuyển quốc gia chơi dở, mà bạn lại bất hạnh bị triệu tập vào đội tuyển thì bạn sẽ bị quần chúng khinh thường. Vì thế, lợi ích duy nhất của đội tuyển bóng đá Trung Quốc là giới thiệu môn thể thao vua đến với người dân Trung Quốc. Nếu tôi có tế bào vận động thì tôi sẽ chọn chơi môn bóng bàn, vì không có nước nào có thể vượt qua Trung Quốc ở các kỳ Olympic trong môn bóng bàn.

*(*Inoue Takehiko là một hoạ sĩ manga Nhật Bản, sinh ngày 12 tháng 1 năm 1967 tại Okuchi, Kagoshima. Nhắc đến cái tên này có thể chỉ có một vài người để ý thôi nhưng nếu nói đến Slam Dunk – bộ truyện tranh Bóng rổ nổi tiếng đã được dịch ra 30 ngôn ngữ thì ai cũng biết. Là 1 fan cuồng nhiệt của trái bóng cam, sự nghiệp của Inoue, tuy có nhiều những đề tài đã được ông khai thác, "nhưng không một điều gì kích thích tôi hơn là được vẽ những trang về Bóng rổ" – lời tác giả. Nhiều cậu bé ở Nhật, Mĩ hay cả Việt Nam đã bắt đầu chơi Bóng rổ kể từ khi đọc những trang đầu tiên của Slam Dunk. Tất nhiên, bộ truyện tranh này còn phần nào biến Bóng rổ trở thành 1 bộ môn thể thao được thanh thiếu niên Đông Á yêu thích và hăng say tập luyện.)*

Cũng từ đó, tôi bắt đầu phát hiện tôi không giống với các bạn nữ cùng lớp, cảm giác giống như hạc đứng giữa bầy gà.

Các bạn nữ trong lớp tôi ai cũng thích Kaede Rukawa và ghét Hanamichi Sakuragi. Tôi thì lại không có cảm giác gì với Rukawa và cũng không ghét Sakuragi, ngược lại cảm thấy Sakuragi rất đáng yêu.

Tôi thật sự không hiểu rốt cục Rukawa có tài đức gì mà cứ là con gái thì đều thích anh ta, đến cả nữ sinh tiểu học cũng không ngoại lệ? Mà điều làm cho tôi càng thêm khó hiểu là ngay đến cả Đỗ Dực và Lan Vũ Tiệp cũng thích Rukawa, thường xuyên xúm lại thảo luận xôn

xao về sự lợi hại giữa Rukawa với mấy cầu thủ khác, đã vậy khi tan học bọn họ còn đến sân bóng rổ tập chơi cho giống Rukawa! Hai người bọn họ muốn trở thành cầu thủ bóng rổ nhưng tiếc là chiều cao không cho phép. Lan Vũ Tiệp thì không cần phải nói, còn Đỗ Dực khi đó cao 166 cm, đối với học sinh tiểu học mà nói đó là chiều cao khủng, nhưng muốn trở thành cầu thủ bóng rổ thì còn cách xa lắm, phải cao ít nhất 185 cm mới được.

(Rukawa, Sagurachi: nhân vật trong Slamp Dunk)

Cũng có vài bạn nam không được cao lắm thích chơi bóng rổ, nhưng tôi lại không thể tưởng tượng được kiểu thường thức của bọn họ, thà rằng họ thích Rukawa còn hơn. Dáng dấp của bọn họ không tệ, chỉ là kiểu tóc của bọn họ rất kỳ quái, cứ như kiểu tóc tổ chim của Songoku trong truyện "7 Dragon Balls" vậy. Tôi thường tự hỏi có phải buổi sáng bọn họ và Songoku phải dùng mấy chai keo xịt tóc để có thể vuốt tóc dựng lên như vậy hay không. Sau đó tôi mới biết nguyên bản của kiểu tóc đó không phải vậy, mà nguyên bản của nó là kiểu tóc thịnh hành ở Nhật Bản những năm 90 nhưng đã bị một số người dần độn làm nghề cắt tóc ở Trung Quốc biến thể lại, kết quả là cái tổ quạ trên đầu mấy bạn nam cùng lớp kia.

(7 Dragon Balls: Bảy viên ngọc rồng)

Tôi thích Mitsui Hisashi. Khi đọc thấy anh ta tụ tập một đám côn đồ đến phá người ta chơi bóng rổ thì tôi cực kỳ ghét nhân vật này, nhưng đến đoạn anh ta bị Ryota Miyagi đánh cho mặt mũi bê bết máu thì bỗng dưng tôi lại thích nhân vật này. Sau đó, anh ta cắt tóc quay lại đội bóng rổ của trường, trên sân đấu nhiều lần thực hiện thành công cú ném ba điểm đã làm cho tâm hồn trong sáng của thiếu nữ tôi đây nhộn nhạo.

(Mitsui Hisashi, Ryota Miyagi: nhân vật trong Slamp Dunk)

Trong một lần học thể dục, tôi mượn Đỗ Dực quả bóng rổ cậu ta mới mua để đánh vài cái, cậu ta vui vẻ đồng ý. Đây cũng là điểm khác nhau giữa con trai và con gái. Bình thường, nếu là con gái thì người khác đừng hòng đụng vào đồ mới của họ, còn con trai sẽ vui vẻ chia sẻ món đồ chơi của mình để mọi người cùng vui. Cái gì? Bạn nói bên cạnh bạn có một nam sinh không để người khác đụng vào đồ mới của họ? Vậy thì bạn phải đặc biệt cẩn thận với người này, rất có thể cậu ta không phải là con trai, ít nhất bên trong là không phải. Bạn phải tránh xa người này ra một chút, nếu không thì tương lai có thể cậu ta sẽ thích bạn trai của bạn.

Tôi cầm quả bóng rổ trực tiếp thực hiện cú ném ba điểm, kết quả… Không cần nghĩ cũng biết, bóng còn chưa bay đến vạch phạt thì đã rơi xuống đất.

Đỗ Dực đứng sau tôi mặt đầy hắc tuyến, bắt chước theo vẻ mặt của Rukawa, nói: "Ngu ngốc."

Sau này tra từ điển, tôi mới biết "ngu ngốc" và "chứng rối loạn 21 nhiễm sắc thể" cùng một nghĩa, chẳng qua là nghĩa của "ngu ngốc" rộng hơn, không những trí tuệ kém bẩm sinh mà lớn lên còn ngốc nghếch hơn.

"Nếu muốn bóng vào rổ thì cậu phải luyện tập nhiều", Đỗ Dực quan sát tôi một lượt từ trên xuống dưới rồi nói tiếp: "Có điều, tớ nghĩ tốt nhất là cậu nên đánh cầu lông."

"Tại sao?", tôi kinh ngạc hỏi.

"Với chiều cao của cậu thì e rằng ngay cả vị trí hậu vệ cậu cũng không chơi được, nhưng nếu cậu đánh cầu lông thì có thể phát triển chiều cao."

Cái tên Đỗ Dực miệng lưỡi độc địa này! Lùn đâu phải lỗi của tôi! Chẳng phải mấy năm nay tôi đã cố gắng để cao hơn sao!

"Đỗ Dực, cùng chơi bóng đi", Trần Hồng từ xa chạy tới, vừa nói vừa vỗ lưng Đỗ Dực.

Trần Hồng là người cao nhất lớp, cậu ấy cao tới 170 cm, để tóc húi cua. Tôi nhìn thẳng vào mắt cậu ấy một lát rồi tự nhiên đỏ mặt, có lẽ là do lúc trước tôi nói với Hùng Linh rằng tôi thích cậu ấy trong khi rõ ràng tôi không hề thích cậu ấy.

"Chu Du, nghe nói cậu là hàng xóm của Đỗ Dực?" Trần Hồng chào hỏi tôi rất tự nhiên. Lần đầu tiên tôi nói chuyện với cậu ấy ở khoảng cách gần như vậy, cậu ấy quả thật rất cao, làm tôi phải nghểnh cổ lên để nói chuyện.

"Cô nhóc này xem Slam Dunk, thích Mitsui Hisashi, trực tiếp thực hiện cú ném ba điểm, ha ha. Cậu nên đổi tên đi, gọi là Tam Tỉnh Ngốc*… Ngu ngốc" Đỗ Dực một tay ôm bóng, một tay chống nạnh cười hả hê.

*(*Tên tiếng Trung của Mitsui Hisashi là Tam Tỉnh Thọ)*

Lông mày của Trần Hồng khẽ nhướn, cười nói: "Cậu cũng thích Mitsui Hisashi? Tớ cũng vậy. Trong Slam Dunk, người mà tớ thích nhất Hisashi, tớ cũng rất thích những cú ném ba điểm đầy tự tin của anh ta."

"Đúng vậy đúng vậy…", thật đúng là tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu *(rượu gặp tri kỷ, ngàn chén ít)*, phải nói là tuy ba mẹ là người sinh ra tôi, nhưng người hiểu tôi nhất chính là Trần Hồng. Thật ra tôi thích Mitsui Hisashi không phải vì anh ấy có cú ném ba điểm tuyệt vời mà là vì…trông anh ấy có vẻ rất giàu. Anh ấy mang giày chơi bóng hàng hiệu nhưng nói vứt

liền vứt. Nếu xem kỹ thì mọi người cũng sẽ dễ dàng nhận ra người nhiều tiền nhất trong Slam Dunk là Mitsui Hisashi. Tôi sẽ không liệt kê bằng chứng chứng minh Hisashi có nhiều tiền, nếu không sau này mọi người lại bảo tôi bàn bạc về tiền của Mitsui Hisashi.

Câu chuyện "Sói đến" dạy cho chúng ta biết một điều, đó là trẻ em không nên nói dối, vì nếu nói dối thì nó sẽ thành hiện thực, và chúng ta cũng sẽ bị báo ứng. Tôi không biết đây có được coi là báo ứng hay không, tóm lại, khi tôi đứng ở sân bóng rổ nhìn Trần Hồng chơi bóng thì tôi mơ hồ cảm thấy thích cậu ấy thật.

Đối với trẻ con, cảm giác thích ai đó rất mơ hồ, cũng không thể giải thích, thứ tình cảm đó người trưởng thành sẽ không có được. Bình thường, tình yêu của người trưởng thành luôn đi kèm với toan tính vật chất, và họ khinh thường tình cảm lờ mờ chớm nở của trẻ con, giống như sinh viên sẽ thấy chướng mắt với việc yêu đương của học sinh trung học, còn người đã tốt nghiệp đi làm thì sẽ khó chịu với việc sinh viên yêu đương. Vậy nên đừng tưởng rằng bạn là người từng trải, chuyện gì cũng hiểu vì thực ra những người lớn tuổi hơn chỉ xem bạn là một kẻ ngốc.

Ai có thể vỗ ngực đảm bảo mình sẽ không thích ai cho đến khi lên đại học? Nhưng trường hợp của tôi cũng không thể nói là yêu sớm, cùng lắm chỉ là thầm mến thôi. Trần Hồng vừa cao vừa đẹp trai, lại thích Mitsui Hisashi, vậy nên tôi thích cậu ấy, chỉ đơn giản thế thôi.

Nếu tất cả tình yêu trên thế giới đều đơn giản như khi còn là trẻ con thì tốt biết mấy, như vậy sẽ bớt đi rất nhiều việc anh lừa tôi gạt, ly hợp vui buồn. Nếu hiện tại tôi gặp lại Trần Hồng, cứ coi như chúng tôi lưỡng tình tương duyệt *(tình cảm xuất phát từ hai phía)* thì nhất định tôi cũng sẽ suy nghĩ rất nhiều thứ, ví dụ như gia cảnh, công việc, nhà cửa của cậu ấy, có lẽ cậu ấy cũng suy xét gia đình, công việc của tôi. Đó cũng chỉ là quy luật sống bình thường của người trưởng thành, nhưng tôi lại không thể không bi thương.

Tôi bắt đầu hối hận về việc đã nói với Hùng Linh là tôi thích Trần Hồng. Không phải vì tôi thật sự thích Trần Hồng mà vì chuyện này là bí mật, thế nhưng tôi lại đem bí mật này nói với Hùng Linh. Tôi nói rồi, tôi không quen nói bí mật của mình cho người khác biết. Một đứa trẻ lớp 5 như tôi thật là hiếm thấy.

Sau khi tan học, tôi thu dọn sách vở chuẩn bị về nhà. Lúc xuống lầu, bỗng nhiên tôi bị mấy bạn nữ cùng lớp chặn lại, kéo ra phía sau dãy phòng học.

Giống như trong truyện tranh, nữ chính nói vài câu với nam chính rất được nhiều người yêu mến, bị nữ phụ nhìn thấy thì nhất định nữ chính sẽ bị nữ phụ đánh để trả thù. Một tình tiết hấp dẫn như vậy lại thật sự xảy ra với tôi khi tôi chỉ mới học lớp 5. Lòng ghen tỵ của con gái được hình thành từ nhỏ, càng lớn sẽ càng mãnh liệt, chỉ là khi còn bé không hiểu gì nên sẽ bộc

lộ ra ngoài, còn khi trưởng thành thì sẽ không bộc lộ, ngoài mặt dường như là bạn chí cốt của nhau. Mọi người nhất định phải hiểu một chuyện, đại đa số phụ nữ nếu không có quan hệ máu mủ hoặc đồng tính luyến ái thì trong từ điển của họ sẽ không tồn tại hai chữ "Hâm mộ" mà chỉ là "Đố kỵ" với người cùng phái. Nếu bạn bè của bạn nói hâm mộ bạn vì bạn lái xe đi làm thì cô ấy nhất định là đang đố kỵ vì bản thân không có bản lĩnh kiếm tiền mua xe và cũng không có bản lĩnh tìm được ông chồng mua xe cho mình.

Vì vậy, tôi cảm thấy mấy bạn nữ kéo tôi ra đằng sau dãy phòng này rất đáng yêu, rất thẳng thắn, hy vọng lớn lên các cô ấy vẫn có thể thẳng thắn như vậy, đừng vì ghen tỵ mà lén lút làm tổn thương người khác.

"Chu Du, cậu thật quá kiêu ngạo! Trêu chọc một mình Đỗ Dực thì thôi không nói, hôm nay cậu lại lợi dụng Đỗ Dực để đùa cợt Trần Hồng!", người đang nói là nữ sinh cao nhất lớp, giọng cô ấy hơi khàn. Nhưng cô bạn này sau này không cao thêm được nữa. Khi học đại học, chúng tôi gặp nhau trong một buổi họp lớp tiểu học, cô ấy lại lùn hơn tôi. Khi đó cô ấy vẫn còn nhớ vụ việc ngày hôm nay nên bật cười xin lỗi tôi.

"Nhà của Đỗ Dực ở đối diện với nhà tớ, tớ trêu chọc cậu ấy khi nào?" Tôi tránh nặng tìm nhẹ, chỉ nói đến Đỗ Dực chứ không đề cập đến Trần Hồng.

"Cứ coi như cậu không trêu chọc cậu ấy, nhưng cậu cũng đã giả bộ thích chơi bóng rổ để tiếp cận bọn họ. Cậu còn chưa cao tới 400 thước *(=133cm)* mà lại dám mượn bóng của Đỗ Dực để chơi"

Người nói câu này là chị đại của khóa chúng tôi, trong buổi họp lớp sau này, tôi cũng gặp cô ấy, khi đó cô ấy…vẫn là chị đại.

Logic của trẻ con luôn có vấn đề. Đâu phải ai có thể liên hệ mực với người Nhật Bản lại với nhau. Việc tôi cao không tới 400 thước thì liên quan gì với việc tôi mượn bóng của Đỗ Dực? Từ nhỏ đến lớn, tôi không chỉ chơi đùa bóng của cậu ta, mà tôi còn chơi xếp hình, chơi game…tất cả đều là của cậu ta, ngay cả cơ thể của cậu ta tôi cũng đã chơi qua! Ặc…đừng hiểu lầm! Đại khái là năm chúng tôi bốn năm tuổi gì đó có chơi trò bác sĩ với bệnh nhân, hai người thay phiên nhau làm bệnh nhân. Khi đó tôi phát hiện có một chỗ cậu ấy dài hơn của tôi, cảm thấy rất bất thường nên la hét lấy dao đồ chơi đòi cắt bớt đi.

"Tớ không giả bộ, thực sự tớ rất thích chơi bóng rổ. Chỉ là tớ có hơi khác các cậu vì tớ còn thích Mitsui Hisashi nữa". Chúng tôi là những đứa trẻ rất ngây thơ, nhưng lúc ấy tại sao tôi lại cùng các cô ấy nói những chuyện như vầy?

"Hisashi làm sao đẹp bằng Rukawa? Ngay đến ném bóng cũng không bằng!", người

phản bác là đội trưởng hội yêu thích Rukawa, chưa tới một năm sau, cô ấy trở thành một trong những người cực kỳ hâm mộ Shinichi Kudo.

(Shinichi Kudo: nhân vật chính trong truyện tranh Thám tử lừng danh Conan)

"Rukawa chỉ ném được cú hai điểm, còn Hisashi thì ném được cú ba điểm!" Tôi ưỡn ngực, nói kiêu ngạo. Ba tôi nói, có lý sẽ đi được khắp thiên hạ, vô lý thì nửa bước cũng khó mà đi.

"Hisashi là thiếu niên hư hỏng, còn hút thuốc lá! Mà Rukawa còn rất đẹp trai!"

"Đúng vậy, Rukawa còn có thể đi xe đạp trong lúc ngủ."

"Hisashi đánh nhau cũng không bằng Rukawa, thậm chí còn dùng chổi để đánh anh ấy, thật là dã man!"

Mục đích ban đầu của đám nữ sinh là chặn tôi vì chuyện của Đỗ Dực và Trần Hồng đã bị quên sạch, mà thay vào đó là Rukawa.

Khi đó nếu tôi thừa nhận Hisashi không đẹp bằng Rukawa thì có lẽ các cô ấy sẽ tha cho tôi. Nhưng tôi là người có khí phách nên kiên trì nói Hisashi đẹp trai nhất. Bây giờ nhớ lại thì thấy tôi thật ngốc khi cứ đấu tranh với thế lực hung ác chỉ vì một nhân vật hoạt hình, đó là chưa nói đến đại trượng phu co được thì giãn được. Năm xưa, khi bị giáo hội bắt ép thừa nhận " Trái Đất là tung tâm của vũ trụ, Mặt Trời quay quanh Trái Đất", Galile đã vừa ký vào văn kiện vừa nói: "Tuy tôi ký nhưng Trái Dất vẫn quay quanh Mặt Trời". Mọi người nói xem vì sao lúc ấy tôi lại phải so đo với cô nàng Tiểu P nóng nảy này? Bây giờ mỗi lần nghĩ đến là tôi muốn xuyên không quay về tự cho mình mấy bạt tai.

Cô nàng cao nhất hung hăng đẩy một cái làm tôi té ngồi xuống đất. Tôi không khóc, trong lòng sục sôi sự ngưỡng mộ đối với Hisashi. Loại ngưỡng mộ này giống như sự ngưỡng mộ dành cho hồng quân khi cách mạng thắng lợi, khiến tôi quên mất Mitsui Hisashi và Ultraman đều là người Nhật Bản!

Đó là hậu quả của việc để trẻ con tiếp cận với văn hóa Nhật Bản đang ngày càng xâm nhập nhiều vào Trung Quốc, nhưng may mắn là người hùng số một trong lòng những đứa trẻ tụi tôi luôn là Tôn Ngộ Không trong "Tây Du Ký".

"Tiểu Du" Tôi đang định anh dũng hiến thân thì Đỗ Dực xuất hiện ở khúc rẽ, trong tay còn ôm quả bóng rổ.

Chương 5 – Cuộc thi nhảy dây trên sao Hỏa

Đầu tôi hiện lên hình ảnh một chàng trai cao ráo trong bộ lễ phục sang trọng, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ tinh xảo, chàng nhẹ nhàng bước ra sân khấu trong tiếng nhạc kịch kinh điển, giống như chưa tới một giây sau, chàng sẽ bắn ra những cánh hồng nhung ướt át nhưng sắc bén vào thế lực xấu xa này. Đáng tiếc là…

(Tác giả đang miêu tả nhân vật Tuxedo mặt nạ trong Sailor moon)

"Cậu định ở lại trường luôn à? Quần áo bẩn như vậy thì thể nào về nhà cũng bị mẹ cậu đánh" Không biết Đỗ Dực giả bộ không hiểu hay thực sự bị nhiễm chứng rối loạn nhiễm sắc thể thứ 21 từ tôi, vì với một người thông minh như cậu ta thì không thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra được.

"Đỗ Dực, cậu đến thật đúng lúc" Cô nàng cao kều không có vẻ gì là kiêng sợ: "Cậu chỉ cần trả lời một câu thôi, có phải Chu Du thích cả cậu và Trần Hồng không?"

Đỗ Dực bỗng dưng đỏ mặt! Ôi trời, cậu đỏ mặt cái gì? Lúc nhỏ, sau khi tắm xong, cậu còn không chịu mặc đồ, cứ trần truồng chạy qua nhà tôi chơi, thế mà bây giờ cậu lại đỏ mặt? Tôi ngồi xếp bằng dưới đất nghiến răng kèn kẹt, thật sự rất muốn đứng dậy sống mái với mấy cô nàng kia một phen. Có điều tôi đơn thương độc mã, nên tốt nhất vẫn cứ ngồi im mà tức giận.

"Hóa ra các cậu…" Đỗ Dực ngại ngùng nhìn tôi. Tôi giương mắt trừng lại cậu ta, cuối cùng thì cậu ta cũng hiểu tôi đang bị mấy cô nàng này ức hiếp.

Đỗ Dực than nhẹ một tiếng, nói với thế lực xấu xa: "Cậu ấy thích ai không liên quan gì tới các cậu. Các cậu cứ vây quanh cậu ấy như vậy, một lát nữa cậu ấy khóc thì sẽ rất đáng sợ đó."

"À, hóa ra cậu thích Chu Du!" Mấy cô nàng kia bỗng dưng trở nên ồn ào, bàn tán xôn xao.

"Đỗ Dực, sao cậu còn chưa đi?" Tại khúc rẽ lại xuất hiện một thân ảnh khiến mấy cô nàng đang xôn xao kia lập tức im bặt. Vâng, không ai khác chính là Trần Hồng. Cậu ấy kinh ngạc nhìn tình hình, nhướng mày hỏi: "Các cậu đang làm gì vậy?"

Thế lực xấu xa như gặp khắc tinh, không phản ứng gì, có vẻ như các cô ấy rất sợ Trần Hồng. Khi đó tôi không biết Trần Hồng có gì đáng sợ, sau này thì nghe nói mặc dù chỉ mới học tiểu học nhưng Trần Hồng thường xuyên chơi chung với một tên côn đồ khét tiếng nhất tại

một trường trung học nào đó. Nói tóm lại, Trần Hồng "có chỗ dựa".

"Tiểu Du, đứng dậy đi, chúng ta về nhà". Đỗ Dực đưa quả bóng rổ cho Trần Hồng, đi đến bên cạnh kéo tôi dậy, định phủi bụi dính trên mông giúp tôi nhưng nhớ lại sự kiện hồ bơi nên lại rụt tay về. Tôi vội vàng phủi sạch mông rồi lại loạn cào cào sửa tóc.

Vốn dĩ tôi có mái tóc vừa dài vừa đen, nhưng mẹ tôi nói nhất định mái tóc đã hút hết chất dinh dưỡng trên đầu nên tôi mới học dở. Vì vậy, mẹ tôi dẫn tôi khi đó đang ngây ngây ngơ ngơ ra tiệm cắt tóc. Sau đó, tôi có mái tóc Maruko. Rất nhiều năm sau này, khi xem lại mấy tấm hình để kiểu tóc này, tôi thấy nếu tôi không giống Tiểu Hoàn Tử thì cũng giống nhân vật Hán gian do Cát Ưu thủ vai.

"Này, mấy người các cậu" Đỗ Dực vừa kéo tôi thoát khỏi vùng nguy hiểm của thế lực xấu xa vừa nhìn bọn họ, nói: "Sau này không được ức hiếp Tiểu Du nữa."

Thế lực xấu xa nghe vậy lập tức xôn xao đứng lên, thấy Đỗ Dực làm mặt lạnh thì lại ngượng ngùng cúi mặt xuống đất.

Đỗ Dực quay đầu lại nói với tôi: "Sau này bớt gây chuyện đi, cậu bị ức hiếp thì ba mẹ tớ lại mắng tớ không chăm sóc cậu…", nói xong liền buông tay tôi ra.

Mấy nữ sinh kia còn muốn nói gì đó nhưng vì ngại Đỗ Dực và Trần Hồng nên không tiện mở miệng. Nhìn thấy cảnh đó, lòng tôi lâng lâng, nếu Trần Hồng không xuất hiện kịp thời thì nhất định tôi sẽ rất thảm, rất rất thảm. Lúc ấy, tôi căn bản không hề để ý, người giúp tôi từ đầu đến cuối thực ra chỉ là một mình Đỗ Dực…

Đỗ Dực và Trần Hồng đi trước, tôi ôm quả bóng của Đỗ Dực theo sau, dùng ánh mắt gian tà dán chặt vào lưng của Trần Hồng. Mỗi cử động của cậu ấy rất nhẹ nhàng, tựa như muốn bay lên vậy.

Kỳ nghỉ hè năm lớp 5 cực kỳ nhàm chán, nếu không phải xảy ra sự kiện kia thì chắc chắn tôi không thể nhớ nổi kỳ nghỉ hè đó mình đã làm những gì.

Khi mẹ tôi nhìn bảng điểm của tôi và Đỗ Dực thì lại bắt đầu đố kỵ với Đỗ Dực một cách trắng trợn, rồi lại hy vọng tìm ra điểm nào đó của tôi vượt trội hơn cậu ta. Về dáng dấp gương mặt, tôi thua thảm hại. Về chỉ số thông minh, tôi xách dép cho người ta. Vì vậy, rốt cục mẹ tôi rút lại câu nói lừa mình dối người "Tiểu thì liễu liễu, đại vị tất giai"*, dốc lòng nghiên cứu con đường tương lai của tôi.

*(*Tiểu thì liễu liễu, đại vị tất giai:Tuy thưở nhỏ rất thông minh nhưng sau khi*

trưởng thành chưa chắc sẽ là người hữu dụng)

Sau một phen đắn đo suy nghĩ, mẹ tôi quyết định cho tôi đến cung thiếu nhi học thư pháp. Lúc mẹ tôi vui vẻ về nhà sau khi nộp tiền thì đụng phải mẹ của Đỗ Dực ngoài cửa.

Dì Đỗ nói: "Ôi, con gái chị cũng đi học thư pháp à? Trùng hợp thật đấy, hè năm ngoái Đỗ Dực nhà tôi có đi học thư pháp, hè này cũng học".

Bị dì Đỗ đả kích, sau khi vào đến nhà mẹ liền kéo tôi lại, hận lớn thù sâu vuốt đầu tôi, nói: "Tiểu Du, con phải cố gắng, đừng để mẹ xấu mặt."

Đúng là con đi ngàn dặm mẹ lo âu… Thật sự tôi không hiểu vì sao mình lại vội vàng lấy bút lông rồi chạy ù đến cung thiếu nhi nữa. Vừa vào lớp thư pháp, tôi liền xụ mặt. Nói đây là trung tâm chế biến vịt quay Bắc Kinh cũng không có gì là quá, trong phòng ngay cả một cái quạt máy cũng không có. Cô giáo còn nói không có quạt máy là vì sợ gió thổi bay giấy, viết chữ sẽ không đẹp.

Sau đó tôi mới biết lớp thư pháp là lớp được mở đột xuất, chỉ là do hứng thú nhất thời mà mở nên phòng học có cơ sở vật chất kém chất lượng nhất. Nhưng khi đó tôi rất đơn thuần, hoàn toàn tin vào lời của cô giáo.

Lớp thư pháp cũng được chia ra làm Đại Ban và Tiểu Ban. Tôi cứ nghĩ sẽ phân ban theo độ tuổi, ai ngờ lại phân theo trình độ. Vào giờ học thứ nhất, dựa theo bài thư pháp "Lan đình tập tự" của Vương Hi Chi được dán trên tường, tôi vung bút viết mấy chữ, thế mà lại được phân vào Đại Ban! Mẹ tôi biết tôi được phân vào Đại Ban thì nước mắt lưng tròng, đến khi nghe Đỗ Dực bị phân vào Tiểu Ban thì xúc động cơ hồ khóc như muốn vỡ đê.

(Vương Hi Chi: tự Dật Thiếu, hiệu Đạm Trai, là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc. Ông được nhìn nhận không chỉ là danh nhân thời Đông Tấn mà trong cả lịch sử Trung Quốc.)

Tôi học được hai buổi thì biết được Đại Ban Tiểu Ban là như thế nào. Hóa ra những người có được thành tích gì đó hoặc viết rất đẹp thì được phân vào Tiểu Ban để có lợi cho việc nâng cao trình độ, số này rất ít, còn đa số tay mơ hoặc những ai viết không đẹp thì sẽ học ở Đại Ban.

Đến buổi học thứ ba, khi đang chán nản vì bản thân không có bất kỳ tiến bộ nào thì trong một lần đi nhầm lớp, tôi vô tình phát hiện môn học phù hợp với mình. Đó là vẽ. Hôm đó sắc trời vô cùng u ám, tôi cẩu thả chạy vọt vào phòng, sau khi ngồi xuống mới phát hiện mình nhầm lớp, tôi đang định đứng lên thì lại thấy rất nhiều bút chì màu sắc rực rỡ của giáo viên…

Thế là sự bỉ ổi của tôi lại bộc phát. Tôi ngồi im tại chỗ, được phát cho mấy cây bút chì sắc màu rực rỡ cùng mấy tờ giấy vẽ.

Tôi cười nham hiểm, đã lỡ nhầm phòng rồi thì ở lại học vậy. Giáo viên dạy vẽ họ Lý, là thầy giáo. Từ nhỏ tới giờ tôi chưa từng được học thầy giáo bao giờ nên rất muốn biết giữa việc học thầy và học cô khác nhau chỗ nào, sau đó tôi thấy cũng chẳng có gì khác biệt.

Thầy Lý bảo mọi người lấy tập tranh ra rồi yêu cầu vẽ theo trang số mười. Thấy tôi không có tập tranh, thầy Lý tưởng tôi quên mang theo liền lấy tập tranh của mình cho tôi mượn. Xem ra mặc dù là người lớn nhưng thầy Lý này cũng rất đơn thuần. Cố gắng suốt một buổi, mồ hôi đầy đầu, cuối cùng tôi cũng vẽ xong hình cô gái nhảy dây. Cô bạn ngồi cùng bàn còn chưa vẽ xong, tôi nhìn qua thì thấy, chậc, mặc dù ngoại hình của cô bạn ấy đẹp hơn tôi thật nhưng lại vẽ xấu hơn tôi rất nhiều.

Thầy Lý đi tới nhìn bài vẽ của tôi, bộ dạng kinh ngạc rất giống với sư thầy tôi gặp trên chùa lúc trước, nếu không phải vì thời gian, không gian không phù hợp thì nhất định tôi sẽ cho rằng thầy Lý chính là kiếp sau của sư thầy. Tôi được thầy Lý biểu dương trước cả lớp, cảm giác thật sự rất tuyệt vời, dù gì thì đó cũng là lần đầu tiên tôi nhận ánh mắt hâm mộ cùng đố kỵ của người khác. Thầy giáo Lý quả thật là người rất đơn thuần, tuy đã biết tên của tôi nhưng lại không phát hiện ra tôi không phải là học sinh lớp vẽ.

Từ đó, tôi bắt đầu cuộc sống cúp cua. Hằng ngày tôi mang bút lông cùng bút chì đủ màu sắc đến lớp học vẽ mà không một ai phát hiện ra thân phận thật sự của tôi.

Khi chỉ còn vài buổi nữa là kết thúc khóa học, thầy Lý nói sắp tới sẽ diễn ra cuộc thi "Tiểu bách hoa" – là cuộc thi viết thư pháp và vẽ tranh dành cho lứa tuổi nhi đồng trên toàn quốc, bảo chúng tôi hãy vẽ một bức tranh để dự thi. Lòng tôi như nhảy cẫng lên, trên đường về nhà còn kích động kể cho Đỗ Dực. Lúc này cậu ta mới biết quỷ kế cúp cua của tôi, kinh ngạc nói: "Hóa ra từ trước đến giờ cậu không đi học ở Đại Ban à? Hôm nay cô giáo Tiểu Ban chúng tớ cũng bảo viết một bộ thư pháp tham gia cuộc thi."

Tôi có cảm giác mình đã đứng ngang hàng với Đỗ Dực, quan trọng nhất là, tôi đã coi mình là thành viên của lớp vẽ.

"Lớp vẽ của bọn tớ chẳng phân Đại Ban hay Tiểu Ban gì hết. Thầy giáo sẽ sàng lọc ra những bức vẽ đẹp. Tớ tin bức vẽ của tớ sẽ được chọn."

Đỗ Dực không hiểu được sự tự tin của tôi từ đâu mà ra nên một mực im lặng. Im lặng một lúc lâu, Đỗ Dực mới nhắc nhở tôi: "Cậu đăng ký học ở lớp thư pháp…"

Tôi quyết định xem lời của Đỗ Dực như gió thoảng mây bay. Sau khi về nhà, tôi cố gắng nghĩ ra ý tưởng để vẽ, ngay cả hoạt hình Sailor moon tôi cũng không thèm coi, dù sao cũng đã coi ba lần rồi. Sau đó, tôi mất ăn mất ngủ một tuần để vẽ, đem đi nộp cho thầy Lý thì thầy rất hài lòng nói: "Rất tốt. Mấy năm gần đây thì loại tranh khoa học viễn tưởng này rất được ưa chuộng, cũng dễ có giải thưởng."

"Khoa học viễn tưởng là gì ạ?" Hãy tha thứ cho vốn từ hạn hẹp của tôi.

"À, khoa học viễn tưởng chính là không gian ngoài vũ trụ và có người ngoài hành tinh…" Thầy Lý rất kiên nhẫn giải thích cho tôi.

Tôi im lặng cầm tác phẩm của mình, suy nghĩ đã bay cao bay xa… Tôi vẽ về một cuộc thi nhảy dây của trường, nữ chính đứng giữa bức tranh là tôi, bên cạnh nữ chính tất nhiên sẽ là nhân vật nam, lần lượt là Trần Hồng và Đỗ Dực, xung quanh là các bạn cùng lớp… Khi đó, tôi không hề biết trên thế giới có câu 'trong một ngàn độc giả thì sẽ có một ngàn Hamlet', vì thế, mang theo lòng tự ái mãnh liệt của một đứa trẻ, lấy hết dũng khí nói với thầy Lý: "Em vẽ về cuộc thi nhảy dây!"

(Trong một ngàn độc giả thì sẽ có một ngàn Hamle: ý nói mỗi người có một cách nhìn nhận khác nhau.)

"Hả?" Thầy Lý hứng thú hỏi, "Người ngoài hành tinh nhảy dây sao? Trí tưởng tượng của em thật phong phú. Đôi lúc thầy rất hâm mộ những đứa trẻ như em, có thể nghĩ ra những ý tưởng mà người lớn không thể nào nghĩ tới…"

Thầy nói xong còn sờ đầu tôi, mang bức tranh của tôi đi, còn tôi thì bị ông thầy đơn thuần này làm cho khóc không ra nước mắt, nhưng cũng chẳng còn sức lực để đuổi theo.

Sự thật chứng minh, nếu không phải năng lực của tôi có vấn đề thì con mắt bình phẩm của mấy thầy giáo gặp trục trặc. Một tháng sau khi bắt đầu cuộc thi, kết quả được công bố, bức tranh được thầy Lý đặt tên là "Cuộc thi nhảy dây trên sao Hỏa" của tôi được giải ba. Khi phát thưởng, thầy Lý mới phát hiện danh sách lớp không có tên 'Chu Du', phải vất vả lắm mới tìm được tên tôi trong danh sách của lớp thư pháp.

Mẹ tôi cầm tờ giấy khen màu vàng kích động đến mức hai tay run rẩy, giống như chim cánh cụt đi đến xích đạo vậy, còn khi biết Đỗ Dực chỉ đạt được giải khuyến khích viết thư pháp thì nhân phẩm của mẹ tôi đột nhiên bộc phát, đến KFC mua đùi gà cho tôi ăn. Phải nói là khi đó, đối với những người dân nhỏ bé như chúng tôi thì KFC là nơi thần thánh, một năm chỉ cần được ăn hai cái cánh gà là tôi đã cảm tạ trời đất rồi. Nói chung, đối với chúng tôi thì KFC là nơi có thức ăn nhanh tiện nghi nhất, và cũng rất xa vời.

Nhờ vào việc ăn ở KFC, tôi rút ra được một đạo lý, đó là trên thế giới này, bi kịch lớn nhất không phải là vào cung đối mặt với ba ngàn cung tần mỹ nữ trong khi mình lại là thái giám, mà bi kịch nhất chính là thượng đế đã ban cho chúng ta đôi cánh nhưng chúng ta lại không thể bay.

Trong khi tôi cố ý ngồi gặm xương gà trước tiểu khu, nơi người ta thường đi bộ, thì gặp Đỗ Dực. Cậu ta mới vừa đá bóng về, đầu toàn là mồ hôi, thấy tôi đang gặm khúc xương thì nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi nói: "Giành được khúc xương với con chó hoang ở đâu vậy?"

Tôi nhích mông đứng lên, hai tay chống nạnh, miệng ngậm cục xương gà giống như đang ngậm điếu xì gà, nói vì tôi đạt giải trong cuộc thi vẽ nên mẹ mới mua đùi gà ở KFC làm phần thưởng cho tôi. Thấy được sự hâm mộ trong mắt của Đỗ Dực, tôi hưng phấn hỏi: "Mẹ cậu thưởng gì cho cậu?"

"Phần thưởng? Không có!"Đỗ Dực nhún nhún vai, dáng vẻ rất buồn bực.

Tôi lắc đầu, dùng ánh mắt thông cảm nhìn cậu ta. Sau đó tôi mới biết, bé trai sống trong nghèo khổ thì tương lai mới biết phấn đấu, còn nếu bé gái sống trong nhung lụa thì chỉ cần một ông chú biến thái cho một cây kẹo sẽ bị lừa gạt.

Tôi xoay người, kiếm chỗ nào nhiều người tản bộ tiếp tục gặm xương gà. Đỗ Dực ở đằng sau chợt nắm lấy cánh tay tôi, ép tôi xoay người lại đối diện với cậu ta, ánh mắt nhìn tôi vô cùng quái dị. Thấy vậy tôi lấy khúc xương trong miệng ra, "Cậu…cậu làm gì vậy? Tránh xa tớ ra một chút đi…Trên người toàn là mồ hôi!" Tôi vừa nói vừa chán ghét đẩy cậu ta ra.

"Tiểu Du, mông của cậu bị sao vậy?" Đỗ Dực trợn to hai mắt nhìn tôi.

"Mông?" Tôi quay ra sau nhìn, kinh hoàng phát hiện một mảng quần ở mông có vết máu đỏ sậm. Thỉnh thoảng thấy quần lót của mẹ cũng có màu máu giống như thế này, tôi hỏi mẹ bị sao nhưng mẹ chưa bao giờ nói nên tôi cũng không biết.

"Tiểu Dực, Tiểu Du." Dì Đỗ cưỡi xe đạp đi làm về, thấy hai chúng tôi thì gọi mấy tiếng rồi xuống xe tiến về phía bọn tôi.

"Mẹ, mông Tiểu Du chảy máu." Đỗ Dực chỉ chỉ vào người tôi, ánh mắt thuần khiết lớn tiếng nói với dì Đỗ. Nghe vậy thì dì Đỗ không nhìn Đỗ Dực nữa, kéo tôi qua xem xét, còn tôi thì không biết làm gì ngoài việc nhìn lại dì ấy.

"Tiểu Du thế nào rồi mẹ?" Đỗ Dực rất căng thẳng, nhiều năm sau này, cậu ta nói bản

thân rất hối hận vì khi đó đã hỏi như vậy.

Dì Đỗ không để ý đến Đỗ Dực, lập tức bảo tôi ngồi lên yên sau xe, quay đầu lại nhìn Đỗ Dực, nói hung dữ: "Con còn hỏi được? Để xem về nhà mẹ xử lý con như thế nào!"

Trong suốt một thời gian dài sau đó, thậm chí khi đã lớn, Đỗ Dực vẫn không hiểu vì sao hôm đó về nhà bị dì Đỗ mắng xối xả.

À, phải nói rõ một lần nữa, nền giáo dục Trung Quốc thật TMD lạc hậu! Nhiều năm sau, khi nhớ lại việc lần đầu có kinh nguyệt lại bị Đỗ Dực chứng kiến thì tôi hận không thể móc mắt của cậu ta, thế mà cậu ta lại cho rằng đó là điều hiển nhiên!

Tôi mơ hồ có cảm giác tôi đang trưởng thành, vì vậy cực kỳ phấn khởi. Nhưng sau này nhớ lại thời thơ ấu ngây ngô đó thì lại mong mình đừng bao giờ lớn lên, mà hãy vĩnh viễn sống trong sự đơn thuần thơ dại đó. Bởi vì thưở thiếu thời có rất nhiều điều tốt đẹp, mà khi trưởng thành, chúng ta vô tình để lạc mất, cũng giống như nước, chúng ta đành bất lực nhìn nó chảy qua kẽ tay rồi biến mất vĩnh viễn, cho dù có quay đầu ngàn vạn lần thì cũng không bao giờ tìm lại được.

Chương 6 – Bi hài kịch

Ở Trung Quốc, rất ít trẻ em thật sự thích đi học, chẳng qua vì còn quá nhỏ, không hiểu chuyện nên mới ngoan ngoãn nghe lời cha mẹ đến trường, và sau đó thì phải sống trong vạn kiếp bất phục, tìm mọi cách thoát khỏi kiếp sống học hành? Vậy thì xin chúc mừng, bạn phải chờ ít nhất là chín năm thì mới có thể hoàn thành tâm nguyện. Với tất cả sự không tình nguyện, tôi lên năm sáu, năm cuối cùng tiểu học, đối mặt với một năm kịch tính có rất nhiều chuyện xảy ra.

Vào ngày đầu tiên của năm học, cô Trần đổi chỗ ngồi một lần nữa bởi vì năm ngoái có quá nhiều bạn nói chuyện và có những động tác nhỏ trong giờ học. Đến tận sau này, tôi vẫn không hiểu được "những động tác nhỏ" mà cô giáo nói nghĩa là gì, lúc tôi hô hấp, ngực phập phồng lên xuống có bị coi là hành động nhỏ không?

Có thể thấy được cô Trần đã rất nghiêm túc nghiên cứu chỗ ngồi của chúng tôi, trong lần đổi chỗ này, tất cả các vị trí đều được thay đổi. Tôi được xếp ngồi bàn cuối, làm bạn cùng bàn với Trần Hồng. Theo như giải thích của cô Trần thì có hai lý do để tôi ngồi bàn cuối: thứ nhất, hiện giờ tôi khá cao, thị lực cũng rất tốt; thứ hai, ở trên lớp Trần Hồng thường có "những động tác nhỏ", hy vọng tôi sẽ tiết chế được cậu ấy.

Kể từ sau khi cắt tóc, thành tích học tập của tôi được cải thiện rõ rệt. Trước đây, thành

tích của tôi thuộc hàng thấp nhất lớp, nhưng lên lớp sáu này, thành tích của tôi đã lọt vào top 5 của lớp, đặc biệt là môn ngữ văn, hầu như mỗi bài văn tôi viết đều được cô giáo làm bài mẫu đọc cho cả lớp nghe.

Ắt hẳn là lúc trước, sau khi nói cách đặt câu của tôi có phần quái dị, cô Cung đã đưa ra các phương pháp giúp tôi tiến bộ? Không không, đừng tự kỷ quá thế cô Cung à. Thực ra tôi chỉ là học theo cách viết của người bình thường thôi. Một khi đã để một người không bình thường viết văn theo cách thức của người bình thường thì có nghĩa là những gì người bình thường viết ra đều sẽ là phế thải, trừ khi người đó viết theo cách không bình thường.

Vâng, vẫn là vấn đề cũ, nữ thần may mắn, rốt cục bà có nhìn thấy tôi không vậy? Tôi thấp thỏm nhìn Trần Hồng ngồi bên cạnh, cậu ấy cũng vui vẻ nhìn tôi, còn mặt mày hớn hở nói sẽ làm bạn cùng bàn thân thiết.

Đỗ Dực bị chuyển đi chỗ khác, ngồi cùng bàn với Văn Yến, nguyên nhân là vì Văn Yến học không được tốt lắm nên cô giáo muốn Đỗ Dực ngồi gần để kèm cô ấy, cũng không khác mấy với nguyên nhân chuyển chỗ ngồi của tôi.

Văn Yến biết tôi và Đỗ Đực là hàng xóm nên sau khi được ngồi gần Đỗ Dực thì thường xuyên tìm tôi nói chuyện phiếm hoặc hỏi về bài tập. Lúc đầu, tôi rất nhiệt tình trả lời hoặc nói chuyện với cô ấy, sau đó thì phát hiện cô ấy không chú ý lắm những gì tôi nói mà ánh mắt cứ nhìn về phía bên cạnh tôi, sau đó, Hùng Linh nói người mà Văn Yến yêu thích chính là Trần Hồng. Tôi ngất! Quan hệ giữa những học sinh tiểu học với nhau quả thật quá kỳ diệu. Haiz… trẻ con bây giờ thật là…

Mỗi lần kiểm tra, Trần Hồng sẽ nhìn bài của tôi, tôi cũng vui vẻ để cậu ấy chép. Mà Trần Hồng càng ngày càng không khách sáo, sau khi tôi làm bài xong thì cậu ấy lập tức giật bài của tôi chép toàn bộ. May mắn là Trần Hồng cũng không ngốc, khi chép bài của tôi sẽ thay đổi một số chỗ để cô giáo không phát hiện, cũng nhiều lần cậu ấy tính lại bài, nếu thấy tôi làm sai thì sẽ lén nhắc để tôi sửa lại. Tôi cảm thấy vô cùng ngọt ngào, còn đặc biệt thích giờ kiểm tra.

Một hôm, tôi gặp Đỗ Dực trên đường về nhà sau khi tan học, cậu ta nói thẳng: “Tiểu Du, tớ thấy cậu không nên đưa bài cho Trần Hồng chép.”

Tôi không đồng ý, nói: “Trần Hồng không phải là anh em tốt của cậu sao? Cậu ấy làm bài tốt nên cậu thấy khó chịu? Yên tâm đi, thành tích của cậu tốt hơn cậu ấy nhiều.”

“Tớ không có ý đó” Đỗ Dực bối rối xoa gáy, rồi nói: “Cậu làm như thế là hại cậu ấy, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cậu ấy sẽ không làm được bài trong cuộc thi chuyển cấp.”

Tôi giương mắt nghiêm túc quan sát Đỗ Dực từ trên xuống dưới, xét về tướng mạo, cậu ta không đẹp bằng Trần Hồng, xét về chiều cao, cậu ta cũng không cao bằng Trần Hồng, chẳng qua cậu ta chỉ học giỏi hơn Trần Hồng, thế mà còn so đo học vấn với cậu ấy. Tôi nghĩ sáng nay khi cô Trần phát bài kiểm tra đã khen Trần Hồng tiến bộ rất nhiều mà không khen Đỗ Dực luôn làm bài điểm cao nhất lớp như mọi khi nên cậu ta không thích ứng được, dẫn đến khó chịu đây mà.

Một khi con người ta say mê cái gì đó thì đối với họ, những thứ khác chỉ là một màu xám xịt, chỉ thứ họ say mê mới rực rỡ, có lẽ đây là lý do vì sao trong kì thi tốt nghiệp trung học môn ngữ văn đã có một đề bài cực kỳ biến thái: tình cảm gia đình ảnh hưởng đến con người như thế nào khi đánh giá sự vật.

"Đỗ Dực, tới bây giờ tớ mới biết cậu là người nhỏ nhen như vậy. Tớ cho Trần Hồng chép bài thì sao? Tớ không như cậu, sợ người khác thi tốt hơn mình nên không cho người ta chép bài!" Câu cuối cùng tôi gần như hét lên. Đây là lần đầu tiên tôi dùng giọng điệu đó nói chuyện với Đỗ Dực, thực sự tôi rất giận.

Đỗ Dực thấy tôi bỗng dưng tức giận thì giật mình, lùi về sau nửa bước. Sau khi khôi phục lại tinh thần lại thì Đỗ Dực nhìn tôi, vẻ mặt đó tôi chưa thấy bao giờ, sau này nghĩ lại thì tôi nghĩ biểu cảm đó được gọi là miễn cưỡng: "Cậu thích Trần Hồng đúng không?"

Tôi luôn nghĩ đó là bí mật, không ngờ lại bị Đỗ Dực phát hiện, nhất thời thẹn quá hóa giận, xông lên đánh cậu ta cái "bốp".

"Cậu đừng nói hươu nói vượn!"

Tôi trợn mắt thở phì phò. Có lẽ đây là thói xấu của con gái, nói không lại người ta thì sẽ dùng bạo lực cho dù biết nếu con trai đánh trả thì mình tuyệt đối không có cơ hội thắng.

Đỗ Dực không đánh trả, chỉ im lặng đứng đó.

"Từ nay trở đi tớ sẽ không thèm để ý tới cậu nữa!" Nói xong tôi hất đầu quay đi, đi được vài bước vẫn không thấy Đỗ Dực gọi lại. Tôi bị coi thường, quay lại nhìn, thấy Đỗ Dực nhìn tôi từ xa, ánh mắt thẳng tắp. Tôi hừ một tiếng, nổi giận đùng đùng đi về nhà.

Từ lần cãi nhau nghiêm trọng đó, quả thật tôi và Đỗ Dực không ai để ý tới ai. Trong một lần kiểm tra, tôi và Trần Hồng bị cô giáo phê bình trước cả lớp, nói hai chúng tôi làm sai giống nhau, kết quả sai cũng y chang nhau, rõ ràng là gian lận. Trần Hồng không quan tâm trong khi tôi cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Khi đó tôi tình ý phát hiện Đỗ Dực và Văn Yến cùng

quay đầu xuống nhìn hai chúng tôi một cái, tôi không hiểu ý nghĩa của hai ánh mắt ấy là gì.

Nửa năm cuối lớp sáu, bộ phim "Hoàn Châu cách cách" bắt đầu được thịnh hành, nhưng tôi lại chưa xem. Bọn con gái cứ hễ tụ tập là lại bàn tán xôn xao về bộ phim mà tôi lại không nói được gì nên cảm thấy bị đả kích trầm trọng. Vì vậy, tôi tìm đủ mọi cách để xem cho được bộ phim truyền hình đó, nhưng nhà tôi lại không có đầu VCD, nên chủ nhật tôi phải chạy qua nhà Văn Yến xem lại mấy tập đầu. Nói thật thì tôi cảm thấy phim không hay lắm, nhưng nghe mọi người khen nhiều quá nên tiềm thức dần dần cảm thấy bộ phim coi cũng được.

Văn Yến đồng ý cho tôi mượn một băng nhạc phim "Hoàn Châu cách cách", điều kiện là tôi phải trực nhật thay cậu ấy một lần. Tôi lập tức đồng ý, tan học ở lại trường trực nhật. Khi nhìn thấy Đỗ Dực cầm chổi quét ở góc bên kia, tôi mới đột nhiên phản ứng kịp, Văn Yến và Đỗ Dực ngồi cùng bàn thì chắc chắn sẽ cùng trực nhật. Bầu không khí vô cùng lúng túng, tôi đưa lưng về phía cậu ta, chăm chú quét sàn ở góc bên này, sau đó cầm chổi ra ngoài hành lang, cố gắng tránh ở cùng một chỗ với Đỗ Dực.

Thật ra thì chỉ cần cậu ta xin lỗi thì tôi sẽ vẫn làm bạn với cậu ta.

Tôi là một đứa trẻ thích lười biếng, khi trực nhật thích nhất là quét dọn hành lang. Đừng nghĩ rằng hành lang dài thì sẽ quét dọn lâu, thật ra thì sẽ không ai để ý trên hành lang có nhiều bụi hay không, vậy nên tôi chỉ nhặt giấy bị vứt ở hành lang mà thôi. Khi tôi đang nhàn nhã quét hành lang thì nghe tiếng động ở tầng 7 (chúng tôi học ở tầng 6).

Tôi cầm chổi đi lên, muốn biết xem tiếng động vừa rồi là gì. Mới lên được mấy bậc thang thì tôi thấy chỗ khúc quanh có mấy người đang hút thuốc lá, có người đứng, có người ngồi, có người dựa vào tường, nhưng không ai là học sinh trường tôi cả, hình như là mấy tên côn đồ ở trường sơ trung bên cạnh. Tôi chưa nhìn được bao lâu thì một tên học sinh sơ trung mặt mày dữ tợn nhìn tôi quát: "Nhìn cái gì!"

Nói thật là khi ấy tôi rất sợ. Một bé gái mới học lớp sáu thì lá gan to được bao nhiêu cơ chứ. Vì vậy, tôi quyết định tiến tới vuốt cằm một tên học sinh sơ trung, nói: "Em trai, mấy tuổi rồi, có cần chị đây giúp chụp hình lõa thể miễn phí không?"

Lúc này, có một người đứng lên, thở ra một hơi khói, nhìn tôi một cái, rất thuần thục búng tàn thuốc, nói: "Cô ấy là bạn cùng bàn với em. Chu Du, sao còn chưa về nhà?"

Tên côn đồ thấy tôi quen Trần Hồng thì không nói gì nữa. Tôi cũng không biết phải nói gì nên xoay người bỏ đi, trong lòng rất khó chịu, cảm thấy dáng vẻ hút thuốc của Trần Hồng cực kỳ khó coi. Thì ra cậu ấy là thiếu niên hư hỏng, hèn gì thích Mitsui Hisashi là phải.

Người ta nói đàn ông không hư, phụ nữ không yêu, nhưng đó là thẩm mỹ quan của những cô gái bình thường, tôi không phải cô gái bình thường. Kể từ khi thấy Trần Hồng hút thuốc lá thì cảm tình của tôi dành cho cậu ấy tụt dốc không phanh, ngay cả bài kiểm tra tôi cũng không muốn cho cậu ấy xem nữa. Nhưng cậu ta lại không hiểu, cứ dùng bút gõ vào cùi chỏ của tôi, tôi liếc cậu ta một cái, tay càng bịt chặt kín mít bài lại. Cậu ta tức giận, đẩy một cái làm tôi gần té xuống đất.

Cậu ta cũng giống như thường lệ, lấy bài của tôi vừa chép vừa cảnh giác nhìn cô giáo. Tôi giống như vợ bé bị bỏ mặc qua một bên, thực sự hơi muốn khóc, việc muốn làm nhất bây giờ là lấy lại bài của mình. Tôi thò tay qua, níu một góc nhỏ của tờ giấy, kéo mạnh một cái. "Xoẹt", bài kiểm tra bị tôi rách làm hai.

Mọi người trong lớp đều ngừng làm bài, đồng loạt quay xuống nhìn hai người chúng tôi. Cô giáo nhìn nửa tờ giấy bài làm trong tay tôi, nói: "Trần Hồng, đứng lên."

Trần Hồng quăng bút đứng dậy, ném nửa tờ giấy bài làm còn lại vào mặt tôi, thu dọn sách vở, ngang nhiên bước ra khỏi phòng học. Nước mắt của tôi lập tức trào ra. Hóa ra lúc trước tôi chỉ nhìn thấy một Trần Hồng đẹp trai nhưng lại không thấy được bộ mặt phản nghịch và xấu xa của cậu ta. Sau này, có một bạn học nói Trần Hồng trông rất giống Trần Quán Hy, trong lòng tôi cực kỳ đồng tình, không những khuôn mặt giống mà tính tình cũng giống. Khi scandal của Trần Quán Hy bị phơi bày, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú đó, ai cũng phải nghiến răng tức giận.

(Trần Quán Hy: diễn viên, ca sỹ Hồng Kông. Khi sự nghiệp đang rộng mở, có rất nhiều fan thì dính phải tai tiếng ảnh sex với rất nhiều nữ nghệ sĩ)

Lúc này, các bạn trong lớp người thì hả hê, người thì xì xào bàn tán, Hùng Linh cầm bọc khăn giấy đứng lên thì cô Trần khoát khoát tay: "Mọi người tiếp tục làm bài đi. Chu Du, đừng khóc nữa, cô còn giữ mấy bài kiểm tra chưa làm"

Hùng Linh nắm khăn giấy trong tay, do dự ngồi xuống. Đột nhiên Đỗ Dực đứng lên, đi tới chỗ Hùng Linh, lấy khăn giấy trong tay cậu ấy, tiến về phía tôi, mở bọc khăn giấy, rút ra ngoài rồi đưa đến tước mặt tôi. Tôi thoáng nức nở, nhận lấy tờ khăn giấy lau lung tung nước mắt trên mặt. ĐỖ Dực đứng cạnh tôi một lát rồi lên bàn giáo viên lấy bài kiểm tra mới về đặt trên bàn tôi, sau đó cậu ấy nhặt nửa tờ giấy bài làm đã rách của tôi ở dưới đất đặt lên trên tờ giấy làm bài mới cho tôi.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc và mờ ám nhìn Đỗ Dực, còn cậu ấy thì xoay người về lại chỗ ngồi của mình, cầm bút lên tiếp tục giải toán như không có chuyện gì xảy ra.

Tôi vội vàng làm lại bài của mình. Khi chuông hết giờ vang lên tôi vẫn chưa làm xong, cô giáo cho phép tôi khi nào làm xong thì đem đến phòng làm việc của cô để nộp. Các bạn học đã ra khỏi phòng, chỉ còn một mình tôi ở lại làm bài. Ánh mắt rơi vào nửa tờ giấy bài làm cùng chỗ ngồi trống trơn bên cạnh, nước mắt của tôi lại rơi.

Làm xong bài, tôi không chú tâm kiểm tra lại rồi cầm đến phòng làm việc. Cô Trần an ủi tôi, bảo không nên so đo với Trần Hồng, còn rất chắc chắn nói bây giờ cậu ta hư hỏng như vậy thì sẽ không có tương lai. Quay về phòng học thu dọn sách vở, tôi thấy có một người ngồi ở chỗ của mình. Là Trần Hồng. Cảm xúc của tôi khi ấy cực kỳ ngổn ngang, cực kỳ rối bời, nghĩ đến lúc trước, nghĩ về khi nãy…

Im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn là Trần Hồng lên tiếng trước: "Chu Du, tớ xin lỗi. Lúc nãy khi đang chơi bóng gặp được Lan Vũ Tiệp. Cậu ấy nói cậu đã khóc"

"Sau này cậu đừng chép bài của tớ nữa, sẽ không tốt cho cậu đâu" Tôi làm mặt lạnh nói đạo lý với cậu ta. Con người ai cũng thay đổi, nếu không thay đổi thì không phải là người.

"Xin lỗi, xin lỗi mà" Trần Hồng bỗng dưng cười đùa tí tửng, còn thu dọn sách vở giúp tôi, nịnh nọt: "Tớ mời cậu đi ăn thịt dê xâu ở phố đối diện nhé."

"…Ở cửa hàng thứ hai?" Tôi không nghi ngờ hỏi. Quả thực tôi là người không có nguyên tắc, nhất là khi được người khác mời ăn.

"Không thành vấn đề!" Trần Hồng vừa nói vừa đẩy tôi ra phòng học

Vòng qua tượng Lôi Phong, lúc tôi và Trần Hồng đi đến cổng trường thì gặp Đỗ Dực. Cậu ấy nhìn thấy tôi, tiến tới mấy bước, nhưng khi thấy người đứng bên cạnh tôi liền dừng lại. Trần Hồng cũng nhìn thấy Đỗ Dực, giơ tay muốn chào hỏi thì Đỗ Dực chợt quay đầu bỏ đi.

Trần Hồng nghĩ rằng Đỗ Dực không thấy mình, cũng không để ý, tiếp tục vừa trò chuyện câu được câu không với tôi, vừa đến cửa hàng thịt dê, mua cho tôi năm xâu liền. Trong khi tôi ăn chóp chép, trong miệng toàn là ớt, cay đến nỗi môi cũng hồng lên luôn thì nghe Trần Hồng nói vì bữa ăn này của tôi mà cậu ấy đã phải dùng hết tiền tiêu vặt cho ngày mai. Tôi cảm động, liền tha thứ cho cậu ấy. Vốn định ban đầu mục đích tốt đẹp của tôi là đuổi người, thế mà lại bị mấy xâu thịt dê mua chuộc, vậy nên rốt cục tôi không hề so đo Trần Hồng lúc làm bài kiểm tra nữa, cứ thế mắt nhắm mắt mở nhìn cậu ấy chép bài của mình.

Khi đó, tôi lại u mê ưỡn ngực tự cho là mình thông minh.

Chương 7 – Tuổi thơ ơi, tạm biệt!

Khi còn bé, con người ta thường không biết quý trọng những thứ quan trọng với mình, đáng buồn hơn là khi lớn lên, họ vẫn không hiểu được thế nào là quý trọng. Tôi chính là một người như vậy. Khi đó, tôi cho rằng tình bạn với Trần Hồng là quan trọng nhất, nhưng sau này lớn lên, tôi mới biết thực ra đó không hẳn là tình bạn.

Sau chuyện ngày hôm đó, Đỗ Dực vẫn không đến tìm tôi. Tôi ở nhà đứng ngồi không yên, rất muốn lấy cớ hỏi bài tập để qua nhà cậu ấy. Đến khi tôi mang theo quyết tâm cực kỳ lớn qua gõ cửa nhà Đỗ Dực thì dì Đỗ lại nói cậu ấy và chú Đỗ đang đi xem nhà mới. Bọn họ chuẩn bị chuyển nhà…

Về nhà, tôi nói cho mẹ nghe chuyện nhà hàng xóm muốn chuyển đi, năn nỉ mẹ cũng đi mua nhà mới. Mẹ tôi nghe vậy thì lập tức mắng tôi bị thần kinh, nói một căn nhà ít nhất cũng phải mười vạn, nhà chúng tôi không có nhiều tiền như vậy. Mẹ à, sau này chắc chắn mẹ sẽ phải hối hận vì hôm nay đã mắng con bị thần kinh, bởi vì mấy năm sau, cho dù có mười vạn thì cũng chỉ mua được một cái phòng nhỏ xíu.

Hôm sau, lúc đi học thì tôi gặp được Đỗ Dực ở cổng tiểu khu. Tôi vừa bận rộn nghĩ về chuyện hôm trước, vừa lẽo đẽo theo sau Đỗ Dực. Dường như phát hiện ra điều gì, Đỗ Dực chợt dừng lại, xoay người. Tôi vội vàng núp vào sau cột điện, tránh tầm mắt của Đỗ Dực, lầm rầm cầu nguyện, cậu ấy không thấy mình cậu ấy không thấy mình cậu ấy không thấy mình…

Đỗ Dực thở dài, tiếp tục đi về phía trước, tôi cũng tiếp tục lén lút bám theo sau. Đi không quá hai bước thì Đỗ Dực bất ngờ xoay người lại, nhìn thấy tôi rồi cười giễu một tiếng, sau đó xoay người lại tiếp tục đi thẳng. Tôi bị bắt tại trận, cảm thấy hơi quẫn bách và…thẹn quá hóa giận. Cắn răng, nhìn xung quanh mấy vòng, phát hiện vườn hoa ven đường có mấy viên gạch cũ, tôi đi qua nhặt một viên gạch, chạy về phía Đỗ Dực, vỗ lên vai cậu ấy một cái. Đỗ Dực kinh ngạc quay đầu lại nhìn thì thấy một cô bé vô cùng dữ tợn, trên tay còn cầm một viên gạch. Ngoài tôi ra thì còn ai trồng khoai đất này?

Nhìn thấy nụ cười âm trầm kinh khủng Đỗ Dực, tôi liền chìa tay ra: "Bạn học, cái này là do cậu làm rơi à?"

"Không phải." Đỗ Dực bình tĩnh trả lời.

"Ha ha, vậy hả?" Tôi bỏ viên gạch xuống đất, nhìn Đỗ Dực mấy lần, rồi làm bộ kinh ngạc nói: "A, Đỗ Dực, nhìn cậu rất quen mắt nha. Cậu học cùng trường với tớ đúng không? Cậu tên là gì? Học lớp nào vậy?"

"Tiểu Du, nói cậu bị chứng rối loạn nhiễm sắc thể thứ 21 là không sai mà." Bởi vì ba

của Đỗ Dực là bác sĩ nên cậu ấy cũng biết chút ít về y khoa, có thể nói trôi chảy triệu chứng lâm sàng một số bệnh, và cũng chỉ có tôi là người mắc chứng rối loạn nhiễm sắc thể thứ 21 mà có thể hiểu được đó là thiểu năng trí tuệ!

Đỗ Dực cười cười, vươn tay: "Chúng ta cùng đi thôi"

Thế là tôi hết giận, nắm lấy tay Đỗ Dực, lắc lắc mấy cái, gật đầu như giã tỏi. Cuối cùng thì hai người chúng tôi lại giống như trước đây, cười nói nắm tay nhau đến trường. Tôi không nghĩ mình có nhiều chuyện muốn nói với Đỗ Dực như vậy, chuyện gì cũng muốn kể cho cậu ấy nghe. Vậy mà đi chưa tới mười bước chân thì phía sau vang lên một tiếng kêu kinh hãi. Tôi quay đầu lại nhìn thì thấy một ông chú đang nằm úp mặt dưới đất, bên cạnh là chiếc xe đạp nằm chổng chơ. Bỗng chú ấy ngước mặt lên, máu mũi chảy xuống cằm, bi phẫn nói: "Ai đem gạch ra để giữa đường vậy?"

Tôi lập tức thở dài, nói: "Ai lại bày ra trò đùa tai hại này thế?"

Ông chú ấy khó khăn bò dậy, che lỗ mũi, hùng hùng hổ hổ đẩy xe đi.

Tôi chợt nhớ ra một chuyện quan trọng: "Đỗ Dực, nhà cậu muốn chuyển đi chỗ khác ở sao?"

"Ừ" Đỗ Dực nói cậu ấy muốn thi vào Nhất Trung nên ba mẹ cậu ấy liền tính tới việc chuyển nhà đến gần trường Nhất Trung để tiện cho việc học hành của con trai. Nhà của chúng tôi hiện giờ cách mấy trường thuộc đại học sư phạm tương đối gần, nhưng lại khá xa trường Nhất Trung, đi xe cũng phải hơn 20 phút. Nghe Đỗ Dực nói vậy thì tôi lập tức oán thầm, sao cậu có thể tự tin là chắc chắn thi đậu vào trường Nhất Trung? Biết đâu cậu nhất thời sẩy chân, thi vào trường kém nhất nước, nơi đó không những vừa xa nhà, vừa xa trường Nhất Trung mà còn sát bên trung tâm hỏa táng, đã vậy chung quanh còn có vô số hố rác không rõ vị trí, khi đó cậu muốn khóc cũng không kịp!

"Tiểu Du, cậu cũng cố gắng thi vào Nhất Trung đi" Đỗ Dực nghiêm túc nói: "Nhất Trung là trường sơ trung tốt nhất, nếu tương lai có thể thi vào trường trung học Nhất Trung thì coi như đã bước một chân vào cánh cửa đại học. Học sinh bây giờ không thể không học đại học, bởi vì sau này lớn lên chúng ta còn phải tìm một công việc tốt, như vậy mới có thu nhập ổn định. Ba tôi nói hiện tại nhà nước đang thực hiện cải cách, vì thế, những người không đủ kiến thức sẽ rất khó đứng vững trong xã hội…"

Đỉnh đầu tôi như có mấy con quạ đen đang bay qua. Trong khi Đỗ Dực nói lên đề nghị này và vẽ ra những hoạch định trong tương lai, tôi vẫn không hiểu vấn đề sơ trung rồi cao trung mà cậu ấy đề cập là gì, rồi cái gì mà cải cách mở cửa… Cậu ấy nhắc đến mấy vấn đề

như vậy lại làm tôi thêm phiền não. Nơi chúng tôi ở không phải là thành phố lớn, trường sơ trung cũng phân theo cấp, đó là Nhất Trung và hai trường sơ trung trực thuộc đại học sư phạm khác. Nhà tôi ở gần trường Tứ Trung, ba tôi cũng đang dạy ở đó. Vì vậy, nếu được chọn thì tôi sẽ suy xét trường trực thuộc đại học sư phạm, nhưng thực ra thì tôi lại muốn học trường Tứ Trung, vì như vậy có thể đi cửa sau.

Tôi đứng trong những cơn gió nhẹ của buổi sớm mai, tóc bị thổi rối mù, bắt lấy bả vai của Đỗ Dực lay mạnh, tiếp tục lay mạnh khiến tay cậu ấy suýt chút nữa là đến cầu Nại Hà, bắt chước giáo chủ gào thét Mã Cảnh Đào mỗi lần diễn cảnh gì xúc động với nữ chính hoặc khi ngửa mặt lên kêu trời: "Aaaaaa, tại sao cậu lại muốn một người còn nhỏ tuổi như tôi phải bắt đầu suy tính tương lai chứ?!"

Tạo hóa quả thật luôn trêu ngươi con người. Đôi khi tôi có một suy nghĩ quỷ dị, đó là con người ta thực sự có thể nắm giữ vận mệnh của cuộc đời mình, hay đến cuối đời mới đời mới bi ai phát hiện chẳng qua cả vũ trụ này chỉ là một cái rương thuộc về Thượng đế, mà chúng ta lại là những món đồ chơi trong cái rương ấy.

Hưởng ứng theo lời kêu gọi của chính phủ, bắt đầu từ năm của chúng tôi thì học sinh tiểu học không cần phải thi tốt nghiệp nữa mà chỉ cần thi cuối kỳ và áp dụng một chính sách làm cho người ta vừa hớn hở vừa lo lắng, đó là chọn học sinh một cách ngẫu nhiên bằng máy tính. Danh sách học sinh tiểu học đều được gửi đến đài truyền hình, từ đó hiệu trưởng trường Nhất Trung và hai trường trực thuộc đại học sư phạm kia sẽ chọn ngẫu nhiên 300 người vào trường mình, số học sinh còn lại sẽ được phân trường theo nơi ở, gần trường nào thì học trường đó.

Đối với những ai học tốt thì thông tin trên là một đả kích lớn, Đỗ Dực và lớp trưởng Tần Phong lớp tôi cũng thuộc vào hội những người bị đả kích. Còn với những ai không hiểu được sự tàn khốc của cuộc đời trong tương lai thì thông tin đó lại là tin vui động lòng người, hội này được thành lập bởi tôi và đám bạn xấu của mình.

Trong buổi tối diễn ra cuộc chọn lọc ngẫu nhiên bằng máy tính, cả nhà tôi căng thẳng canh chừng xem ti vi. Mặc dù tôi hơi muốn học trường Tứ Trung, nơi ba tôi đang giảng dạy, nhưng ba mẹ tôi lại muốn tôi được vào trường tốt hơn. Khi công bố xong danh sách trường Nhất Trung, cửa nhà đối diện truyền đến tiếng kêu hưng phấn của dì Đỗ, nguyên nhân chỉ có thể là tên của Đỗ Dực được nằm trong danh sách.

Tiếp đến là danh sách trường Nhị Trung. Mẹ tôi nhìn chằm chằm vào ti vi, mắt trừng lên như muốn rơi ra ngoài nhưng cũng không thấy tên tôi. Tôi coi như là mua 99 tờ vé số trong tổng số 100 tờ, tờ trúng thưởng là tờ còn lại. Điều này chứng tỏ không phải ai cũng được Thượng đế đối xử công bằng, và điều không công bằng chính là tôi nằm trong số không công

bằng đó.

Đến khi danh sách trường Tam Trung công bố đến cái tên thứ 9 thì tôi rơi vào trạng thái vô thức vì cuối cùng màn hình ti vi cũng hiện lên dòng chữ "Chu Du – năm thứ sáu trường tiểu học trực thuộc đại học sư phạm."

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi được "trúng thưởng", và những chuyện sau này đã chứng minh việc tôi vào Tam Trung là may mắn lớn nhất của cuộc đời. Đồng thời, đó cũng là nơi khởi đầu con đường hư hỏng của tôi, mà đi càng lúc càng xa, từ đó cái gì mà trong sáng, ngây thơ, chất phác đối với tôi cũng chỉ là dĩ vãng.

Số bạn học trong lớp được chọn ngẫu nhiên rất ít, ngoài tôi và Đỗ Dực ra thì còn có một cô bạn ít nói mà tôi không nhớ tên. Đa số các bạn trong lớp đều vào trường Tứ Trung, trừ khi các bạn ấy chấp nhận nộp một vạn để học nội trú ba trường kia.

"Cốc cốc" Hình như có ai đến nhà tôi. Mẹ tôi ra mở cửa thì thấy Đỗ Dực đang đứng ở bên ngoài. Vì tôi được chọn vào Tam Trung nên tâm tình bà mẹ già của tôi cực tốt, vì vậy đối diện với Đỗ Dực được vào Nhất Trung mà trong lòng không hề khó chịu. Thậm chí mẹ già nhà tôi còn thân thiết kéo Đỗ Dực vào nhà, bảo cậu ấy ngồi rồi còn lấy cây kem mắc tiền nhất trong tủ lạnh cho cậu ấy ăn, trong khi tôi đang yên lặng liếm cây kem quýt 5 hào! Có lẽ mọi người đang thắc mắc tại sao hôm nay tôi lại hiểu chuyện như vậy? Ha ha, thật ra thì đáng lẽ là tôi không được ăn kem, bởi vì tôi không giống những đứa trẻ bình thường khác thích ăn đồ ngọt, chỉ cần đồ ngọt vào thì bụng tôi sẽ rất khó chịu, vậy nên những cây kem kia là do mẹ tôi mua về để bà tự ăn.

Bởi vậy mà răng tôi rất tốt, ha ha ha.

Đỗ Dực qua nhà tôi mà không nói gì cả, ánh mắt nhìn tôi như muốn nói gì đó, tiếc là khi đó tôi còn quá nhỏ nên không thể nào hiểu được. Bọn tôi im lặng ăn kem, ba tôi còn dặn Đỗ Dực vào Nhất Trung phải cố gắng trau dồi anh văn và số học, cậu ấy ngoan ngoãn gật đầu. Kỳ thực nhìn hai người bọn họ cũng rất giống cha con.

Mùa hè cuối cùng của tiểu học, nhà Đỗ Dực chuyển đi. Hai mẹ con tôi cũng sang giúp họ chuyển đồ đạc.

Đỗ Dực đưa lưng về phía tôi lục lọi gì đó trong thùng, sau đó cậu ấy quay lại nhét quả bóng rổ vào lòng tôi, nói: "Cho cậu."

Tôi há hốc mồm, ngồi dưới đất ôm quả bóng. Tôi còn nhớ lúc trước vì thích Mitsui Hisashi nên mới thích bóng rổ, vì vậy mà trong giờ thể dục đã mượn quả bóng này đánh một

lát. Khi đó, Đỗ Dực vừa mắng tôi ngốc vừa dạy tôi đánh bóng, cuối cùng thì tôi cũng học được cách ném bóng bằng một tay, tư thế còn rất chuẩn. Có một lần các bạn nữ trong lớp chơi bóng với nhau, một mình tôi phải đấu với ba người nhưng cuối cùng tôi lại thắng, từ đó tôi tin mình chắc chắn cũng là một thiên tài bóng rổ bẩm sinh như Hanamichi Sakuragi.

Sau khi xác nhận mình là thiên tài, tôi đòi ba mua cho một quả bóng rổ nhưng bị cự tuyệt. Ba tôi nói nói tôi chỉ hứng thú nhất thời. Mà quả nhiên là tôi hứng thú nhất thời thật, từ trước tới nay ngoài vẽ ra thì tôi chưa kiên trì với việc gì cả.

Mặc dù quả bóng của Đỗ Dực hơi cũ nhưng tôi lại đánh rất thuận tay. Một đứa trẻ thì sao biết cách che giấu tâm tư, vì vậy chỉ cần đối phương cần gì mà mình đáp ứng được thì mình sẽ đáp ứng, nào để tâm chuyện vật đó có cũ hay không, người ta có trân trọng nó hay không. Thực sự lúc Đỗ Dực đưa quả bóng tôi cảm thấy rất hứng khởi, giả sử lúc đó cậu ấy móc trong túi lấy ra một viên kim cương 10 carat đưa tôi thì tôi cũng sẽ không vui vẻ như vậy.

Khi một đứa trẻ biết giá trị của viên kim cương trong suốt đủ màu sắc thì khi đó nghĩa là đứa trẻ ấy đã vĩnh viễn mất đi sự ngây thơ của mình.

Tôi ôm quả bóng vẫy tay chào tạm biệt Đỗ Dực. Lần chia tay này kéo dài tới 9 năm.

***

Dù muốn hay không thì ngày khai giảng cũng đã đến, và tôi phải đến trường sơ trung Tam Trung. Nhà tôi cách trường Tam Trung nói xa không xa, mà nói gần thì cũng không gần, khoảng mười mấy phút đi xe, nhưng vì tôi ham ngủ nên đã luyện "công phu" đạp xe đến trường trong vòng mười phút.

Tôi được chia vào học lớp 5 năm thứ nhất sơ trung *(cũng giống như 6A5 bên mình vậy)*. Lúc ghi danh sách bỗng dưng tôi thấy một dáng người quen thuộc, là Lâm Phinh. Không biết mọi người còn nhớ không, Lâm Phinh chính là người bơi lội cực kỳ tốt lúc chúng tôi cùng học bơi, đạt giải nhất môn bơi tự do 800 cấp thành phố lứa tuổi nhi đồng. Khi mới vào năm học, chúng tôi không nói chuyện nhiều, vì ánh hào quang vô địch môn bơi thành phố của cô ấy quá lớn nên một người âm u như tôi không dám lại gần cô ấy.

Trong lớp, tôi với Chu Lâm Lâm, ngồi trên tôi một bàn, cấu kết với nhau làm chuyện xấu. Tất cả mọi người đều nói cô ấy rất quái lạ, nhưng tôi lại không thấy như vậy, ngược lại tôi thấy cô ấy rất nghĩa khí. Tôi dần bước vào thời kỳ phản nghịch, bắt đầu thay đổi trở thành thiếu nữ hư hỏng, chỉ là tôi muốn mình thiếu nữ hư hỏng thông minh nên thành tích học tập vẫn là ưu tiên hàng đầu của tôi.

Trong mắt của thầy cô, chỉ cần học giỏi thì sẽ là trò ngoan, vì vậy tôi vừa làm một học sinh giỏi, vừa làm loạn quậy phá. Vốn dĩ Chu Lâm Lâm phải học ở Thất Trung nhưng lại được chọn ngẫu nhiên vào Tam Trung. Lúc còn ở tiểu học, Chu Lâm Lâm cũng giống như Trần Hồng chơi với mấy người hư hỏng học sơ trung. Với tôi mà nói thì câu chuyện thời tiểu học của Chu Lâm Lâm và mấy cô bạn học của cô ấy vô cùng hấp dẫn và ly kỳ.

Trong lớp tôi, nữ sinh được chia là hai phe, một phe là những người học giỏi hoặc là cán sự lớp, luôn tỏ ra mình là siêu phàm, phách lối ngạo mạn, còn phe của chúng tôi là phe chuyên gia quậy phá, lực lượng hùng hậu hơn phe kia nhiều. Phe này cực kỳ cực kỳ ngứa mắt với những ai học giỏi hoặc làm cán sự lớp, mặc dù tôi học giỏi nhưng lại chơi với những bạn quậy phá nên mới không bị ghét.

Đi theo đám người phá phách, tôi biết được rất nhiều thứ, ví dụ như thế nào là giả vờ khiêm tốn, thế nào là khích bác ly gián, thế nào là xui khiến người khác giúp mình dạy dỗ kẻ đáng ghét. Cứ thế trong vòng hai năm, nhân phẩm tốt đẹp của tôi hoàn toàn biến mất.

Khi đến lớp, tôi mượn mấy quyển truyện tranh của Chu Lâm Lâm lén lút đọc dưới hộc bàn. Lúc mới bắt đầu đọc, thấy có hai người hôn nhau, thế là tôi đỏ mặt tía tai, tim đập loạn nhịp. Về sau, thấy hai người khỏa thân ôm nhau, tôi cũng mặt đỏ tim đập. Cuối cùng, tôi luyện được trình độ ngàn độc dược cũng không thể xâm nhập, cười đê tiện nhìn nam nữ trong truyện mây mưa.

Sự bỉ ổi của tôi bắt đầu như vậy đấy.

Năm thứ hai sơ trung, nhóm của tôi và Chu Lâm Lâm cực kỳ ghét một cô nàng bên lớp một, vì thế bọn tôi gọi cô nàng ấy vào nhà vệ sinh, hả hê nhìn cô nàng bị một chị năm ba giáng cho cái bạt tai.

Cũng trong năm hai, đa số bạn học trong lớp đồng tâm hợp lực làm chủ nhiệm mới hôn mê phải nhập viện ba ngày, cuối cùng hiệu trưởng và thư ký trường đã là đảng viên phải tự mình đến lớp lắng nghe nguyện vọng đổi giáo viên của chúng tôi.

Và cũng trong năm hai đó, tôi học hút thuốc lá. Vào giờ thể dục, dưới gốc cây phượng già, một đám con gái phá phách tụ tập cùng nhau hít vào rồi phả ra những làn khói thuốc trắng mù. Thật ra thì hút thuốc lá cũng chẳng có gì to tát, không hiểu sao lúc trước khi nhìn thấy Trần Hồng hút thuốc, tôi lại có phản ứng mạnh như vậy? Mà tôi cũng rất tiết chế, chỉ khi nào ở cạnh đám con gái quậy phá này tôi mới hút, còn những thời điểm khác thì không đụng vào điếu thuốc.

Hai năm đó, tôi đã thay đổi rất nhiều. Người ta lớn lên theo thói đời, thật sự chỉ trong

một cái chớp mắt.

Chương 8 – Stabucks và chuyện cũ

Bắt đầu từ năm nhất sơ trung tôi đã có thói đào hoa. Khi đó, tôi thích bốn người cùng một lúc, họ đều là đàn anh khóa trên, hai người năm hai cao trung, một người năm nhất cao trung và một người năm hai sơ trung. Một người mang kính gọng đen, da cũng hơi đen, là thầy phụ đạo của bọn tôi; một người trắng trẻo sạch sẽ, có đôi mắt xếch, là phó chủ tịch hội học sinh trường (trường Tam Trung chưa bao giờ có chủ tịch hội học sinh); một người hơi lùn, nhưng nhìn sơ qua đã biết là bad boy, hàng ngày đều đi trễ; người còn lại thì trắng vô cùng, không đeo kính, rất gầy.

Đến bây giờ tôi vẫn giữ thói quen thích đụng tay đụng chân với người mình thích, không có chuyện gì cũng giả vờ không cẩn thận rồi đụng vào người ta. Cho nên khi đó, biểu hiện tình yêu của tôi với bốn vị học trưởng kia là hàng ngày đứng chờ dưới chân cầu thang, chỉ cần thấy một trong bốn người bọn họ, tôi sẽ lập tức giả vờ đang đi lên rồi cố tình đụng vào người họ. Không biết mọi người có giống tôi không, khi đó, đối diện với đàn anh mình thích, nhịp tim sẽ tăng biến động, không phải càng lúc càng ngượng ngùng mà là càng lúc càng dũng mãnh, nhưng đa số thì đều là tôi bỏ đi trước.

Bi thảm nhất là vị học trưởng thứ nhất, chính là người mang kính gọng đen, có một lần bị tôi đụng một cái vào xương sườn thì kêu thảm thiết một tiếng, nhìn xung quanh tìm kẻ gây họa. Tôi ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh ấy, không hề có ý định bỏ chạy, nói: "Vô ý va phải anh, thật có lỗi quá."

Anh ấy nhìn vào mắt tôi, không tìm ra chút giả dối nào, đã vậy sau đó tôi còn vịn vào hông anh ấy, hỏi: "Anh không sao chứ?" nên cuối cùng còn cảm động cảm ơn tôi.

Đàn anh đi trễ hình như có tên là Tài gì gì đó. Có một ngày nhìn thấy tấm ảnh chụp chung cả lớp ngày tốt nghiệp của ông anh họ, tôi kinh ngạc: "Anh họ, thì ra anh học cùng lớp với anh ấy! Mau nói cho em biết tên anh ấy họ gì đi!"

Như có hiềm khích với học trưởng đi trễ, nghe tôi hỏi thì anh họ tức giận đáp: "Họ Quan!"

Ách… Họ Quan…Tên Tài…. Tên rất hay!!!

Còn hai vị học trưởng trắng trẻo kia như rồng thấy đầu không thấy đuôi, cả một năm ấy tôi cũng không thể đụng tay đụng chân bọn họ được.

Lúc thi khảo sát, tôi không đậu vào được Nhất Trung nên vẫn ở lại Tam Trung. Cứ như vậy, tôi học ở Tam Trung suốt sáu năm, trở thành chị hai hùng mạnh của đám quậy quá trong trường.

Khi học cao trung, tôi hoàn lương, chủ yếu là vì cao trung Tam Trung không có nữ sinh quậy phá, mà chỉ có nữ sinh sói đội lốt cừu. Bạn thân cao trung của tôi có hai người, một người là Hứa Dĩnh Tuệ, người còn lại là Lâm Hạo Nhiên. Đó là hai cô gái bỉ ổi nhất thế giới. Hứa Dĩnh Tuệ là hủ nữ, suốt ngày YY nam-nam, khước từ không biết bao nhiêu hoa đào. Còn Lâm Hạo Nhiên đích thực là cô gái thần kinh vừa rối loạn vừa nham hiểm, viết ra một quyển tiểu thuyết một nữ n nam, lấy bút danh cái gì mà Đào rồi Luân gì gì đấy. Tôi nhất quyết không đọc cuốn tiểu thuyết chắc chắn là bỉ ổi cực điểm ấy. Bình thường tôi đã bị cô ấy làm cho bỉ ổi đủ rồi, nếu còn đọc cuốn tiểu thuyết ấy nữa thì chẳng khác gì nửa đêm ngồi chồm hổm cưỡng bức thiếu niên ở ngoài đường!

Sau đó tôi lại nghe Hứa Dĩnh Tuệ nói Lâm Hạo Nhiên lấy chính bản thân làm nữ chính, viết chuyện về cô ấy và ba mỹ nam dâm uế khác nhau, hy vọng nó được xuất bản nhưng vì truyện có quá nhiều cảnh cấm nên không qua được vòng kiểm duyệt của nhà xuất bản. Mà Lâm Hạo Nhiên quả thật rất có khí khái, cô ấy nói cô ấy chỉ viết những gì mình muốn viết chứ sẽ không vì được xuất bản mà phải viết theo yêu cầu của nhà xuất bản. Ngoài mặt thì cố tỏ ra quang minh chính đại nói vậy thôi, chứ ai chẳng biết cô ấy kiếm cớ. Đáng đời cuốn tiểu thuyết không được xuất bản!

Khổng Tử đã nói "Thời gian như dòng nước chảy ngày đêm không ngừng". Chớp mắt đã nhiều năm trôi qua, đừng nói là bạn tiểu học, ngay cả quan hệ của tôi và bạn cao trung cũng rất lạnh nhạt, bình thường không có chuyện gì sẽ không nói chuyện, hiện tại ngay cả tên tôi cũng không nhớ. Nên gọi tôi như thế nào đây nhỉ? Quý cô hay quên? Mà nguyên nhân tôi không nhớ nhiều như vậy là vì khi tôi đang học năm nhất cao trung, tôi đã vứt đi rất nhiều thứ để tiện cho việc chuyển nhà, bao gồm mấy bức ảnh chụp chung với các bạn lúc tiểu học.

(Thời gian như dòng nước chảy ngày đêm không ngừng: nguyên văn là Thệ giả như tư phù, bất xả trú dạ)

Tôi thi đậu vào một học viện kinh tế thuộc tốp đầu ngành quản lý nhân lực, khi đó mừng đến phát khóc. Không biết do quá xấu hay bởi vì suốt ngày nằm nhà mà đến năm ba đại học cũng không có nam sinh nào tỏ tình với tôi. Haiz, tôi đây không phải là lên đại học để hưởng thụ cuộc sống mà chính là bị cuộc sống đại học dằn vặt thê thảm.

Bước ngoặt trong vận mệnh của tôi là ở kỳ nghỉ hè năm ba đại học.

Hôm đó, trời nắng chang chang, lúc tới Starbucks thì đầu tôi đã đầy mồ hôi. Các bạn

hỏi tại sao trưa nắng tôi không nằm nhà tiếp tục làm trạch nữ mà lại không sợ chết cưỡi xe đạp điện tới Starbucks? Đơn giản là vì tôi có hẹn.

Tôi tìm một chỗ rồi ngồi xuống, mấy phút sau thì Đường Duyệt tới. Khi chị ấy đi ngang qua, tôi nghe mùi thuốc khử trùng rất nồng, làm xém chút nữa là ruột non ruột già cùng những thứ tôi ăn từ hôm qua tới giờ bị nôn hết ra ngoài. Các đồng chí à, tôi miêu tả những thứ này không phải là cố ý làm mọi người thấy ghê tởm. Vì vậy, nếu các đồng chí đang ăn cơm mà bị tôi làm cho ghê tởm thì bưng ra ngoài ăn, ăn xong lại vào, lãng phí thức ăn là hành động vô sỉ!

Tôi thực sự không thể chịu được mùi thuốc khử trùng, phải biết rõ là trước kia tôi rất thích nghề bác sĩ, cảm thấy nghề này có địa vị xã hội cao, công việc cũng ổn định, lại có cảm giác thần bí. Hơn nữa, cảm giác được một người đàn ông anh tuấn mặc áo blose trắng đè xuống dưới thì còn gì bằng. Nhưng đó chỉ là trước đây…[/color][/size]

Kể từ khi chị gái hàng xóm mới, đồng thời cũng là một trong những bạn tốt nhất của tôi là Đường Duyệt học ở Học viện y dược, hơn nữa năm nay còn vào khoa phụ sản bệnh viện Đại học y dược để thực tập thì rốt cục cảm tình của tôi với nghề bác sĩ biến mất không còn một mống. Tôi từng nhất thời hồ đồ mượn Đường Duyệt cuốn "Đồ giám giải phẫu học" *(đồ giám: sách tranh, sổ tay hướng dẫn bằng tranh ảnh)* về nhà đọc thử, hậu quả trực tiếp là trong vòng bốn tháng sau đó, tôi không hề đụng đến một miếng thịt. Đối với một người từ nhỏ chỉ ăn thịt như tôi mà nói đây là một cú đột phá trọng đại, không biết bao nhiêu con heo trắng béo lau nước mắt vui mừng khôn xiết vì may mắn thịt của chúng không bị tôi nuốt vào bụng. Vì vậy, tôi đặc biệt sùng kính mối tình đầu của Đường Duyệt. Anh ta là bạn học của Đường Duyệt, chuyên ngành pháp y, vừa ăn hết không chừa một miếng khoai tây vừa coi đĩa ghi hình giải phẫu thi thể, mà nạn nhân đó đã chết ba năm trước khi thi thể được phát hiện.

“Hôm nay cô không đến trễ, đúng là kỳ tích.” Đường Duyệt ngồi xuống đối diện tôi, theo thường lệ gọi một ly Latte.

“Thường thôi thường thôi.” Lên đại học tôi đã bỏ được kha khá tật xấu. “Trưa nắng chang chang, chị gọi em ra đây làm gì?”

“Biết sao được, hôm nay bọn chị chỉ được nghỉ hai giờ, buổi chiều còn có ba sản phụ chờ làm phẫu thuật.” Đường Duyệt tùy tiện dựa vào lưng ghế, “Chị đây bận biết bao là chuyện, vốn dĩ không muốn hẹn cô đâu, nhưng mẹ cô lại nghe mẹ chị nói chị lại có bạn trai mới, cảm thấy hâm mộ nên bảo chị khuyên nhủ cô đã đến lúc suy tính đại sự. Bây giờ đang là sinh viên, lo mà tranh thủ yêu đương để tích lũy chút kinh nghiệm, cùng lắm thì sau này chị đây giúp cô làm nơi chữa trị vết thương lòng, chỉ cần nhớ đừng lấy bản thân mình ra làm trò đùa là được.”

Tôi lại bị xấu mặt rồi.

Chợt nhớ ra một vấn đề, trong ấn tượng của tôi, mối tình đầu của chị Đường Duyệt giờ đã là phù du, hiện tại suốt ngày chị ấy đang làm bác sĩ trong bệnh viện, vậy có bạn trai mới từ bao giờ?

“Vẫn là anh chàng mối tình đầu đẹp trai hả?”

“Chị, đã, chia tay, với, anh ta, rồi.” Đường Duyệt nhấn mạnh, dáng vẻ tiếc nuối.

“Tại sao chứ?” Tôi tò mò. Tôi vẫn cho là mỹ nữ Đường Duyệt cùng soái ca phù du trai tài gái sắc, luôn chờ đợi nhau, vĩnh viễn không rời xa.

Phục vụ bưng ly Latte tới, Đường Duyệt nhận lấy, thản nhiên nói: “Anh ta đi Quảng Châu làm gà rồi.”

Phụt… Một ngụm Bá tước hồng trà nóng hổi hoàn toàn được tiếp xúc than mật với người phục vụ, mà còn là vị trí giữa eo và bắp đùi. Tôi hoảng hốt rút vội mấy tờ giấy ăn lau giúp người phục vụ, nhưng người phục vụ này luôn tránh né, không để tôi dùng hành động để chuộc lỗi. Ngẩng đầu lên nhìn, tôi phát hiện mặt của cậu chàng phục vụ đỏ bừng, trông rất ngượng ngùng. Thấy vậy tôi hơi ngứa tay, muốn nhéo mặt cậu chàng mấy cái.

“Cô mau đưa giấy ăn cho người ta đi. Nhìn cô cứ như đang quấy rối tình dục cậu em phục vụ này vậy.” Đường Duyệt không chú ý hình tượng cười ha hả, còn nhấn mạnh hai chữ “cậu em”. Lúc ấy tôi mới nhận ra là mình đang cầm mấy tờ giấy ăn lau chỗ đó của cậu bạn

phục vụ…

Chẳng lẽ đây chính là tác phong có vấn đề trong truyền thuyết? Tôi cắn răng thề nhất định tôi sẽ hối cải để làm người tốt, xin tổ quốc và nhân dân hãy chứng giám! Sau đó, tôi cố nén lại dòng nước mắt đang muốn trào ra vì quá xúc động, nhét mấy tờ giấy ăn vào tay cậu phục vụ, rồi ngồi thẳng như không có việc gì.

Ngồi đối diện với Đường Duyệt hồi lâu, cuối cùng, tôi lấy hết dũng khí, dè dặt hỏi: "Bạn trai cũ của chị đi…làm gà?"

"Ừ" Đường Duyệt vô cùng tự nhiên, "Mở một quán gà."

Tôi lại muốn phun hồng trà ra ngoài. Chẳng lẽ chị ấy đau lòng đến mức chết đi sống lại nên tinh thần bất ổn?

"Đừng đau lòng, loại đàn ông "tam quan" đều có vấn đề này không có cũng chẳng sao. Thật không biết mắt mũi để đâu! Mỹ nữ không muốn, lại chạy đi Quảng Châu phục vụ việc ngủ nghỉ của bà già!"

(tam quan: thế giới quan, nhân sinh quan, thẩm mỹ quan)

Phụt… Đường Duyệt phun ra một ngụm cà phê, vội vàng lấy giấy ăn lau miệng, trừng mắt, "Anh ta là đi mở tiệm cơm gà. Bởi vì chị không muốn đi Quảng Châu nên bọn chị chia tay."

Tôi đờ người ba giây, sau đó rơi vào trạng thái trầm mặc. Tổ quốc ơi, nhân dân ơi, tại sao tôi lại có thể nhầm lẫn tai hại như vậy?

"Ơ?!" Chủ quán đi ngang qua bỗng chỉ vào tôi, kêu to: "Cậu?! Đứng lên xem nào!"

"Được!" Tôi hoảng hốt lập tức đứng nghiêm, lưng thẳng tắp.

Người đàn ông này nhìn quen quen, nhưng tôi lại không thể nhớ ra đã gặp anh ta ở đâu. Hai chúng tôi mắt to trừng mắt nhỏ, bỗng dưng anh ta e dè hỏi:

"Cậu là Chu Du?"

"Là tôi. Vậy anh là…" Tôi nghiêm túc nhìn anh ta, rốt cuộc cũng nhớ ra: "Cậu là Lan Vũ Tiệp!"

Như tìm ra được tổ chức sau bao ngày vất vả tìm kiếm, Lan Vũ Tiệp vội vàng gật đầu, mừng như muốn rơi nước mắt đến nơi, mũi cứ phập phồng:

"Mấy lần họp lớp trước đây cậu đều không đi, hơn nữa cậu lại chuyển nhà, lớp trưởng cũng không biết số điện thoại của cậu. Chúng tớ hỏi Đỗ Dực số điện thoại của cậu, không ngờ ngay cả cậu ấy cũng không có. Kỳ lạ thật, các cậu không liên lạc với nhau sao? Thật là đáng tiếc, lần họp lớp năm ngoái đa số mọi người đều đến, chỉ thiếu cậu và vài người đang học ở thành phố khác thôi."

Gặp lại Lan Vũ Tiệp, rất nhiều chuyện thời tiểu học cuồn cuộn hiện lên rõ ràng trong đầu tôi, những chuyện mà tôi nghĩ mình đã sớm quên từ lâu. Tôi kéo Lan Vũ Tiệp ngồi xuống, không kịp giới thiệu cậu ấy với Đường Duyệt đã hỏi ngay:

"Mọi người thế nào rồi?"

"Nhiều người như vậy tớ biết nói khi nào mới xong?" Lan Vũ Tiệp nhớ lại từng người rồi nói những thay đổi tương đối lớn, nhưng tôi lại không mấy hứng thú, cho đến khi cậu ấy nói:

"À, cậu biết không, trong mấy người bọn tớ thì Đỗ Dực là có tiền đồ nhất. Cậu ấy thi vào trường Q rồi ở lại thành phố Q, không thấy tăm tích đâu hết. Mấy năm sau gặp lại thì cậu ấy đã thay đổi rất nhiều. Mà sao hai người các cậu lại không liên lạc với nhau?"

"Sau khi nhà cậu ấy chuyển đi, chúng tớ trường ai người ấy học, không biết thế nào mà mất luôn liên lạc. Hơn nữa hiện tại bọn tớ cũng không biết phương thức liên lạc của nhau." Dù sao đó cũng là bạn thời thơ ấu, thực sự bây giờ tôi rất muốn gặp cậu ấy.

"Vừa khéo mấy hôm nữa sẽ họp lớp. Hôm đó nhất định cậu phải đến đấy."

Lan Vũ Tiệp đưa cho tôi một tờ danh thiếp, cậu ấy đúng là ông chủ của quán Starbucks này. Mặc dù cậu ấy không lên đại học nhưng cuộc sống rõ ràng rất xán lạn. Cậu ấy là người dân tộc thiểu số đấy nha… Tôi vừa nghĩ đến chuyện này thì lập tức nói với Đường Duyệt:

"Đường Duyệt, cậu ấy chính là bạn cùng bàn thời tiểu học của em, cậu ấy là người dân tộc thiểu số đấy!"

Đường Duyệt liếc tôi một cái: "Cuối cùng cũng nhớ đến chị rồi? Cô đúng là loại người thấy sắc quên bạn."

Lan Vũ Tiệp rất tự nhiên bắt tay Đường Duyệt, cười nói: "Năm đó em thầm mến cô

nàng Tiểu Du này, nhưng lại không dám cho cô ấy biết. Biết làm sao được, tình địch quá mạnh, cho dù là Trần Hồng hay Đỗ Dực em đều không thể đánh bại."

Vừa nói, cậu ấy vừa nhìn sang tôi: "Tiểu Du, bây giờ cậu có thể cho tớ một cơ hội không?"

Đường Duyệt trợn to mắt: "Hoa đào tới nhanh vậy sao?"

Lan Vũ Tiệp khoát tay cười: "Tớ đùa thôi, đừng cho là thật."

Tôi thật TMD muốn xông lên tẩn cho Lan Vũ Tiệp một trận. Tại sao cậu lại nói là nói đùa? Cậu theo đuổi tôi thật thì sẽ chết à? Nghĩ tới việc đã nhiều năm như vậy mà vẫn chưa có ai ngó ngàng thì tôi lại bi phẫn, haiz, cái số của tôi…

Lan Vũ Tiệp cợt nhả: "Trước kia cậu thích Trần Hồng làm tớ không cam tâm. Nay dọa cậu sợ một lần để thỏa lòng năm đó thích cậu mà lại không dám nói."

"Sao cậu biết được trước kia tớ thích Trần Hồng?" Tôi thực sự hoảng hốt.

Lan Vũ Tiệp thoải mái nói ra một sự thật kinh khủng: "Cả lớp ai mà không biết."

Nhiều năm như vậy tôi vẫn bị đả kích lần nữa, thì ra ai cũng biết, chỉ một mình tôi cho rằng đó là bí mật!

"Đúng vậy, khi đó tớ thích Trần Hồng." Sau bao nhiêu năm chôn giấu bí mật nhỏ này mà nay lại có thể dễ dàng nói ra như không có chuyện gì. Thời gian quả là thanh gươm hai lưỡi.

"Mấy năm nay Trần Hồng cũng không đi họp lớp, nghe nói năm nay cậu ấy sẽ đến." Lan Vũ Tiệp thần bí nói, còn nhìn tôi sâu xa: "Cậu ấy thay đổi rất nhiều làm ai cũng kinh ngạc. Cậu cũng mong đợi gặp cậu ấy đúng không?"

Tôi làm bộ ho khan vài cái rồi chuyển sang chủ đề khác.

Buổi họp mặt tiểu học… Tôi nhất định phải đi! Đã lâu rồi không gặp Đỗ Dực và Trần Hồng, lần gặp nhau gần nhất cũng đã là 9 năm trước rồi. Mới đó mà đã 9 năm. Bao nhiêu người đã từng gặp gỡ thì bấy nhiêu người đều đã rời xa, không một ai ở lại bên cạnh tôi cả. Lúc ở nhà trẻ thì Tiểu Trương qua đời, năm thứ ba tiểu học thì Lý Nhược chuyển trường, lên sơ trung thì mất liên lạc với Hùng Linh, đến khi Chu Lâm Lâm lên đại học Q cũng không kịp nói chia tay với cô ấy, rồi người mình thầm mến thời tiểu học là Trần Hồng, bốn đàn anh tôi thích lúc học trung học. Và cả người bạn cùng nhau lớn lên là Đỗ Dực nữa…Bọn họ đã cùng

sánh bước với tôi trong một đoạn đời, nhưng rồi lại hờ hững bước ra khỏi cuộc đời tôi. Ai mới có thể dừng lại để rồi cùng sánh bước với tôi trên suốt quãng đường còn lại?

Chương 9 – Cơ thể chấn động!

Trời nắng như đổ lửa, ngàn dặm không một bóng mây.

Không biết trang điểm và vẽ tranh có liên quan với nhau không mà kỹ năng trang điểm của tôi không tệ. Trước đây, khi có dạ hội hoặc cuộc thi gì đó, tôi còn giúp người khác trang điểm. Thật ra trang điểm để lên sân khấu cũng không cần phải có kỹ xảo gì, chỉ cần trang điểm đậm một chút, trang sức phụ kiện trang nhã một chút là được. Ước muốn của tôi là sau này có thể trang điểm cho chồng, biến ông xã yêu quý của mình thành mỹ nữ.

Mẹ tôi nói lên năm tư đại học thì phải trang điểm khi đi ra ngoài nên mỗi lần tôi mua một ít mỹ phẩm là mặt mày bà hớn hở, còn hỏi tôi cách dùng. Trên cơ bản, mẹ tôi là một bà mẹ rất sáng suốt. Lúc tôi mới lên đại học, mẹ tôi lo lắng tôi sẽ yêu đương sớm mà bỏ bê việc học hành nên đã đi một vòng quanh trường tôi. Sau khi chiêm ngưỡng dung mạo đáng kinh hãi của nam sinh trường tôi xong, mẹ già mới vỗ vai tôi nói: “Mẹ tin con sẽ không yêu đương ở nơi này.”

Khi tôi nói cho mẹ biết buổi chiều sẽ đi họp mặt các bạn tiểu học, mẹ già nghĩ thật lâu mới nhớ ra Đỗ Dực: “Du, thì ra con còn nhớ Đỗ Dực nhà đối diện. Lâu lắm rồi hai nhà không liên lạc với nhau, không biết thằng quỷ nhỏ kia lớn lên sẽ như thế nào. Tối nay con hãy mời cậu ấy về nhà chơi, mẹ sẽ làm vài món ngon mời nó.”

“Mẹ, nghe nói cậu ấy thi đến Q rồi ở đó luôn, không về nữa.”

“Trường đại học Q?” Vẻ mặt mẹ tôi hiện lên hai chữ ghen tỵ, rốt cuộc nói ra bí mật kinh thiên động địa đã giấu giếm bao năm nay: “Lúc còn trẻ, ba con nói mẹ Đỗ Dực đẹp hơn mẹ nên con trai của họ đẹp hơn con gái nhà này là dĩ nhiên. Sau này, cuối cùng con gái của mẹ cũng trở nên xinh đẹp nhưng thi đại học lại không bằng con trai nhà ấy.”

“Mẹ à, quên Đỗ Dực đi, cậu ấy chẳng qua cũng chỉ là đứa trẻ thôi mà.” Tôi vỗ vỗ vai mẹ già, dùng câu nói quen thuộc nhất an ủi bà, chỉ sợ chiều nay khi nấu cơm bà lại không ước lượng đúng mấy loại đậu thì khi ấy chắc chắn sẽ xảy ra án mạng.

Tôi mặc một chiếc áo lụa trắng phối với chiếc quần nhìn rất thục nữ, bên trong chiếc áo cổ chữ V là một cái áo ngực ren gợi cảm, mang một đôi xăng-đan cao 5 phân. Nhìn người đang xoay mấy vòng trong gương, cảm thấy mình cũng không tệ nên dứt khoát đi ra cửa. Hôm nay tôi quyết định phung phí một lần, bỏ cái xe đạp điện ở nhà mà ngồi taxi, tốn 8 tệ mới tới

được quán KTV. Xuống xe, tôi đột nhiên cảm thấy vui mừng một cách biến thái. 9 năm! Tôi và các bạn thời tiểu học đã không gặp nhau 9 năm! Không biết bây giờ bọn họ như thế nào.

Đứng trước cửa phòng, tôi hít sâu một hơi rồi quyết định đi vào. Bên trong có một đám người đang ngồi, tôi đứng ngây ngốc một chỗ, tiến không được mà lui cũng không xong. Lúc này tôi chợt nghĩ đến một câu chuyện xưa trong "Thế giới kỳ diệu của ngôn ngữ đồ vật", có một cô gái đi họp lớp phát hiện các bạn học của mình đều mang hình dáng của người 50 tuổi, cô gái cảm thấy chắc chắn các bạn học của mình có vấn đề, nhưng cuối cùng người có vấn đề chính là cô gái, và cô ấy đã chết 30 năm rồi.

"Cô tìm ai?" Một cô gái hỏi tôi.

"Xin hỏi đây có phải là buổi họp mặt ban 2 trường tiểu học trực thuộc đại học sư phạm không?" Tôi khúm núm hỏi lại. Đại nữ trượng phu co được giãn được.

"Cậu là…?" Bọn họ hỗn loạn đứng lên hỏi.

"Tớ là…Chu Du." Tôi có phần hưng phấn, không phải vì đám người này nhận ra tôi mà là vì tôi phát hiện cô gái ngồi đây không có ai đẹp hơn tôi.

"Thật sự đúng là cậu sao Chu Du? Cậu làm bọn tớ không nhận ra đấy!" Một nam sinh cao ráo đứng lên, chỉ vào mình: "Tớ là Tần Phong, cậu còn nhớ không?"

"Nhớ, tất nhiên là nhớ, sao có thể không nhớ lớp trưởng đại nhân được!" Tôi vui vẻ vừa nói vừa ngồi xuống một chỗ trống. Người tới không nhiều lắm, chỉ khoảng hai mươi mấy người. Những người khác bắt đầu đi đến hỏi thăm tôi, nhưng bọn họ không chịu nói tên mình làm tôi không biết ai là ai. Thì ra đang có trào lưu nữ sinh không lo học mà đi nhuộm năm màu tóc, xỏ một hàng khuyên tai, quần áo rách lỗ chỗ. Mà hình như các bạn nam cũng không quá quan tâm đến bọn họ, chỉ thấy mấy cô nàng túm tụm một đám ngồi hút thuốc ca hát, tự phóng đãng tự vui vẻ.

Mọi người thay đổi rất nhiều. Mặc dù thành tích học tập có thể cạnh tranh với Đỗ Dực khi ấy nhưng Tần Phong lại không đậu đại học, hiện tại đang làm lính không quân. Mấy cô bạn chặn đường vây quanh tôi năm xưa không thi đậu vào cao trung, hiện nay có người đã tìm được việc làm, có người đã đính hôn! Mấy nữ sinh đẹp nhất lớp tôi khi ấy là Tiểu Lệ, Xuân Tử và Mộng Mộng không hẹn mà cùng tàn phai nhan sắc! Tôi vui mừng như điên, lòng thầm nghĩ quả là tiểu thì liễu liễu, đại vị tất giai! *(tuy thưở nhỏ rất thông minh nhưng khi lớn lên chưa chắc đã là người hữu dụng)*

"Chu Du đã biến thành mỹ nữ rồi nha!" Tần Phong nói không chút che giấu. Thật là,

không hàm súc tí nào! Tôi nhìn thấy ánh mắt ghen tỵ của mấy cô bạn mà hả dạ vô cùng. Ha ha, tôi chờ ngày này đã lâu lắm rồi, không uổng công tôi nhẫn nhục chịu đựng hai mươi mấy năm.

Tôi nhìn một vòng nhưng không thấy bóng dáng của Đỗ Dực và Trần Hồng, cảm thấy hơi thất vọng. Các bạn học khác lục tục kéo đến, không đông lắm, tính luôn tất cả thì chỉ khoảng ba mươi mấy người thôi. Tần Phong nói đã qua giờ hẹn từ lâu, ai muốn đến thì chắc đã có mặt. Tôi thầm than, khó khăn lắm mới đi được một buổi họp mặt, thế mà không gặp được người muốn gặp.

Nửa giờ sau cũng không thấy ai xuất hiện, tôi tức giận, giành lấy micro, phá tan hình tượng thục nữ đã cố gắng duy trì từ đầu buổi đến giờ, chọn bài "Hảo hán ca", hát quang quác: "Sông lớn chảy về đông, sao trên trời trông về Bắc Đẩu…"

(Hảo hán ca: nhạc cuối phim "Thủy hử" bản năm 1996)

Đám người trợn mắt hốc mồm nhìn tôi rồi im lặng nhìn nhau. Đến khi tâm tình tôi xấu đến cực điểm, gác một chân lên bàn, lắc đầu rống "A a ô ố" thì cửa phòng bất chợt được đẩy ra.

"Trễ thế này cậu mới chịu đến, phải tự phạt ba ly." Tần Phong bực mình nhìn người mới bước vào, đem chai rượu để trên bàn cho người đó.

Người đó xin lỗi không ngừng, thái độ vô cùng thành khẩn, đến tôi còn phải cảm động. Sau một lúc kêu gào, tôi nhăn nhó trở về chỗ ngồi, nói với Tần Phong: "Ngại quá, tớ thật biến thái…" Lời còn chưa dứt thì ánh mắt tôi rơi vào khuôn mặt người mới tới. Đầu tôi thoáng chốc ngừng hoạt động, chỉ hiện lên hai chữ to đùng: "Ôi trời đất quỷ thần ơi, đẹp trai chết mất! *(tác giả: vầy mà hai chữ hả?)*

Người này như hoa sen mới nở, vô cùng đẹp trai, mái tóc đen như mực, bay bay tựa như thần tiên hạ giới, tựa như cả thế giới chỉ có một mình người ấy ở đó. Làn da trắng không tì vết, đôi mắt phượng như một hồ nước tĩnh lặng, sâu không thấy đáy, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi đỏ dụ dỗ người ta phạm pháp. Người ấy mặc một chiếc sơ mi trắng, hai cúc áo trên cùng không được gài làm lộ ra cái cổ thon dài cùng lồng ngực săn chắc. Chiếc quần jean đậm màu vừa vặn bao bọc đôi chân dài, chỉ tiếc là vạt áo đã che mất đường cong của mông. Mỹ nam ở cuộc sống hiện đại này rất ít người hợp với sơ mi trắng, cũng giống như mỹ nam thời cổ đại rất khó hợp với trường sam.

Không theo trào lưu đang thịnh hành bây giờ là con trai sẽ để tóc mái để dài che khuất gần nửa khuôn mặt, người này để kiểu tóc rất ngắn và gọn gàng, có thể nhìn rõ cặp chân mày

đẹp mắt. Đây đúng thực là mỹ nam chân chính, dám để lộ rõ khuôn mặt, không như nhiều anh chàng xấu trai mỗi lần chụp ảnh là phải dùng tóc phủ hết nửa gương mặt để che đôi mắt ti hí, chỉ dám lấy góc chụp 45 độ giống như là đang u sầu nhìn trời, còn phải dùng photoshop hoặc kỹ xảo ánh sáng để làm ảnh mờ đi, rồi đăng lên mạng với dòng chữ: "Ôi tình yêu! Mi là gì mà sao cho dù biết sẽ khổ nhưng người ta cũng tự nguyện lao vào!"

Không nói nhảm nữa, nói tóm lại, người trước mặt tôi đây chính là loại người phụ nữ vừa thấy lập tức buông vũ khí đầu hàng. Từ nhỏ đến giờ, đây là chàng trai mê người nhất mà tôi từng gặp, tất nhiên phụ nữ mê người thì tôi gặp không ít.

Mỹ nam này là ai vậy? Nếu anh ta là bạn trai của một trong các cô gái ở đây thì chắc chắn tối nay về tôi sẽ khóc cạn nước mắt, hối hận vì mình không kịp ra tay. Còn nếu anh ta là bạn trai của một trong mấy bạn học nam ở đây thì tôi sẽ vạn kiếp bất phục. Tôi đã đọc rất nhiều tiểu thuyết viết về việc uốn cong thành thẳng, nhưng khi hỏi một hủ nữ lâu năm học cùng lớp là Tư Tuân thì cô ấy nói không có chuyện uốn cong thành thẳng, chỉ có thể bẻ thẳng thành cong.

Đang lúc tôi đang dùng ánh mắt si mê và bỉ ổi của mình nhìn mỹ nam từ trên xuống dưới thì anh ta quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt lộ rõ ý cười. Dùng từ của tôi để miêu tả khái quát vẻ mặt hiện giờ của mỹ nam chính là…nụ cười chốn âm ty. Tôi run rẩy giơ móng vuốt, thân thiết khoát tay lên vai mỹ nam, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: "Vị đồng chí này, anh là ai vậy?"

Lan Vũ Tiệp làm bộ té xỉu, chỉ vào tôi nói: "Cậu ấy là Đỗ Dực! Thật quá sỉ nhục cho cái danh thanh mai trúc mã của các cậu!"

Khí huyết của tôi dâng trào, muốn phun luôn máu miệng. Sao Đỗ Dực lại có thể biến thành như vậy? Không phải mọi người đều nói tiểu thì liễu liễu, đại vị tất giai sao? Tại sao thằng nhãi này khi còn bé đã có bộ dạng đẹp đẽ mà lúc trưởng thành lại càng thêm đẹp trai vậy? Mẹ già của con ơi, thật sự không phải những lời mẹ nói đều đúng hoàn toàn.

"Đỗ Dực…" Khóe miệng tôi giật giật, vô cùng hung dữ ngẩng mặt: "Cậu đi Hàn Quốc đúng không?"

Đỗ Dực ngẩn ra, sau đó mới nói, "Không. Sao vậy, Tiểu Du?"

Ôi trời ôi trời ôi trời!!! Giọng nói này, ngữ điệu này… Tôi vẫn cho mình là người xui xẻo nhất thế giới, không ngờ vận khí đã theo tôi từ nhỏ, tôi lại có thể làm thanh mai trúc mã với một anh chàng cực phẩm!

Tôi vô cùng trấn định hỏi: “Cậu phẫu thuật thẩm mỹ đúng không?”

Đỗ Dực bật cười, ánh mắt cong cong. Nội tâm tôi cuồn cuộn, cơ thể rung lên, lần đầu tiên làm việc xấu với mỹ nam ở nơi đông người. Đúng vậy, mọi người nghĩ không sai, tôi như một con sói, lao đến ôm lấy cổ Đỗ Dực, giả vờ vui mừng khôn xiết: “Đỗ Dực, cái đồ chết bầm nhà cậu!”

Trong tiếng ồn ào của mọi người, tôi thoả mãn định rút tay về, nhưng lại có cảm giác cánh tay của Đỗ Dực đang đặt trên hông tôi đột nhiên xiết chặt. Tôi còn chưa hiểu chuyện gì thì Đỗ Dực buông tôi ra, nói với mọi người: “Mười năm không gặp, con nhóc này chắc nhớ tôi phát điên rồi.”

Mọi người cười ồ. Tần Phong cầm chai rượu, rót hai ly, ép tôi và Đỗ Dực phải uống cạn. Ba tôi không cho phép tôi uống rượu, nhưng hôm nay vì Đỗ Dực nên tôi đành cầm lấy ly rượu uống ừng ực. Lúc để ly rượu xuống bàn, nhìn sang thì thấy Đỗ Dực khẽ nâng cằm uống rượu, yết hầu khẽ chuyển động tạo thành đường cong động lòng người.

“Trên đường đến đây thì bị kẹt xe nên mới tới trễ, tôi tạ lỗi với mọi người.” Đỗ Dực cầm chai rượu thì người đang ngồi cũng rót đầy rượu vào ly của mình.

Lan Vũ Tiệp cười xòa trêu: “Nào dám để cậu tự mình rót rượu.”

Lúc đến lượt, tôi học theo Lan Vũ Tiệp khách sáo: “Nào dám để cậu tự mình rót rượu…”

Ai ngờ cậu ấy lại bỏ qua cho tôi, rót một ly cho người ngồi bên cạnh tôi. Tôi run lên lại nghe Đỗ Dực nói nhỏ: “Cậu đừng uống rượu.”

Tôi mở to mắt nhìn Đỗ Dực cạn ly cùng mọi người, sau đó bỏ chai rượu xuống, nhìn chỗ trống nhỏ xíu bên cạnh tôi một cái rồi đi tới ngồi xuống. Cơ thể chúng tôi tựa hồ như dính sát vào nhau, điều này làm tôi rất hưng phấn. Nhưng chưa vui vẻ được bao lâu thì cửa phòng bị mở ra, một người khá cao đi vào, vừa mới đặt mông ngồi xuống thì đã cầm một chai bia tu ừng ực một hơi, sau đó thở hổn hển, lau mồ hôi trên trán, nói:

“Ông đây mệt chết mất. Vừa kết thúc buổi họp mặt bạn cấp ba là lập tức chạy sang bên này.”

Ai đây? Nhìn ngoại hình thì không quá giống những bạn tiểu học mà tôi biết. Trên môi còn đọng một ít bia, nhìn thế nào cũng thấy giống Tất Phúc Kiếm. Chắc là thầy giáo. Không lẽ là thầy phó hiệu trưởng? Trong ấn tượng của tôi thì trường tôi chẳng có bao nhiêu thầy giáo.

Tôi đang cố gắng khởi động trí nhớ chập mạch của mình thì Đỗ Dực chợt khều tôi, hất cằm về phía tất phúc kiếm, nói: "Trần Hồng tới rồi."

(Tất Phúc Kiếm là đạo diễn văn nghệ của đài truyền hình Trung ương Trung Quốc, là phóng viên Trung Quốc đầu tiên đặt chân tới Bắc Cực, cũng là một trong những người chủ chốt của đài CCTV.)

Lần thứ ba cơ thể tôi chấn động! Chưa bao giờ hai mắt tôi trừng lớn như lúc này, cảm giác như mắt muốn rách toạt ra luôn. Cái, cái gì??? Tất Phúc Kiếm chính là Trần Hồng năm đó? Thật không thể ngờ một Trần Hồng đẹp trai như Trần Quán Hy lại có thể biến thành Tất Phúc Kiếm! Chẳng lẽ ông ngoại cậu ta họ Tất?

Sau khi dò hỏi một phen, từ nhiều bạn học tôi biết được những bước tiến hóa của Trần Hồng. Tiểu học giống Trần Quán Hy, sơ trung giống Vương Lực Hoành, lên cao trung thì giống Trương Học Hữu, sau mấy năm thế sự xoay vần thì cậu ta trở thành Tất Phúc Kiếm… Có câu nói thật hay, thời gian là thầy giáo giỏi nhất, nhưng đáng tiếc là ông thầy này lại lấy đi tuổi xuân của học trò. Tôi nhìn hàng chân mày làm người ta vừa thấy đã muốn cắn của Đỗ Dực, rồi nhìn lại hình tượng cosplay Tất Phúc Kiếm của Trần Hồng, sau đó thì thở dài. Haiz, thế giới này thật diệu kỳ.

Chương 10 – Lang kỵ bảo mã lai

Khi tôi còn đang đắm chìm trong đả kích quá trình Trần Quán Hy—>Vương Lực Hoành—>Trương Học Hữu—>Tất Phúc Kiếm, chợt nhớ lại lúc đang học năm nhất cao trung thì nghe nói đội bóng rổ trường Tứ Trung đến trường tôi thi đấu giao hữu, tôi vội vội vàng vàng chạy tới sân bóng rổ nhưng không thấy Trần Hồng đâu cả. Thì ra không phải lúc đó tôi không nhìn thấy cậu ấy mà là khi đó tôi chỉ lo tìm một người giống Trần Quán Hy mà đã không quan tâm đến một người giống Trương Học Hữu.

Sau khi Trần Hồng tới, tất cả mọi người trong phòng dùng ánh mắt mập mờ nhìn tôi. Tôi chịu nhục đứng lên, vẻ mặt như đưa đám nói: "Trần Hồng, thực ra thì lúc trước tớ thích cậu!"

Nói xong thì tôi cảm thấy choáng váng. Rốt cục tôi cũng đã nói ra. Thôi kệ, dù sao hiện tại tôi cũng không có tình cảm gì với Trần Hồng, nói ra cũng chẳng sao.

Tất Phúc Kiếm Trần Hồng cười ngây ngô làm tôi thiếu chút nữa là lấy quyển sổ luôn mang theo bên người lên để xin chữ ký của Tất Phúc Kiếm.

Cậu ấy sờ gáy, hỏi: "Hiện tại còn thích không?"

Tôi liều mạng lắc đầu làm cô nàng phục vụ đang bưng điểm tâm vào sợ hết hồn.

Thấy mình mới tới mà đã thành trò cười của mọi người, tôi cực kỳ lúng túng. Trên cơ bản là tôi còn muốn làm người bình thường, vì vậy tôi đứng dậy, lấy cớ đi vệ sinh để bình ổn tâm tình đang vô cùng kích động của mình.

Đứng trước gương tô lại chút son môi, nghĩ về những thay đổi của các bạn học, một lần nữa tôi lại cảm thán cuộc sống quả thật vô thường. Tuổi trẻ cũng giống như dòng nước, đã trôi đi sẽ không bao giờ quay lại. Giữa chúng tôi, người thì thân thiết như người một nhà, người thì không mấy lần gặp gỡ.

Lúc tôi bước ra khỏi phòng rửa tay thì đúng lúc Đỗ Dực đi vào (phòng rửa tay ở quán KTV này là phòng công cộng, nhà vệ sinh mới chia ra nam nữ). Chúng tôi cứ đứng yên nhìn nhau. Nhất thời không biết nên làm gì, vì vậy tôi quyết định khách sáo mấy câu với Đỗ Dực.

Nói đến khách khí thì không ai có thể qua được người Trung Quốc. Ví dụ như khi thấy hàng xóm ra ngoài, người Trung Quốc sẽ hỏi: "Ông đi ra ngoài hả?", hoặc khi thấy bạn bè đang ăn cơm, người ta sẽ hỏi: "Ê, đang ăn cơm hử?", hoặc như khi nhìn thấy sếp vào phòng làm việc của họ, họ liền đứng dậy nói: "Một mình sếp đến đây ạ?" Thông thường các câu hỏi đều là đã là câu khẳng định. Người nước ngoài không thể hiểu được tại sao người Trung Quốc lại phải như vậy, cảm thấy những câu hỏi đáp đó vô cùng nhảm nhí. Còn chúng tôi từ nhỏ đã học cách khách sáo như vậy, vì nếu như gặp người quen mà không hỏi thăm thì không phải phép.

Thế là tôi đành nhìn Đỗ Dực, khách sáo: "Hey, cậu tự đi vệ sinh hả?"

Vừa dứt lời, tôi liền hận không thể lấy gậy đánh golf gõ vào đầu mình. Tại sao tôi lại phun ra một câu khiến mặt người ta phải co giật như vậy…

Câu hỏi khách sáo của tôi làm Đỗ Dực gật đầu không được mà lắc đầu cũng chẳng xong, cuối cùng cậu ấy bật cười, nụ cười như hoa sen nở rộ giữa mùa đông lạnh giá khi những bông hoa khác đã héo tàn: "Tiểu Du, bệnh của cậu còn chưa khỏi sao?"

"Bệnh? Bệnh gì?" Mặc dù đang thịnh hành trào lưu thần giao cách cảm nhưng tôi vẫn chưa đạt tới trình độ đó.

"Rối loạn nhiễm sắc thể thứ 21."

Tôi như được tắm trong dòng suối mát lạnh, cả người vui sướng. Mất rất nhiều năm mới

được nghe lại chứng bệnh quen thuộc từ trúc mã đẹp trai, cảm thấy rất thân thiết. Không ngờ sau nhiều năm như vậy mà chúng tôi vẫn có thể tự nhiên đùa giỡn, mặc kệ sự thật là chúng tôi đều đã bỏ lỡ một đoạn đời của nhau. Trong nháy mắt, tâm tình tôi tốt hẳn lên, cảm thấy những gì u ám lúc trước như chưa hề tồn tại.

Thấy Đỗ Dực cứ đứng im trước mặt, tôi mới nhớ tới một chuyện: "Không phải cậu muốn vào nhà vệ sinh sao?"

"Tôi tới tìm cậu." Đỗ Dực xoay người, "Trong phòng ồn quá, không tiện nói chuyện."

"À." Tôi đáp một tiếng rồi ngây ngốc theo Đỗ Dực rời khỏi khu vệ sinh. Thằng nhãi này, nếu sớm biết cậu lớn lên sẽ trở thành bộ dạng này thì lúc trước tôi đã không buông tha cậu.

"Đúng rồi! Đỗ Dực, mẹ tôi nói nếu gặp cậu trong buổi họp lớp này thì mời cậu về nhà ăn cơm."

Lưng Đỗ Dực bất chợt cứng đờ, quay người hỏi: "Về nhà…ăn cơm?"

"Ừ." Tôi là người không nhạy bén, không phát hiện ra vẻ thê lương của Đỗ Dực.

Đi tiếp được vài bước, Đỗ Dực dựa vào cửa sổ sát đất, nói: "Tiểu Du, cho tôi số điện thoại của cậu."

"Sao nào, muốn theo đuổi tôi à?" Tôi vừa móc điện thoại vừa hớn hở hỏi.

"Sao lại không phải là cậu theo đuổi tôi?" Đỗ Dực phản bác, lấy điện thoại của tôi gọi vào số của cậu ấy. Tôi nhìn người đang cầm điện thoại của mình, ngón tay vừa thon dài vừa mạnh mẽ, ánh mắt nhìn điện thoại trong tay vừa chuyên chú vừa kiên định, hàng mi vừa dài vừa dày cụp xuống… Nhất định cậu ấy phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không thì là lúc nhỏ tôi không có mắt nhìn người.

Đỗ Dực trả lại điện thoại cho tôi, trên màn hình là dãy số điện thoại của cậu ấy. Tôi lưu lại số điện thoại của Đỗ Dực nhưng tên của thằng nhãi này rất khó viết, thế là tôi quyết định lưu luôn là "Đỗ Nhất". Ai ngờ thằng nhãi này nhìn thấu tâm địa của tôi, dựa gần tôi nhìn vào màn hình di động, bắt quả tang tôi đang viết bậy tên cậu ấy. Thế là mắt phượng nhướn lên, giễu cợt:

"Lớn vậy rồi mà đến tên của tôi cũng viết sai. Không lẽ cậu chưa tốt nghiệp trường thiểu năng trí tuệ?"

Miệng lưỡi vẫn độc địa như vậy! Cuối cùng tôi cũng vất vả tìm ra điểm không hề thay đổi theo thời gian của Đỗ Dực.

"Này!" Giọng nói khó chịu của Đỗ Dực vang trên đỉnh đầu tôi.

"Chuyện gì?" Giọng tôi the thé hỏi ngược lại.

"Thật sự sẽ không viết?" Đỗ Dực mất bình tĩnh, lớn giọng hỏi tôi, bộ dạng giống như tôi đang nợ tiền cậu ấy vậy.

Tôi cố gắng nhập lại lần nữa, sau đó phát hiện điện thoại của tôi không thể nhập được chữ "Dực".

Cuối cùng tôi nổi giận: "Ai bảo đặt tên như vậy? Không phải tôi không biết viết mà là điện thoại không viết được tên cậu! Tôi mặc kệ! Tôi sẽ lưu tên cậu là Đỗ Nhất, nếu không thì sẽ theo tên tôi mà lưu là Đỗ Du!"

"Thì ra hai người đánh lẻ ở đây, hèn gì đi lâu như vậy mà không thấy quay lại." Một cô bạn kỳ quái đi ngang qua chúng tôi, cô ta chính là người cầm đầu mấy cô nàng ăn mặc quái gở không được quan tâm trong phòng. Ta nói bản thân sống sao đừng để bề ngoài tàn tạ như đầu óc, cho dù cô là bạn học thời tiểu học của tôi thì tôi cũng sẽ đại diện cho ánh trăng mà khinh bỉ cô.

"Ôi chao, chỉ là tán dóc thôi mà." Tôi làm vẻ mặt đưa đám, níu lấy cánh tay của Đỗ Dực, nhìn cô nàng kia nói: "Thằng nhãi này mới từ Mỹ về nghỉ hè, người hơi nóng, cậu có mang thuốc hạ sốt không?"

Cô nàng kia nghe vậy thì sắc mặt tái nhợt, run rẩy lui ra xa mấy bước rồi che miệng chạy thẳng.

(Truyện được viết vào năm 2011. Trong năm này, ở Mỹ xảy ra dịch bệnh lao nghiêm trọng.)

Tôi thỏa mãn cười xấu xa, quay sang thấy Đỗ Dực cũng đang cười, tôi liền vội vàng giải thích:

"Thực ra tôi tới buổi họp lớp này chủ yếu để được gặp cậu. Bây giờ gặp được rồi thì cũng không còn hứng thú gì để tham gia với mọi người nữa. Hay là chúng ta về trước đi, mất công lát nữa lại bị kẹt xe."

Hiện tại nói đường hoàng vậy thôi chứ tối qua tôi còn ôm ảo tưởng về hình dáng hiện tại của Trần Hồng, cứ nghĩ cậu ta sẽ biến thành Diêu Minh, ai dè cậu ta lại trở thành Tất Phúc Kiếm, thật đau lòng.

Tôi gửi cho Lan Vũ Tiệp tin nhắn tạm biệt rồi cùng Đỗ Dực đi song song xuống lầu. Ra đến cổng, tôi rộng lượng nói: "Đi taxi về, tôi trả tiền."

"Không cần, cậu ở đây chờ tôi." Đỗ Dực vừa nói xong thì biến mất không thấy tăm hơi đâu. Tôi nghi ngờ nhìn xung quanh, nếu cậu ta đón taxi thì phải đi lên phía trước, sao lại chạy ra sau làm gì? Tôi quay đầu lại thì thấy phía sau có mấy chiếc xe ba bánh. Ặc, chẳng lẽ Đỗ Dực muốn mời tôi đi xe ba bánh?

Tôi đang suy nghĩ miên man thì chợt có một chiếc BMW màu bạc chậm rãi lại gần. Tôi lập tức cảm thán, bảo mã (BMW) chính là bảo mã, nhìn qua là biết không phải nhãn hiệu của Nhật Bản. Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, một thanh niên trẻ tuổi đẹp trai thò đầu ra nhìn tôi, ngoắc ngoắc tay, còn nói như du côn: "Người đẹp, lên xe không?"

Tôi sốc đến nỗi muốn đánh rắm, vội vàng chạy tới, chỉ vào bảo mã hỏi to: "Xe này là của cậu?"

"Ừ." Đỗ Dực đáp, xong còn lấy kính râm ra đeo che khuất nửa gương mặt. Tôi cảm thấy thơ của Lý Bạch nên được sửa thành "Lang kỵ bảo mã lai" thì đúng hơn. Sau khi ngồi vào ghế phụ, tôi hết sờ chỗ này lại sờ chỗ kia, nếu tiếp tục sờ là sờ tới tài xế.

(Câu thơ gốc là "Lang kỵ trúc mã lai"(tạm dịch: Chàng cưỡi ngựa tre đến) được trích trong bài Trường Can Hành của thi thơ Lý Bạch.)

"Đỗ Dực, cậu có chấp nhận tôi không? Tôi quyết định sẽ theo đuổi cậu." Tôi cảm khái vạn lần, ý chí vô cùng mãnh liệt.

Đỗ Dực cao sâu khó lường nghiêng đầu liếc tôi một cái, sau đó mỉm cười nói: "Hoan nghênh!"

Cậu ấy khởi động xe nhưng lại không chịu lái đi. Tôi nghi ngờ nhìn sang, thấy cậu ấy hất cằm chỉ vào dây an toàn. Tôi khó chịu. Hừ, Đỗ Dực xem thường tôi chưa từng ngồi BMW đây mà. Thế sao không chịu thắt dây an toàn giúp tôi luôn đi, tôi có từng thắt dây an toàn bao giờ đâu.

Loay hoay một hồi, cuối cùng tôi khốn khổ ngẩng đầu: "Tôi không cài áo mưa an toàn

được.”

Mặt Đỗ Dực thoáng tỏ vẻ suy sụp, nhìn tôi khinh bỉ nhưng lại dịu dàng giúp tôi cài dây an toàn, còn tốt bụng nhắc nhở: “Đây là dây an toàn.”

(安全套: áo mưa an toàn

安全带: dây an toàn)

“Tôi biết rồi.” Mặc dù nói vậy nhưng lòng tôi không thể không thầm mắng Đỗ Dực. Ai cần cậu ấy nói cho tôi biết cái này là dây an toàn? Hừ, lúc 7 tuổi xem phim TVB thì tôi đã biết cái này là dây an toàn rồi…

Đỗ Dực im lặng nhấn ga lái xe đi.

“Đỗ Đực, sau khi chuyển nhà cậu có khỏe không? Ba mẹ cậu thế nào rồi?” Xe ngừng lại khi gặp đèn đỏ, tôi tìm đề tài tán gẫu, nhưng khi tôi vừa nói xong thì vẻ mặt của Đỗ Dực liền cứng ngắc, chẳng lẽ tôi nói gì sai sao? Đỗ Dực im lặng hồi lâu, ngón tay thon dài gõ gõ vào vô lăng.

Đèn xanh, cậu ấy xoay vô lăng rồi nói: “Bọn họ ly hôn rồi, tôi không có nhà.”

“Hả?” Tôi phát ra một tiếng nghi vấn kinh dị, sau đó lập tức câm miệng. Chín năm, tôi đã bỏ lỡ những gì? Chu Du ơi là Chu Du, mỗi người đều có cuộc sống khác nhau, chẳng qua mi chỉ cùng song hành với Đỗ Dực một đoạn đường, quãng thời gian còn lại của cậu ấy không có mi thì lại xảy ra nhiều chuyện trời long đất lở.

Đỗ Dực không tỏ ra khó chịu, hạ cửa xe xuống một chút, kể những chuyện đã xảy ra của nhà cậu ấy cho tôi nghe.

Thì ra khi Đỗ Dực lên sơ trung thì ba cậu ấy ra ngoài làm ăn, kiếm được rất nhiều tiền. Sau đó thì sinh thói trăng hoa, bao nuôi vợ bé ở bên ngoài. Mẹ Đỗ Dực không chịu được nên đòi ly hôn. Sau này, ba của Đỗ Dực muốn quay lại với mẹ cậu ấy thì bà đã tái hôn với người khác, thấy vậy ông cũng dẫn một người phụ nữ khác về nhà. Buồn cười là cuộc sống sau khi tái hôn của ông lại không vui vẻ gì. Vợ mới của ông còn rất trẻ, chỉ lớn hơn chúng tôi mấy tuổi, không bao giờ đụng vào việc nhà, suốt ngày chỉ biết ra ngoài tiêu xài phung phí, có hôm còn tiêu hết gần năm vạn. Ông Đỗ bắt đầu hối hận, lại muốn ly hôn. Trong lòng rất nhớ con trai, vì vậy vào mùa xuân ông gọi Đỗ Dực về ăn cơm. Bà vợ trẻ của ông nhìn thấy Đỗ Dực thì nổi lên ý xấu, có lần thừa dịp ông Đỗ không có ở nhà thì lấy danh nghĩa ông Đỗ gọi Đỗ Dực về nhà rồi quyến rũ cậu ấy, còn lấy ra một tấm thẻ vàng nói muốn bao nuôi cậu ấy. Đỗ Dực bị

chọc giận. Thằng nhãi này khi nổi giận rất đáng sợ. Lúc đó, cậu ấy lấy 41 tệ ném vào mặt chị ta, bảo chị ta cầm tiền cút ra ngoài. Chị ta còn cười Đỗ Dực không hiểu sự đời, nói dù sao chị ta cũng là mẹ kế của Đỗ Dực, đâu dễ đuổi chị ta đi bằng 41 tệ.

Đỗ Dực lại một lần nữa nói ra một câu kinh người: "Tôi đã tìm hiểu rồi, kỹ nữ chỉ có giá này thôi."

"Hay lắm!" Tôi nghe đến đó thì vỗ tay khen ngợi. Đỗ Dực nói ba cậu ấy sau đó thì cũng ly hôn, nhưng rồi lại tiếp tục cặp kè với một cô ả trẻ trung khác. Nghe đến đó thì tôi hoảng hồn. Chú Đỗ hình như là muốn giao công ty lại cho Đỗ Dực, vì vậy bảo cậu ấy đến công ty trợ giúp chuyện kinh doanh, nhưng vì chưa tốt nghiệp đại học nên cậu ấy không thể thường xuyên đến công ty được. Hiện tại cô ả trẻ trung kia đang mang thai, luôn xúi giục chú Đỗ chia một nửa tài sản cho mẹ con ả. Hơn nữa, chị ta cũng có thành kiến rất lớn với Đỗ Dực, cho rằng không nên để cậu ấy tới công ty làm việc, còn để cho anh trai chị ta làm Phó tổng giám đốc, quyền lực hiện nay còn cao hơn Đỗ Dực.

"Vậy sau này có thể cậu là Tổng giám đốc rồi, rất giống trong tiểu thuyết nha." Tôi rất ghen tỵ với Đỗ Dực, trong khi tôi còn đang chạy xe đạp điện thì cậu ấy đã lái BMW, vậy khi sau này nếu tôi mua được Chery Q thì không phải cậu ta sẽ lái Hummer sao!

"Cậu cảm thấy như vậy à?" Đỗ Dực quay đầu qua nhìn tôi nói: "Tôi thà sống nghèo khổ nhưng cả nhà cùng nhau vui vẻ ăn một bữa cơm đạm bạc như trước kia còn hơn phải cùng người nhà của ba tôi ăn sơn hào hải vị giống như bây giờ! Lúc nãy cậu nói mời tôi về nhà ăn cơm, ha ha…Lâu lắm rồi tôi mới nghe lại mấy lời đó. Tiểu Du, nghĩ lại những ngày còn bé, tôi cảm thấy nếu như chúng ta vĩnh viễn không trưởng thành thì tốt biết mấy. Ra ngoài lăn lộn mấy năm mới phát hiện nhà trẻ là nơi tốt nhất, vui vẻ nhất. Nhiều năm như vậy, chúng ta đã thay đổi rất nhiều, nhưng tôi hy vọng…có một số thứ sẽ không bao giờ thay đổi."

Tôi gật đầu, không ngờ nhà cậu ấy xảy ra nhiều chuyện như vậy, trong khi nhà tôi cứ bình lặng sống qua ngày, không có bệnh tật cũng không gặp tai nạn gì, ba mẹ cũng rất ít khi gây gổ, tình cảm rất tốt.

Thêm một đèn đỏ. Đỗ Dực dừng xe, gục đầu xuống tay lái, đột nhiên quay qua nhìn tôi, hỏi: "Có bạn trai chưa?"

"Đừng nhắc nữa. Đàn ông bây giờ nếu không bị mù thì cũng là không tự lượng sức mình. Những kẻ thích tôi đều dung tục như nhau."

"Cũng đúng." Đỗ Dực cười cười, tôi thấy dáng vẻ đó có chút hả hê.

Tôi cúi đầu, làm bộ đáng thương: “Nếu không thì Đỗ Dực cậu theo đuổi tôi đi. Tôi rất dễ theo đuổi, thật đấy.”

Đỗ Dực liếc tôi một cái, chỉ cười chứ không nói gì.

Chương 11 – Mỹ nam rắn độc

Trên đường về nhà, mặc dù đã lâu không gặp nhau nhưng tôi và Đỗ Dực nói chuyện rất vui, rất thoải mái, dường khoảng thời gian xa cách kia chỉ là một cái chớp mắt. Có một câu nói cũng khá đúng, tình yêu mà không trải qua sóng gió thì khó mà bền vững, còn tình bạn một khi đã có khúc mắc thì rất khó trở về như lúc ban đầu. Bất kỳ loại tình cảm nào cũng đều có thiếu sót của nó. Tôi chợt nghĩ, nếu như hai người bạn yêu nhau rồi chia tay thì cuối cùng chắc ngay cả bạn bè cũng không làm được.

Nếu tôi và Đỗ Dực có thể làm bạn cả đời thì cũng rất tốt.

“Nơi này không tệ.” Tiếng đóng cửa xe của Đỗ Dực lôi tôi trở về hiện tại. Cậu ấy đã xuống xe, giờ đang vòng qua bên này giúp tôi mở cửa xe, sau đó vừa giúp tôi tháo dây an toàn vừa nhắc lần nữa: “Đây là dây an toàn.” Tôi trợn mắt. Sao cậu ta lại nhắc tôi lần nữa? Làm như tôi không biết cái đó gọi là dây an toàn thật vậy!

Tôi xuống xe, chỉ chỗ này chỗ nọ, nói bên kia sẽ xây một hồ bơi, đằng này sẽ xây sân quần vợt.

“Mặc dù tiểu khu này có cơ sở hạ tầng đầy đủ nhưng tôi lại thích tiểu khu trước kia hơn. Nhớ bên ngoài tiểu khu chúng ta sống trước đây có quán bán bánh tart dứa rất ngon. Cậu còn nhớ không? À phải rồi, lúc đó cậu đã chuyển nhà rồi. Lát nữa ăn cơm xong chúng ta sẽ đi mua về ăn, tôi mời.” Tôi rộng rãi vỗ vỗ ngực đầy khí phách, người không có tiền thường hào sảng như vậy đó.

Đỗ Dực có vẻ hứng thú, cười nhạt đáp ứng, theo tôi lên lầu. Mẹ già nhà tôi đã sớm đợi ở nhà, thấy tôi vào cửa liền vội vàng chạy ra thò đầu ra cửa nhìn người đi sau tôi. Vừa nhìn thấy Đỗ Đực thì mẹ già trợn trừng mắt, hết nhìn cậu ấy thì quay sang nhìn tôi, nhìn tôi đủ rồi thì lại quay sang Đỗ Dực. Sau đó, như trái dưa leo bị héo, mẹ già rụt đầu vào nhà, có vẻ như đã biết mặc dù mấy năm nay tướng mạo con gái nhà mình đẹp lên rất nhiều nhưng vẫn không bằng một mống khi so với Đỗ Dực đẹp trai dời non lấp bể, sấm vang chớp giật.

Không hổ là mẹ già là mẹ tôi, sau khi mời Đỗ Dực ngồi xuống sô pha thì mẹ già lập tức kéo tôi vào phòng bếp pha trà, sau đó nói nhỏ: “Mẹ hỏi nè, Đỗ Dực phẫu thuật ở đâu vậy? Mẹ cũng muốn đến đó làm thử.”

Mẹ à, chúng ta quả thật là mẹ con tương thông, thượng bất chính hạ tắc loạn, suy nghĩ giống nhau y chang.

(Thượng bất chính hạ tắc loạn: trên không chính trực thì dưới sẽ loạn.)

Khi tôi bưng chén trà hoa lài ra ngoài thì đúng lúc phụ thân đại nhân của tôi vừa đi câu cá về. Lúc mới thấy Đỗ Dực ông rất kinh ngạc, sau đó lại tự nhiên xưng huynh gọi đệ với thằng nhãi ấy, tự nhận mình còn trẻ nên bảo Đỗ Dực gọi bằng anh. Thế mà Đỗ Dực cách ba tôi một thế hệ lại ngoan ngoãn nghe theo, gọi ba tôi một tiếng anh. Hơ, vậy là tôi phải gọi Đỗ Dực là chú sao?

Bữa cơm diễn ra trong không khí ấm cúng vui vẻ. Bình thường nhà tôi chỉ có ba người ăn cơm cũng rất vui vẻ, hôm nay thêm một người không khí không những ngượng ngùng mà trái lại còn vui vẻ hơn ngày thường. Đỗ Dực cũng không vì nhà xảy ra nhiều biến cố không vui mà đau buồn, ngược lại, cậu ấy rất thành thục và chững chạc nói chuyện với ba mẹ tôi, điều đó làm tôi thấy Đỗ Dực có phần xa lạ.

Hơn tám giờ, Đỗ Dực sực nhớ ra tôi muốn rủ cậu ấy đi ăn bánh tart dứa nên vội vã chào tạm biệt ba mẹ tôi. Thằng nhãi này không giống tôi chút nào. Từ nhỏ Đỗ Dực đã thích ăn đồ ngọt, đến nỗi khi ấy chú Đỗ phải gửi phiến qua nhà tôi để phòng ngừa cậu con trai ăn vụng. Ba mẹ tôi cố giữ Đỗ Dực ở lại chơi thêm một lát, nhưng vì quán bánh tart dứa này rất đông khách, bảy giờ bán hàng thì mới chín giờ đã hết sạch, cho nên Đỗ Dực vội vàng mang giày rồi vọt nhanh ra ngoài.

Tôi ở phía trước bước thật nhanh, Đỗ Dực ở đằng sau nói không cần phải vội như vậy, có gì để lần sau ăn cũng được. Nghe vậy thì tôi lập tức quay đầu lại: "Ai biết được lần sau đó là khi nào? Vậy nên bây giờ mỗi lần gặp nhau tôi đều cho đó là lần cuối cùng."

Đỗ Dực bỗng dưng bóp cổ tôi, chặt đến nỗi thiếu chút nữa là tôi chết vì ngạt thở "Cô bé ngốc, nói bậy gì vậy?" Cậu ta không chút lưu tình nhéo mặt tôi, đến khi tim đau phổi tê, kêu gào thảm thiết như heo lúc bị mổ thì cậu ta mới buông tôi ra.

Tôi vừa xoa mặt vừa lo lắng đi tiếp, chỉ sợ đến nơi thì quán đã hết sạch đồ ăn. Đỗ Dực không nhanh không chậm theo sau. Tôi quay đầu lại nhìn thì phát hiện ven đường có một cô bé học sinh đang giơ điện thoại về hướng cậu ta. Thằng nhãi này khi còn bé đã đẹp sẵn rồi, trưởng thành lại càng trở nên đẹp trai, còn có thể khiến người ta chụp hình lén.

Đỗ Dực nhìn theo ánh mắt của tôi, nhìn thấy cô nữ sinh đang chụp lén mình, chẳng những không giận mà còn mỉm cười nhìn người ta, làm cho cô bé cười sung sướng. Nếu không

phải hiểu lầm tôi là bạn gái của Đỗ Dực thì có lẽ cô bé đã chạy lên xin chụp hình chung rồi.

"Đủ rồi đó, xem cậu cười không khép miệng lại được kìa." Tôi lúc này chính là người đứng trong góc tường trồng nấm, bị coi là người vô hình nên trong lòng cực kỳ khó chịu.

Đỗ Dực trêu chọc: "Ghen tị?"

Tôi trợn mắt, hung dữ nói: "Tôi chỉ là tốt bụng nhắc nhở nếu cậu bị tung hình lên mạng thì người ta sẽ tìm hiểu về cậu. Nếu không tin thì lát nữa về nhà cậu tung hình lên mấy trang mạng kết bạn thử đi, với vẻ thùy mị của cậu thì việc hấp dẫn 18 cường công cũng không thành vấn đề." Tôi hiểu rất rõ việc này, bởi vì tôi đã từng đùa người khác như vậy.

Đỗ Dực khinh thường nhìn thẳng vào mặt tôi, nhíu mày quan sát tôi từ trên xuống dưới, môi nhếch lên một nụ cười quỷ dị, nói: "Tiểu Du, một thời gian dài không gặp, đẹp lên rất nhiều."

Tôi vui sướng, đang muốn khiêm tốn thì lại nghe Đỗ Dực nói tiếp:

"Tôi đang nói…" Cậu ta chỉ chỉ vào thứ lộ ra khỏi túi quần của tôi "Móc khóa điện thoại."

Tôi sầm mặt, cố đè những lời khiêm tốn đã lên tới họng xuống. Khiêm tốn quái gì chứ? Người ta là nói móc khóa điện thoại, là móc khóa! Tôi cắn răng, buồn bực tiếp tục đi về phía trước.

"Cậu muốn mời tôi ăn thật sao?" Đỗ Dực bắt đầu nghi ngờ, híp mắt khoanh tay đứng lại, không chịu đi nữa.

"Dĩ nhiên. Tôi đây là đang bồi đắp tuổi thơ cho cậu đấy!" Tôi giơ tay thề, "Thật sự là mua cho cậu ăn, bởi vì tôi cầm mười tệ, có thể mua hai cái."

"Cậu tính toán tỉ mỉ thật đấy!" Đỗ Dực vỗ tay, rồi bước về phía trước.

Thật ra thì tôi muốn nói tôi một cái, cậu ta một cái… Nhưng nhìn cậu ta vừa mắt như vậy thì nhường cho cậu ta ăn hết hai cái cũng được, chứ bình thường tôi đều phải ăn một lúc hai cái mới đã thèm.

Dưới sự thúc giục của tôi thì hai người chúng tôi cũng đến quán ăn trước 9 giờ. Vừa vào quán thì tôi nhìn thấy chỉ còn hai cái bánh tart dứa nhưng cũng có một đôi tình nhân muốn ăn. Mặt Đỗ Dực lộ rõ vẻ mất hứng. Dựa vào sự hiểu biết lúc nhỏ của tôi thì một khi Đỗ Dực

đã muốn ăn gì đó mà không ăn được thì cậu ta sẽ nổi cáu đến mức biến thái. Vì vậy, để tránh những việc điên cuồng khi không được ăn của người nào đó trong quá khứ, tôi không kịp suy nghĩ nói nhanh với chủ quán: "Bà chủ, hai cái oanh vàng kêu liễu biếc!"

Xung quanh đột nhiên im lặng, khóe miệng chị chủ quán giật giật, ấp úng: "Một hàng cò trắng vút trời xanh?"

(Hai cái oanh vàng kêu liễu biếc/ Một hàng cò trắng vút trời xanh: Hai câu thơ trong bài "Tuyệt cú" của Đỗ Phủ, bản dịch của Tản Đà.)

Tôi cứng đờ người: "Ặc, thực ra là tôi muốn nói bánh tart dứa."

"Cô gái, hai cái bánh còn lại đã được chúng tôi mua rồi." Đôi tình nhân kia nói.

Tôi quay đầu sang Đỗ Dực, dùng ánh mắt nói với cậu ta "Tôi đã cố gắng hết sức rồi". Đỗ Dực nhìn lại tôi, trong mắt hiện rõ "Tự xử lý". Tôi nhớ lúc tôi năm ruổi rưỡi tham dự bữa tiệc sinh nhật sáu tuổi của Đỗ Dực, chú Đỗ không mua bánh ga-tô socola mà mua bánh ga-tô vị bơ thì thằng nhãi này đã làm loạn một trận, suýt chút nữa là đốt luôn nhà cậu ta.

"Hai người nhường lại cho tôi được không?" Tôi mở to cặp mắt đầy nước nhìn bọn họ đang khoác tay nhau, run rẩy nói: "Bạn trai tôi đang bị bệnh nặng, thứ gì cũng ăn không nổi, hôm nay chợt muốn ăn bánh tart dứa. Tôi hy vọng trong những ngày cuối đời, anh ấy có thể ăn được thứ gì đó, để khi xuống hoàng tuyền cũng không phải làm ma đói…"

Càng nói tôi càng giống giáo chủ gầm thét Mã Cảnh Đào, rống to: "Chẳng lẽ trước một người sắp chết, chỉ hai cái bánh nhỏ bé các người cũng không thể nhường sao? Sao các người lại có thể nhẫn tâm, vô tình như vậy? Các người qua thật là sản phẩm của thạch tín trộn lẫn với tiêu, vừa độc lại vừa cay…. Hức hức…"

Kiểu nói láo này người ngu mới tin! Cặp tình nhân và chị chủ quán đồng loạt nhìn về phía Đỗ Dực. Mắt Đỗ Dực khẽ giật, quay đầu sang hướng khác làm như không nghe thấy gì. Đôi tình nhân nhìn nhau, sau đó nhìn tôi nói: "Tôi thấy anh ấy không giống như đang bị bệnh gần chết…"

Tôi hít sâu một hơi, khẽ cắn răng: "Anh ấy đang hồi quang phản chiếu."

(Hồi quang phản chiếu: đột nhiên khỏe mạnh như người bình thường trước lúc chết)

Đỗ Dực nhìn tôi sâu xa. Tôi có thể nghe được cậu ta nói ăn bánh mà cũng hồi quang phản chiếu, làm như dễ hồi quang phản chiếu lắm vậy.

“Thôi, nhường cho bọn họ cũng được, ngày mai chúng ta quay lại mua sau.” Cô gái vừa mở miệng thì anh bạn trai liền nói:

“Em yêu, em thật lương thiện. Càng ngày anh càng yêu em.”

“Sao anh lại nói vậy? Đáng ghét!”

Trong khi tôi đang tính tiền thì đôi tình nhân đi qua Đỗ Dực đang đứng ngoài cửa, nhìn cậu ta từ trên xuống dưới một lượt rồi nói: “Còn trẻ như vậy mà sắp chết. Thật đáng tiếc!”

“Cho cậu!” Tôi đưa bọc đựng bánh cho Đỗ Dực, tự hào vì mình đã làm được một việc tốt.

Hai chúng tôi chậm rãi đi bộ về. Đến khi Đỗ Dực lên xe chuẩn bị rời đi, tôi mới nhớ ra một chuyện, vội vàng lấy tay đập vào cửa sổ xe. Cửa xe từ từ hạ xuống, tôi vội vàng móc điện thoại ra, nói: “Tôi muốn có một tấm ảnh của cậu.”

“Sao không nói sớm?” Đỗ Dực lấy điện thoại từ tay tôi, giơ ra trước mặt, tự chụp vài tấm rồi trả lại di động lại cho tôi.

Tôi chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Có thể chụp mấy tấm khỏa thân không?”

Đỗ Dực không hề kinh ngạc như tôi nghĩ, ngược lại còn rất bình tĩnh, nhìn tôi rồi nghiêm túc gật đầu.

Tôi thua rồi, cười trêu: “Đỗ Dực, cậu không có bạn gái đúng không?”

“Không có. Cậu còn cơ hội.” Đỗ Dực thoải mái trả lời, còn giơ tay ra ngoài cửa vuốt đầu tôi, “Dù gì thì chúng ta cũng lớn lên cùng nhau, nước phù sa sao để chảy ruộng ngoài?”

“Thì ra cậu dễ dàng bán rẻ bản thân như vậy.” Tôi vừa nói vừa đánh tay Đỗ Dực. Cậu ta bị đau vội rụt lại tay, làm ra vẻ tủi thân. Nhìn vẻ mặt này của Đỗ Dực, tôi đột nhiên muốn giống như Lâm Hạo Nhiên, có thể nhào tới chà đạp Đỗ Dực. Nhưng tôi chưa đạt tới cảnh giới của Lâm Hạo Nhiên, da mặt tôi không dày bằng cô ấy. Tôi thường băn khoăn rất nhiều, tại sao càng trưởng thành lá gan của người ta càng lớn, thế nhưng nỗi sợ ngày càng nhiều: sợ mất đi tình bạn, sợ hai người một lần nữa trở thành người dưng. Tình bạn giữa nam và nữa chỉ cách nhau một lớp giấy mỏng manh, một khi đã phá tan lớp giấy ấy, nếu không được là vợ chồng thì sẽ trở mặt thành thù, cái giá phải trả là rất đắt.

“À đúng rồi, Tiểu Du…” Đỗ Dực không nhìn tôi mà lấy vật trong hộp kính ra đưa cho tôi. Tôi nghi hoặc nhìn cái kính không gọng trong tay, thấy trên đó có ghi số. Là kính cận. Tôi giật mình, là mắt kính của nhân vật siêu xấu xa? Trong tiểu thuyết hình như không có nhân vật nam xấu xa nào mà không đeo kính.

“Gì đây?” Tôi hỏi.

“Nhìn xuống ngực cậu đi.” Đỗ Dực ung dung dùng miếng vải lau tròng kính, thản nhiên nói.

Tôi cúi đầu nhìn. Aaaaaaaa, tại sao tôi lại không phát hiện? Trước ngực tôi, khe suối đang tự do chảy róc rách…. Tôi vội vội vàng vàng che lại, luống cuống xoay người kéo lại áo. Lúc quay lại đã thấy Đỗ Dực đeo kính, ngước mặt nhìn tôi. Tôi tức giận, hét lớn: “Cậu biết từ lúc nào?”

Đỗ Dực như muốn ăn đòn, suy nghĩ một hồi rồi mới nói: “Lúc nói cậu đẹp.”

Từ lúc đó đến bây giờ cũng gần một tiếng đồng hồ.

“Tại sao lúc đó cậu không nói?” Tôi như chó dại bám vào cửa xe hỏi lớn. Mà cậu ta giống như bị uất ức ghê lắm, cúi đầu ra vẻ đáng thương, giọng điệu tủi thân:

“Không phải tôi khen cậu đẹp rồi sao?”

“…”

Hình như là đối với đàn ông thì bộ ngực của phụ nữ là nơi đẹp nhất.

Tôi có cảm giác như sau lưng đang có một trận gió thu cuốn bay hết lá vàng. Đỗ Dực đưa tay đẩy đẩy kính trên mặt, tách tay tôi ra khỏi cửa xe, rời đi. Chạy được mấy trăm mét thì cậu ta từ từ lùi xe lại, ngẩng đầu nhìn tôi: “Hẹn gặp lại” rồi lái xe đi, thoáng cái đã không còn bóng dáng, bỏ lại một mình tôi đứng đó lấy tay che ngực, khóc nức nở. Tuyến nước mắt như bị chặt đứt, nước mắt như từng hạt ngọc rơi mãi không ngừng, giống như trái tim đã bị chia năm xẻ bảy của tôi, không thể nào khép lại vết thương. Chẳng lẽ đây là một câu chuyện đau thương đầy máu chó?

Tại sao những người đàn ông cứ phải đeo kính để bại lộ sự đen tối của mình? Ẩn mình không tốt sao? Sau này tôi mới biết, thì ra khi đeo kính, cả thế giới này chính là một đường đua.

Chương 12 – Nhân viên bình thường Đỗ Dực

Những ngày sau đó, ngày nào tôi và Đỗ Dực cũng nhắn tin, thỉnh thoảng còn gọi điện thoại cho nhau. Lúc đầu, vì đã rất lâu không nói chuyện với nhau nên tôi hơi đắn đo suy nghĩ nên nói như thế nào, về sau thì hoàn toàn để lộ bản chất, lâu lâu còn nói mấy câu vớ vẩn buồn cười. Không biết Đỗ Dực giả vờ hay thực sự thuần khiết mà cậu ta không có chút phản ứng về mấy lời lẽ thô tục của tôi.

Một hôm, khi đang ngồi trên bồn cầu, tôi sực nhớ trong di động có mấy tấm hình Đỗ Đực tự chụp nên lập tức gởi chúng qua cho Lâm Hạo Nhiên và Hứa Dĩnh Tuệ, nói đó là trúc mã bị thất lạc nhiều năm. Lâm Hạo Nhiên và Hứa Dĩnh Tuệ không hẹn mà cùng nhắn tới hai chữ "Thu phục". Mặc dù đã biết trước hai cô nàng sẽ nói như vậy nhưng khi tận mắt nhìn thấy hai chữ đó thì tôi lại thấy trong lòng thoải mái dễ sợ.

Thời đại phát triển, xã hội tiến bộ, một vĩ nhân đã nói, muốn biết một xã hội có văn minh hay không thì phải xem địa vị của người phụ nữ trong xã hội đó. Ngày nay, dù phụ nữ dũng mãnh quyết đoán thế nào cũng sẽ lấy sự mềm mỏng để trấn áp người đàn ông của mình, và vũ khí lợi hại nhất luôn là nước mắt.

Tôi tắt di dộng, ra khỏi nhà vệ sinh thì nghe ba xem thường: "Đi vệ sinh thôi mà cũng lâu như vậy! Đã bảo ăn nhiều trái cây và uống thật nhiều nước vào mà không nghe."

Tôi chép miệng, bắt chước theo mấy nữ chính trong phim truyền hình, phóng một mạch về phòng ngủ, ngã nhào lên giường. Tôi vừa nằm xuống điện thoại báo có tin nhắn. Hai cô nàng này thiệt là, vừa mới nói chuyện xong lại nhắn tin tiếp, nhất định là lại nghĩ ra cái gì bậy bạ nữa rồi.

"Tiểu Du, muốn đến công ty tôi thực tập không?" Là Đỗ Dực.

"Sao cậu biết tôi chuẩn bị thực tập?" Tôi nhớ là đâu có nói chuyện thực tập khi khai giảng học kỳ mới với cậu ấy. Hơn nữa, nếu muốn thực tập ở thành phố mình ở thì bản thân phải tự tìm công ty thực tập nên đa số mọi người sẽ về trường để nhờ trường liên lạc chỗ thực tập. Mấy hôm trước khi nói chuyện phiếm thì tôi biết được Đỗ Dực học ngành nghiên cứu sinh vật học ở đại học Q, ngoài ra thì còn đang rèn luyện trình độ anh văn lên cao hơn, hình như đang suy tính việc ra nước ngoài học thạc sĩ, tiền đồ vô cùng sáng xán lạn.

"Thầy Chu nói cho tôi biết." Đỗ Dực gọi điện thoại, tôi vừa bắt máy thì đã nghe cậu ấy nói câu này. Đây chính là sự khác nhau của đàn ông và phụ nữ. Phụ nữ thường thích nhắn tin, cứ như vậy tốn mất năm đồng nhắn qua nhắn lại đến khi xong chuyện mới thôi trong khi chỉ cần mất sáu đồng tiền gọi điện là có thể nói xong chuyện cần nói. Còn khi đàn ông nhắn tin,

nếu câu đầu tiên không thể giải quyết xong chuyện cần nói thì họ sẽ trực tiếp gọi điện thoại.

"Được thôi, có điều là cậu phải bao che tôi." Tay chân tôi vụng về, nói không chừng sẽ bị đồng nghiệp bắt nạt giống như trong phim truyền hình hoặc tiểu thuyết.

"Tôi sẽ đặc biệt quan tâm đến cậu." Đỗ Dực nhấn mạnh hai chữ "đặc biệt".

Tôi phấn khởi đồng ý. Ngày hôm sau vui vẻ đi làm, và cũng nhanh chóng hiểu được "đặc biệt quan tâm" mà Đỗ Dực nói nghĩa là gì.

Hôm đó, tôi cố ý mặc áo sơ mi màu và quần jean, cẩn thận cưỡi con ngựa sắt chạy bằng điện của tôi tới tòa cao ốc Kim Duyệt. Đây là công ty do ba của Đỗ Dực thành lập, bên trong được thiết kế rất sang trọng. Tôi thật không hiểu Đỗ Dực học ngành sinh vật thì làm gì ở công ty này.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của tôi, nhân viên mới phải thật khiêm tốn. Vì vậy, tôi lén lén lút lút tiến vào bên trong. Vừa vào cửa đã thấy một dãy bàn làm việc được xếp ngăn nắp thẳng hàng nhưng không có nhiều người lắm. Tôi mới vừa vào được vài bước thì trước mặt xuất hiện một người đàn ông. Anh ta mặc một bộ comple màu đen, nhìn rất u ám, nhưng chỉnh tề hơn tôi rất nhiều. Tôi lập tức đứng thẳng, nghiêm túc hỏi: "Xin hỏi Đỗ Dực có ở đây không?"

Anh chàng comple trầm mặc hồi lâu: "Đỗ Dực gọi cô tới đây?"

Tôi nghĩ Đỗ Dực dù sao cũng là con trai của ông chủ, chắc là cũng có chút danh tiếng, nên gật đầu, vờ không chú ý hỏi: "Chức vụ của Đỗ Dực trong công ty là gì vậy?"

"Anh ấy là…"

"Chu Du." Đỗ Dực không biết ở đâu đột nhiên xuất hiện, cắt ngang câu nói của anh chàng comple. Anh ta thấy Đỗ Dực thì sắc mặt lập tức thay đổi, vốn đang u ám đen kịt thì ánh mắt bỗng dưng trở nên lấp lánh sáng rỡ, quyến rũ vô cùng. "Đây chính là Đỗ…" Vừa nói được mấy chữ đã bị Đỗ Dực liếc một cái, anh ta lập tức đổi lời: "Đây là nhân viên bình thường của công ty, Đỗ Dực."

"Nhân viên…bình thường?" Miệng tôi méo xệch. Sao lại như vậy chứ? Đỗ Dực là nhân viên bình thường? Con trai của ông chủ này thật quá thất bại. Trong tiểu thuyết, phim truyền hình bao giờ con trai của ông chủ không phải phó chủ tịch thì cũng là phó giám đốc, tại sao tới lượt Đỗ Dự cậu lại trở thành nhân viên bình thường? Một nhân viên bình thường lái BMW?

Tôi căm hận, hỏi: "Vậy tôi cũng sẽ là một nhân viên bình thường?"

"Tất nhiên không phải." Anh chàng comple đen nhìn tôi, "Cô là một thực tập viên, cùng lắm thì cũng chỉ là chân sai vặt."

Tôi như bị sét đánh, lùi về sau mấy bước, run rẩy nói: "Vậy tôi đây chỉ là một chân sai vặt? Tại sao người ta làm thực tập sinh được cùng làm việc với sếp để đúc kết kinh nghiệm, khi đến lượt tôi thì lại là chân sai vặt?"

"Ở nơi này, chỉ có nhân viên bình thường mới mang theo người để sai vặt, còn tổng giám đốc thì…"

Anh ta thích thú nhìn Đỗ Dực, "Tổng giám đốc không mang theo người sai vặt bao giờ, chỉ có mấy thư ký mới được đi theo."

Đỗ Dực khiêm tốn gật đầu, tiếp lời: "Mấy người mới như cậu thường đều được giao cho nhân viên bình thường."

Cả người tôi co quắp bị Đỗ Dực kéo đến trước một bàn làm việc. Trên đường đi có vài người gật đầu chào Đỗ Dực, định nói gì đó đều bị cậu ta trừng mắt nên liền im bặt. Tôi hoàn toàn thất vọng với tiểu thuyết, lại càng hận đến tận xương tủy với những tác giả viết ra nó. Tất cả bọn họ đều là lừa đảo, gì mà những ai chạy BMW đều là ông chủ chứ? Thực chất thì nhân viên bình thường cũng có thể lái BMW, ông chủ cũng có thể chạy xe đạp điện.

"Đỗ Dực, cậu lừa tôi." Tôi cắn khăn tay chỉ trích cậu ta.

Đỗ Dực lạnh nhạt: "Ba tôi rất ít khi tới công ty, phó tổng giám đốc hiện nay là người nhà của người phụ nữ kia." Cậu ta dựa vào bàn làm việc, nhìn bản đồ thiết kế, còn có cả mô hình bên cạnh. Đột nhiên Đỗ Dực nhìn tôi, giống như đang có âm mưu gì đó, nói: "Tiểu Du, theo tôi đi."

Lời nói này… Chẳng lẽ không thể đi theo người khác thật sao? Cậu ta không giới thiệu tôi với đồng nghiệp thì cũng nên cho tôi gặp phó tổng giám đốc chứ. Cậu ta cùng lắm cũng chỉ là nhân viên bình thường, vậy sao tôi phải sợ cậu ta? Tôi muốn tìm mấy anh chàng cao to phong độ như mấy vị đàn anh năm xưa, sau đó chiếm đoạt một anh cho riêng mình. Đang suy nghĩ mông lung thì tôi chợt phát hiện ra một việc, sao lâu như vậy rồi mà chỉ có vài người đi làm? Tôi cảnh giác nheo mắt thì thấy một anh chàng mặc âu phục khác đi qua, hỏi Đỗ Dực:

"Sao cậu lại để người nhà đi làm vào chủ nhật?"

Thì ra hôm nay là chủ nhật, chủ nhật đấy!!! Sao tôi lại điên đến mức chạy tới công ty của người ta vào chủ nhật cơ chứ?!

Đỗ Dực không thèm nhìn người đàn ông mới tới, nói: "Hôm nay tôi muốn ra ngoại ô xem một khu biệt thự, dẫn theo cô ấy để làm quen với nghiệp vụ một chút."

Anh chàng mặc âu phục lộ vẻ mặt khó hiểu: "Sao tôi lại không biết hôm nay cậu muốn…"

Nhưng chưa dứt lời đã lại bị Đỗ Dực cắt ngang.

"Đi thôi."

Đỗ Dực níu cổ áo tôi lôi đi như lôi heo chết. Tôi nhe răng trợn mắt, hai tay quơ loạn. Trong lòng tôi gào thét điên cuồng, không được kéo, nếu không bà đây sẽ cường bạo cúc hoa của cậu! Khi cởi quần áo tôi là cầm thú, còn khi mặc quần áo thì tôi chính là mặt người dạ thú! Đáng tiếc là tôi không có dụng cụ. Vừa nghĩ đến đó thì tâm tình đang dần bình ổn của tôi lại dậy sóng. Hừ, tôi không chấp nhặt với người ngoài hành tinh.

Mặc dù hơi khó khăn nhưng cuối cùng tôi cũng biết được thân phận của anh chàng comple đen từ miệng Đỗ Dực. Anh ta tên là Chu Cường, là trưởng phòng không lớn không nhỏ. Nói thế nào anh ta cũng là cấp trên của Đỗ Dực, vậy mà cậu ta lại dám ngắt lời anh ta hết lần này đến lần khác, thật là không lễ phép. Nếu cứ như vậy thì người ta sẽ ghi thù Đỗ Dực. Người ta trả thù Đỗ Dực như thế nào không đáng lo, quan trọng là đừng liên lụy tới tôi là được.

Tôi dùng ánh mắt mang theo mấy phần xem thường, mấy phần khó hiểu, mấy phần ghen tỵ cùng mất phần bất mãn nhìn Đỗ Dực mở cửa chiếc BMW, sau đó bản thân cũng nhanh chóng ngồi vào ghế phụ bên cạnh cậu ta. Ngày nay, phụ nữ theo đuổi đàn ông mới là vương đạo. Một tài nguyên sẵn có như vậy không thể không khai thác. Bạn nghĩ thử đúng không, gốc cây đào trước mặt mà lại không dùng, chẳng lẽ phải vào rừng tìm cây cổ thụ để treo cổ?

Chúng tôi phải đi đến một khu biệt thự để đo lường gì đó, bởi vì bên kia hối thúc dữ quá nên hôm nay nhiều người phải làm thêm giờ. Dọc đường đi, tôi luôn ngơ ngác nhìn phía trước, Đỗ Dực cũng không nói gì, mang mắt kính chuyên tâm lái xe.

Trong xe có mùi thơm rất dễ chịu khiến tôi buồn ngủ. Xe dần dần cách xa trung tâm thành phố hướng theo đường ra ngoại ô. Tôi chợt hưng phấn, nắm chặt tay, lòng nổi cơn tà ác bắt đầu YY: thực ra Đỗ Dực thật đã bị người ngồi bên cạnh tôi giết từ lâu, nay hắn giả mạo Đỗ Dực lừa gạt nữ chính vô cùng xinh đẹp là tôi, sau đó chở tôi ra vùng ngoại ô đồng không

mông quạnh rồi tiền dâm hậu sát *(cưỡng bức rồi giết hại)* hoặc tiền sát hậu dâm *(giết người rồi tiến hành cưỡng bức)* , cuối cùng, hắn moi lục phủ ngũ tạng của tôi bán cho xã hội đen để đổi xe mới tốt hơn.

Mấy phút nữa là đến ngoại ô, tôi quay sang nhìn gò má anh tuấn của Đỗ Dực, nghĩ lại giây phút ngắn ngủi khi mình còn sống thì miệng méo xệch. Không ngờ lại bị giết bởi một tên sát nhân hoàn mỹ như vậy. Nếu trước khi chết mà tôi không được hưởng thụ thì thật là chết không nhắm mắt.

"Nóng lắm sao?" Đỗ Dực chỉnh lại điều hòa, lơ đãng nhìn tôi. Đến khi ánh mắt cậu ta dừng lại ở ngực tôi thì tôi mới hoảng hốt bừng tỉnh, vội lấy tay che ngực, không kịp suy nghĩ nói:

"Tất nhiên là nóng rồi. Cậu không thấy tôi mặc nhiều hơn cậu hai miếng xốp dày ở chỗ này sao?"

Đỗ Dực chợt thắng gấp làm mặt của tôi suýt chút nữa là đụng vào tấm kính chắn phía trước.

"Cậu sao vậy? Thấy tôi không cài áo mưa an toàn nên muốn hãm hại tôi phải không?"

Mặt Đỗ Dực tối sầm. Cậu ta nhấn ga, im lặng một lúc lâu mới nói: "Nếu nóng thì cởi ra đi. Dù sao mặc hay không mặc cũng không có gì khác nhau."

"Sao lại không giống?" Tôi kịch liệt phản đối, bấu vào bả vai của Đỗ Dực, mắt tóe lửa, "Tôi cũng chỉ muốn tốt cho cậu!"

Đỗ Dực đẩy móng vuốt của tôi ra nhưng tôi vẫn sục sôi: "Dù gì thì tôi cũng chứng kiến cậu lớn lên, vì thế tôi sẽ không làm hại cậu. Tôi nóng một chút cũng không sao, nhưng một khi tôi cởi ra thì người nóng chính là cậu đó!"

Đỗ Dực lại phanh xe gấp, cũng may tôi nhanh nhẹn xoay người ôm lấy lưng ghế nên mới may mắn thoát nạn. Tôi quay qua vỗ vỗ vai Đỗ Dực: "Nếu không muốn chết thì lái xe đàng hoàng đi."

Thấy Đỗ Dực không nói gì, tôi hài lòng rút tay về.

Không biết Đỗ Dực muốn giở trò quỷ gì mà bỗng dưng cười xấu xa, bị tôi nhìn thấy thì lập tức vác lên mặt vẻ ngây thơ, nói: "Đừng kích thích tôi. Người trước mặt cậu bây giờ không phải là cậu bé năm xưa đâu."

“Trong mắt tôi, cậu căn bản không phải là một người đàn ông!” Tôi nói như chém đinh chặt sắt.

“Có cần tôi chứng minh cho cậu thấy không?” Đỗ Dực cầm chặt tay lái, chân khẽ động, có vẻ như nếu tôi nói gì làm cậu ta bực mình thì sẽ lại đạp phanh gấp đây mà. Tôi ưỡn ngực, lớn giọng:

“Từ con gái trở thành phụ nữ thì chỉ cần một lần là đủ, còn muốn từ con trai biến thành đàn ông thì cần phải trải qua một quá trình!”

“Nhiều năm không gặp, công lực của cậu tăng lên đáng kể đấy Tiểu Du.” Đỗ Dực lại chỉnh điều hòa làm một luồng khí lạnh xông vào ngực tôi. Tôi vội vàng kéo cổ áo, trong xe lạnh run người, đến khi xuống xe gặp phải hơi nóng bên ngoài thì lập tức hắt xì năm cái liền.

Tôi nhìn di động thì phát hiện đã là mười một giờ trưa nên vẫy đuôi nhìn Đỗ Dực: “Hay là chúng ta ăn cơm trước rồi hãy đi xem biệt thự. Chẳng phải người xưa đã nói ‘Có thực mới vực được đạo’ đó ư?”

Đỗ Dực không để ý đến tôi mà đi thẳng đến một quán cơm nhỏ cách đó không xa, tôi cũng hớn hở đi theo.

Khi còn cách quán cơm mấy bước chân thì có một chú chó lông dài màu trắng chạy về phía tôi, đằng sau còn có mấy người bảo vệ cầm dây thép đuổi theo nó. Con chó màu trắng lượn quanh chân tôi mấy vòng rồi chạy đi, nhưng dây thép trong tay ai đó lại không có mắt, quất vào chân tôi một cái đau điếng. Tôi thét lên một tiếng rồi ngã ngồi xuống đất.

“Cô này!” Một người dừng lại, tay còn cầm dây thép, những người khác thì tiếp tục đuổi theo con chó kia, “Chúng tôi đang bắt chó hoang, mong cô phối hợp. Tôi thấy vết thương của cô cũng không có gì nghiêm trọng nên cô hãy tự xử lý. Tôi đi trước đây.”

Nói đi là đi được hả? Thậm chí còn chưa xin lỗi người ta đấy! Tôi định đứng lên mắng thì Đỗ Dực đi trước một bước, dùng giọng điệu ôn hòa mà một trăm năm sau tôi cũng không nói được nói với người kia:

“Xin anh chờ một chút. Anh vất vả quá, trưa nắng thế này mà phải đi bắt chó hoang.”

Tôi giận. Đỗ Dực, cậu TMD thật không phải là đàn ông! Tôi đau đến mức đứng cũng không nổi mà cậu lại ở đó nịnh hót với loại người không bằng lưu manh kia, còn nói hắn ta vất vả? Khí phách lúc bé của cậu biến đâu mất rồi? Thật quá thất vọng, chờ lát nữa cơm nước xong thì tôi sẽ tuyệt giao với cậu!

“Tất nhiên rồi!” Ông chú đuổi chó bày ra vẻ mặt tự hào không ai sánh bằng, quơ quơ dây thép trong tay, thao thao bất tuyệt: “Để bắt được chó hoang, chúng tôi phải tự nghiên cứu chế tạo ra loại vũ khí mới này. Mấy ngày nay, chó hoang ở vùng này đều bị đánh cho tan tác, đã chết mười mấy con rồi. Hôm qua chúng tôi còn đánh chết một con chó đang mang thai.”

Đỗ Dực cúi người đỡ tôi dậy. Tôi nghe mấy lời kể của người bảo vệ thì thật sự rất muốn xông qua cho anh ta mấy bạt tai. Vậy mà Đỗ Dực còn cười híp mắt cho được! Tôi chán ghét hất tay Đỗ Dực ra thì chợt nghe cậu ta thở dài, giọng điệu như lúc còn nhỏ châm chọc người bảo vệ kia: “Sao các anh lại làm vậy? Chẳng phải có câu ‘Sao nỡ đốt thiêu nhau’ sao?”

Nói xong, Đỗ Dực bất ngờ bế tôi đi vào quán cơm. Khoảng một phút sau chúng tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng mắng chửi vọng vào.

(“Sao nỡ đốt thiêu nhau’: Được trích trong một bài thơ, tương truyền là do con trai của Tào Tháo làm:

Chử đậu nhiên đậu cơ

Đậu tại phủ trung khấp

Bản thị trồng căn sinh

Tương tiễn hà thái cấp

Tạm dịch:

Nấu đậu đun cành đậu

Đậu ở trong nồi khóc

Sinh ra từ một gốc

Sao nỡ đốt thiêu nhau

Ý của anh Dực là ông anh bảo vệ kia cùng giống loài với chó.)

Chương 13 - Quán Scotland phong tình

Những người trong quán đều nhìn chúng tôi. Tôi bị Đỗ Dực ôm chặt vào lòng cậu ấy,

thầm nghĩ sao cậu ta có thể bế tôi nhẹ nhàng như vậy? Quả nhiên, vừa vào cửa được mấy bước thì Đỗ Dực bỏ tôi xuống, thở hổn hển:

"Cậu nên giảm cân đi."

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, cà nhắc tìm chỗ trống ngồi xuống, vỗ bàn nói to: "Chủ quán, cho hai chai rượu, có đá và không được pha thêm nước. Cám ơn!"

Tôi vừa dứt lời liền nghe "Có liền" rồi một người phụ nữ đẫy đà nhẹ nhàng bước tới, coi như không thấy sự tồn tại của tôi mà trợn to mắt liếc mắt đưa tình với Đỗ Dực, con ngươi như muốn văng ra ngoài. Đáng tiếc là bà chủ này chắc cũng bằng tuổi mẹ tôi, dáng dấp thì thua tôi xa. Không đúng, nói chính xác hơn là nếu không có tôi ở đây thì chắc nhìn bà chủ này cũng không đến nỗi nào.

Dường như đã quá quen với tình huống này, Đỗ Dực không có bất kỳ phản ứng ngại ngùng nào, chỉ rũ mắt xem thực đơn, lúc lâu sau mới giương mắt lên nhìn tôi: "Cậu muốn ăn gì?"

"Thịt!" Tôi mở to hai mắt, nói chắc chắn. Cuộc sống ngày nay tốt hơn thời xưa rất nhiều. Tôi thay mặt cho những người phụ nữ bất hạnh trong xã hội cũ ăn thật nhiều thịt, bởi vì nhiều người đã phải chết vì thiếu ăn, mà tâm nguyện khi sống của họ là được ăn thật nhiều thật nhiều thịt.

"Thịt bò xào ớt xanh."

Nghe Đỗ Dực gọi món đầu tiên, tôi lập tức giơ ngón trỏ bổ sung: "Nhiều ớt xanh, nhiều thịt bò."

"Thịt xào với hành tây." Đỗ Dực gọi tiếp món khác, tôi tiếp tục giơ ngón trỏ:

"Nhiều hành tây, nhiều thịt."

"Gà hầm ớt." Đỗ Dực mở miệng lần nữa, tôi cũng một lần nữa giơ ngón trỏ:

"Nhiều ớt, nhiều gà."

Bà chủ quán thừ người ra, híp mắt nhìn tôi, tay cầm bút run run. Đỗ Dực khẽ mỉm cười, bỏ thực đơn xuống, tiếp tục gọi món:

"Bào ngư hầm cùng chân gấu."

Tôi lại giơ tay nhấn mạnh: “Nhiều bào ngư, nhiều chân gấu.”

Bà chủ quán hoàn toàn suy sụp, tức giận nói: “Không có món này.”

Tôi mạnh mẽ yêu cầu: “Phải có món này.”

Không ngờ bà chủ quán cũng mạnh mẽ không kém: “Thật sự không có món này.”

“Thôi, tạm thời cứ vậy đi.” Đỗ Dực trả thực đơn cho bà chủ quán, cười híp mắt.

Tôi từ từ chạy ra ngoài nhìn tên quán, là “Quán cơm Scotland phong tình”.

Một lát sau, toàn bộ món ăn được dọn lên, mặc dù hơi ít nhưng mùi vị không tệ. Tôi vui mừng càn quét mấy chiếc đĩa trong khi Đỗ Dực lại ăn một cách tao nhã, và cậu ta ăn thịt rất ít. Tôi thầm mắng, vờ vịt cái gì chứ, được ăn thịt là một diễm phúc đấy. Cậu ta không ăn thịt làm tôi cũng mất khẩu vị. Ăn được một lát thì tôi mới sực nhớ là hồi nhỏ thằng nhãi quả thật rất ít ăn thịt, mẹ tôi còn lấy cậu ta ra làm gương, nói nuôi con như cậu ta thì tiết kiệm được khối tiền. Tôi lại thầm mắng, thằng nhóc này không sống ở xã hội cũ thì không thể hiểu được nỗi khổ một miếng thịt nhỏ có thể nấu được một nồi nước lớn thời ấy. Cũng giống như hòa thượng, khi hỏa táng mới phát hiện vốn dĩ người ta không phải là người nơi cửa phật. Đỗ Dực gọi quá nhiều đồ ăn, mới ăn được một nửa mà tôi đã no căng bụng. Nhìn một nửa thức ăn còn lại trên bàn, tôi thầm tính nên giải quyết như thế nào. Nếu Đỗ Dực trả tiền, tôi sẽ phủi mông đứng dậy, còn nếu là tôi trả tiền thì tôi sẽ sống chết ăn hết đống thịt này. Trong khi tôi đang đấu tranh tư tưởng thì Đỗ Dực đã oai hùng lấy ví ra khỏi túi. Từ đáy lòng, tôi thở phào nhẹ nhõm. Lúc đàn ông trả tiền, họ thật sự rất đẹp trai.

Tôi lẽo đẽo theo sau Đỗ Dực đi đến một khu biệt thự. Nơi này chưa được xây dựng xong, chỉ mới hoàn thành khu thứ nhất, khu thứ hai đang được thi công. Nghe nói khu đầu tiên kia đã được mua sạch, chủ nhà đều là những cô gái trẻ tuổi. Lý do thì…khỏi nói cũng biết. Tôi không khỏi căm giận. Tôi muốn cặp kè với người giàu có! Tôi muốn ở biệt thự! Thật ra Đỗ Dực là người có thể để tôi đeo bám, nhưng không biết thằng nhãi này lại giả vờ hay thật sự không hiểu phong tình mà có vẻ như cậu ta không hề có ý định yêu đương.

Tường rào ở khu này khá gồ ghề, phía trên gắn một biển báo vô cùng bắt mắt: “Nơi này cấm đại tiểu tiện. Nếu phát hiện người vi phạm thì sẽ bị tịch thu dụng cụ.”

Tôi dụi mắt, trong lòng run rẩy. Vỗ vỗ cánh tay Đỗ Dực, tôi chỉ vào tấm biển, nhắc nhở: “Cậu phải cẩn thận một chút.”

Hình như đây mới là lần đầu tiên Đỗ Dực thấy tấm biển, sững sờ một chút rồi cười: "Tại sao?"

"Chẳng phải dụng cụ của cậu rất dễ bị tịch thu sao?" Tôi che miệng cười, mắt híp lại thành một đường cong bỉ ổi.

Dường như biết tôi sẽ nói như vậy, Đỗ Dực chỉ chỉ xuống đất, nhìn tôi sâu xa: "Tịch thu của cậu càng dễ hơn."

Tôi nhìn theo ánh mắt của cậu ta thì thấy một tấm biển, chắc là của một công nhân nào đó để lại. Trên tấm biển là hình ảnh… Tôi không nên miêu tả thì hơn, nói tóm lại là hình ảnh làm người ta phải đỏ mặt.

Tôi hít một hơi khí lạnh, liếc nhìn Đỗ Dực đang bình tĩnh như cao tăng, thầm nghĩ cậu ta có cần phải độc ác như vậy? Đúng là người có đạo hạnh càng cao thì càng bình tĩnh. Tôi kính nể nhìn Đỗ Dực, chưa bao lâu mà thằng nhãi này đã trưởng thành hơn tôi nhiều.

Trời rất nóng. Quả nhiên kiếm tiền thật không dễ dàng. Đỗ Dực vẫn giống như lúc nhỏ, một khi đã làm việc thì rất nghiêm túc, mặc dù bây giờ cậu ta cũng chỉ là một "nhân viên bình thường". Người trẻ tuổi thật tốt. Tôi vuốt vuốt cằm, không ngừng thầm khen ngợi Đỗ Dực.

Không biết có phải vì tôi phơi nắng quá lâu hay không mà đến ba giờ chiều thì thấy trong người hơi khó chịu. Tôi tìm chỗ ngồi xuống, lát sau lại muốn nằm. Đỗ Dực đang đo lường quay lại nói gì đó với tôi, tôi liền tỏ vẻ đáng thương. Cậu ta thở dài, đi đến cạnh tôi, hỏi tôi có chuyện gì.

"Cậu bị cảm nắng rồi." Đỗ Dực phỏng đoán, đưa cho tôi một chai nước suối.

"Không phải đâu, trời nóng quá nên tôi hơi mệt, nghỉ ngơi một lát là được." Tôi hiểu rõ cơ thể mình, chỉ cần ngủ một giấc là sẽ khỏe. Sợ Đỗ Dực nghĩ tôi lười biếng nên mới vờ ốm, tôi liền tìm chỗ nào có bóng râm để ngồi.

"Vào xe ngủ một lát đi."

Tôi vừa định gật đầu nhưng lại thấy như thế thì không hay cho lắm. Dù sao hôm nay cũng là ngày thực tập đầu tiên, nếu bỏ lại nhân viên bình thường mà lên xe ngủ thì ấn tượng sẽ không tốt, có khi biết cơ thể tôi không được thoải mái thì người khác sẽ nghĩ rằng tôi và Đỗ Dực XXOO thì sao? Tôi đang tìm lời lẽ từ chối thì cơ thể lại tự động dựa tường, mắt cứ díu lại. Trong khi còn chút tỉnh táo, tôi đưa tay sờ sờ cằm, thấy không chảy nước miếng thì yên tâm thả lỏng người. Gần một giờ đồng hồ sau, tôi từ từ tỉnh dậy, đưa tay xoa cái cổ đang đau

nhức.

Thấy tôi đã tỉnh, Đỗ Dực đưa cho tôi một bảng biểu, muốn tôi tính lại số liệu, không có một điểm nào là thương xót cho tôi, thật quá tàn nhẫn! Tôi tính số liệu mà mắt cứ hoa lên, có rất nhiều thuật ngữ xa lạ nên đành phải vác mặt đi hỏi Đỗ Dực. Cậu ta kiên nhẫn giải đáp từng cái cho tôi, còn dạy cho tôi biết rất nhiều thứ. Thằng nhãi này thật sự có tài, chắc là đã phải tìm tòi học hiểu rất lâu. Phim truyền hình diễn rất đúng, con nhà nghèo luôn biết vượt khó.

Đỗ Dực nói vì bên đối tác không hài lòng mô hình cũ nên công ty phải chỉnh sửa lại. Buổi chiều, chúng tôi phải đi xem mô hình của bốn căn biệt thự làm chân tôi cứ nhũn ra. Khi người cuối cùng rời khỏi khu biệt thự, trời đã đầy sao. Ngước đầu nhìn lên trời, tôi cảm thấy rất quen thuộc nhưng cũng vô cùng xa lạ, không biết đã bao lâu rồi tôi mới được thấy những vì sao?

"Đỗ Dực, cậu chờ một chút." Tôi gọi người đang mở cửa muốn vào xe, "Cậu xem kìa, hôm nay nhiều sao quá."

Không phải vô tình mà tôi lại gọi Đỗ Dực. Nhớ khi còn bé, hôm nào trời ít mây có thể ngắm sao, Đỗ Dực sẽ dạy tôi hình dáng và vị trí của sao Bắc Đẩu. Khi đó, ngoài Ultraman ra, chúng tôi còn xem Saint Seiya. Mặc dù cũng rất thích bộ phim đó nhưng tôi không bị ảnh hưởng nhiều lắm, nhưng các nam sinh sau khi xem xong lại có hứng thú với thiên văn học. Đỗ Dực cũng không ngoại lệ. Cậu ta mua một đống sách thiên văn dành cho thiếu nhi về tìm cách nhận biết vị trí của những vì sao, nhưng đọc đi đọc lại thì cậu ta cũng chỉ biết vị trí của sao Bắc Đẩu và sao Ngưu Lang Chức Nữ.

Cuộc sống ngày càng hiện đại, thành thị cũng ngày càng phát triển, cứ thế mà những ánh đèn neon càng lúc càng chiếm trọn cả một khoảng trời rộng lớn nơi thành thị, để khi nhìn lên bầu trời đêm, chúng ta sẽ không thể nào thấy lại được những vì tinh tú quen thuộc thuở xưa. Hôm nay ra ngoại ô, nhìn những vì sao đã lâu không thấy, tôi có chút xúc động, và có cả… thương cảm. Người ta nói nhân tài văn học thì lúc nào cũng ưu sầu, còn hôm nay tôi lại đa sầu đa cảm, thật kỳ lạ.

Đỗ Dực theo hướng tôi chỉ ngẩng đầu lên nhìn trời, thấp giọng nói: "Ừ, nhiều sao thật."

Tôi hít sâu một hơi, rất muốn ngâm một bài thơ cổ miêu tả trời sao để khoe khoang sự hiểu biết của mình nhưng suy nghĩ nửa ngày mà đầu óc vẫn trống rỗng, một câu cũng không đọc được. Giáo viên quả nhiên là gạt người! Họ nói chỉ cần thuộc lòng ba trăm bài thơ Đường, nếu không biết làm thơ thì ít nhất cũng ngâm được. Từ nhỏ đến lớn tôi học được một trăm bài thơ Đường, vậy mà đến cả một phần ba bài thơ tôi cũng không đọc được.

Phía xa xa trên trời bỗng phát ra ánh sáng. Tôi kinh ngạc và có phần hoảng sợ:

"Có người dám đốt pháo hoa?!"

"Nơi này có thể đốt pháo hoa." Đỗ Dực vào xe, đồng thời cũng gọi tôi vào.

Tôi vừa chui đầu vào vừa hỏi: "Chẳng phải đã cấm đốt pháo hoa từ lâu rồi sao?"

"Nơi này là ngoại ô. Lúc trước tôi tới đây xem nhà cũng thường thấy người dân bên kia đốt pháo hoa. Đó là pháo còn sót lại sau tết, người ta để dành, khi có sinh nhật thì lấy ra dùng."

Thấy tôi cứ dựa sát vào cửa xe nhìn chằm chằm phía xa trên trời nên Đỗ Dực không vội khởi động xe, cũng bắt chước tôi nhoài người ra cửa nhìn pháo hoa. Một lát sau, cậu ta chợt vỗ nhẹ gáy, quay sang nhìn tôi cười: "À, tôi nhớ khi còn bé cậu cũng rất thích pháo hoa, nhưng lại không dám đốt."

"Ai nói?" Tôi lớn tiếng phản bác, "Ai nói tôi không dám đốt? Rõ ràng lúc ở nhà cậu tôi đã tự đốt pháo hoa, cậu cũng nhìn thấy."

Đỗ Dực chớp chớp mắt, giống như nhớ ra chuyện gì, nói: "À đúng rồi! Tôi thấy cậu vừa khóc vừa hét, quăng mất cây pháo đang cầm trong tay. Kết quả là pháo chưa đốt xong mà tay của cậu lại bị bỏng."

"Sau đó, ba cậu giúp tôi băng bó, còn mẹ cậu cứ cười tôi mãi." Lời vừa nói ra tôi lập tức hối hận, thực sự muốn tự cho mình mấy bạt tai, chuyện gì không nói lại nói về ba mẹ Đỗ Dực, thật là không có đầu óc mà. Tôi cười gượng nhìn Đỗ Dực, thấy vẻ mặt cậu ta không có gì gọi là đau xót thì mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, thầm thề sẽ không bao giờ nhắc tới ba mẹ cậu ta nữa, và cũng không bao giờ khoe khoang tình cảm mặn nồng của ba mẹ tôi trước mặt cậu ta. Nhớ lúc trước, ba của một người bạn của anh họ tôi đột nhiên bị bệnh mà qua đời, anh ta trở nên rất đáng sợ, ai nhắc đến ba mẹ hay gia đình đại loại vậy thì anh ta sẽ giống như chó dại lập tức cắn người. Có lần anh họ tôi chỉ nói khi nhập học muốn nhờ ba mẹ đi theo, vì đi một mình sẽ rất khó xách hành lý thì người bạn kia lập tức đứng lên, điên cuồng kéo lấy cánh tay của anh họ rồi ra sức cắn. Tôi nghĩ anh họ nên đi bệnh viện tiêm thuốc ngừa bệnh dại.

"Muốn xem tiếp không?" Đỗ Dực khởi động xe.

Tôi lắc đầu: "Đi thôi, dù sao sau này ở nhà cũng xem được. Hơn nữa, tôi đã lớn thế này rồi sao có thể làm cái chuyện ngây thơ đó chứ."

Đỗ Dực nhìn tôi rồi khẽ cười, bộ dạng như đang suy nghĩ gì đó. Tốt nhất là thằng nhãi này đừng thầm cười nhạo tôi.

Lúc đi ngang qua "Quán cơm Scotland phong tình", chúng tôi bắt gặp mấy người bảo vệ đang ầm ĩ chuyện gì đó. Chuyện không liên quan tới mình thì nhào vô làm gì để rước thêm chuyện? Vì thế, theo lý thuyết là tôi và Đỗ Dực nên nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng con người tôi lại có một tật xấu, đó là cứ hễ gặp chuyện gì ồn ào thì sẽ không sợ hãi mà đi xem cho tường tận. Vì vậy, tôi bảo Đỗ Dực dừng xe, nói cậu ta chờ trong xe rồi một mình chạy đi xem náo nhiệt. Nhưng Đỗ Dực lại không để tôi đi một mình. Thằng nhóc này tại sao lại như vậy? Tự mình thích xem náo nhiệt thì cứ nói thẳng, việc gì phải giả bộ là đi theo để bảo vệ tôi? Cậu ta nghĩ như vậy thì tôi sẽ cảm động rơi nước mắt chắc?

Tôi khom người, dáng vẻ lén lén lút lút, còn tốt bụng quay sang bảo Đỗ Dực làm theo. Đáng tiếc, ngoài việc nhìn tôi khinh bỉ thì cậu ta chẳng chịu làm gì hết. Đỗ Dực thân cao chân dài đi nhanh lên phía trước, tôi ở phía sau nhìn mông cậu ta mà trong lòng run sợ. Nếu như người bảo vệ kia nhận ra Đỗ Dực, đem theo vũ khí mới chế tạo mà hồi trưa anh ta ca tụng ra rồi kêu đám người kia bao vây chúng tôi thì tôi phải lập tức bỏ mặc Đỗ Dực mà chạy trốn. Nếu không thì với thân thể mỏng manh này, chỉ cần cho tôi hai đòn thì bọn họ sẽ thu được một con chó chết.

Chương 14 – Trảo nãi Long Trảo Thủ

Từ khe hở đám đông, tôi nhìn thấy một con chó lớn cùng một con chó nhỏ đã chết, là loài có miệng nhọn, nhìn hơi quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi. Tôi kéo một người dân trong đám đông ra hỏi chuyện, mới biết được thì ra mấy người bảo vệ không may đánh chết con chó săn Nhật Bản. Điều đáng nói là con chó săn Nhật Bản này lại là thú cưng của một thương nhân đang đầu tư khai thác biệt thự vùng này, hôm nay người ta đến kiểm tra tiến độ công trình, sau đó rời đi một lát nhưng lại làm lạc mất thú cưng, thế là con chó săn Nhật Bản yêu quý đã bị nhầm lẫn thành chó hoang mà mất mạng oan uổng.

Sau khi vị quần chúng mặt mày hớn hở kể xong, tôi thở dài, nhiều chó như vậy sao nhất thiết phải nuôi chó săn Nhật Bản? Giống chó này có màu vàng đất, bị người ta nhầm tưởng là chó hoang cũng phải. Haiz, đúng là chó Nhật Bản cũng như người Nhật Bản, đều không được người khác đối đãi tốt.

Tôi rướn cổ nhìn người trong đội bảo vệ và người thương nhân kia tranh cãi om sòm, gì mà hết bồi thường tiền rồi lại đến đền chó, vẻ mặt ai cũng kỳ quái, trông rất buồn cười.

Người vây xem càng lúc càng đông, anh một câu tôi một câu đề xuất cách giải quyết, hết

sức cố gắng để lộ bản chất quần chúng vây xem náo nhiệt từ xưa đến nay của người Trung Quốc. Tôi tức tối quay qua nhìn Đỗ Dực đang im lặng đứng bên cạnh, hận không thể ngồi lên vai cậu ta để nhìn cho rõ hơn.

Chợt nhìn thấy gò má Đỗ Dực, tôi lập tức nảy sinh ý đồ xấu, cố tình làm thân thể ngả nghiêng, quả nhiên Đỗ Dực liền đỡ tôi. Ôi cái thân thể đang đỡ tôi này thật khác xa lúc bé, nghĩ vậy tôi liền nổi máu lưu manh. Tôi đứng vững, rồi lại đi cà nhắc một lúc lâu, nhìn thấy phía sau người vây xem ngày càng đông, ý đồ xấu xa lại trỗi dậy lần nữa, mà lần này lại mạnh hơn lần trước, nên việc làm ra tất nhiên sẽ quá đáng hơn.

Tay phải của tôi dò đến mông Đỗ Dực, định bóp phía mông bên gần tôi, nhưng tôi chợt thông minh nên đổi sang bên kia nhéo một cái, sau đó nhanh chóng rụt tay lại. Đỗ Dực giống như bị bò cạp cắn một phát, lập tức quay đằng sau nhìn một chút, rồi lại nhìn tôi với ánh mắt hoài nghi.

Tôi làm như không có chuyện gì, lẩm bẩm: "Chậc chậc, thế mà lại đánh chết một con chó, thật đáng thương." Rồi tôi làm như đột nhiên phát hiện Đỗ Dực đang nhìn mình, nghiêng đầu khó hiểu hỏi: "Sao vậy?"

Đỗ Dực hơi nhíu mày, thản nhiên nói: "Không có gì", rồi lại quay đầu nhìn người ở đằng sau.

Tôi lén nhìn người phía sau Đỗ Dực, phát hiện đó là một ông chú râu ria rậm rạp, vẻ mặt dữ tợn. Tôi nhìn lại vẻ mặt của Đỗ Dực thì không nhịn được cười. Đỗ Dực ơi Đỗ Dực, không ngờ cậu cũng có ngày hôm nay! Tôi suy nghĩ một chút, rồi lại duỗi tay ra nhéo mông Đỗ Dực một cái nữa. Ôi, độ co dãn của mông rất tốt. Ặc, tôi xấu tính quá rồi, a di đà phật, tội lỗi tội lỗi.

Thấy Đỗ Dực càng lúc càng sáp tới gần, tôi càng ra sức che giấu: "Sao vậy? Nóng như thế này mà cậu còn áp sát tôi làm gì?"

"Xem xong rồi thì đi thôi." Đỗ Dực đến đứng trước mặt tôi, chán ghét nhìn về đằng sau.

"Chưa xem xong mà." Tôi nói như chém đinh chặt sắt. Đỗ Dực ơi Đỗ Dực, tôi thừa nhận cậu thông minh hơn tôi, nhưng nếu xét về trình độ lưu manh thì e rằng cậu không thể nào so sánh với tôi được, bởi vì tôi là Chu Du lưu manh thuộc hội sờ cào lăn lộn trên giang hồ đã n năm!

Đỗ Dực khó khăn cắn răng nhẫn nhịn.

Người phía sau càng lúc càng nhiều, cũng càng lúc càng ép sát chúng tôi, thừa lúc đám đông ùa lên, tôi ác độc dùng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo nhéo mạnh mông Đỗ Dực một cái nữa, sau đó lại nhanh chóng thu tay về, thét lên: "A a a, đám đông thật đáng sợ!"

"Đúng vậy, thật đáng sợ." Đỗ Dực buồn bực nói, nhưng không biết bị ai đụng trúng, cậu ta đứng không vững, bổ nhào về phía tôi, một tay để lên ngực tôi, sau khi giữ được thăng bằng thấy vị trí tay của mình thì lập tức kinh ngạc rụt tay về. Đỗ Dực còn chưa kịp nói xin lỗi thì không biết lại bị tên chết tiệt nào đụng phải, cậu ta lại mất thăng bằng ngã nhào về phía tôi. Lần này hay rồi, cả hai tay cậu ta đều hạ cánh an toàn trên ngực tôi, không lệch một li. Cảm giác của tôi khi ấy có thể dùng tên một loại võ công để hình dung là Trảo nãi Long Trảo Thủ *(nghĩa là bóp ngực ấy)*

Tôi nước mắt lưng tròng che ngực, thầm nghĩ, tôi nhéo mông cậu ba cái, cậu tập kích ngực tôi hai lần, dù sao thì tôi cũng có lời. Nghĩ vậy tôi thấy tâm trạng mình khá hơn nhiều. Nhìn thấy Đỗ Dực lúc này không hề áy náy mà lại bình tĩnh đứng bên cạnh, tôi nổi giận, chỉ tay vào cậu ta mắng: "Này! Cậu vậy mà không thèm xin lỗi một tiếng?"

Đỗ Dực làm ra vẻ đột nhiên tỉnh ngộ, nói: "Xin lỗi, Tiểu Du, còn thiếu một cái." Dứt lời, trước mặt bàn dân thiên hạ, Đỗ Dực giơ tay về phía ngực tôi, tôi hét lên một tiếng rồi né thật xa, chỉ tay vào cậu ta khóc không thành tiếng.

"Chúng ta thân thiết như vậy rồi, nếu muốn sờ thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải lén lút vụng trộm." Đỗ Dực vừa nói vừa cười nham hiểm.

"Tôi không sờ cậu." Tôi chết còn mạnh miệng, bày ra vẻ mặt buồn bã của nữ chính khi bị nam chính hiểu lầm trong các tiểu thuyết ngôn tình, miệng còn khổ sở cắn bàn tay nhỏ bé.

"Cậu không sờ", Đỗ Dực hùa theo rồi hừ lạnh một tiếng, "Mà là bóp".

Tôi giống như anh hùng cách mạng khi bị hành hình, nhất quyết cắn răng không nói tiếng nào, lại bị Đỗ Dực kéo sát lại, nói mập mờ: "Tiểu Du, đối với tôi, tay của cậu không thể quen thuộc hơn."

"Người trẻ tuổi bây giờ thật là…" Thấy quần chúng vây xem bắt đầu nhìn chúng tôi chỉ trỏ, tôi che mặt, co giò chạy về xe, quay lại thì thấy Đỗ Dực đang chậm rãi đi tới, nhìn tôi theo kiểu "Thách cậu sau này còn dám bóp tôi". Cậu ta mở cửa xe rồi ung dung chui vào. Tôi đứng một mình ngoài xe mới nghĩ tới một việc, đó là ngực của phụ nữ quý giá hơn nhiều mông của đàn ông, lúc này tôi mới biết đúng là mình không hề thua thiệt, mà là cực kỳ thua thiệt.

Tôi vừa khóc vừa ngồi vào xe, Đỗ Dực thấy vậy thì hết hồn, còn chủ động đề nghị nếu

không thì tôi sờ ngực của cậu ta đi. Tôi vừa khóc vừa gật đầu, đưa tay sờ ngực cậu ta mấy cái, phát hiện ngực của đàn ông còn không bằng mông của họ, cảm giác thua thiệt lại trỗi dậy mãnh liệt. Đáng tiếc khi tay của tôi định sờ soạng những nơi khác của Đỗ Dực thì bị cậu ta tàn nhẫn cự tuyệt.

"Cậu thật hẹp hòi, thế mà cũng không cho tôi sờ. Ngày xưa khi cậu tắm tôi cũng nhìn thấy hết đấy thôi." Tôi nhọn miệng oán trách, vất vả lắm tôi mới đụng trúng cây hoa đào, thế mà không được sờ, nếu sau này không chiếm được hoa đào này thì bây giờ sờ được vài cái cũng tốt. Dưới ánh đèn lờ mờ, nhìn gò má mềm mại đáng yêu của Đỗ Dực, tôi thử tưởng tượng ra cảnh sau này có một cô gái khác nằm trong ngực cậu ta nũng nịu thì tôi muốn chiếm đoạt cậu ta ngay lập tức, nhưng nghĩ tới việc sau này cũng khó làm bạn nên thôi, dù sao thì khó khăn lắm tôi mới có một trúc mã ưu việt như vậy.

"Cậu không nói thì tôi cũng quên", Đỗ Dực như bừng tỉnh, "Nói vậy có nghĩa là toàn thân trên dưới của tôi đều đã bị cậu nhìn thấy?"

Tôi gật đầu mãnh liệt, xắn tay áo lên chuẩn bị động thủ.

"Rất tốt" Đỗ Dực vỗ tay một cái, nghiêm túc nói: "Vậy công bằng mà nói, ngày nào đó tôi cũng phải xem cậu tắm, như vậy chúng ta mới huề nhau được."

Tôi che ngực theo bản năng, há to miệng: "Không ngờ cậu lại như vậy?"

Mặt Đỗ Dực liền biến sắc: "Cậu muốn quỵt nợ?"

"Tôi…" Tôi điên cuồng lắc đầu, trong lòng cực kỳ hối hận, ruột già ruột non cũng vô cùng hối hận.

"Thực ra tôi đã quên từ lâu rồi, ai bảo cậu nhắc đến." Đỗ Dực cây ngay không sợ chết đứng, đạp cần ga, tựa như kiên quyết muốn cùng tôi đồng quy vu tận.

Đồng quy vu tận: chết cùng nhau

Tôi đáng thương che miệng mình lại. Chu Du tôi đã thực sự gặp khắc tinh rồi. Khi còn bé không hề cảm thấy Đỗ Đực có sức uy hiếp lớn như vậy, bây giờ thì tôi lại thấy không phải là trúc mã quay lại, mà giống như mãnh hổ rời núi, có điều ngựa thì ăn cỏ, còn hổ lại ăn thịt.

"Đỗ Dực." Đến dưới nhà tôi, tôi yếu ớt đáng thương gọi Đỗ Dực một tiếng. Cậu ta vênh váo ngước mặt lên nhìn tôi soi mói.

“Chừng nào cậu muốn xem?”, tôi chớp chớp mắt.

“Xem gì?” Hình như trí nhớ của cậu ta không tốt lắm.

“Xem tôi tắm.” Mắt tôi lại tiếp tục chớp chớp.

“Cậu đang dụ dỗ tôi sao?” Đỗ Dực cười, lộ ra hai lúm đồng tiền, mập mờ nghiêng đầu nhìn tôi. Chết mất! Đẹp trai chết mất! Mấy năm không gặp mà cậu ta lại trở nên đẹp trai thế này, sao tôi chịu nổi. Không đợi tôi trả lời, Đỗ Dực bày ra vẻ mặt không có hứng thú nói:

“Nhưng mà bây giờ cậu không có tư cách của người dụ dỗ.”

Tôi bị đả kích, cả người xụi lơ trên ghế.

Tối đó tôi khóc lóc kể lể việc tôi bóp mông Đỗ Dực rồi lại bị cậu ta chơi xấu cho Hứa Dĩnh Tuệ nghe. Cô ấy ý vị thâm trường nói:

“Xem ra thằng nhãi này không đơn giản. Tiểu Du, cậu phải cẩn thận. Theo như tớ thấy, đàn ông như vậy mà lưu lạc ngoài xã hội rất nguy hiểm với cộng đồng nữ giới. Vì thế, nếu cậu không muốn anh ta thì để tớ.”

“Không được.” Tôi hung dữ, khuôn mặt cũng vặn vẹo theo lời nói.

“Cậu còn không ra tay, đến khi bị người khác giành mất thì khóc cũng không kịp.”

***

Rất nhiều người nghĩ rằng thật ra Đỗ Dực là tổng giám đốc, rằng tôi bị cậu ta lừa blah blah… Vì vậy, nhiệm vụ của tôi khi có mặt ở đây là nói cho mọi người biết, việc đó hoàn toàn không có khả năng, cậu ta thực sự không phải là tổng giám đốc. Có trời đất chứng giám, tôi cũng đã ảo tưởng rất nhiều, vì trong tiểu thuyết, nam chính đều là tổng giám đốc, không phải sao? Đáng tiếc đến khi tôi chính thức thực tập thì phát hiện tổng giám đốc và phó tổng giám đốc đều là những người khác, còn Đỗ Dực đến cả một chức vị cũng không có!

Ngày đầu tiên thực tập, tôi ăn mặc vô cùng nghiêm túc, vô cùng gọn gàng, quần áo không có lấy một nếp nhăn, nhưng khi tới công ty thì lại thấy mọi người không nhiệt tình cho lắm, không ai tặng hoa hay xin chữ ký tôi cả. Vài người tới hỏi tôi thực tập cùng ai, sau khi biết là Đỗ Dực thì họ nhìn tôi rất kỳ lạ, vừa mờ ám lại vừa xảo trá.

Chu Cường dẫn tôi đến một bàn làm việc, bảo tôi ngồi đợi Đỗ Đực một lát, cậu ta còn

chưa đến. Tôi oán thầm trong bụng, đúng là heo không sợ nước sôi, bình mẻ còn không chịu giữ gìn. Tôi khiêm tốn hỏi đây có phải là bàn làm việc của Đỗ Dực không, nếu phải thì tôi còn biết đường để lau chùi dọn dẹp lại để thể hiện mình là thực tập sinh nhiệt tình, ai ngờ Chu Cường lại cho tôi một câu trả lời ngoài sức tưởng tượng: Đỗ Dực không có bàn làm việc! Tôi muốn phun máu!!!

Cuối cùng khi gần chín giờ, Đỗ Dực cũng xuất hiện, phía sau cậu ta còn có một người rất quen mắt. Tôi đứng lại nhìn kỹ hồi lâu, cuối cùng mới kinh ngạc thốt lên: "Chú Đỗ?

"Tiểu Du?" Chú Đỗ nở một nụ cười lạnh nhạt, trong chốc lát làm tôi có cảm giác mất mát. Chú Đỗ đã thay đổi rất nhiều, người phát phì thì không nói làm gì, điều đáng nói là cả người chú ấy tựa như không có tinh thần gì cả, nhìn cứ uể oải, lười biếng thế nào ấy. Trong ấn tượng của tôi, chú Đỗ mỗi ngày xách văn kiện đến bệnh viện với tư thế oai hùng, bệnh nhân tặng bánh kẹo hay nước trái cây thì chú ấy đều gọi tôi đến ăn, có một lần vì ăn quá nhiều vải mà nửa đêm tôi bị chảy máu mũi.

(Ăn vải nhiều sẽ khiến cơ thể bị nóng)

"Tiểu Du càng lớn càng xinh đẹp. Ba mẹ cháu có khỏe không?" Chú Đỗ trước sau vẫn đứng cách tôi hai mét, cười xa cách tựa như chưa hề thân thiết.

"Rất khỏe ạ." Tôi trả lời không được tự nhiên, mắt hướng về phía Đỗ Dực. Quan hệ của cậu ta và chú Đỗ thực sự không tốt, thậm chí tôi cảm thấy cậu ta còn thân thiết với ba tôi hơn.

"Đỗ Dực, con hướng dẫn Tiểu Du thực tập nhưng cũng đừng quên công việc của mình." Chú Đỗ dặn dò một câu liền quay người vào phòng tổng giám đốc. Đó, các đồng chí đã hiểu rồi chứ, Đỗ Dực thực sự không phải là tổng giám đốc. Nhưng sau khi chú Đỗ vào phòng tổng giám đốc thì Đỗ Dực cũng lập tức đi vào phòng phó tổng giám đốc ở bên cạnh làm tôi phải trợn mắt há mồm.

"Đừng hiểu nhầm, cậu ấy chỉ vào đó lấy tài liệu thôi." Tôi bị Chu Cường giơ tay quơ quơ trước mặt mà hồi phục lại tinh thần, quả tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực thì bị đè lại, mất hết cả tinh thần. Lúc ấy tôi không hề nghĩ tới việc vì sao Đỗ Dực vào phòng phó tổng giám đốc mà lại không gõ cửa, và tôi cũng không hề nghĩ đến hai chữ "công việc" được chú Đỗ nhắc tới có ý gì.

"Phó tổng tới rồi." Chu Cường lén chỉ tay ra cửa, tôi nhìn theo thì thấy bên ngoài cửa kính có một người đang bước ra khỏi thang máy. Người đó khoảng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo thuộc loại rất được yêu thích thời cổ đại. Gương mặt chữ điền, mắt hổ, miệng rộng, tóm lại chính là bản sao của người khổ cực, vất vả thời xưa, chỉ là nhìn có vẻ hung dữ. Tôi rụt cổ

lùi về phía sau một chút, cùng lúc đó Đỗ Dực cũng đi ra từ phòng phó tổng giám đốc, nhìn thấy người mới đến thì tỏ ra rất bất mãn. Cậu ta cũng không thèm chào hỏi người kia, đi qua anh ta giống như anh ta là người vô hình vậy. Không khí giữa hai người nồng nặc mùi thuốc súng.

Cũng khó trách! Nếu tôi nhớ không lầm thì vị phó tổng kia chính là anh trai của mẹ kế của Đỗ Dực, vì muốn tranh đoạt tài sản nên mới vào công ty làm việc. Nhà có tiền thì chuyện máu chó gì cũng có, rốt cuộc thì tôi cũng hiểu chút ít vì sao Đỗ Dực lại muốn quay lại cuộc sống ba người canh cơm đạm bạc nhưng hạnh phúc trước kia còn hơn cuộc sống ăn toàn sơn hào hải vị bây giờ.

Chu Cường lấy ly uống nước của Đỗ Dực đưa cho tôi, nói tên loại trà Đỗ Dực thích, mùi vị cà phê Đỗ Dực thích, rồi bảo tôi đi pha cà phê cho Đỗ Dực. Tôi bực bội đến phòng uống nước, lúc đang suy nghĩ nên bỏ bao nhiêu đường thì vị phó tổng kia đi ngang qua, nhìn tôi một lượt. Tôi lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười, nói:

"Xin chào phó tổng giám đốc."

Anh ta gật đầu một cái, lại nhìn tôi: "Người mới?"

"Thực tập ạ."

"Công ty chúng tôi tuyển thực tập sinh khi nào vậy?" Anh ta hoài nghi hừ lạnh một tiếng, lại quan sát tôi từ trên xuống dưới hồi lâu. Trong lòng tôi kêu lên một tiếng không ổn, lập tức đứng nghiêm, suy tính nếu chẳng may anh ta bất chợt nhào lên quyết đấu thì tôi nên dùng chiêu Long Trảo Thủ hay Hóa Cốt Miên Chưởng. Không biết anh ta nghĩ gì mà đột nhiên hỏi: "Cô theo ai tới đây?"

Chương 15 – Không được sờ mông

"Cô ấy là người của tôi." Không biết Đỗ Dực từ đâu xuất hiện, hai tay đút túi quần, "Phó tổng giám đốc có ý kiến gì không?"

Tôi vừa nghe thấy giọng nói của Đỗ Dực là lập tức chân chó chạy đến núp sau lưng cậu ta, chỉ thò ra nửa cái đầu xem xét tình hình.

Vị phó tổng giám đốc kia khẽ mỉm cười, tôi phát hiện giữa cằm anh ta có một đường chẻ, nếu là người phương tây thì như thế sẽ rất quyến rũ, nhưng nếu là người Trung Quốc thì tôi lại thấy hơi kinh khủng, vậy nên tôi thân thiết gọi nó là "Đường rãnh ở mông". Cười xong, vị phó tổng kia vứt cho chúng tôi một cái nhìn khinh thường rồi đưa tay vẫy vẫy làm dấu tạm

biệt.

Đỗ Dực tiến lên phía trước, tự mình pha cà phê. Tôi sáp lại gần hỏi: "Anh ta chính là anh trai của vợ của ba cậu?"

Đỗ Dực dừng tay một chút rồi gật đầu. Tôi im lặng, hình như mình hỏi quá nhiều rồi. Nếu ba mẹ tôi ly hôn, ba tôi lại cưới vợ mới thì tôi nhất định sẽ không cho người khác hỏi đông hỏi tây. Vừa định nói xin lỗi để vớt vát thì tôi nghe Đỗ Dực nói:

"Anh ta họ Trịnh. Hiện tại phần lớn công việc trong công ty đều được anh ta xử lý, ba tôi không thường xuyên đến công ty lắm." Dứt lời, Đỗ Dực chợt cúi người, ghé sát vào tai tôi: "Tôi nói cho cậu nghe một bí mật".

Tôi nhướn lông mày, lập tức nhớ tới một đoạn kịch kinh điển: Thiếu gia nhà giàu bỗng dưng nói ra một bí mật kinh thiên động địa, một chuyện trong giang hồ đã bị chôn giấu từ lâu, là một câu chuyện ân oán tình thù cảm động. Khúc mắc giữa cha với con, giữa huynh với muội, và bí mật của vị thiếu gia nhà giàu rốt cuộc là gì? Mời quý vị và các bạn đoán xem giờ vàng phim truyện vào lúc tám giờ, chương trình "Câu chuyện lâm li bi đát: Những khúc mắc của thiếu gia nhà giàu với phụ thân, tình yêu của muội muội yếu ớt nhưng có thể chống cả trời xanh dành cho huynh trưởng".

Nuốt một ngụm nước miếng, tôi run rẩy hỏi: "Tại sao cậu lại muốn nói bí mật của cậu cho tôi biết?"

Đỗ Dực dần dần di chuyển đầu xuống vai tôi, thầm thì: "Tôi không xem cậu là người ngoài."

Lòng tôi chợt cảm thấy ám áp, lập tức hào hùng, mạnh mẽ nói: "Nói đi! Có bí mật gì cứ nói hết với tôi đi! Tôi sẽ không nói cho ai biết đâu!" Nhưng nếu có người cho tôi mấy trăm vạn để đổi lấy bí mật của cậu thì tôi sẽ không ngại ngần mà bán đứng cậu.

"Ba tôi mới biết được gần đây công ty có vấn đề về tài vụ. Phó tổng giám đốc công ty này không đơn giản, có thể anh ta cùng em gái đang có kế hoạch gì đó. Ba tôi muốn tôi vào công ty, thứ nhất là muốn tôi làm quen với hoạt động của công ty, thứ hai là để thay thế phó tổng Trịnh, dù sao thì tôi cũng là con ruột của ông ấy." Giọng nói của Đỗ Dực rất bình tĩnh, chỉ là cùng tôi châu đầu thì thầm ở đây có vẻ không hay lắm, lỡ bị người khác nhìn thấy thì sẽ rất phiền phức.

Nghe xong những lời Đỗ Dực vừa nói, tôi vừa định chúc mừng cậu ta sẽ trở thành phó tổng giám đốc trong tương lai thì cậu ta lại nói: "Nhưng tôi không muốn nhận những thứ ba tôi

cho.”

“Tại sao? Như vậy là không phù hợp với quy luật phim ảnh!” Vì tôi nói lớn nên liền bị Đỗ Dực áp sát vào tường, miệng cũng bị cậu ta bịt chặt, nhưng là dùng tay bịt chứ không phải dùng miệng như trong tiểu thuyết. Đỗ Dực vốn không phải là người thuộc khuôn sáo của người bình thường, nhìn hành động từ nhỏ đến lớn của cậu ta xem, có việc gì là theo lẽ thường đâu.

“Tôi không muốn làm tổng giám đốc.” Đỗ Dực thờ ơ nói, còn rất sâu xa nhìn tôi, rồi lại ghé sát vào tai tôi: “Mong muốn của tôi là một tháng kiếm được năm ngàn tệ, đúng giờ về nhà ăn cơm.”

“Mong muốn của cậu cũng quá kỳ lạ rồi đó.”

Đỗ Dực chỉ cười chứ không đáp, bưng ly cà phê rời đi. Tôi thở dài, buồn bực đi theo cậu ta, nghe theo sự phân phó của cậu ta mà làm cái này cái kia.

***

Mỗi ngày tôi đều làm việc cần cù, chăm chỉ, không chỉ làm tròn phần công việc của mình mà còn giúp đồng nghiệp bưng trà rót nước, chỉ là khi nhận ly nước từ tay tôi thì đồng nghiệp lại bày ra bộ dạng sợ hãi vì được đối xử tốt. Mẹ già tôi đã nói, ra ngoài làm việc phải chịu khó, cố gắng để người đi trước có ấn tượng tốt, như vậy mọi người mới có thể yêu mến mình. Mặc dù tôi đã được rất nhiều người thích rồi nhưng nếu nhiều hơn nữa cũng không vấn đề gì.

Đỗ Dực nói không sai, ba của cậu ta quả thực rất ít khi tới công ty, nếu công ty có mở cuộc họp thường kỳ mỗi tuần một lần thì phần lớn đều do phó tổng giám đốc chủ trì. Đỗ Dực và phó tổng giám đốc như nước với lửa. Mặc dù Đỗ Dực không có chức vụ cụ thể trong công ty nhưng mọi người ai cũng kính trọng cậu ta, dù sao cậu ta cũng là con ruột của tổng giám đốc mà.

Đúng là con ruột nha, tôi có thể làm chứng.

Cho dù Đỗ Dực có được làm tổng giám đốc hay không thì có bị đánh chết tôi cũng sẽ không hé một lời nào về bí mật cậu ta đã nói với tôi, chỉ là bây giờ ngay đến người muốn đánh chết tôi cũng không có.

Nắm giữ bí mật nhỏ của Đỗ Dực, lòng tôi sôi sùng sục, muốn một ngày nào đó dùng bí mật này uy hiếp cậu ta để đổi một điều kiện tốt nào đó, chẳng hạn như sờ mông cậu ta này.

Mấy ngày sau, Chu Cường hô hào rủ rê những người trẻ tuổi trong công ty đi hát sau giờ tan tầm, tức thì một đám người rộn rạo hẳn lên, người đòi đến chỗ này, người đòi đến chỗ kia. Không biết phó tổng giám đốc chui từ đâu lên, đứng phía sau nói: "Đi chơi hả? Tôi cũng đi cùng, tôi mời."

Chu Cường hồ hởi vỗ tay, có người trả tiền thì còn gì bằng.

Thấy cảnh tượng một đám người xô xô đẩy đẩy chen chúc nhau vào thang máy, tôi vội kéo Đỗ Dực đến thang máy khác, ai ngờ phó tổng cũng bước vào theo, không khí lập tức trở nên gượng gạo.

Thang máy xuống được mấy tầng thì phó tổng đột nhiên mở miệng: "Nghe nói cô Chu và Đỗ Dực là thanh mai trúc mã, tình cảm rất tốt?"

Tôi gật đầu: "Trước kia chúng tôi là hàng xóm."

Đỗ Dực mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì cả. Thấy biểu tình đó của Đỗ Dực, tôi liền hiểu cậu ta đang nghĩ gì. Từ nhỏ Đỗ Dực đã có thói quen nhỏ này. Mỗi khi bị mẹ mắng, cậu ta sẽ nhếch môi như thế này, như muốn nói rồi cuối cùng quyết nuốt ngược trở lại, bởi vì những lời nói đó chắc chắn không dễ nghe.

"Tình cảm của hai người tốt như vậy chẳng trách nhiều người trong công ty hiểu lầm Đỗ Dực có bạn gái, nhưng mà tôi lại cảm thấy không có khả năng đó." Phó tổng Trịnh nói thản nhiên như không chút để tâm, nhưng với một người thông minh như tôi thì sẽ biết được anh ta đang có ý thăm dò.

Ta nói sao lại có người đáng ghét như vậy! Đỗ Dực đã không thèm tranh giành vị trí phó tổng giám đốc, anh ta không những không biết điều mà còn gây chuyện. Nhưng mà cũng phải nói, người này quả thật không đơn giản, anh ta hỏi một câu như vậy làm tôi không biết nên trả lời thế nào, nói đúng không được mà nói không đúng cũng không xong.

"Đinh" Cuối cùng thì thang máy cũng xuống tới lầu một, đang vui mừng vì chuẩn bị thoát khỏi vị phó tổng nguy hiểm kia thì Đỗ Dực bất ngờ mở miệng "Đi thôi bảo bối", nói xong còn ôm eo tôi đi về phía trước. Tôi cứng ngắc bước từng bước một, có lẽ ai nhìn cũng sẽ cảm thấy tôi có năng khiếu giả làm cương thi. Lúc sắp ra khỏi đại sảnh, tôi quay đầu lại thì thấy phó tổng Trịnh đang lạnh lùng nhìn chúng tôi, hai chân mày tựa như muốn cùng đoàn tụ.

"Đỗ Dực" Đến bãi đỗ xe, tôi dừng lại gọi Đỗ Dực. Cậu ta buông tôi ra, vừa lấy chìa khóa xe vừa nói:

“Chỉ là muốn khiêu khích anh ta một chút thôi, cho anh ta nghĩ rằng tôi đang nóng vội tìm người kết hôn sinh hôn để càng thuận lợi tranh giành tài sản với em gái anh ta, như vậy anh ta sẽ gấp gáp sử dụng tiền của công ty vào kế hoạch mờ ám của mình, đến lúc đó chân tướng sẽ tự động được phơi bày.”

Tôi đi theo Đỗ Dực tới cạnh xe, nghe được ý tứ của Dỗ Dực thì không khỏi nổi giận: “Thì ra cậu lợi dụng tôi! Hèn chi mà tốt bụng kêu tôi tới thực tập. Sao cậu có thể dám lợi dụng tôi hả?”

Đỗ Dực xoay người nhìn tôi, bày ra vẻ mặt “Tôi lợi dụng cậu thì sao”, nói:

“Cậu nên cảm thấy may mắn vì bản thân vẫn còn chút giá trị.”

“Thật không ngờ cậu là loại người như vậy!” Tôi thật sự nổi giận, giống như nữ chính trong tiểu thuyết tức giận vì phát hiện mình chẳng qua chỉ là thế thân của bạn gái cũ của nam chính, “Cậu như vậy là lừa gạt! Cậu cho rằng anh ta sẽ tin ư? Không lẽ anh ta lại dễ dàng bị cậu lừa như vậy?”

“Cũng đúng” Đỗ Dực tỏ ra khiêm tốn gật đầu, quan sát tôi một lát rồi vuốt cằm nói: “Đáng ra tôi phải tìm một cô gái xinh đẹp hơn cậu.”

Tôi giận! Tôi thực sự tức giận! Tôi quả thực rất tức giận! Tôi quên luôn hôm nay mình mặc đồ công sở nghiêm túc, lịch sự mà đặt luôn mông xuống đất: “Tôi không đi đâu, không đi đâu! Tôi không muốn ở gần cậu nữa!” Tôi lết lết mông dưới đất, hai chân còn đá lung tung.

“Màu trắng, còn có viền ren màu đen.” Đỗ Dực đứng trước gót chân tôi, nhìn tôi tán thưởng, “Thuần khiết nhưng cũng rất hấp dẫn. Rất biết cách phối hợp! Tiểu Du, ở phương diện thẩm mỹ thì cậu miễn cưỡng cũng có thể ngang bằng tôi.”

Tôi hoảng hốt, cúi đầu nhìn thì mới nhớ hôm nay tôi mặc váy, lúc nãy giơ chân đá lung tung thì hiển nhiên đã bị Đỗ Dực nhìn thấy quần lót, ngay cả viền ren màu đen mà cũng bị cậu ta thu hết vào mắt, tôi làm sao chịu nổi đả kích này đây? Tôi khép chân lại, nghiêm mặt nhìn Đỗ Dực thì thấy cậu ta đã trở lại vẻ mặt bình thường, chỉ có điều rất không nghiêm túc mà thè lưỡi liếm liếm môi. Ôi trời đất quỷ thần ơi!!!

Tôi ác ý nói: “Không được nghĩ nữa! Nếu bây giờ cậu đứng lên thì còn mất mặt hơn tôi nhiều!”

Đỗ Dực ngây ra, dường như không theo kịp tư duy của tôi, đúng là kẻ không am hiểu người khác mà.

“Không phải nói cậu mà là nói đến nơi đang muốn đứng lên của cậu kìa!”

Rốt cuộc thì Đỗ Dực cũng hiểu, đưa mắt nhìn xuống dưới, rồi không rõ vui buồn nhìn tôi. Ôi cha mẹ ơi, cậu ta học hành động này từ ai vậy, thật là tàn ác quá đi!

“Đứng lên.”

“Thật à?” Tóc tôi như muốn dựng đứng lên, nhìn chằm chằm vào chỗ đó của cậu ta.

“Tôi bảo cậu đứng lên!” Đỗ Dực bình tĩnh đưa tay ra trước mặt tôi.

Tôi nắm tay Đỗ Dực đứng lên, giả vờ đứng không vững ngã nhào vào lòng cậu ta. Đỗ Dực không tránh, hai tay còn vịn eo tôi, làm tôi không khỏi nghĩ gần đây mình có mập lên một chút, không biết cậu ta có phát hiện ra không. Trước khi cậu ta phát hiện, tôi phải hành động mới được. Thế là tay tôi dần dần tiến xuống, tôi thật sự muốn biết độ co giãn của thân thể cậu ta. Không phải tôi muốn sờ đâu, thật đấy, đó chỉ là phản xạ có điều kiện thôi, là động vật thì không thể tránh khỏi có phản xạ, đúng không? Tiếc là Đỗ Dực nhanh hơn tôi, chưa gì đã bắt lấy tay tôi bẻ ra phía sau, còn đẩy tôi nằm lên đầu xe, giống như cảnh sát đang bắt lấy tội phạm, hại tôi liền nhập tâm vào nhân vật, la to:

“Tôi khai tôi khai! Chính phủ nhất định phải khoan hồng cho tôi đó.”

“Vừa rồi cậu muốn sờ chỗ nào?” Đỗ Dực nghiến răng nghiến lợi nói.

“Tôi đứng không vững nên vịn vào cậu một chút thôi mà, chẳng phải cậu bảo tôi đứng dậy hay sao?” Tôi nói dối, quay đầu ra sau gian trá nhìn thẳng vào mắt Đỗ Dực, phải công nhận là mắt đối mắt trong tư thế này quả là một cực hình!

“Cậu biết việc cậu làm sẽ nhận lấy hậu quả gì không?” Đỗ Dực dùng sức, siết tay tôi chặt hơn. Thằng nhãi này luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo hay sao mà mạnh thế không biết, tay tôi đau muốn chết đến nơi rồi. Đang giằng co thì bỗng dưng tôi cảm thấy trên mông mình hình như có vật nhìn đó, quay đầu nhìn thì… Ôi trời ôi trời ôi trời trời!!! Tay của Đỗ Dực đang đặt ở đâu vậy hả???

Đỗ Dực chết tiệt, cậu biến thành kẻ hư hỏng như vậy từ khi nào vậy hả?

“Ối!” Tôi rùng người, còn Đỗ Dực lại thích thú nói:

“Độ co dãn không tốt lắm, cần phải vận động nhiều hơn.”

“Lần sau tôi không dám nữa.” Tôi cố gắng nhớ lại lời thoại trong những bộ phim đã được xem, nói nhỏ: “Cậu tha cho tôi đi, tôi thật sự không dám nữa mà.”

“Ối!” Tôi lại rùng người lần nữa. Đỗ Dực dừng tay, hòa nhã nói:

“À, tôi quên mất, hình như ở đây có camera.”

“Ở đâu cơ?” Tôi rống to.

“Trước mặt cậu.” Đỗ Dực giống như vĩ nhân vì nông nô mà thương hại chỉ về phía trước mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu, thấy trước mặt có một máy camera, đèn flash còn chớp liên hồi. Tôi dường như đã hình dung ra được trên tạp chí tháng này sẽ có tiêu đề “Một đôi tình nhân ve vãn, tán tỉnh nhau ở ngay dưới đất trong bãi đậu xe. Thuần phong mỹ tục đã trôi về đâu?”

“Nếu cậu còn không buông tôi ra, tôi sẽ nói bí mật của cậu cho cả công ty biết.” Tôi lại tiếp tục công cuộc vùng vẫy kịch liệt.

Đỗ Dực cười rồi buông tay tôi ra. Tôi lập tức xoay người, hai tay chống nạnh:

“Cậu phải để tôi sờ lại, nếu không thì ngày mai toàn bộ người trong công ty, kể cả thím Trương và bác Lưu trong đội vệ sinh đều sẽ biết bí mật của cậu.”

Đỗ Dực cúi đầu, như đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng khó khăn ngẩng đầu lên, lấy hết quyết tâm nặng nề gật đầu, bộ dạng vô cùng đáng thương, trong mắt như đang lóng lánh ánh nước.

Đúng lúc ấy thì Chu Cường gọi điện thoại đến cho Đỗ Dực. Đỗ Dực nói mấy câu vào điện thoại thì cúp máy, nhìn tôi nói: “Bọn họ đến nơi rồi, giục chúng ta nhanh chóng đến đó.”

“Không được đánh trống lảng! Tôi muốn đi nói chuyện với bác Lưu!” Tôi gần như đã mất hết lý trí, muốn dồn Đỗ Dực vào chân tường.

“Vào xe được không?” Đỗ Dực hất cằm chỉ về phía camera, “Nếu không thì có thể ngày mai trên mạng sẽ có clip của chúng ta, hình ảnh chắc cũng rất rõ nét.”

“Phê chuẩn.” Tôi uy phong gật đầu, thấy Đỗ Dực ngồi vào ghế lái thì cũng lập tức chui vào xe ngồi trên ghế phụ, quay sang thì thấy cậu ta cười với vẻ như âm mưu đã được thực

hiện. Thấy ánh mắt của tôi, Đỗ Dực lập tức thu lại nụ cười bí hiểm kia mà trưng ra vẻ mặt vô tội. Lúc ấy tôi không thể nghĩ nhiều, cũng không thể chờ đợi nữa mà giơ móng vuốt chuẩn bị thực hiện tội ác của mình…

Chương 16 – KFC bóp chết Newton

"Khoan đã, Tiểu Du", Đỗ Dực gác tay lên vô lăng, có vẻ như không quan tâm tôi sẽ sờ mó chỗ nào trên người cậu ta. Vì đã được cậu ta phê chuẩn, nên tôi cũng vui vẻ dừng lại một lát, cười thô bỉ:

"Cậu có điều gì muốn trăn trối thì mau nói một lần cho xong luôn đi, tránh để bà đây mất hứng."

Đỗ Dực lãnh đạm: "Sau này mới được kiểm hàng."

"Cậu có ý gì?" Tôi mất hứng. Không ngờ người này lại nói điều kiện với tôi, thật không nể tình hàng xóm bao năm mà, uổng công khi xưa tôi còn quan tâm đến cậu ta như vậy.

"Một trong những nguyên tắc làm người của Đỗ Dực tôi là danh không chính ngôn không thuận mà muốn tôi cam tâm tình nguyện để cậu động tay động chân, không có cửa đâu."

Tôi hận! Không ngờ cậu ta lại tỏ ra có cốt khí, thấy chết không sờn mà nói ra những lời như vậy, không lẽ không sợ tôi đem bí mật của cậu ra nói với thím Trương và dì Lưu? Đã vậy cậu ta còn thâm ý nhìn tôi:

"Muốn kiểm hàng? Vậy phải lấy cậu ra đổi."

"Không được." Tôi cự tuyệt, "Vừa rồi rõ ràng danh không chính ngôn không thuận cậu đã sờ soạng tôi đấy thôi!"

"Tôi không xem cậu là người ngoài." Vẫn câu nói cũ, Đỗ Dực nói xong còn hết sức thân thiết: "Người trong nhà yêu thương người trong nhà, danh chính ngôn thuận."

Tôi á khẩu, vội vã tìm lấy điện thoại tìm số của thím Trương và dì Lưu thì lại bị Đỗ Dực chặn lại. Tôi suy nghĩ một lát rồi nói:

"Tôi cũng không xem cậu là người ngoài."

"Vậy đối với cậu, tôi có thân phận gì?" Đỗ Dực nổi hứng thú, gian tà nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Tôi có thận phận gì với cậu thì đối với tôi, cậu cũng vậy.” Dù gì tôi cũng là người có học, tất nhiên phải thông minh hơn hồi bé rồi.

“Thật không?” Đỗ Dực cười rất vui vẻ, lần đầu tiên tôi thấy cậu ta cười rạng rỡ như vậy. Nụ cười mê hồn của của Đỗ Dực làm tôi không khỏi nghĩ đến việc trước kia, lúc còn nhỏ mỗi khi mẹ già đánh tôi đều nói: “Giỏi lắm, cho con chút ánh nắng mặt trời con liền rực rỡ, cho con cái ổ gà con liền đẻ trứng, cho con ít màu thì con liền mở tiệm nhuộm vải!”

“Tiểu Du.” Đỗ Dực kéo tôi ôm vào lòng cậu ta làm tôi mù mờ chả hiểu gì, chỉ cảm thấy mùi đàn hương trên người cậu ta xộc thẳng vào mũi, eo được hai cánh tay săn chắc siết chặt. Tôi nghi ngờ nghĩ lại vừa rồi mình đã nói gì khiến Đỗ Dực phấn khởi và biến thái như vậy, à không, là thất thố mới đúng.

“Không ngờ Tiểu Du cũng thích anh.” Mắt Đỗ Dực lộ rõ vẻ vui mừng khi âm mưu đã được thực hiện, trong phim truyền hình thì chỉ có nhân vật phản diện mới có ánh mắt này.

“Tôi thích cậu?” Tôi hoảng. Sao cậu ta biết? Ngoài việc muốn sờ soạng lung tung cậu ta ra thì tôi có nói gì hay làm gì đâu?

Rõ ràng câu nói của tôi là một câu nghi vấn, thế mà không hiểu sao khi vào tai của Đỗ Dực thì lại biến thành câu khẳng định. Cậu ta híp mắt, cọ cằm vào gáy tôi, nói một câu mà sau này mỗi khi nhớ lại tôi đều muốn lấy gạch chọi vào đầu cậu ta: “Quả nhiên em thích anh, đúng lúc lắm, anh cũng rất thích chúng mình.”

Tôi sửng sốt hồi lâu mới hiểu được, Đỗ Dực đang thú nhận cậu ấy thích tôi!

Tôi vội vàng đẩy Đỗ Dực ra, tim đập thình thịch, trong lòng mâu thuẫn mãnh liệt, có hai luồng ý kiến đang đấu tranh kịch liệt với nhau, mà tôi thì không muốn mạo hiểm. Tôi không thể cùng cậu ấy phát triển tiếp mối quan hệ này, không thể hẹn hò yêu đương với cậu ấy, chỉ muốn là bạn bè bình thường mà thôi. Không phải tôi làm cao mà thực sự là không thể.

“Cậu đừng hiểu nhầm, tôi không thích cậu, tuyệt đối không hề thích cậu.” Tôi cúi mặt, tay hơi run tháo dây an toàn, khi nhìn thấy Đỗ Dực ngừng cười, tay tôi càng thêm run rẩy.

Cậu ấy chẳng qua chỉ là bạn tốt, giữa bạn bè với nhau thì trêu đùa một chút có là gì. Mày có quyền thích cậu ấy, nhưng mày không thể cùng cậu ấy phát triển thêm mối quan hệ này, không thể phát triển đến câu “danh chính ngôn thuận”.

Tôi mở cửa xe, vẻ mặt vô cảm nói: “Cậu đến chỗ hẹn một mình đi, tôi muốn về nhà.”

“Chu Du” Đi được mấy bước thì sau lưng truyền đến giọng nói tức giận Đỗ Dực, tôi dừng lại, nghe Đỗ Dực lúc này đã xuống xe nói tiếp: “Em sao vậy?”

“Tôi động tay động chân với cậu trước là tôi không đúng, sau này tuyệt đối tôi sẽ không làm như vậy nữa. Tôi cũng sẽ không đem bí mật của cậu nói cho người khác biết.” Nói xong tôi co giò chạy, Đỗ Dực ở đằng sau nói gì đó tôi đều không nghe rõ.

Chạy đến trạm xe buýt, tôi thở hổn hển, có lẽ ngay cả chó hoang khi chạy trốn mấy người bắt chó cũng không chạy bán mạng như tôi. Chỉ một lát sau xe buýt tới, tôi lên xe thì thấy không còn chỗ ngồi nên đành phải đứng, điều đáng nói là ánh mắt mọi người trên xe buýt nhìn tôi rất kỳ quái, chẳng lẽ họ chưa thấy ai mặc váy công sở đi xe buýt bao giờ sao? Khi tôi còn đang nghi hoặc thì di động rung lên, báo có tin nhắn, là tin nhắn của Đỗ Dực: “Vừa rồi vì ngồi lê lết dưới đất nên váy của em bị rách một mảng phía sau.”

Sét giữa trời quang!

Tôi lập tức che mông, trong lòng vừa khóc vừa gào thét, đúng là nhà dột còn gặp mưa dầm mà! Tên Đỗ Dực chết tiệt chắc chơi cờ tướng dở tệ mới có thể lúc nào cũng mã hậu pháo như thế này.

(Mã hậu pháo: một thuật ngữ trong cờ tướng, nghĩa là hành động không kịp thời, chẳng thể giúp ích được gì)

Khó khăn lắm mới chật vật về được đến nhà, ba mẹ tôi đang ăn cơm nhìn thấy tôi thì ngạc nhiên: “Ơ, quái lạ, hôm nay Đỗ Dực không mời con ăn cơm à?”

Nghe vậy tôi mới phát hiện thì ra gần một tháng thực tập này, trừ chủ nhật ra thì mỗi buổi tối tôi đều được Đỗ Dực dắt đi ăn, ăn nhiều bữa miễn phí như vậy hèn chi mà gần đây tôi đã mập lên một chút. Tôi ủ rũ cúi đầu, vào phòng thay quần áo rồi ra bàn ăn cơm.

Mẹ già: “Hai đứa cãi nhau à?”

“Hai cái gì mà hai, con cùng với ai mà hai với cặp chứ?” Tôi biết rõ mà còn giả vờ, ngây ngô thuần khiết nhìn ba mẹ.

“Quả nhiên là cãi nhau.” Phụ thân đại nhân đưa ra kết luận, thấy tôi trừng mắt thì liền cúi đầu và cơm, cứ như dân tị nạn châu Phi bị nhịn đói mấy ngày rồi vậy.

“Đỗ Dực là đứa trẻ tốt, ba mẹ biết nó từ lúc mới đẻ cho đến cấp hai, mặc dù xa cách

mấy năm nhưng giờ gặp lại vẫn thấy thằng bé này rất được, vả lại điều kiện của nó cũng tốt hơn con nhiều." Mẹ tôi đã không còn ghen tị với Đỗ Dực từ lâu, kể từ khi nghe tôi nói ba mẹ của cậu ấy đã ly hôn thì có vẻ như mẹ già đã lấy lại được thăng bằng. Quả nhiên phụ nữ luôn đem bất hạnh của người khác làm niềm vui sống của mình.

"Ba mẹ cậu ấy đã ly hôn, số phận cũng đã đủ bi thảm rồi, không cần con phải hại cậu ta thêm nữa." Tôi đặt đũa xuống bàn, nói trịnh trọng.

"Con nói gì vậy? Cái gì mà hại Đỗ Dực chứ?" Mẹ già cũng đặt đũa xuống, mặt hiện rõ hai chữ mất hứng. Ba tôi thấy vậy thì cũng đặt đũa xuống nhưng mắt thì vẫn nhìn chằm chằm vào đĩa thịt kho tàu, đó là món ăn ông thích nhất, cũng là món tôi không thích nhất.

"Dù sao thì tám đời nữa cũng không ai thèm lấy con." Tôi đột nhiên la ầm lên.

Mẹ tôi như nhớ ra chuyện gì, im lặng không nói.

"Ăn cơm, ăn cơm thôi." Tôi cầm đũa lên bắt đầu càn quét bàn ăn, ngoại trừ món thịt kho tàu kia ra

***

Hôm sau là chủ nhật, không cần đi làm nên tôi yên tâm ngủ thẳng một giấc đến khi mặt trời lên cao mới chịu dậy, xem điện thoại thì thấy một loạt tin nhắn hỏi thăm của đồng nghiệp, trùng hợp là mỗi tin nhắn đều giới thiệu tên một loại thuốc tiêu chảy, như vậy có thể suy ra được lý do tôi vắng mặt từ miệng người nào đó.

Đỗ Dực không nhắn tin, cũng không gọi điện.

Gần tới giờ cơm trưa, bên dưới có tiếng rao mua phế liệu quen thuộc. Mẹ tôi từ trong bếp thò đầu ra, nói: "Tiểu Du, mau gọi người phế liệu lại, nhà mình có mấy thứ để bán đó."

"Mẹ, phải gọi là người mua phế liệu, không phải là người phế liệu." Tôi đặt cái điều khiển tivi xuống, ngẩng đầu giải thích cho mẹ già: "Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có người tài giỏi, đến cả ăn mày cũng là đệ tử của một trong tám môn phái lớn, vì thế mua phế liệu cũng có thể sẽ trở thành nghề mọi người phải ngước nhìn đấy."

Mẹ già cầm dao xông ra khỏi bếp, đẩy tôi qua một bên, chạy ra ban công gọi to: "Mua phế liệu, đừng đi vội, tôi có đồ muốn bán."

"Được, chị nhanh lên một chút." Bên dưới vọng lên giọng nói của ông chú mua phế

liệu, nụ cười trên môi rạng rỡ không chút mệt mỏi, bi thương. Đúng vậy, nhân dân lao động Trung Quốc luôn đơn giản, chất phác thế đấy.

"Tiểu Du, ra ban công lấy hai chồng sách với thùng giấy mang xuống đó đi. Tối qua ba con mới xếp lại gọn gàng, đừng làm lộn xộn đấy." Mẹ già vung dao chỉ chỉ vào tôi làm tôi thấu hiểu sâu sắc câu nói của chủ tịch Mao: "Chính quyền nằm dưới cán dao."

Tôi cúi đầu khom lưng chạy ra ban công, dùng cơ thể mỏng manh yếu đuối của mình vừa ôm vừa kéo hai chồng sách và thùng sách to đùng, cố gắng bò lê bò lết tới cửa mới quay lại hỏi một câu: "Sao có nhiều thứ phải bán thế?"

"Tất cả đều là sách vở hồi cấp một với cấp hai của con cả đấy, ngoài ra còn có một vài tờ báo cũ của ba con nữa."

"Tại sao sách vở cấp ba của con lại không bán?" Tôi bất mãn, hỏi.

"Con bé ngốc, vừa mới thi xong tốt nghiệp là con đã đem sách vở cấp ba vứt đi hết rồi. Mấy quyển sách này là do trước kia mẹ nghĩ có khi con cần nên giữ lại. Bây giờ thì chắc con không thèm nhìn đến chứ đừng nói là lấy ra đọc nên mẹ mới quyết định bán." Mẹ già vừa nói vừa tiếc, điều này có thể hiểu được, nhưng với một người tay đang cầm con dao mà lại bày ra vẻ mặt này thì thật sự rất dọa người.

Trong đầu tôi bỗng hiện lên một đoạn phim quay chậm. Hình như cách đây ba năm sáu tháng chín ngày, một cô mua phế liệu vừa vui mừng vừa nói: "Đứa nào ngu thế không biết? Đống sách này bán cũng được khối tiền, thế mà lại đem vứt. Cũng may hôm nay bà đây có mang theo bao bố loại lớn."

Một tay xách hai chồng sách, tay kia ôm thùng giấy, tôi lảo đảo lắc lư đi ra cửa. Chưa được mấy bước thì mẹ già vội vàng chạy ra, trong tay cầm một chai dầu ăn đã sử dụng hết cùng tôi xuống dưới nhà. Tôi không nói gì, cơ thể lắc lư đi xuống lầu. Trong phim hoặc tiểu thuyết đều nói, khi nữ chính tay xách nách mang thì sẽ giữa đường sẽ có bạch mã hoàng tử xuất hiện xách hết giùm nữ chính, tại sao tới lượt tôi lại gặp phải một ông chú, mà ông chú ấy lại lấy đồ từ tay tôi nhưng không phải là mục đích giúp đỡ?

Chú mua phế liệu cởi dây trói làm sách rơi đầy ra đất. Tôi ngồi chồm hỗm, tùy tiện lật một đống sách báo ngổn ngang trên mặt đất thì thấy một tờ giấy thi rách bươm hồi tiểu học, hoàn toàn đối lập với tờ giấy ghi toàn những câu chữ thô tục mới tinh lúc học đại học. Bới lung tung một lát thì tôi thấy mấy quyển vở văn do tôi viết hồi năm thứ ba tiểu học, tùy tiện mở một quyển ra xem thì thấy mấy chữ xấu hoắc "Ước mơ của em".

Đây là bài văn cuối cùng của tôi hồi năm ba tiểu học, cũng là bài văn giã từ sự nghiệp sáng tác tự do, bước vào con đường viết văn bình thường của nhân loại. Khi đó, bài văn này của tôi và Dỗ Dực được giáo viên đọc mẫu trước lớp, chỉ là tính chất có hơi khác nhau một chút. Bài văn của Đỗ Dực là bài mẫu để mọi người học hỏi cách viết, còn bài văn của tôi cũng là bài mẫu, nhưng là bài mẫu để mọi người tránh viết giống vậy.

Tôi đã viết thế này: "Ước mơ của em là kiếm thật nhiều tiền để ăn KFC, nếu mơ ước này không thể thực hiện thì em muốn sẽ được gả cho người bán KFC. Ba em nói bán KFC mỗi ngày có thể kiếm được năm nghìn, hằng ngày có thể ăn cơm cùng em, hơn nữa còn giúp em rửa chén. Vì thực hiện nguyện vọng này, em thường nhờ ba dẫn đi ăn KFC. Nhưng em lại phát hiện ra một điều, đó là những người bán ở KFC đều là các cô các thím. Vì vậy, em hy vọng KFC sẽ có nhiều người chú là nam giới để em có thể thực hiện nguyện vọng của mình", mấy chữ "có nhiều chú là nam giới" còn được cô giáo dùng mực đỏ khoanh tròn.

Còn nhớ khi ấy, Đỗ Dực đã viết ước mơ của cậu ấy là trở thành một nhà khoa học giống như Newton để góp sức mình vào sự phát triển của Trung Quốc. Cô giáo khen cậu ấy có chí hướng, phê bình tôi chỉ biết những thứ trần tục mà không hề nhận ra rằng thực chất là Đỗ Dực nằm mơ giữa ban ngày, còn tôi đây sống rất thực tế. Từ đó về sau, tôi học cách viết văn của người bình thường, đó chính là luôn đứng ở góc độ vĩ nhân để nhìn thế giới, chỉ ra những điểm chưa tốt, rồi luôn khuyến khích sửa đổi.

Hiện tại thì sao? Chẳng phải ước mơ muốn giống như Newton của Đỗ Dực đã trở thành một tháng kiếm được năm nghìn giống tôi sao?!

Khoan đã! Kiếm được năm nghìn… Tôi nhìn bài văn của mình, rồi trở nên đờ đẫn. Năm đó tôi nói muốn gả cho một người có thể kiếm được năm nghìn mỗi tháng, mỗi ngày ăn cơm cùng tôi, giúp tôi rửa chén… Chu Du ơi là Chu Du, không ngờ ý tưởng trần tục hồi tiểu học của mày lại có thể khiến người khác tình nguyện cả đời, Newton Trung Quốc lại bị một bữa KFC của mày bóp chết!

"Cháu gái, quyển vở đó có bán không?" Chú mua phế liệu chỉ vào quyển vở trên tay tôi, trong lúc tôi còn đang chìm trong hồi ức thì chú ấy đã gom hết vào một bao tải to.

"Không bán, quyển này không bán!" Tôi giấu quyển vở ra sau lưng, hoảng sợ nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

Chú mua phế liệu khẽ mỉm cười làm lộ ra hàm răng vàng khè, nói với vẻ bí ẩn: "Tôi không phải người mua phế liệu, mà là sứ giả gợi nhớ hồi ức."

Chú à, chú xem phim nhiều quá rồi đó…

Chương 17 – Áp đảo thành công

Tôi run rẩy đem quyển vở văn về nhà. Cả ngày hôm đó tôi cứ bồn chồn không yên, không biết làm cách nào mà Đỗ Dực lại có thể nhớ bài văn không bình thường này của tôi, lại càng không hiểu vì sao cậu ta lại theo đuổi một ước mơ tầm thường như vậy. Nghĩ đến việc mình đã làm lỡ sự ra đời của một nhà khoa học, hơn nữa còn có thể là một nhà khoa học thiên tài, biết đâu lại trở thành vĩ nhân khi "gia đình không hạnh phúc nhưng luôn vượt lên hoàn cảnh" là tôi cảm thấy tội lỗi đầy đầu.

Tối đó, sau khi tắm xong, tôi vừa ra khỏi phòng tắm thì gặp ngay mẹ già vừa kỳ lạ vừa mập mờ, nói: "Vừa nãy có 'Đỗ Nhất' liên tục gọi vào di động của con. Chắc là có chuyện gì gấp nên con gọi lại thử xem."

"Mẹ đừng giả vờ nữa, rõ ràng mẹ biết là ai." Kỹ năng diễn xuất của mẹ tệ quá, ra ngoài đừng nói là mẹ của con.

Tôi về phòng, sau khi đóng cửa lại thì nhấn số của Đỗ Dực. Cậu ta nghe máy, giọng nói cũng vô cùng mập mờ. Hôm nay sao ai cũng giống như uống phải thuốc độc của ông chú mua phế liệu thế nhỉ?

"Đang ở nhà à?"

"Ừ."

"Mở cửa sổ ra đi."

Tôi hít một hơi lạnh, trong đầu liền hiện ra cảnh Romeo leo lên cửa sổ nhà Juliet. Không lẽ Đỗ Dực cũng muốn bắt chước?

"Đỗ Dực, cậu sẽ không hành động điên rồ như vậy chứ? Cửa chính nhà tôi luôn rộng mở chào đón khách khứa đến từ mọi nơi trên thế giới, hơn nữa còn đang là mùa hè nên sẽ có ưu đãi, mười người đầu tiên có thể được ba tôi tặng cho một bức chân dung…"

"Mở ra!" Đỗ Dực như bị trúng tà, hoàn toàn không để ý tới lời tôi nói. Chợt một luồng khí lạnh chạy từ bàn chân lên đến đỉnh đầu, không phải là tôi bị ông chú mua phế liệu bắt vào một không gian lạ chứ, nếu không thì sao ai ai cũng kỳ dị hết vậy? Tôi nhảy lên bàn đọc sách, kéo cửa sổ ra thì liền bị một loạt ánh sáng đập vào mắt.

Màu đỏ, màu lục, màu lam phóng vọt lên bầu trời rồi khuếch tán thành những đóa hoa

vô cùng xinh đẹp, xen lẫn là những tiếng "Bùm bùm" vang lên trong không khí, và cả mì khói thoang thoảng…

Tôi ngây người nhìn cảnh tượng đó, miệng mở to tạo điều kiện để muỗi bay vào, một lúc lâu mới nhớ tới điện thoại đang cầm trong tay.

"Đỗ Dực, chuyện này là sao?"

"Đẹp không?" Đỗ Dực bình tĩnh hỏi.

Đỗ Dực, nếu nói ông chú mua phế liệu xem phim quá nhiều thì cậu chắc chắn là đã bị phim Hàn đầu độc, như vậy mới có thể giải thích được hành động vì tôi mà bắn pháo hoa vào tối nay này. Nhưng mà nam chính người ta là dẫn nữ chính ra bờ sông đốt pháo hoa, như vậy gọi là lãng mạn, còn cậu lại đến khu vực cấm bắn pháo hoa mà hành động, như vậy gọi là phạm pháp, là phạm pháp đấy, cậu có biết không hả? Cậu muốn bị phạt tiền thì cứ việc, nhưng tại sao lại lôi tôi vào, hả??? Tôi nước mắt lưng tròng, nói:

"Đại ca Đỗ Dực này, pháo hoa rất đẹp, nhưng khi cảnh sát đến hỏi thăm tại sao anh lại phạm pháp thì ngàn lần vạn lần đại ca đừng nói tên em nhé."

"Bùm bùm" Lại một đóa hoa khác xuất hiện trên bầu trời đêm. Tôi khóc không thành tiếng. Chu Du tôi có phẩm hạnh gì mà lại có thể khiến một trai đẹp sẵn lòng phạm pháp đốt pháo cho riêng mình cơ chứ? Đỗ Dực, cậu thế này thì làm sao tôi chịu nổi?!

Nhiều gia đình gần đây cũng vội chạy ra ban công, không ngừng bàn tán hôm nay là ngày gì mà lại có người đốt pháo hoa. Một nhóc con còn vô cùng mừng rỡ, vừa nhảy lò cò vừa vỗ tay reo hò trên ban công.

Tôi nhìn nơi pháo hoa được bắn ra, đó là mảnh đất trống bên cạnh đài phun nước của tiểu khu, là nơi dành cho người dân tập thể dục hoặc dắt chó mèo đi dạo.

"Này, sao cậu còn không mau chạy đi, kẻo lát nữa cảnh sát đến đây đó."

Đối diện với tiểu khu này có một đồn cảnh sát, từ đó đến đây chỉ khoảng năm phút. Tôi không còn tâm trạng ngắm pháo hoa nữa, liên tục giục Đỗ Dực chạy trốn. Thời buổi này không phải cảnh sát nào cũng tốt, còn Đỗ Dực lại sở hữu ngoại hình già trẻ gái trai đều thích, nếu cậu ta thật sự bị bắt vào đồn cảnh sát thì không biết sẽ chịu những "đãi ngộ" khác thường như thế nào đây.

"Họ tới rồi." Đỗ Dực buồn bã nói: "Làm sao bây giờ? Anh còn chưa đốt hết pháo hoa."

“Cậu cứ chạy đi, tôi sẽ trả tiền cho số pháo còn lại.”

Bên kia im lặng không tiếng động, tôi còn đang nghi hoặc thì nghe Đỗ Dực nói: “Còn một cái” rồi lại nghe tiếng “bùm bùm”, hiển nhiên là cậu ta vẫn còn tiếp tục bắn. Tên nhóc này thật là keo kiệt quá mà, đã nói tôi sẽ trả tiền mà không chịu.

“Anh trai à… Này, này, Đỗ Dực!” Tôi còn chưa kịp nói gì thì Đỗ Dực đã cúp máy. Tôi cảm thấy mình rất giống với nữ chính ngu ngốc trong phim truyền hình, đã biết đối phương cúp máy mà còn lãng phí tình cảm, lãng phí sức lực kêu to với cái điện thoại.

Khoan đã! Không phải là cậu ta bị cảnh sát bắt đấy chứ? Nhớ lúc trước tổ trưởng tổ dân phố nói nếu đốt pháo ở những khu vực cấm thì không những sẽ bị phạt tiền mà còn bị giam giữ. Nghĩ tới đó thì tôi không còn tâm trạng đâu mà ngắm pháo hoa nữa, vội vàng xỏ dép lao ra khỏi nhà, chạy một mạch đến đài phun nước. Khi đến nơi thì quả nhiên thấy có hai chú cảnh sát. Tôi lén lén lút lút núp sau một thân cây, rồi lại lén lén lút lút thò đầu ra xem Đỗ Dực thế nào rồi thì không thấy bóng dáng của Đỗ Dực…

“Rốt cuộc là ai mà lại điên rồ đi đốt pháo hoa vào lúc hơn mười giờ cơ chứ! Đâu phải ngày lễ cũng chẳng phải Đài Loan sáp nhập vào lục địa! Người nào làm thì mau tự động bước ra nhận tội!” Chú cảnh sát tức giận thở phì phò, giọng nói to quá mức cần thiết.

Khi bông pháo cuối cùng được bắn xong, xung quanh lập tức trở nên tối thui và tĩnh lặng, làm cho tôi mặc dù ở sau thân cây cũng nghe tiếng nghiến răng kèn kẹt của chú cảnh sát.

Bọn họ lật tung đống tàn dư Đỗ Dực để lại, chú cảnh sát A bực tức nói: “Toàn là đồ công nghệ cao, có cả thiết bị bắn pháo tự động.”

Mấy giây sau, chú cảnh sát A lại nói tiếp: “Cẩn thận. Thứ này rất có thể do một tổ chức tội phạm để lại. Có thể bọn chúng là phần tử khủng bố đang luyện tập cài bom hẹn giờ.”

Haiz, phim hành động Mỹ thật là hại người, khiến cho người ta liên tưởng giữa đốt pháo hoa lên thành khủng bố. Chú cảnh sát à, chú yên tâm đi, phần tử khủng bố sẽ không thèm để mắt tới mảnh đất trống bé xíu này đâu.

Tôi lặng lẽ lùi ra sau một chút, muốn chuồn êm thì không ngờ đằng sau có bước chân nặng nề vội vàng chạy tới, một tay bịt miệng tôi, tay kia bắt chéo tay tôi giữ chặt ở đằng sau, nói to: “Không được động đậy, cảnh sát đây!”

Tôi tái mặt, thầm nghĩ lần này Đỗ Dực chết bầm thật sự hại chết tôi rồi. Mà ở đâu lòi ra

thêm chú cảnh sát này vậy? Tự nhiên nửa đêm tôi chạy xuống cứu cậu ta làm chi để bây giờ bị cảnh sát bắt!

"Cô có quyền giữ im lặng, nhưng những gì cô nói sẽ là bằng chứng trước tòa."

Ôi trời ơi, không cần phải đến mức đó chứ? Từ khi nào mà cảnh sát đại lục cũng bắt chước lời thoại của cảnh sát Hồng Kông vậy? Tôi âm thầm giãy giụa, lệ rơi đầy mặt, không hé một lời. Không phải là tôi nghe lời không mở miệng, mà là miệng đã bị chú cảnh sát bịt kín rồi.

Hai chú cảnh sát đến trước kia hùng hùng hổ hổ rời khỏi hiện trường, tay còn xách theo mấy thứ do Đỗ Dực để lại, chắc là đem về làm chứng. Còn tôi thì cũng bị ông chú này xách về đồn cảnh sát luôn, nói nhất định sẽ tra hỏi, rồi phạt tiền, cả giam giữ nữa. Nhưng mà tôi chỉ là khách qua đường thôi mà!!!

Bỗng dưng chú cảnh sát buông một tay tôi ra, hỏi: "Họ tên, giới tính, tuổi tác."

Hả? Mới đó mà "hỏi cung" rồi sao? Chẳng phải trên ti vi đều chiếu sau khi về đồn mới thẩm tra đó sao?

"Chu Du, nữ." Tôi ngừng lại một chút mới nhỏ giọng, "Mười sáu tuổi."

Hình như trẻ vị thành niên sẽ được giảm án phạt.

"Thẳng thắn được khoan hồng, giả dối sẽ bị nghiêm trị." Chú cảnh sát nói nghiêm nghị làm tôi không dám quay đầu lại nhìn. Thật đáng sợ! Mà đáng sợ hơn nữa là mắt ông chú này còn lợi hại hơn cả Hỏa nhãn kim tinh của Tôn Ngộ Không, mới liếc qua đã biết tôi nói dối.

"Rốt cuộc bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi mốt tuổi."

"Tại sao lại đốt pháo?"

Nghe chú cảnh sát nói vậy, tôi lập tức giải thích: "Chú cảnh sát minh giám! Đống pháo này không phải do tôi đốt, thật đấy. Thành thật khai với chú, người đốt pháo là Đỗ Dực, là nam, có lẽ bây giờ cậu ta đang ở đâu đó gần đây.

"Làm sao cô biết?"

“Vừa rồi cậu ta có gọi điện cho tôi, nói cậu ta đứng dưới lầu đốt pháo, còn hỏi tôi có nhìn thấy không. Chú cảnh sát, chú hãy đi bắt cậu ta đi, tôi có thể cung cấp số điện thoại của cậu ta. Tôi tuyệt đối không phải là đồng bọn của cậu ta, người phạm tội chỉ có một mình cậu ta, tôi chỉ là khách qua đường thôi, thật đấy.”

Tôi thao thao bất tuyệt bán đứng Đỗ Dực, nói một lúc thì lại thấy hơi ngượng, vì vậy bắt đầu cầu xin: “Đồng chí cảnh sát, thật ra cậu ta chỉ là một phút nông nổi, hồ đồ thôi. Tôi dám đảm bảo đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Vì vậy, nếu chú bắt cậu ấy thì đừng dụng hình nha chú, có được không?”

“Tại sao Đỗ Dực lại đốt pháo?” Có vẻ như chú cảnh sát đã tin tôi phần nào, thái độ mềm mỏng đi rất nhiều, giọng nói cũng ôn hòa hơn hẳn.

“Bởi vì…”

Tôi đảo mắt, đang cố gắng nghĩ ra một câu chuyện tình lâm li bi đát, rung động lòng người thì chú cảnh sát đã tăng lực đè chặt tay tôi hơn, nghiêm nghị nói: “Thành thật khai báo!”

“Tôi khai, tôi khai!” Ây da, ông chú này thật lợi hại, cũng may là làm cảnh sát bình thường, chứ chú này mà là FBI thì chắc tôi đã thăng thiên rồi.

“Hồi bé tôi rất thích xem pháo hoa, cậu ấy thích tôi nên mới…”

“Cô biết cậu ta thích cô mà còn bán đứng cậu ta? Vậy nhất định là cô không thích cậu ta. Có phải cậu ta đã làm việc phạm pháp gì với cô không? Cô cứ mạnh dạn nói ra cho tôi biết, nhất định tôi sẽ cho mấy tên lưu manh ấy vào tù bóc lịch!”

“Không phải! Tôi cũng thích cậu ấy, chẳng qua là…”

Tôi còn chưa dứt lời thì đằng sau vang lên giọng nói rất giống với Đỗ Dực: “Thừa nhận là tốt rồi.”

“Hả?” Tôi quay đầu lại, ánh đèn mờ mờ chiếu lên gương mặt Đỗ Dực đang nhìn tôi khiêu khích, hóa ra từ nãy đến giờ là cậu ấy giả làm cảnh sát, ngay cả giọng nói cũng giả rất giống, xem ra tôi không đủ hiểu cậu ấy rồi.

Tôi như bị sét đánh trùng, cháy từ ngoài vào trong không thể nhúc nhích, chỉ biết nhìn người đối diện đang nở nụ cười bỉ ổi. Trên thế giới này có không ít đàn ông phúc hắc, không biết trình độ phúc hắc của Đỗ Dực đã tới mức nào, nhưng với trí thông minh của tôi cũng không đối phó được với cậu ta thì tôi nghĩ cậu ta không cần phải tăng “tu vi” nữa.

“Tôi không nghĩ cậu lại như vậy.” Tôi vẫn còn ngây ngốc.

Không biết đám mây đen từ đâu bay tới, che khuất ánh trăng, bốn bề yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng dế kêu trong bụi cỏ.

Giờ này trăng cao gió lạnh, là thời điểm thích hợp nhất để giết người!!!

Tay tôi nắm thành quyền hướng về phía Đỗ Dực, định bụng sẽ đánh cậu ta đến khi ba cậu ta nhận không ra mới thôi. Ai dè tôi mới vung tay, thằng nhãi kia đã nhanh nhẹn né được. Tôi hét lớn một tiếng, nhào tới cậu ta, chuẩn bị “xuất chiêu” trảo nãi long trảo thủ, nếu cậu ta vẫn tránh được thì tôi sẽ đổi qua chiêu hầu tử thâu đào, để xem đến lúc ấy cậu ta kêu la thảm thiết như thế nào.

(Trảo nãi long trảo thủ: dùng tay bóp ngực

Hầu tử thâu đào (khỉ con hái đào): ờ, thì là bóp vào chỗ đó đó của đàn ông).

Bên này tôi đang cố gắng “xuất chiêu” theo miêu tả của mấy quyển tiểu thuyết, khi mà tiểu thuyết ngôn tình sắp biến thành tiểu thuyết võ hiệp thì bên kia nam chính Đỗ Dực đã cố gắng xoay chuyển tình thế. Lúc tôi xông tới, cậu ta không những không tránh mà còn ôm chặt tôi. Trời đất xoay chuyển. Đến khi biết xảy ra chuyện gì thì tôi giật mình, tôi đang nằm đè lên người Đỗ Dực.

Tôi cắn môi dưới, đáy lòng rạo rực. Ha ha, tôi thật là lợi hại, đến cả Đỗ Dực cũng bị tôi áp đảo. Bởi vì hưng phấn quá mức nên tôi đã áp dụng những gì thế giới ngôn tình đã dạy, áp môi lên môi người đang nằm phía dưới.

Đây là một bộ môn về nghệ thuật đánh trận, địch tiến ta lui, địch lùi ta đuổi, địch đuổi ta chặn, địch phòng ta đánh, địch công ta thủ.

Mà tên Đỗ Dực này hoàn toàn không phải là một công tử đàng hoàng. Tay cậu ta vốn dĩ ở trên hông tôi thì giờ lại lần mò lên phía trên. Tôi trợn mắt, dùng sức gạt bàn tay đang giở trò lưu manh ra khỏi người.

Bỗng dưng lúc ấy, tiếng dế vang lên dồn dập, giống như đang cổ vũ Đỗ Dực vậy.

Qua một hồi lâu, Đỗ Dực mới hài lòng buông tôi ra.

Tôi nằm trên cỏ thở hổn hển, quần áo xốc xếch, đùi liên tục bị muỗi cắn ngứa ngáy

không chịu được. Đỗ Dực mặc một cây đen làm muỗi không thấy cậu ta đâu mới nhảy qua ức hiếp tôi, bực mình thật. Tôi từ từ ngồi dậy, sửa sang lại áo quần nhưng đầu óc lại trống rỗng, không biết nên nói gì, làm gì.

Thấy Đỗ Dực ngồi bên cạnh đang ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, tôi cũng tò mò bắt chước cậu ta ngẩng đầu nhưng chẳng thấy gì ngoài nửa vầng trăng đang lộ ra từ đám mây đen. Chẳng lẽ cậu ta lại muốn tôi thốt "Wow, trăng đêm nay sáng quá"? Không được! Tôi không thể nói vậy được, không thể vì mấy bông pháo mà bị mua chuộc dễ dàng để nói lời trái lương tâm như vậy được.

Tôi hăm hở rướn cổ hôn mạnh lên môi Đỗ Dực một cái, tự nói với bản thân đây là lần cuối cùng, sau này sẽ không bao giờ làm vậy nữa. Tôi đứng lên, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, nhìn Đỗ Dực rồi quyết tâm rời khỏi nơi này, rời khỏi cậu ấy. Vừa quay người nhấc chân thì phía sau vang lên giọng nói trầm ấm của Đỗ Dực.

"Tiểu Du, phía dưới cậu bị ướt."

Chương 18 – Lại ướt!

Đỗ Dực nói xong còn nhìn chằm chằm phía dưới của tôi, không hề biết ngượng là gì.

Tôi lập tức lấy tay che mông, phát hiện nơi đó ướt đẫm, thật sự xấu hổ muốn chui vào hoa cúc trốn luôn cho rồi. Cái gì? Mọi người hỏi tôi tại sao lại không tìm một cái lỗ dưới đất để chui xuống ư? No no no!!! Ngày nay hoa cúc mới là vương đạo! Mà khoan đã! Không lẽ định lực của tôi kém thế sao, mới hôn nhẹ hai cái mà đã xuân tình dào dạt?

Ngó nghiêng một hồi mới phát hiện thì ra nãy giờ bọn tôi ngồi gần một vòi nước, có lẽ hồi chiều bọn trẻ trong khu nghịch rồi quên vặn tắt vòi, làm nước chảy ướt hết một mảng cỏ lớn. Phù! Đúng là yếu bóng yếu vía mà!

"Tôi về đây." Tôi liếc Đỗ Dực một cái, chuẩn bị phủi mông bỏ đi thì cổ tay bị nắm chặt. Quay đầu lại thì thấy ánh mắt phức tạp của Đỗ Dực làm tôi không khỏi chột dạ, chẳng lẽ lại bị ướt chỗ nào nữa sao?

"Tiểu Du, sau khi ba mẹ ly hôn, anh sống rất không tốt."

Đỗ Dực quay sang hướng khác không nhìn tôi nữa, đôi mắt cụp xuống, gương mặt cậu ấy trong phút chốc trở nên hiền hòa và mang theo một nét buồn khó tả, không còn đáng ghét như vừa rồi.

“Anh không muốn nói chuyện, không muốn cười, cũng không muốn tiếp xúc với ai, ngoài việc liều mạng học tập ra thì anh không biết phải làm gì cả. Rồi những đêm nằm trăn trở trên giường, làm cách nào cũng không thể ngủ được, anh thường so sánh cuộc sống lúc đó với khi còn bé, cảm thấy chúng quá khác nhau. Tuổi thơ của anh là những ngày vui vẻ, luôn tìm tòi, khám phá cái này cái kia, bởi lúc đó có em bên cạnh. Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt như mắc chứng rối loạn nhiễm sắc thể thứ 21 của em khi sợ không có bạn học nào lùn hơn em là anh lại bật cười. Đó là niềm vui từ đáy lòng mà bình thường anh chẳng thể có.”

Trời đất ơi, tôi cảm động rồi! Mỹ nam có thể vì tôi mà hiện lên vẻ mặt đẹp đẽ làm sáng cả không gian thế kia thì làm sao mà tôi không cảm động cho được! Chu Du, bình tĩnh, phải bình tĩnh, mày phải đè nỗi xúc động này xuống tận đáy lòng.

“Sau khi tốt nghiệp trung học, anh tìm em khắp nơi, nhưng không một ai có cách liên lạc với em, cũng không thể nào tìm được địa chỉ nhà mới của em. Anh quyết tâm sau khi tốt nghiệp đại học phải tìm em cho bằng được, nào ngờ em vô tình gặp Lan Vũ Tiệp, rồi tham gia buổi họp lớp. Hôm đó, em nói có thể đó là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, vì vậy phải trân trọng làm anh thật sự rất giận, làm sao đó lại là lần cuối cùng gặp nhau sau bao năm xa cách? Anh không muốn điều đó xảy ra. Vì thế, anh sắp xếp để em vào công ty ba anh thực tập, như vậy anh mới có thể gặp em mỗi ngày. Ngoài cách đó ra, anh không biết phải làm gì khác.”

Tôi khóc. Thật sự không thể kiềm nén được nữa, nước mắt cứ rơi không ngừng. Tôi giơ tay lau nước mắt trên mặt, dĩ nhiên cũng không quên lau luôn nước mũi, cảm giác thật…quá… phóng đãng…

Đỗ Dực thấy tôi bị cậu ấy làm cảm động, ghé sát vào tai tôi nói nhỏ. Một câu nói đó làm tôi sôi sùng sục, thiếu chút nữa là vứt hết lý trí mà lôi cậu ấy đến cục dân chính.

Đỗ Dực nói: “Từ nhỏ anh đã thích Tiểu Du.”

“Đỗ Dực! Tôi đã nói với cậu rồi. Cảm ơn tình cảm của cậu dành cho tôi, nhưng thật sự chúng ta không thể! Tôi không muốn sau này cậu hối hận, đến khi ấy ngay cả bạn bè chúng ta cũng không làm được!”

Tôi không nhịn nổi, mà cũng không thể nhịn được nữa, cố gắng dồn hết can đảm nói: “Cách đây hai năm, vì kỳ kinh nguyệt không bình thường nên tôi đã đến bệnh viện. Bác sĩ nói tôi không thể sinh con.”

“Không thể…sinh con?”

Đỗ Dực hơi giật mình, cho dù cậu ấy có thông minh hơn nữa có lẽ cũng không đoán

được đây chính là lý do tôi từ chối cậu ấy. Ha ha, thì ra tôi cũng có thứ khiến Đỗ Dực không thể đoán ra được.

"Người đàn ông nào có thể chấp nhận lấy một người phụ nữ không thể sinh con làm vợ? Vì thế, sau khi biết mình bị vô sinh, tôi đã thề phải nói chuyện này với người thích tôi, để tránh sau này anh ta hối hận không kịp."

Thấy Đỗ Dực nhìn tôi với vẻ mặt càng lúc càng phức tạp, tôi tốt bụng phân tích: "Cứ cho rằng tình yêu là trên hết, anh ta vẫn muốn cưới tôi mà không quan tâm việc tôi không thể sinh con nhưng còn mẹ anh ta thì sao, liệu bà có chấp nhận một cô con dâu như vậy không? Nếu tôi có con trai, tôi cũng không đồng ý để con trai lấy một người vợ mà ngay cả bản năng làm mẹ cơ bản nhất của một người phụ nữ cũng không có, cho dù cô ta có xinh đẹp, giàu có, tài giỏi đến đâu cũng không được! Vậy nên Đỗ Dực, tôi hiểu tâm ý của cậu nhưng xin lỗi, tôi không thể đùa giỡn tình cảm cùng cậu. Cậu nghĩ đi, từ khi ba mẹ cậu ly hôn thì cậu không thể cảm nhận được hơi ấm gia đình, nếu cậu còn cưới một cô vợ không thể sinh con thì cuộc sống của cậu thật sự rất bi thảm. Vì thế, Đỗ Dực à, hãy tìm một người con gái có thể sinh con rồi xây dựng một gia đình hạnh phúc."

Dứt lời, tôi đang định bỏ chạy như nữ chính trong phim truyền hình thì bị hai cánh tay của Đỗ Dực giữ chặt. Đỗ Dực thật tàn nhẫn! Đã biết tôi bị vô sinh mà còn không thương hoa tiếc ngọc, cậu ta ôm quá chặt làm tôi đau muốn ứa nước mắt. Đang lúc quay đầu định bắt chước lời thoại kinh điển của nữ chính phim truyền hình là "Mau buông tôi ra" thì tôi chợt sững người. Bộ dạng của Đỗ Dực không giống nam chính tỏ ra như ngày tận thế, đau khổ, thù hận gì gì đó mà vẻ mặt của cậu ấy, nói sao nhỉ, rất kỳ lạ, rất vui mừng. Chẳng lẽ…

"Tốt quá, đúng lúc em không thể sinh con."

Sau gáy tôi hiện lên mấy vạch đen. Thần tiên ơi, sao giờ khắc này các vị còn lại phái cậu ta đến trêu chọc con?

"Chúng ta thử quen nhau đi." Đỗ Dực rũ mi, nói. Ôi mẹ ơi, thật là quá quá quá đẹp trai mà, hành động đó mà cũng có thể đẹp nghiêng nước nghiêng thành như vậy, nếu Ngô Mạnh Đạt ở đây thấy cậu ta như vậy chắc cũng muốn tự chặt hai chân mà bỏ chạy.

(Ngô Mạnh Đạt: là diễn viên nổi tiếng, trước kia ông thường đóng phim của Châu Tinh Trì)

"Nhưng tôi không thể lừa dối cậu dù chỉ một chút. Tôi không thể sinh con, cậu hiểu không? Việc cậu nên làm bây giờ là hãy chạy nhanh về nhà. Da mặt tôi dày lắm, vậy nên tôi sẽ coi như hôm nay không có chuyện gì xảy ra, ngày mai chúng ta vẫn là bạn tốt."

Tôi hết nước hết cái khuyên răn Đỗ Dực, tự cảm thấy ngưỡng mộ bản thân. Mọi người nghĩ xem, có người con gái nào cao thượng như tôi không, đứng trước người mình thích mà lại khẩn cầu người đó hãy quên mình đi? Thật đúng là đau khổ mà, mọi người đang khóc phải không, mau rút khăn giấy ra lau nước mắt đi.

Đỗ Dực khẽ mỉm cười, giống nụ cười lúc còn học chung với nhau, nếu dùng từ ngữ để miêu tả thì chính là nụ cười chốn âm ty. Đó không phải là nụ cười khổ sở, mà giống như nụ cười khi trúng xổ số.

"Không được cười!" Tôi nổi giận. Tôi không muốn ai thương hại mình, đặc biệt là Đỗ Dực.

Đỗ Dực vẫn mỉm cười, lúm đồng tiền lộ rõ trên khuôn mặt tuấn tú: "Nhưng anh thật sự rất muốn cười."

"Sao lại muốn cười?!" Tôi hét lên.

"Bởi vì chưa có ai tranh giành với anh." Logic của Đỗ Dực không giống người bình thường nên tôi thật sự không hiểu nổi.

Bỗng dưng Đỗ Dực ôm tôi xoay tròn tại chỗ. Trong sự choáng váng, tôi cảm nhận sâu sắc nhân sinh quan của Đỗ Dực cũng không khác với tôi là mấy. Cậu ấy cũng như tôi, từ một thanh niên tốt dần dần lặng lẽ trở thành một kẻ biến thái.

"Để tôi xuống!" Tôi yếu ớt vùng vẫy, "Để tôi xuống, tôi sắp nôn rồi."

Đỗ Dực lập tức dừng hành động hãm hại tôi, đặt tôi xuống. Hai chân vừa chạm đất tôi liền ngồi phịch xuống bãi cỏ, không ngừng nôn khan, đến khi mông ướt đẫm tôi mới vội vàng bật người dậy, hai tay dùng sức phủi mông.

"Tiểu Du, phía dưới em lại ướt." Kẻ gây họa đã không biết xấu hổ mà còn mặt dày nói.

Lần này tôi không để ý đến câu nói mập mờ của cậu ta, tiếp tục sự nghiệp "làm người phụ nữ cao thượng" của mình: "Tôi biết ông nội cậu là con một, cũng chỉ có mình ba cậu là con trai. Mà nay ba cậu cũng chỉ có một đứa con trai là cậu, nói cách khác cậu là độc đinh mấy đời, là bảo bối của nhà họ Đỗ, ba mẹ cậu chắc chắn sẽ không đồng ý để cậu lấy tôi đâu."

"Ngay cả con trai, bọn họ cũng không cần thì nói gì đến cháu nội." Vừa nhắc đến ba mẹ, giọng nói của Đỗ Dực vô thức lạnh hẳn đi.

“Đỗ Dực, tôi cầu xin cậu đấy, cậu suy nghĩ kỹ đi.” Tôi cũng không biết có phải tôi đang cầu xin cậu ta lấy tôi không nữa.

Lần này, cuối cùng Đỗ Dực cũng hành động như một nam chính bình thường, đó là kéo nữ chính – cũng chính là tôi đây – tới gần cậu ấy, đột ngột cúi đầu hôn lên môi tôi, có lẽ muốn nói rằng đây chính là đáp án của cậu ấy. Tôi bị bất ngờ, cứ trợn mắt nhìn khuôn mặt gần kề của Đỗ Dực, miệng bị cậu ấy bịt kín, xúc động muốn rơi nước mắt.

“Anh không quan tâm.” Đỗ Dực luôn mồm nói tôi mắc chứng rối loạn nhiễm sắc thể thứ 21 mà cứ muốn ở cạnh tôi là sao?

“Nhưng tôi để ý!”

“Tiểu Du, sinh con sẽ rất đau.”

“Tôi không sợ đau, tôi chỉ cần sinh được thôi! Trên đời này nhiều phụ nữ như vậy, không lẽ ai cũng vì sợ đau mà không sinh con?”

“Tiểu Du, trẻ con rất nghịch.”

“Trẻ con có đứa nào mà không nghịch? Khi còn bé, cậu cũng cũng quậy tung nhà mình lên đấy thôi, thậm chí có lần còn xém đốt nhà, nhưng chẳng phải bây giờ cậu rất có tiền đồ sao?”

“Sinh con sẽ bị mất dáng.”

“Chưa chắc không sinh dáng người đã đẹp.”

Đỗ Dực nhìn tôi từ trên xuống dưới, gật đầu: “Cũng đúng, vốn dĩ dáng của một số người đã không được đẹp.”

“Tôi mà cởi hết thì chắc chắn cậu sẽ thốt lên dáng người tôi quá đẹp!” Thật bực mình mà, tôi đã trêu chọc gì cậu ta cơ chứ?

Đỗ Dực không quan tâm đến lời nói của tôi, nói chắc chắn: “Cho dù em có thể sinh con thì cũng không được sinh.”

“Tại sao?” Hình như tôi rảnh quá thì phải, tự dưng đêm hôm khuya khoắt ra chỗ này bàn chuyện sinh đẻ với người ta.

Đỗ Dực không chút khách khí lườm tôi: "Anh không hy vọng con anh mang gen ngu ngốc của em."

Tôi nghiến răng nghiến lợi, nghĩ thầm tôi không thể sinh con, vậy thì di truyền hay không di truyền gì đó không liên quan tới tôi. Vì vậy, tôi lảng qua chuyện khác: "Tôi định sau khi tốt nghiệp sẽ đến bệnh viện lớn kiểm tra, nếu như may mắn ra có thể chữa trị, lúc đó tôi mới nghĩ đến chuyện của mình. Còn nếu không thể chữa trị, thì tôi đã có dự tính riêng."

"Dự tính riêng? Là gì?"

"Chính là không kết hôn." Ôi, sao trên đời này lại có người con gái thiện lương như tôi chứ? Thật là cảm động đến rơi nước mắt.

"Được." Logic vặn vẹo của Đỗ Dực bắt đầu vận hành, "Anh chờ em."

"Cậu có ý gì?" Người ta hỏi vì không hiểu, còn tôi lại là vì quá hiểu nên mới hỏi.

"Em thông minh như vậy mà lại không hiểu ư?" Đỗ Dực xoa đầu tôi như xoa đầu chó, "Tóm lại em hãy nhớ rằng anh luôn chờ em."

Vốn dĩ tình tiết rất cảm động, nhưng thế nào lại dính dáng đến chỉ số thông minh của tôi thì lại thấy có cái gì đó gượng gạo, không được tự nhiên vậy nhỉ? Tôi nhìn Đỗ Dực, nhớ tới lúc trước, khi chạy 800 mét, ban đầu mọi người hẹn sẽ chạy cùng nhau, nhưng sau đó luôn có người thất hứa, chạy thật nhanh về đích để có thành tích cao. Cho dù Đỗ Dực có giữ đúng lời hứa hay không thì tôi cũng không muốn do tôi mà con đường tình duyên của cậu ấy bị chậm trễ, vì tôi không có tư cách đó với bất cứ người nào.

"Chúng ta về thôi." Đỗ Dực hất cằm về phía chiếc BMW ở phía xa.

"Cảm ơn cậu đã đốt pháo hoa cho tôi xem, mặc dù biết rõ đó là hành vi phạm pháp. Hy vọng trẻ em sẽ không bắt chước hành động đó của cậu." Tôi nói trịnh trọng.

Đỗ Dực đi trước, tôi lẽo đẽo theo sau cách cậu ấy hai bước đi về nhà. Người binh thường không thể lường trước được hành động của thằng nhãi này, mà có lẽ đến người không bình thường cũng chẳng thể nào đoán biết được. Đỗ Dực đang đi đột nhiên dừng bước, bất ngờ xoay người ôm lấy tôi, sau đó đẩy ngã tôi xuống đất rồi nằm đè lên trên.

Tôi thật sự rất muốn khóc, không ngờ nhược điểm của tôi lại hại tôi như vậy. Chẳng lẽ tôi không thể sinh con thì không cần có biện pháp phòng tránh, muốn lập tức thử cảm giác

thiên đường? Mà nơi đây lại là sân cỏ, chẳng lẽ muốn dã hợp? Khẩu vị nặng quá rồi đấy!

Khi Đỗ Dực ép môi lên môi tôi, đầu óc tôi phút chốc trống rỗng, người tôi như có một dòng điện không ngừng di chuyển, ý loạn tình mê cộng với cát bụi bay mù mịt thật đúng là cảnh trẻ em không nên nhìn.

Nhưng lúc này tôi phát hiện ra một thực tế, đó là trước giờ tôi đều cho rằng mình là công, hôm nay sao lại trở thành thụ?

Không biết hôn nhau bao lâu, đến khi tôi nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề thì tay của Đỗ Dực đã luồn vào quần tôi tự bao giờ, và cậu ta đang thỏa sức sờ mông tôi.

"Này!"

Đỗ Dực bị tiếng hét của tôi làm giật mình. Tôi vội vàng bò dậy, mắng cậu ta:

"Cậu…cậu…cậu…bỉ ổi! Cậu phạm pháp, cậu là tội phạm!"

"Anh sai rồi." Đỗ Dực đứng lên đứng lên, đầu hơi cúi, hai tay chắp phía sau, thái độ hối lỗi.

"Tạm biệt." Tôi quyết định chạy trối chết.

"Tiểu Du!" Đỗ Dực gọi tôi, đưa tay phải lên, tà ác nói: "Em ướt thật đấy."

"A a a a a a a a a a a….!!!!!!!!!!!!" Tôi hét lớn, chỉ ước trên tay đang cầm một chai axit sunfuric để hủy dung nhan tên lưu manh kia, ước trên tay có khẩu súng AK47 để bắn chết tên gian ác kia, ước trên tay có quả dưa chuột để đâm thủng hoa cúc của tên biến thái kia!!!

Trong khi tôi còn đang tìm có nhánh cây nào để đâm thọt Đỗ Dực thì cậu ta đã nhanh chân vọt lẹ, chỉ chốc lát sau thì chiếc BMW lại phóng đi như đang tham gia F1, sau đó Bảo Mã đã ra khỏi tầm mắt.

Quả nhiên đêm tối là thời cơ làm việc xấu mà!

Chương 19 - Nhĩ Khang bị Tử Vi hiểu lầm

Cuộc sống sau đó vẫn tiếp diễn bình thường như mọi ngày, chỉ khác ở chỗ là tôi đã trầm tĩnh hơn rất nhiều. Ở công ty, tôi thường nhắc nhở bản thân phải duy trì khoảng cách an toàn với Đỗ Dực, khi nói chuyện cũng phải dùng đầu óc cân nhắc nhiều lần. Đỗ Dực cũng nhận ra

hành động kỳ lạ của tôi, thế là để tùy tôi muốn làm gì thì làm mà không tỏ thái độ gì. Đôi khi tôi tức giận nghĩ con nhóc nhà cậu không thể chủ động quyến rũ tôi sao? Đừng vì tôi là đóa hoa đẹp mà thương tiếc, hiểu không hả?

Sau giờ nghỉ trưa, công ty chuẩn bị tổ chức cuộc họp nâng cao nghiệp vụ, Đỗ Dực theo thường lệ cũng sẽ tham gia. Mặc dù không giữ chức vụ gì trong công ty nhưng qua một thời gian thực tập, tôi đã hiểu rõ cậu ta là "Ông vua không ngai". Mọi người trong công ty ai cũng nịnh bợ Đỗ Dực, thái độ hoàn toàn đối lập với phó tổng Trịnh. Chắc là mọi người đều nghĩ phó tổng Trịnh gì đó hoàn toàn không có hy vọng, chỉ có vị thái tử đương triều này là có khả năng đoạt lấy ngôi vị nên khi nói chuyện với cậu ta đều rất thân thiện, vui vẻ. Họ có ngờ đâu ẩn sâu bên trong vị thái tử Đỗ Dực uy nghiêm là một viên thái giám nhỏ bé.

Nghĩ đến sau khi cuộc họp kết thúc cũng không có việc gì làm nên tôi hỏi Đỗ Dực có thể để mình về trước được không. Thường ngày sau khi tan làm, tôi và Đỗ Dực đều cùng nhau ăn tối, nghe tôi hỏi vậy thì cậu ta hỏi lại: “Tối nay em bận việc gì à?”

“Cũng không có việc gì quan trọng...Tôi chỉ muốn về sớm một chút, sau đó...” Tôi nghĩ giờ vẫn còn sớm, tranh thủ đến bệnh viện Đại học y dược, nơi chị Đường Duyệt đang thực tập, để kiểm tra xem bản thân còn có thể sinh con không, dù sao Đường Duyệt cũng thực tập ở khoa phụ sản, rất tiện để khám bệnh. Vì thế, tôi nói với Đỗ Dực: “Tôi đến bệnh viện tìm bạn.”

Tôi vừa nói xong, Đỗ Dực đang chuẩn bị giấy tờ để vào họp thì đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhíu mày nhìn tôi.

Tôi vội vàng bổ sung: “Là nữ.”

Đỗ Dực gật đầu xem như phê chuẩn, nói: “Định tan làm sẽ dẫn em đến buổi họp mặt bạn bè, nhưng em có việc thì thôi, đành để khi khác vậy. Nhớ đi đường cẩn thận.”

Được phê chuẩn, tôi vui vẻ gật đầu, lấy túi chạy thẳng đến thang máy. Vào trong thang máy, tôi nhắn tin cho Đường Duyệt, báo với chị ấy là tôi đang trên đường đến đó.

Vốn tưởng mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ theo dự định, nhưng tôi quên mất cuộc sống có vui ắt sẽ có buồn. Xuống xe buýt, tôi có hai sự lựa chọn. Một là, tôi sẽ đi thêm vài trăm mét sẽ tới cổng sau của bệnh viện, nhưng phải đi ngang qua một sân bóng rổ. Hai là, tôi phải đi một đoạn đường khá dài mới tới được cổng chính của bệnh viện. Giữa sân bóng rổ và đoạn đường xa, tôi chọn cái đầu tiên.

Khi tôi rụt rè đi ngang qua sân bóng thì quả bóng đang bị mấy người trong sân tranh qua đoạt lại đột nhiên bay vèo ra ngoài. Tôi trơ mắt nhìn quả bóng màu cam bay một đường

parabol tuyệt đẹp rồi đập thẳng vào đầu mình, tuy không đau lắm nhưng cũng khiến tôi hơi hoảng. Cũng may hiện nay thịnh hành môn bóng rổ, chứ nếu bọn người trong sân kia đang chơi bóng ném thì có lẽ tôi sẽ không thể tiếp tục tận hưởng cuộc sống tươi đẹp này rồi! Cảm ơn bóng đá Trung Quốc đã để người Trung Quốc thích bóng rổ!

"Xin lỗi, tiểu cô nương!" Mấy nam sinh cao to chạy về phía tôi cất tiếng hỏi han. Tôi bị ba từ "tiểu cô nương" làm cho đứng hình, cứ tưởng mình đã xuyên không về triều đại nhà Tần. Tôi cố ngẩng cao đầu nhìn bọn người đều cao trên một mét tám đang vây quanh mình, thầm nghĩ thật ra cũng không tệ lắm, phải nói là khá may mắn nữa. Tôi không thể tưởng tượng ra được cảnh mình sẽ oán hận như thế nào khi vây quanh giờ đây là những chàng trai chỉ cao được một mét sáu...

"Chu Du?" Không ngờ trong bọn họ lại có người biết tôi. Tôi thụ sủng nhược kinh nhìn theo hướng phát ra tiếng nói thì thấy một gương mặt quen thuộc: Tất Phúc Kiếm! Không đúng, phải gọi là Trần Hồng. Một lần nữa tôi cảm thấy duyên phận thật kỳ diệu, nhưng cũng thêm một lần cảm thán "đại vị tất giai".

"Trần Hồng, chào cậu." Tôi hoàn toàn ngây ngốc.

"A Hồng, thì ra hai người quen nhau." Đám nam sinh trở nên ồn ào, không ngừng vỗ vai trêu chọc Trần Hồng. Trong bọn họ, ngoài Trần Hồng ra thì tôi không biết ai cả.

Thật ra nhìn kỹ thì Trần Hồng cũng không tệ lắm, mặc dù gương mặt có xu hướng càng ngày càng giống Tất Phúc Kiếm nhưng dáng người rất được, dù sao cũng có nền tảng là Trần Quán Hy...

"Đây là bạn tiểu học của tớ, cũng là bạn cùng bàn. Cậu ấy rất tốt bụng."

Câu nhận xét quá chính xác của Trần Hồng khiến tôi vô cùng xúc động, rất rất xúc động.

"À, Chu Du, cậu đi đâu đây?"

Tôi ngẩng đầu nhìn Trần Hồng, cậu ta rất cao, chắc phải trên một mét chín: "Không đi đâu cả, chỉ đang đi dạo loanh quanh thôi."

Tôi không thể nói cho cậu ấy biết thật ra tôi đi bệnh viện khám bệnh vô sinh, nhưng nói đi dạo ở đây thì đúng là kỳ dị.

Cũng may Trần Hồng là người phóng khoáng, tâm tư không phức tạp như người khác nên dễ dàng tin lời tôi, còn nhiệt tình nói với tôi: "Mấy ngày nữa tớ về trường, tối nay sẽ đi

uống rượu cùng đám bạn, cũng có mấy người cậu quen, vậy nên cậu cùng đi đi."

"Nếu vậy thì không hay lắm, toàn là nam sinh, tớ sẽ rất xấu hổ, với lại tớ cũng không uống rượu."

"Cùng một đám nam sinh uống rượu thì có gì thú vị chứ? Vì vậy cậu cứ yên tâm, có nữ nữa. Còn việc cậu không uống rượu cũng không sao cả, ai dám chuốc rượu cậu sẽ không yên với tớ, cậu chỉ cần uống đồ uống bình thường là được."

Trần Hồng nói xong thì quay người đưa bóng cho bọn người kia để họ tiếp tục vào sân, lúc xoay người lại thì hình như chợt nhớ ra chuyện gì: "Hay là cậu có việc quan trọng nên không đi được?"

Vừa định trả lời đúng thì Đường Duyệt gọi điện thoại tới. Tôi vội vàng nhận điện thoại, không cẩn thận ấn trúng phím loa ngoài, liền nghe giọng nói được khuếch đại của Đường Duyệt hỏi tại sao tôi còn chưa tới, không thì khỏi cần tới nữa, hôm khác tự đến lấy số. Tôi nói quanh co, đến khi bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Trần Hồng thì kiên quyết nói với Đường Duyệt là mình bận việc, không tới được rồi cúp điện thoại.

Trần Hồng hỏi: "Cậu bị bệnh sao?"

"Không có, không có." Tôi trả lời lấy lệ, thấy Trần Hồng như muốn hỏi tiếp thì vội vàng hỏi cậu ấy: "Tớ đi cùng cậu. Hẹn mấy giờ?"

Tâm tư Trần Hồng đơn giản, vừa nghe tôi đồng ý đi cùng thì không hỏi tôi vụ lấy số khám bệnh nữa, nói cho tôi biết thời gian, địa điểm cuộc hẹn, sau lại sợ tôi không tìm được chỗ nên hẹn nhau đến một nơi cả hai đều biết rồi cậu ấy sẽ dẫn tôi đi.

Tôi nhìn đồng hồ, còn hai tiếng nữa. Vì xấu hổ, không dám vào bệnh viện trước mặt Trần Hồng nên tôi đành ủ rũ đón xe buýt về nhà. Rửa mặt, trang điểm, thay quần áo xong, tôi leo lên chiếc xe đạp điện đến chỗ hẹn với Trần Hồng.

Trần Hồng đã chờ sẵn ở đó, có vẻ như cậu ấy mới tắm xong, tóc vẫn còn hơi ướt, cũng đã thay bộ quần áo khác. Cậu ấy đưa tôi đến một quán bar nhỏ, hình như ông chủ ở đây rất thân với Trần Hồng, nói mấy người bạn của cậu ấy đang ngồi ở lô B7.

Lúc đó, tôi không hề hay biết chỉ mấy phút sau tôi sẽ cực kỳ hối hận về quyết định tới đây cùng Trần Hồng của mình nên khi theo sau Trần Hồng, tôi vô cùng nhàn nhã quan sát quán bar, cũng vô cùng nhàn nhã kết luận quán rất yên tĩnh. Nghe Trần Hồng nói sau mười giờ đêm, nơi này sẽ vô cùng ồn ào.

Chúng tôi đến lô ghế B7, ở đó là sofa hình nửa vòng tròn, trên bàn đã để mấy chai bia. Trần Hồng chào hỏi qua loa đám người ở đó, còn trong mắt tôi chỉ có hai người, một người là đội trưởng đội cổ vũ trường trung học, cũng là bạn trung học của tôi, còn người kia là...Đỗ Dực.

"Định tan làm sẽ dẫn em đến buổi họp mặt bạn bè, nhưng cậu có việc thì thôi, đành để khi khác vậy. Nhớ đi đường cẩn thận"

Tôi nhớ lại lý do mình đã nói với Đỗ Dực để xin về trước, cảm thán sao trên đời này lại có sự trùng hợp đáng sợ như vậy. Trời đất chứng giám, lúc ấy tôi thật sự muốn đến bệnh viện tìm bạn, hơn nữa người bạn ấy đúng là nữ, nhưng bây giờ, tôi lại xuất hiện ở "buổi họp mặt bạn bè" cùng Trần Hồng.

Lúc này, Đỗ Dực đang ngồi ở một góc khuất, lười nhác dựa lưng vào ghế, lười nhác nhìn tôi.

Cảm giác của tôi lúc này giống như Nhĩ Khang bị Tử Vi hiểu lầm không thể giải thích, rất muốn hét to một câu: "Tử Vi Vi Vi ~~ Khi nào núi không còn góc cạnh, trời đất hợp làm một, ta mới rời xa nàng! Trong lòng ta chỉ có một mình nàng, không hề tơ tưởng đến Tình Nhi."

Khi Trần Hồng giới thiệu bạn cậu ấy với tôi, một câu tôi cũng không nghe lọt, chỉ biết khi giới thiệu tôi với mọi người, cậu ấu nói: "Đây là bạn cùng bàn hồi tiểu học của tớ, cũng là thanh mai trúc mã của Đỗ Dực, tiếc là lúc đó, tớ mới là người cô ấy thích."

Mọi người cười ồ lên, Đỗ Dực cũng cười, nhìn qua quả thật khuynh quốc khuynh thành.

Nhưng tôi thề, đó là nụ cười mà cả đời này tôi sợ nhất.

"Chu Du, ngồi đi." Trần Hồng thân thiết gọi tôi, còn quan tâm nói: "Cậu ngồi cùng Đỗ Dực đi, hai cậu quen thân như vậy chắc sẽ không xấu hổ. Mà cậu uống gì?"

Tuy ngày nào gần như cũng ngồi gần Đỗ Dực, nhưng giờ này phút này, tôi tình nguyện chịu ngàn nhát đao chứ không muốn ngồi cạnh cậu ta. Thật quá giống mấy tình tiết máu chó trong phim chiếu lúc tám giờ mà!

"Tiểu Du, qua đây ngồi." Đỗ Dực vẫy tay, dịu dàng gọi tôi.

"Tôi không cần..." Tôi muốn rơi nước mắt, tìm vị trí cách xa chỗ Đỗ Dực nhất, ngồi yên

ở đó không động đậy. Trần Hồng ngốc nghếch không hề phát hiện ra nửa điểm kỳ lạ, sau khi giúp tôi gọi coca thì bắt đầu uống bia cùng mấy người khác.

Tôi không ngờ Đỗ Dực cũng uống rượu. Ý tôi là cậu ta phải lái xe, thế mà lại thản nhiên uống rượu. Chẳng lẽ thấy tôi đi cùng Trần Hồng nên nghĩ rằng tôi lừa gạt cậu ta, vì thế mượn rượu giải sầu, sau đó mượn cớ say rượu lái xe để trút hết những bi thương trong lòng? Tôi đắm chìm trong tưởng tượng của mình, suýt nữa thì chết vì bị sặc coca.

Một đám người cười cười nói nói vô cùng náo nhiệt, sau đó bắt đầu chơi một trò vô cùng tầm thường nhưng rất được hoan nghênh, trò 'Nói thật hay mạo hiểm'. Luật chơi là mỗi người nhận một bộ gồm sáu con xúc xắc, ai đổ ra ít điểm sáu nhất thì phải chọn nói thật hoặc mạo hiểm rồi chịu phạt.

Đây là một trò không những không có ý tốt mà còn ngập tràn màu sắc phi lý.

Khi đến lượt tôi nhận bộ xúc xắc, tôi liền cảm thấy chờ tôi trước mắt hoàn toàn là điều bi thương, vì tôi chưa từng chơi trò này, nhất là khi xung quanh có mấy người giả thần giả quỷ, ra vẻ ta đây rất có kinh nghiệm. Nhìn bọn họ bắt đầu rung xúc xắc, tôi cũng rung theo. Liếc trộm về phía Đỗ Dực, tôi chỉ thấy cậu ta tùy ý lắc lắc vài cái rồi dừng lại. Tôi nghĩ tuy cậu ta không phải là người tốt, nhưng chắc cũng chẳng phải tay cờ bạc có kinh nghiệm phong phú, nếu không thì sao có thể học đại học Q.

Vòng thứ nhất, tôi nhận ra quả nhiên Đỗ Dực không phải dạng để người ta có thể dùng suy nghĩ của người bình thường để phán đoán. Sáu con xúc xắc của cậu ta đều là điểm sáu, đương nhiên khi bị mọi người trêu chọc, cậu ta chỉ khiêm tốn nói trùng hợp. Vận khí vòng một của tôi khá tốt, ném được hai con sáu điểm, cô bạn trung học của tôi thì không ném được điểm sáu nào, khi quyết định "Nói thật hay mạo hiểm", cô ấy chọn mạo hiểm, kết quả là phải đi tới bàn một người khách nói to: "Tôi rất yêu ba của cậu."

Vòng thứ hai, một nam sinh chọn mạo hiểm, cuối cùng bị yêu cầu phải hôn ngực của một nam sinh khác. Vòng thứ ba, một nữ sinh chọn nói thật thì bị hỏi cảm giác về đêm đầu tiên. Tôi đã có thể tưởng tượng được trò chơi này kinh khủng như thế nào. Giờ phút này, tôi bỗng nhiên rất muốn xuyên không vào thế giới "Hồng lâu mộng", bởi vì trong đó, tiết mục giải trí của họ không phải ngâm thơ cũng là thi đối câu, thật phong nhã làm sao.

Càng kỳ lạ hơn nữa là lần nào Đỗ Dực cũng ném ra con sáu điểm, không phải lúc năm con lúc sáu con mà là cả sáu con xúc xắc đều sáu điểm, vấn đề là cậu ta chỉ tùy tiện lắc hai cái rồi thôi, không hề chú tâm vào việc lắc xúc xắc.

Lần thứ n, rốt cuộc tôi cũng bị ngã ngựa, đến một con sáu điểm cũng không có, mà Đỗ

Dực vẫn là sáu con điểm sáu.

"Nói thật hay mạo hiểm?" Đám nam sinh đã ngà ngà say bắt đầu ồn ào.

Hóa ra trò chơi này có mục đích làm người ta phải đấu tranh nội tâm. Lúc này, nội tâm tôi đang tiến hành một cuộc chiến phức tạp. Nếu chọn nói thật, lỡ như bọn họ hỏi những vấn đề khó nói thì tôi phải trả lời như thế nào? Chẳng hạn như ngực tôi cỡ bao nhiêu, số đo ba vòng, hoặc là hỏi thẳng tôi đã XXOO chưa...Còn nếu chọn mạo hiểm, nhỡ bọn họ bảo tôi làm gì đó, ví dụ như hôn bộ phận nào đó của nam sinh, hoặc là nhảy thoát y...thì không phải sẽ càng mất mặt hơn sao?

Vấn đề không phải tôi sợ mất mặt mà là tôi phải chọn cái gì để không bị lửa giận của Đỗ Dực giội lên đầu.

“Nói thật.” Dù sao thì nói cũng dễ hơn làm.

Một cô gái tôi không quen, nghe nói là bạn trung học của Trần Hồng, giơ tay hỏi: “Lần đầu tiên cậu thấy JJ, có hình dáng như thế nào? Không tính xem trên mạng.”

(JJ: là bộ phận quan trọng của đàn ông.)

Không ngờ lại có thể hỏi trắng trợn như vậy! Đỉnh đầu tôi có mấy con quạ đen bay qua, bên tai như đang có gió lạnh thổi vù vù.

“Nói nhanh đi, nếu không thì phải uống một bình rượu.” Nữ sinh lúc nãy giơ bình rượu lên, mặt đỏ bừng, trông vô cùng hưng phấn.

Tôi lạc vào hồi ức. Tôi, Chu Du, là một đứa trẻ tốt, là bà mẹ tri kỷ của đống áo bẩn, là người cha đáng yêu của những việc xấu, là bạn tốt của đám người lưu manh. Nam sinh, JJ...nhưng lại không tính xem trên mạng...Cái này là muốn tôi lục lại tuổi thơ đây mà...

Tôi phóng ánh mắt nhìn về phía Đỗ Dực. Cậu ta bỗng giật mình, lập tức dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn tôi. Xem ra cậu ta cũng nhớ khi bé, cậu ta tắm xong thì để truồng qua nhà tôi coi “Trò chơi xếp hình”. Không sai, lần đầu tiên tôi thấy JJ của đàn ông chính là khi ấy.

Tôi hít sâu một hơi: “Lúc ấy, JJ của nam sinh kia như thế này...”

Chương 20 - Mưa rào chớp giật (thượng)

Nhín ánh mắt mong đợi của mọi người, tôi thầm nghĩ mọi người không nên quá hy vọng

như vậy, JJ của một cậu nhóc thì có thể lớn được bao nhiêu chứ? Nhưng có vẻ Đỗ Dực không nghĩ vậy, cậu ta vẫn tiếp tục dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn tôi chằm chằm. Ý gì đấy? Chẳng lẽ muốn tôi miêu tả nó như quả bí đỏ? Không thể được! Đồng chí Đỗ Dực à, ngài Đặng đã nói, khi tư tưởng được giải phóng thì ta mới đối mặt được với thực tại.

Tôi giơ ngón tay út, nghiêm túc nói: "Cũng gần giống thế này."

(Ngài Đặng: Đặng Tiểu Bình, vĩ lãnh tụ lớn của TQ)

"Hả?" Tất cả những người có mặt đều thốt lên kinh ngạc, há mồm trợn mắt nhìn ngón tay út của tôi. Tất cả nam sinh, trừ Đỗ Dực, còn có thêm biểu hiện đắc ý, chẳng hiểu là đắc ý cái gì. Một lúc sau tôi mới hiểu là bọn họ tưởng tôi đang nói đến thứ nam tính của người trưởng thành. Các đồng chí, mặc dù tôi cũng muốn nhìn thứ ấy sau khi trưởng thành là như thế nào, nhưng e rằng không có cơ hội.

Không nhìn ra vẻ mặt Đỗ Dực là gì, cậu ta nắm chặt chai bia trong tay khiến tôi sợ cậu ta nhất thời xúc động mà nắm đến vỡ chai. Nghĩ đến sau này còn phải trông cậy vào cậu ta, tôi lập tức lấy lòng, đổi ngón tay út thành ngón cái. Đồng chí Đỗ Dực, thế này là giới hạn cuối cùng rồi, tôi thật sự không thể lừa gạt mọi người. Vì thế, cho dù sau này cậu có trừng trị thế nào, ức hiếp ra sao, tôi cũng không thể nói nó lớn hơn ngón cái của tôi được, cậu phải hiểu cho tôi!

"Đổi thành ngón cái thì cũng chẳng khác bao nhiêu. Chu Du này, cậu đừng vì chàng trai đó mà bao che làm gì." Mọi người cười rần lên, tất nhiên là trừ Đỗ Dực ra. Tôi cũng chỉ biết cười theo. Nhớ khi xưa, Thu Hương cười Đường Bá Hổ, và nàng ấy đã gặp may mắn. Nhưng giờ đây, chính vì nụ cười này của tôi mà dẫn đến mối họa tày trời, không thể không nói là quả báo mà.

(Lần đầu tiên gặp gỡ, vì nụ cười của Điểm Thu Hương mà Đường Bá Hổ đã phải lòng nàng ấy)

Trò "Nói thật hay mạo hiểm" lại tiếp tục. Đỗ Dực không được may mắn như trước nữa, sáu con xúc xắc không có con nào được sáu điểm. Cậu ta không chút do dự chọn mạo hiểm.

Thật sự tôi hơi sợ mấy nam sinh kia sẽ bảo Đỗ Dực cởi quần, rồi cậu ta sẽ chứng minh cho tôi thấy em trai của cậu ta không hề nhỏ, rồi... Nhưng tôi nghĩ đấy không phải là phong cách của Đỗ Dực.

Mắt Trần Hồng khẽ chuyển động, nhìn vào đĩa trái cây trên bàn rồi dùng nĩa xiên vào một trái chuối. Tôi giật mình. Không phải cậu ấy muốn bắt nạt Đỗ Dực chứ? Không được, cúc

hoa của Đỗ Dực chỉ có tôi mới có thể bắt nạt!

Trần Hồng nói: "Thế này đi, Đỗ Dực, cậu cắn một miếng, sau đó dùng miệng đút cho bất cứ người nào ở đây, được không?"

"Được." Đỗ Dực đồng ý rất dứt khoát, tôi nghĩ chắc là cậu ta đang chuẩn bị đút chuối cho tôi, nhưng mà...dùng miệng? Mặc dù hôn cũng đã hôn rồi, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, thật sự rất xấu hổ.

Đỗ Dực cầm trái chuối đứng dậy. Tôi si mê nhìn cậu ta, nói như trong tiểu thuyết thì có thể hình dung như thế này: "Bàn tay nhỏ xoắn chiếc khăn nhỏ, cái miệng nhỏ cắn miếng bạc nhỏ."

Tuy nhiên, Đỗ Dực không đi về hướng tôi mà tiến về phía một cô nàng khác.

Lòng tôi như bị ai đó bóp chặt, cảm giác đau đớn trong lồng ngực lan truyền khắp cơ thể, cổ họng như bị thít lại, nhìn Đỗ Dực tiến gần về phía cô nàng kia. Thực sự rất khó chịu.

Vui quá hóa buồn là đây.

Không ngờ tình tiết cố ý chọc giận người yêu trên phim truyền hình lại ứng dụng vào tôi, ông trời thật biết cách làm người ta khổ sở.

Tôi cúi đầu, nắm chặt tay, rất muốn mượn cớ đi vệ sinh để khỏi nhìn thấy cảnh này. Khi bọn đàn ông lại bắt đầu ồn ào, tôi quả quyết đứng lên, xoay người định rời khỏi đó thì đột nhiên cánh tay bị ai đó nhanh chóng giữ lấy. Tôi quay lại, thấy người đó là Đỗ Dực, trong lòng nổi cơn tức giận, đang định học theo giáo chủ gầm thét Mã Cảnh Đào mở miệng chửi thì bỗng nhiên cậu ta cúi đầu, hé miệng nhét miếng chuối vào miệng tôi. Sau đó cậu ta còn áp sát hôn tôi, đầu lưỡi cậu ta lướt qua đầu lưỡi tôi, đẩy miếng chuối vào sâu trong miệng tôi rồi mới buông tôi ra, còn tỏ vẻ xấu hổ về lại chỗ ngồi.

Tôi ngậm miếng chuối trong miệng, hoàn toàn đờ đẫn.

Mọi người chơi thêm vài vòng thì thấy mất hứng nên không chơi nữa. Tôi thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch trên sofa. Nhìn điện thoại thấy đã hơn mười giờ, thảo nào quán bar lại đông như vậy. Mẹ tôi nói con gái không nên ở bên ngoài quá mười một giờ đêm, vì như vậy sẽ tạo cho người khác cảm giác mình là người tùy tiện.

Tôi đến ngồi cạnh Trần Hồng, nói với cậu ấy tôi phải đi về. Lúc đầu cậu ấy còn nói vài câu giữ tôi lại, sau cũng không miễn cưỡng nữa. Mọi người nghe tôi nói muốn về trước thì

đều chào tạm biệt, Đỗ Dực cũng vẫy tay xem như tạm biệt khiến tôi không biết trong lòng mình hiện đang có mùi vị gì. Tôi nhìn ba vỏ chai rượu trước mặt Đỗ Dực, thấy hơi lo lắng, không biết cậu ta uống nhiều như vậy có lái xe về nhà được không, tốt nhất là cứ dặn dò mấy câu.

"Đỗ Dực, cậu đưa tôi ra ngoài lấy xe đạp điện được không?" Tôi e dè hỏi.

Đỗ Dực nhìn Trần Hồng, mặt không biến sắc, nói: "Cậu đưa cô ấy đến thì giờ cậu dẫn cô ấy đi."

"Không thành vấn đề!", Trần Hồng đứng lên, "Tớ đưa cô ấy ra ngoài một chút, các cậu uống tiếp đi."

Tôi khóc không ra nước mắt. Nếu nơi này không có người khác, tôi sẽ lập tức lao đến lôi góc áo cậu ta làm loạn, nhưng ở đây lại nhiều người như vậy... Tôi nên làm thế nào mới tốt đây?

Trần Hồng đưa tôi ra ngoài quán bar rồi dẫn tôi đến bãi giữ xe để lấy xe đạp điện. Trước khi đi, tôi giao phó ngắn gọn cho cậu ấy: "Các cậu uống rượu, khi về phải cẩn thận, nếu lái xe thì cũng phải về bằng taxi. Các cậu cũng đừng uống quá nhiều, sau khi say hậu quả rất khó lường."

"Yên tâm đi, không sao đâu." Trần Hồng vỗ ngực đảm bảo, chỉ hy vọng cậu ấy thật sự hiểu lời tôi.

Tôi không an tâm, do dự không biết nên gửi tin nhắn cho Đỗ Dực bây giờ hay là cứ chờ cậu ta về đến nhà rồi sẽ gọi điện thoại. Rõ ràng tôi không làm gì sai nhưng không hiểu sao hiện giờ cảm thấy rất chột dạ, không dám gửi tin nhắn cho cậu ta.

Ngày hôm sau, bầu trời xám xịt, nghe ba tôi nói sắp có bão nên trời mới mưa như vậy. Tôi gọi điện thoại cho Chu Cường, hỏi anh ta hôm nay công ty có nghỉ bão không, nào ngờ anh ta nói vẫn đi làm như bình thường. Nước mắt tuôn rơi... Người đã đi làm dù sao cũng khác với sinh viên, trời bão như thế này thì chắc chắn trường sẽ cho nghỉ, còn công ty thì vẫn hoạt động bình thường. Quả nhiên nhà tư bản luôn cố gắng bóc lột sức lao động hết mức có thể.

Trời có lúc chỉ mưa lắc rắc vài giọt, có lúc lại mưa như trút nước, hại tôi đi làm muộn. Tôi vội vàng cất túi xách, thấy Đỗ Dực còn chưa đến liền vội vàng lấy ly đi pha cà phê cho cậu ta để lấy lòng. Nhưng chờ đến chín giờ rưỡi vẫn không thấy bóng dáng Đỗ Dực đâu.

"Anh Chu, hôm nay Đỗ Dực không đến hả?" Tôi hỏi Chu Cường.

“Cô không biết sao?” Chu Cường ngạc nhiên nhìn tôi.

Chẳng lẽ cậu ta xảy ra chuyện?

“Sao vậy?”

“Xin nghỉ.” Chu Cường trả lời.

“Tại sao?” Tôi tiếp tục hỏi.

Chu Cường nhún nhún vai, tỏ vẻ không rõ, “Hình như là bị bệnh. Lúc Đỗ Dực gọi điện đến, giọng cậu ấy rất yếu, tôi đang nghĩ xem có nên báo lại cho Đỗ tổng hay không.”

Tôi máy móc gật đầu, Chu Cường giao cho tôi một chồng tài liệu của khách hàng, bảo tôi thống kê lại. Tôi nhìn chồng tài liệu ít nhất cũng ba trăm tờ đó, không biết làm khi nào mới xong.

Tôi vùi đầu thống kê tài liệu nhưng lòng cứ nghĩ đến lý do Đỗ Dực không đi làm nên hiệu quả làm việc không cao, đã vậy tôi cứ luôn thất thần, đến mức khi Trịnh phó tổng đi đến bên cạnh mà tôi cũng không biết.

“Sai rồi.” Giọng nói của anh ta giống như sấm nổ trên đầu tôi. Anh ta rút bảng thống kê từ tay tôi, cau mày xem xét hồi lâu rồi nói: “Trưa nay tôi cần dùng bảng thống kê này nhưng cô lại làm sai nhiều như vậy thì cô bảo tôi phải làm gì? Rốt cuộc cô có biết làm không vậy? Chu Cường! Tại sao cậu lại để thực tập sinh làm bảng thống kê? Đừng tưởng rằng cô ta đi theo Đỗ Dực thì tôi không dám làm gì cô ta! Cậu xem cô ta làm ra thành cái gì đây, đơn giản như vậy mà cũng làm sai!”

“Phó tổng đừng giận, cô ấy học khoa xã hội.” Chu Cường giải vây, “Tôi sẽ đích thân làm lại rồi nộp lại cho anh.”

Trịnh phó tổng trừng mắt nhìn tôi rồi xoay người đi vào văn phòng. Tôi ôm chồng tài liệu, liên tục xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, nhất định tôi sẽ không phạm lỗi nữa.”

“Không sao đâu Tiểu Du, anh ta cố ý bới móc thôi chứ bảng thống kê này không quan trọng như anh ta nói đâu. Cô cứ làm tiếp đi, xong rồi thì đưa tôi kiểm tra lại, lần này coi như cô có được một bài học vậy.” Chu Cường vỗ vỗ vai an ủi tôi.

Tôi gật đầu, tiếp tục làm bảng thống kê, làm xong đã là giữa trưa, đa số mọi người trong

công ty đều đã đi ăn. Chu Cường kiểm tra xong, khen ngợi tôi vài câu, sau đó bảo tôi chờ anh ta nộp lại cho phó tổng rồi cùng nhau đi ăn.

"Anh Chu, cảm ơn anh. Anh đối xử với tôi tốt quá." Tôi xúc động, vừa nói vừa rót trà cho anh ta.

"Không có gì, ai chẳng trải qua thời kỳ thực tập chứ." Chu Cường cười nói, "Buổi chiều tôi có việc phải ra ngoài một chút, mà hình như cô cũng không còn việc gì để làm, vậy nên tôi định nhờ cô đến xem Đỗ Dực thế nào rồi, nếu nghiêm trọng thì mong cô nói với tôi một tiếng để tôi còn báo lại cho Đỗ tổng."

Tôi được tiện nghi mà còn khoe mẽ: "Được, Đỗ Dực đang ở đâu? Tôi có cần mua ít đồ đem qua đó thăm hỏi không?"

"Cô không biết nhà của Đỗ Dực?" Chu Cường như bừng tỉnh, bỗng nhiên nổi tính nhiều chuyện: "Xem ra lời đồn không đúng rồi. Nghe người ta nói quan hệ của cô với cậu ấy không bình thường, tôi còn tưởng cô biết chỗ ở của cậu ấy, xem ra hai người không thân thiết như chúng tôi nghĩ."

Tôi nghĩ chắc giờ đằng sau ót tôi đầy vạch đen.

Chu Cường lấy di động ra tìm địa chỉ của Đỗ Dực rồi đưa cho tôi. Cậu ta ở nhà số 402, dãy 8, khu Triều Lam Uyển, không xa công ty là mấy. Vấn đề là nhà cậu ta với nhà tôi là một nam một bắc, hằng ngày sau khi tan làm, cậu ta chở tôi về rồi quay lại thì rất tốn thời gian. Lòng tôi tràn đầy cảm động, lập tức ý chí chiến đấu tràn trề. Đỗ Dực, tôi đến đây! Cho dù cậu không bị bệnh, tôi cũng sẽ làm cho cậu thật sự bị bệnh để sau đó chăm sóc cậu thật tốt.

Tôi đến siêu thị mua ít đồ, thấy có dưa hấu nên tiện tay lấy một quả, mua xong mới nhớ lúc trước bà ngoại có nói cuối thu dưa hấu không được ngon.

Ngồi trên xe buýt, tôi chảy nước miếng nghĩ đến việc nữ chính đi thăm bệnh nam chính ở nhà riêng...thì có bao nhiêu tình tiết khiến người ta mong chờ đây. Cuộc sống có lúc sẽ là mưa rào chớp giật, vậy hãy để cho chúng tôi tận hưởng.

Đến cổng khu Triều Lam Uyển, đầu tôi liền bị bão quật tơi tả. Giờ này phút này, tôi mới hiểu được thế nào là 'ánh mắt hỗn độn trong gió'. Tôi híp mắt nhìn những ngôi nhà trong khu, chỉ có thể cảm thán. Nhà ở đây rất đẹp, đằng kia còn có hồ bơi, sân tennis, và đủ thứ khác.

Tôi đi loanh quanh trong khu một lúc lâu, tóc bay rối tung mà chẳng thấy dãy nhà số 8 là dãy nào, đi một lúc nữa thì phát hiện mình lại quay lại chỗ cũ. Trời ơi! Chẳng lẽ khu này cũng

cần phải kiểm tra chỉ số thông minh của con người sao! Tôi ủ rũ đi tìm chú bảo vệ, hỏi chú ấy dãy 8 là dãy nào. Tôi nhìn theo cánh tay của chú bảo vệ tốt bụng, chú ấy đang chỉ về hướng một dãy nhà...sát ngay bên cạnh cổng ra vào.

Đi thăm người bệnh thật chẳng dễ dàng gì! Tôi tiến thẳng đến dãy nhà số 8, tìm số nhà của Đỗ Dực. Sau vài tiếng chuông, tôi nghe thấy giọng nói cậu ta: "Ai vậy?"

"Là tôi." Tôi hưng phấn nói to vào camera. "Đỗ Dực, tôi đến thăm cậu đây. Tôi là Tiểu Du."

"Tiểu Du?" Đỗ Dực im lặng một lúc rồi mới nói, "Vén tóc lên để tôi xác nhận."

Lúc này, tôi mới phát hiện tóc mình đã phủ đầy lên mặt, không hề khoa trương chút nào . Tôi vội vàng vén tóc ra đằng sau, chìa mặt lại gần camera để cậu ta nhìn cho rõ. Tôi không hề biết rằng mặt càng gần sát camera thì sẽ càng đáng sợ.

"Cạch" Cửa mở.

Đỗ Dực, tôi lộng lẫy vào đây! Tôi cầm quả dưa hấu nhanh chân đi vào trong, đi thẳng đến thang máy, rồi lại chạy thẳng tới nhà Đỗ Dực. Cậu ta đã mở cửa, lưng dựa vào cửa đứng chờ tôi.

"Sao em lại tới đây?" Thần sắc Đỗ Dực tươi tỉnh, chẳng có vẻ gì là đau ốm cả.

"Không phải cậu bị bệnh sao?" Tôi thất vọng hỏi.

"Ai nói?" Đỗ Dực nói mà không hề cười, rất đáng sợ, xem ra cậu ta vẫn còn hiểu lầm tôi. Chắc chắn là như vậy nên cậu ta mới dùng bộ mặt kia để nói chuyện với tôi, chứ bình thường cậu ta sẽ dùng ánh mắt mờ ám nhìn tôi, như chỉ muốn kéo tôi vào phòng ngủ. Chu Cường, tôi sẽ không bán đứng anh!

Tôi cảm thấy hôm nay mình rất lanh lợi, nhận thấy không đấu lại Đỗ Dực nên tôi rũ mắt, bày ra dáng vẻ cô gái nhỏ đang cúi đầu: "Tại sao cậu lại không đến công ty?"

"Không muốn đến." Không hề có ý muốn mời tôi vào nhà, rất khác những gì tôi tưởng tượng.

"Không muốn đến là có thể không đến?" Tôi giận sôi máu, "Vậy cậu ở nhà làm gì?"

"Thăng cấp." Cậu ta đứng một bên cửa nên tôi có thể nhìn thấy bên trong. Trên sofa là

một chiếc máy tính, màn hình đang hiện lên giao diện game online.

Tôi hận. Cuộc sống của thái tử quả là phóng túng.

Tôi giận dỗi xoay người, "Nếu không sao thì tôi đi đây, tạm biệt. Cậu không cần giữ tôi lai, ngàn lần vạn lần không cần giữ tôi lại."

Đỗ Dực cực kỳ ăn ý, phối hợp: "Nếu đã đến rồi thì vào nhà uống ly nước."

Chương 21 – Mưa rào chớp giật (hạ)

Cậu ta vừa dứt lời, tôi liền ôm quả dưa hấu nói to: "Tôi muốn uống trà hoa lài!" rồi đi thẳng vào nhà. Tôi lượn phòng khách một vòng, cảm thấy nhà cậu ta thật sự quá tốt. Nhà rộng như vậy mà chỉ có một mình cậu ta ở, tha hồ sung sướng.

Nhân lúc cậu ta đi pha trà, tôi dạo quanh một vòng trong nhà. Ngôi nhà có một phòng khách hai phòng ngủ, mỗi phòng đều rất lớn, ba màu chủ đạo là trắng, đen, xám, đều là màu đàn ông thường thích để trang trí. Nhà cửa gọn gàng, ngăn nắp, trừ giá sách có hơi lộn xộn.

Giá sách của cậu ta có một ít là sách đại học, còn có mấy sách bán chạy, thậm chí có cả một bộ Harry Potter, nhưng lại không có sách về quản lý doanh nghệp hay là sách kinh tế gì gì đó, xem ra chí hướng của cậu ta không ở nơi này. Hiện nay, người trẻ tuổi đang thịnh hành trào lưu tự gây dựng sự nghiệp, dường như khi nói đến đề tài này thì họ có thể thao thao bất tuyệt. Tuy nhiên, phần lớn người trẻ tuổi chỉ nhìn đến sự huy hoàng sau khi đã tạo dựng sự nghiệp mà không coi trọng đến những khó khăn và thất bại trong quá trình tiến đến vinh quang đó, cho rằng bản thân có thể vượt qua dễ dàng. Nhưng trên thế giới này, không phải cứ cố gắng là sẽ thành công.

Sau khi dạo hết căn nhà, tôi quay lại phòng khách thì bắt gặp Đỗ Dực đang pha trà lại giương mắt nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt đó càng nhìn càng thấy giống như sói già đang quan sát cừu non từng bước từng bước đi vào hang sói. Một cơn gió lạnh ập vào người tôi… Hiện tại trong ngôi nhà này là cô nam quả nữ… Chẳng lẽ tôi lại trúng kế? Chẳng lẽ đây đều là âm mưu hoàn hảo mà cậu ta đã sắp đặt? Không đúng không đúng, gió không phải là thứ mà cậu ta muốn thổi là thổi, mà việc tôi đến đây cũng không phải là chủ ý của cậu ta. Tất cả chỉ là trùng hợp, là trùng hợp thôi.

"Tôi đi xem nhà lần nữa." Tôi lúng túng nói.

Tôi hoảng hốt xem nhà rồi lại xem nhà, cho đến khi Đỗ Dực bảo tôi đến dùng trà. Cậu ta đưa cho tôi một ly trà cổ màu xanh lục nhạt, hoa văn là cỏ lau và tiên hạc, hương hoa lài tản ra xung quanh, đối diện là một gương mặt như tranh vẽ… Khoảnh khắc này tôi cứ ngỡ mình đã xuyên không về thời cổ đại.

Sau khi uống hết ly trà, Đỗ Dực không hề mời tôi ăn quả dưa hấu tôi mua đem tới mà lại ôm máy tính tiếp tục chơi game, giống như tôi là không khí, chẳng lẽ tôi lại không tạo ra cảm giác tồn tại đến vậy sao? Tôi chán nản lượn qua lượn lại trước mặt cậu ta hai vòng, kết quả là cậu ta vẫn hăng say thay đổi trang bị đánh quái thăng cấp, không thèm liếc tôi dù chỉ là một cái.

Chẳng lẽ cậu ta vẫn còn giận chuyện hôm qua?

"Đỗ Dực, cậu hãy nghe tôi giải thích!" Tôi tức giận nhào tới bên cạnh cậu ra, dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn cậu ta chằm chằm.

Nhưng cậu ta chỉ hờ hững liếc nhìn tôi một cái, nhấn chuột, nhìn vào con quái trên màn hình: "Tôi không nghe."

"Không ngờ cậu lại là người như vậy" Tôi ôm quả dưa hấu khóc đến đứt từng khúc ruột, "Tại sao cậu lại không nghe tôi giải thích? Sao cậu có thể tàn nhẫn, vô tình, cố ý gây sự như vậy?"

"Tôi tàn nhẫn? Tôi vô tình? Tôi cố tình gây sự? Em mới là người tàn nhẫn, vô tình, cố ý gây sự!"

Tôi uất ức: "Tôi tàn nhẫn chỗ nào? Vô tình chỗ nào? Cố ý gây sự chỗ nào?"

"Em lúc nào cũng tàn nhẫn, vô tình, cố ý gây sự!"

“Dù tôi có tàn nhẫn, vô tình, cố ý gây sự như thế nào đi nữa thì cũng không bằng cậu!”

Đỗ Dực im lặng. Cũng đúng thôi, cậu ta bị tôi nói vậy thì đâu còn đường nào để chối cãi. Cậu ta quay lại tiếp tục chơi game, nhân tiện tiếp tục coi tôi là không khí, và cũng tiếp tục không thèm nhìn tôi. Tôi đây đúng là sẩy chân một bước mà ôm hận thiên cổ, nếu biết trước sẽ như thế này thì tôi đã nói cho Trần Hồng biết tôi đi bệnh viện để khám vô sinh rồi. Nghĩ tới đây, tôi như bị thím Tường Lâm nhập vào, bắt đầu lẩm bẩm: “Tôi thật ngốc, thật sự quá ngốc…”

(Tường Lâm: nhân vật trong một tác phẩm văn học của nhà văn Lỗ Tấn)

Tôi nhào qua nắm lấy bàn tay phải đang giữ chuột máy tính của Đỗ Dực làm nhân vật game của cậu ta nhận một chưởng của con quái: “Tôi nửa đường bị Trần Hồng kéo đi họp bạn! Tôi vốn định đến bệnh viện!”

Tôi mặc kệ kể rõ sự tình ngày hôm qua cho Đỗ Dực nghe, không sai một lời, nhưng sau khi nghe xong thì cậu ta lại chẳng có phản ứng gì.

“Đỗ Dực…” Tôi lay cậu ta, giống như Mã Cảnh Đào hét to: “Đỗ lão đại? Đỗ đại nhân? Đỗ thúc thúc? Đỗ gia gia…”

Tiểu tử này sao thế, sao không có chút phản ứng nào vậy?

Tôi nổi điên, gọi lớn: “Đỗ công công!”

Cậu ta có phản ứng!

Nhưng lại là phản ứng cực kỳ nguy hiểm, tựa như cậu ta đang muốn chứng minh mình không phải là “công công”.

“Hu hu hu…” Tôi làm bộ đáng thương lún sâu vào chiếc ghế bên cạnh, trong tay ôm chặt quả dưa.

Đỗ Dực hít sâu mấy cái, lấy lại được bình tĩnh rồi nói: “Tôi nghe Trần Hồng nói đúng là cậu ấy đã bắt được em giữa đường.”

“Thì ra là cậu biết?” Tôi khinh bỉ, “Thế mà cậu lại giở chứng với tôi? Rốt cuộc là cậu giận tôi chuyện gì cậu nói đi, cậu không nói thì làm sao tôi biết được. Tại sao cậu lại có thể tàn nhẫn, vô tình, cố ý gây sự như vậy?”

Đỗ Dực không trả lời. Bốn mắt nhìn nhau.

Thật đúng là yêu nghiệt! Nhìn đôi môi mỏng, cặp lông mày đẹp đẽ trên gương mặt kia, tôi không kìm được mà từ từ áp sát vào cậu ta, trong lòng và cả trong đầu đều là những suy nghĩ tà ác.

"Tiểu Du, thành thật trả lời." Đỗ Dực vỗ mạnh vào vai tôi làm vai tôi muốn bại luôn, "Hôm qua em nói cái ấy của đàn ông như vậy chính là nói đến tôi sao?" Cậu ta vừa nói vừa đưa ngón út ra.

Tôi cúi đầu, nhớ lại chuyện hôm qua, bỗng nhiên hiểu ra. Tôi giơ ngón út: "Chẳng lẽ là vì chuyện này?"

Thấy Đỗ Dực hung dữ nhìn tôi chằm chằm, tôi lập tức đổi thành ngón tay cái. Đỗ Dực vẫn dữ tợn nhìn tôi chằm chằm. Tôi nhìn năm ngón tay của mình, nhìn hoài vẫn không tìm ra được ngón nào to hơn ngón cái.

Nhưng đây lại là lý do cậu ta giận tôi! Tôi luống cuống tay chân, giơ quả dưa hấu, hỏi: "To bằng cái này?"

Đỗ Dực càng hung tợn nhìn chằm chằm vào tôi.

Lẽ nào lại to hơn nữa? Trời ơi, ai có thể nói cho tôi biết đây là tình huống gì không? Trên thế giới này chắc không thể tìm ra cái dưa hấu nào to như vậy, hơn nữa, quần cậu chứa nổi sao? Mà ví dụ như chứa nổi, không lẽ cậu sẽ quấn khố rồi cột nơ con bướm ở đằng sau sao?

Nhỏ không được mà lớn cũng chẳng xong, tôi chợt nhận ra thì ra đại não và tự tôn của đàn ông đều nằm ở giữa hai chân họ. Lấy hết can đảm, tôi nhỏ giọng thương lượng: "Hay là bây giờ cậu cho tôi nhìn một cái để tôi xem thử kích thước của nó là bao nhiêu, rồi sau đó gọi điện cho Trần Hồng để sửa lại lời nói hôm qua của tôi?"

Nói xong, tôi lướt mắt lên người Đỗ Dực. Cậu ta mặc quần áo ở nhà, nhìn rất thoải mái, bên trên là chiếc áo T-shirt trắng rộng không có bất kỳ họa tiết nào, phía dưới là chiếc quần thể thao màu đen cũng rất rộng, thật sự là không thể nhìn ra đường cong nào, quá buồn bực rồi! Tại sao cậu ta lại có thể mặc loại quần áo mà chỉ có vận động viên là nên mặc mà lại không mặc đồ bó sát?

"Được thôi." Đỗ Dực sảng khoái đáp ứng làm tôi sợ kinh hồn. Sao có thể thuận lợi như

vậy? Đến cả một điều kiện mà cậu ta cũng không đưa ra? Chẳng lẽ hôm nay tôi gặp thần may mắn? Lát nữa phải mua vé số mới được.

Tôi đỏ mặt nhích tới, vô cùng ngượng ngùng rướn cổ lên.

Nhưng đợi một lúc lâu mà Đỗ Dực vẫn không có động tĩnh.

"Mau lên." Tôi không nhịn được, lên tiếng thúc giục.

"Tôi đồng ý cho em xem, nhưng không phải bây giờ." Đỗ Dực giảo hoạt trả lời.

Tôi nghiến răng nghiến lợi ngồi thẳng người, tay nắm chặt thành quả đấm, ngẩng mặt nhìn trời khóc không ra nước mắt.

"Em đã nhìn thấy của bao nhiêu người rồi?" Cậu ta hỏi một cách khó chịu.

Vẫn là tính tình bỡn cợt như lúc nhỏ, hừ. Tôi cúi đầu, cắn chặt răng.

"Tại sao không trả lời?" Cậu ta trầm giọng.

Tôi uất ức ngẩng đầu: "Còn đang đếm."

Bộ dạng hung ác, nghiến răng nghiến lợi của Đỗ Dực sau khi nghe tôi nói xong thật khiến tôi cả đời khó quên, sau này sẽ không dám chọc cậu ta nổi giận, cũng không dám nói đùa như thế này nữa. Dưới dâm uy của Đỗ Dực, hai tay tôi ôm đầu, cầu xin tha thứ: "Tôi đùa cậu thôi, đùa thôi. Tôi chưa từng thấy ở ngoài, chỉ mới nhìn trên mạng."

"Sau này trên mạng cũng không cho nhìn!" Đỗ Dực hung dữ ra lệnh.

Tôi phẫn nộ! Tại sao đàn ông các người có thể ngày qua ngày xem Asakawa Ran như cơm bữa mà phụ nữ chúng tôi lại không được nghiên cứu cấu tạo cơ thể con người? Tôi dám đánh cược với Đỗ Dực là nếu bọn đàn ông không nhìn Asakawa Ran thì cũng dán chặt mắt vào Aoi Sora! Nhân đây tôi muốn gửi gắm đến chị em phụ nữ, mọi người nhất định phải tìm hiểu kỹ càng, như vậy mới có thể biết được đàn ông Âu Mỹ không chỉ hơn xa đàn ông châu Á về chiều cao mà khả năng tạo giống cũng chiếm ưu thế vượt trội!

(Asakawa Ran, Aoi Sora: 2 nữ diễn viên phim người lớn Nhật Bản)

Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng tôi lại biết điều đáp ứng cậu ta. Tuy nhiên, tôi vẫn không quên mặc cả: "Vậy sau này cậu cũng không được nhìn những người phụ nữ khác."

"…Tôi đi cắt dưa hấu." Đỗ Dực đánh trống lảng, cướp lấy quả dưa hấu đang nằm trong ngực tôi, đi vào phòng bếp.

Tôi đứng phía sau cắn khăn tay căm hận, rồi lấy logic của người ngoài hành tinh để tự an ủi bản thân. Đỗ Dực nhìn phụ nữ cũng tốt, chứ lỡ như một ngày nào đó cậu ta thật sự không nhìn phụ nữ nữa mà chuyển sang nhìn đàn ông thì sẽ làm người ta khóc không ra nước mắt. Đỗ Dực, mặc dù tôi không thể sinh con nên chúng ta không thể ở bên nhau, nhưng tôi vẫn hy vọng xu hướng giới tính của cậu là bình thường.

Giai điệu của bài hát 'Tri âm tri kỷ' vang lên, tôi cuống quýt lục tìm điện thoại trong túi xách. Cái gì? Mọi người nói nhạc chuông điện thoại của tôi quá lịch sự? Chẳng lẽ mọi người cũng không cho phép tôi để nhạc chuông như người bình thường sao?

Tôi nhận điện thoại, là của mẹ: "Tiểu Du, gió càng lúc càng lớn, con còn chưa về sao? Công ty của các con cũng thật quá tàn nhẫn, vô tình, cố ý gây sự! Chẳng lẽ họ muốn làm việc cả ngày với bão sao?"

Nghe mẹ nói vậy tôi liền chạy đến ban công, kéo cửa kính ra thì một trận gió mạnh lùa vào làm tôi phải lùi về sau mấy bước. Nhìn ra ngoài thì thấy vài cái cây nhỏ dưới lầu đã bị gió quật tơi tả, bầu trời xám xịt, vài áng mây đen khổng lồ đang kéo nhanh tới.

Đỗ Dực bưng một cái mâm, bên trên là dưa hấu đã được cắt gọt. Không phải khen chứ tôi chỉ tùy tiện chọn một quả, không ngờ nó lại đỏ như vậy, nhìn rất ngon miệng. Đỗ Dực kéo tôi vào, đóng cửa kính lại rồi kéo tôi đến sofa.

Tôi buồn bã nói với mẹ: "Làm sao đây? Gió lớn như vậy làm con không về được."

Đỗ Dực ngẩng đầu, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Tiểu Du, con đừng sợ!" Trong điện thoại truyền đến giọng nói mạnh mẽ của ba, nghe cứ như đang chuẩn bị ra chiến trường, "Ba đến đón con!"

"Ba không đi làm sao?" Tôi kinh ngạc.

"Vì có bão nên trường được nghỉ." Ba nghiêm nghị, "Con ở yên tại công ty, không được đi đâu cả! Liều cái mạng già này ba cũng sẽ đến đón con gái ngoan của ba về!"

Tôi im lặng. Điện thoại bị Đỗ Dực lấy mất.

“Thầy Chu… Tiểu Du đang ở nhà cháu. Vì không được khỏe nên cháu xin nghỉ phép, Tiểu Du đến thăm cháu…Vâng, gió lớn quá, có lẽ là sắp mưa to rồi, trời thế này không nên ra ngoài. Hay để lát nữa cháu đưa cô ấy về nhà? Nhà cháu có hai phòng…Dạ? Như thế cô ấy có xấu hổ không?...Thầy Chu, như thế có được không? Dù sao Tiểu Du cũng là con gái…Vậy cũng được ạ. Cảm ơn thầy Chu. Hẹn gặp lại.”

Đỗ Dực cúp máy. Tôi bổ nhào qua, kích động: “Cậu với ba tôi nói gì thế? Ba tôi sẽ tới đây đón tôi về sao?”

“Em nhẫn tâm để thầy Chu cầm ô từ nhà em đến đây chỉ để đón em dưới thời tiết này sao?” Đỗ Dực bày ra bộ dạng người lớn, nghiêm mặt dạy dỗ tôi, “Em không lo dọc đường sẽ xảy ra chuyện gì à? Biển quảng cáo, chậu hoa…có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, rồi những sự cố khác nữa. Tiểu Du, tại sao em lại có thể nhẫn tâm, vô tình, cố ý gây sự như vậy?”

Tôi áy náy không thôi, thân là con gái nhưng lại không hề suy nghĩ đến vấn đề an toàn của ba. Ba à, Đỗ Dực mới đích thực là con của ba đó!

Tôi đang tự trách thì Đỗ Dực trả điện thoại, nói: “Vậy nên, ba em nói tối nay em hãy ở lại chỗ tôi, nhân tiện chăm sóc tôi luôn.”

!!!

Ba à, làm sao ba có thể tin tưởng Đỗ Dực như vậy? Mặc dù ba nhìn cậu ta lớn lên từng ngày, nhưng cậu ta không phải là Đỗ Dực của ngày xưa đâu! Ba không sợ cậu ta sẽ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo với đứa con gái xinh đẹp, đáng yêu, khí chất và cũng rất lạc quan, yêu đời của ba là Chu Du con sao?

Mọi người nhớ không, biết bao nhiêu tiểu thuyết cùng tạp chí đã xuất hiện câu: “Một đêm mưa to gió lớn, hai người cô nam quả nữ không kìm được nên đã ngượng ngùng nếm thử trái cấm.”

Ở nơi này cũng đang mưa to gió lớn, liệu có xảy ra chuyện mà tiểu thuyết với tạp chí có nói đến hay không?

Chương 22 – Màu hồng phấn

Phải để mọi người thất vọng rồi, sau khi xác nhận tôi sẽ ở lại nhà câu ta đêm nay, Đỗ Dực không hề có cái gì gọi là hưng phấn, vẫn ngồi ở sofa đánh quái, thâm chí còn không thèm nhìn tôi. Tôi không tin vào định lực của cậu ta, càng không tin cậu ta lãnh cảm, chắc là vì đã hứa với ba tôi sẽ không làm chuyện xấu nên phải giữ lời.

Thế này có phải là nhat nhẽo lắm không?

“Đỗ Dực, cậu chơi trò gì vậy?” Tôi vẫy đuôi, nháy mắt.

“Em không có hứng thú đâu.”

“Đỗ Dực à Đỗ Dưc, cậu dạy tôi chơi được không?” Tôi tiếp tục vẫy đuôi, nháy mắt.

“Không dạy.”

“Đỗ Dực à Đỗ Dực, cậu cho tôi mượn chơi một lúc đi mà.” Tôi vẫn đang vẫy đuôi, nháy mắt.

“Không cho.”

Tôi bị đả kích, yên lặng cầm lấy điều khiển bật tivi. Không biết vì sao mà mấy năm gần đây chả có bộ phim truyền hình nào vừa mắt, nếu không phải phim về cuộc đấu tranh của điệp viên thì cũng là loại “Ông trời ơi! Tôi đã làm gì sai mà ông nỡ đối xử với tôi như vậy?”, rồi đến mấy phim nói về đạo lý gia đình, chẳng có gì để những người thông minh như tôi xem được.

Bão càng lúc càng đến gần, gió thổi rất mạnh, thỉnh thoảng còn vang lên vài tiếng động lớn, giống như có thứ gì đó bị quật ngã xuống đất. Trời đã bắt đầu mưa, đang có dấu hiệu to dần lên, ở trong phòng mà tôi vẫn nghe tiếng mưa xối xả cùng tiếng gió thổi vù vù. Tôi cố ý vặn to âm lượng nhưng Đỗ Dực vẫn chăm chú vào trò chơi, chẳng thèm đoái hoài gì đến bi kịch “Ông trời ơi! Nếu muốn trừng phạt thì xin ông hãy trừng phạt tôi đây này, nó chỉ là một đứa trẻ thôi” đang phát trên tivi cùng với tiếng sấm đùng đoàng.

Hoàn toàn trái ngược với tôi, người bị tiếng sấm đánh cháy từ trong ra ngoài, cháy luôn cả trứng, lông trên người dường như cũng bị cháy khét.

Tôi gắng gượng chịu đựng bầu không khí tĩnh lặng đến giờ cơm tối thì đầu hàng. Buổi trưa vì chưa ăn no nên khi mới đến giờ ăn cho trẻ em thì bụng tôi đã cồn cào. Quay sang nhìn Đỗ Dực, cậu ta không có vẻ gì là muốn ăn cơm cả, vẫn đang đắm chìm trong thế giới ảo, không biết ở nước Hán, Ngụy hay Tần. Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao trẻ em có thể ở quán internet chơi game online liên tục suốt mấy ngày mấy đêm mà không về nhà ngủ nghỉ ăn uống rồi chết luôn ở quán internet.

Game online đúng là hại chết người, bao nhiêu cặp vợ chồng hạnh phúc bị tan vỡ cũng

chỉ vì người chồng sa chân vào game mà không thể quay đầu. Ngay đến cả Đỗ Dực trước kia là cậu bé tốt nhưng đến tuổi này lại trầm mê vào thế giới ảo đó.

Tôi mặc kệ Đỗ Dực, chạy vào bếp tìm đồ ăn. Trong lúc lục tung bếp thì tôi nhìn thấy trong góc tủ chén có mấy con xúc xắc, nhưng vì quá đói nên tôi cũng không để ý lắm. Vất vả lắm mới tìm được hai gói mì ăn liền trong tủ, tôi kích động tìm nước sôi.

Bỗng nhiên Đỗ Dực xuất hiện ở cửa phòng bếp, uể oải dựa vào khung cửa: "Em đang làm gì thế?"

"Nấu mì. Tôi sắp chết đói rồi." Tiếng ọt ọt trong bụng làm tôi nhớ ra một vấn đề, sức ăn của đàn ông rất lớn, nói không chừng có thể ăn luôn một lần hai gói mì, đến lúc đó thì chẳng phải tôi sẽ không có ăn sao? Tôi ôm một bát mì vào lòng, thành khẩn: "Chúng ta mỗi người một bát, OK?"

Đỗ Dực lạnh lùng lắc đầu: "Gọi đồ ăn bên ngoài, ăn mì không có sức."

Tôi nhìn hai bát mì, cuối cùng vẫn dao động, kết quả là tôi đã vì sự dao động nhất thời đó mà hối hận không thôi, nhưng điều này để sau hãy nói. Tôi không để ý đến ý nghĩa sâu xa hàm chứa trong câu "Ăn mì không có sức" của Đỗ Dực mà chỉ quan tâm đến một vấn đề:

"Thời tiết thế này liệu có ai đưa hàng không?"

"Có." Đỗ Dực lấy di động từ trong túi quần, kéo tôi ra phòng khách, vừa lục tìm đống danh thiếp trên bàn uống nước vừa hỏi tôi muốn ăn gì. Tôi nhìn tờ giấy quảng cáo trong tay cậu ta, trên đó là tên món ăn có kèm theo hình. Tôi chọn hai món nhìn có vẻ ngon miệng, sau đó giao toàn quyền cho Đỗ Dực.

Đỗ Dực gọi cũng không nhiều, dù sao hai chúng tôi cũng không thể ăn hết, nhưng điều làm tôi ngạc nhiên là cậu ta nói với nhân viên bán hàng: "Thêm một chiếc bánh kem, là bánh sinh nhật…22 tuổi, loại Chocolate Mouse. OK."

Tôi vận động trí nhớ nhưng nghĩ mãi không ra hôm nay là sinh nhật ai. Không phải sinh nhật tôi, lẽ nào là câu ta? Tôi cảm thấy tai họa sắp giáng xuống đầu rồi, thứ nhất là vì tôi đã quên mất sinh nhật của cậu ta, thứ hai là tôi có cảm giác cứ như trời mưa bão cũng là một âm mưu. Nhưng nếu đến cả ông trời cũng thông đồng với Đỗ Dực thì tôi không thể nào phản kháng.

Tôi nơm nớp lo sợ ngồi trên sofa, nhưng mãi mà Đỗ Dực vẫn không hỏi tôi có nhớ sinh nhật của cậu ta hay không, chỉ im lặng lấy đồ đi tắm. Nghe tiếng nước chảy truyền ra từ phòng

tắm, nghĩ đến việc Đỗ Dực đang khỏa thân đứng cách mình không tới mười mét, không kìm được mà liên tưởng đến những thứ khác.

Nửa tiếng sau, người giao hàng đến đúng giờ. Lúc ra mở cửa, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ mệt mỏi của cậu em giao hàng mủm mĩm, tôi rất muốn mời cậu ta vào nhà nghỉ ngơi. Đỗ Dực thật xấu xa, trời mưa bão như vậy mà lại khiến cậu em này phải đi giao hàng, cậu không sợ bị giảm thọ à?

Tôi lấy ví, đang định trả tiền thì thấy cậu em đang giơ tay ra chuẩn bị nhận tiền đột nhiên ngẩn người, mắt nhìn chằm chằm ra đằng sau tôi, gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng. Tôi quay đầu lại. Ôi mẹ ơi! Đỗ Dực đang quấn một chiếc khăn tắm đi ra, tóc còn nhỏ nước, cơ thể hơi gầy nhưng không mất đi sự cường tráng, vai rộng eo thon, khăn tắm được quấn rất thấp, nhìn như chỉ cần xuống thấp hơn một chút thôi sẽ lộ ra bằng chứng cậu ta không phải là thái giám. Tôi và cậu em giao hàng đều trợn mắt há miệng, mặt cả hai đều đỏ lựng, mấy trăm tệ trong tay vì vậy mà cứ dừng ở trên không.

Cậu em giao hàng nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại cậu ta, chỉ một cái nhìn này thôi nhưng đã hiểu ẩn ý bên trong, tôi có thể tưởng tượng được những suy nghĩ đang lớn dần trong đầu cậu nhóc. Đồng chí Đỗ Dực à, cậu đang dạy hư một đứa trẻ đấy!

"Tiểu Du, để tôi." Đỗ Dực ngăn tay tôi lại, chậm rãi đến cái mắc áo bên cạnh sofa, lấy tiền từ trong túi quần jean, một loạt động tác được thực hiện vô cùng tự nhiên. Tôi nhìn cậu ta không chớp mắt, giống như chỉ cần không cẩn thận chớp mắt một cái là chiếc khăn quấn quanh hông cậu ta sẽ rơi xuống. Mà cậu em giao hàng cũng không khác gì tôi, đều dùng ánh mắt "Khăn tắm ơi, rơi xuống đi nào" nhìn Đỗ Dực. Xem ra đường cong của thằng nhãi này rất có mị lực.

Sau khi thanh toán, Đỗ Dực để tôi nhận hàng, còn mình thì vào nhà tắm sấy tóc.

Tôi không thích ăn ngọt, nhưng bánh sinh nhật của Đỗ Dực rất hấp dẫn, nhìn rất đẹp, nến tặng kèm lại càng vừa đáng yêu vừa tinh xảo.

"Đỗ Dực, cậu đánh tôi đi, cậu mắng tôi đi! Tôi quên mất hôm nay là sinh nhật cậu!" Vừa thấy cậu ta ra khỏi phòng tắm là tôi đã nhanh mồm xin lỗi, lại giả vờ không cẩn thận kéo khăn tắm, nhưng không biết cái khăn này được làm bằng gì mà kéo hoài không tuột.

Mau tuột xuống đi, khăn tắm ơi khăn tắm à! Lát nữa cậu ta đi thay quần áo thì tôi sẽ không được nhìn thấy gì hết đó!

"Em không nhớ sao?" Đỗ Dực cười nhẹ một tiếng, muốn vô hại bao nhiêu thì vô hại bấy

nhiêu, “Tôi cứ nghĩ hôm nay em mang dưa hấu đến tặng tôi làm quà sinh nhật, thì ra không phải vậy. Nhưng không sao đâu, Tiểu Du, dù sao cũng đã nhiều năm như vậy.”

“Cậu thật đúng là người tốt, chúng ta kết bái làm anh em đi!” Tôi dõng dạc đề nghị.

Đỗ Dực cũng dõng dạc trả lời: “Không thành vấn đề, tối nay chúng ta bái đường.”

“Tốt quá tốt quá.” Tôi gật đầu như giã tỏi. Lúc ấy đầu tôi hơi nóng, không chú ý đến chữ “Bái đường” mà không phải là “Kết bái” của cậu ta. Nhân đây tôi cũng xin nhắc nhở quý nữ đồng bào, khi đối mặt với mỹ nam trần nửa thân người, nhất định phải nghe rõ từng từ từng chữ anh ta nói. Thật ra Đỗ Dực đã nhiều lần đưa ra ám hiệu tôi sắp nhận một huyết án, nhưng vì chỉ số thông minh của tôi mãi không chạm mốc cao nhất nên không hiểu được ám hiệu của cậu ta, nếu không thì cho dù bị bão càn quét thành xác ướp tôi cũng phải về nhà với ba mẹ.

Cậu ta đúng là người tốt, đa số thịt gọi đến đều vào bụng tôi, thế mà cậu ta còn cắt cho tôi một phần ba cái bánh. Phải biết rằng có thể khiến cậu ta chia sẻ đồ ngọt là không có khả năng chứ đừng nói chia cho đến một phần ba. Hỏi nguyên nhân thì cậu ta nói ăn đồ ngọt có thể tăng cường thể lực, giúp cơ thể nhanh chóng chuyển lượng đường trong máu, bổ sung thể lực giúp không bị ngất xỉu.

Ăn uống no đủ, Đỗ Dực đeo kính xem tin tức, còn tôi thì mượn cậu ta một bộ quần áo để thay. Tôi thật quá ngây thơ, vừa tắm vừa hát vừa nhớ lại những chuyện hôm nay, cảm thấy rất ấm áp. Đã vậy Đỗ Dực còn nói tối nay sẽ cũng tôi bái đường kết nghĩa anh em!...Í, khoan đã! Bái đường?

Nếu logic của tôi không sai thì theo lời cậu ta là…chẳng phải người trái đất nói bái đường là kết tình vợ chồng chứ không phải là kết nghĩa anh em sao?

Tôi run sợ, cục xà phòng tắm tuột khỏi tay, rơi xuống đất rồi lăn đi thật xa.

Đêm nay quả thật là mưa to gió lớn.

Không kịp nghĩ nhiều, tôi nhanh chóng tắm sạch bọt xà phòng trên người, vội vàng tắt nước rồi tìm quần áo sạch cứ như hôm nay là ngày tận thế. Nhưng đúng lúc này thì thảm kịch xảy ra, tôi đạp trúng cục xà phòng bị rơi xuống sàn khi nãy. Vì vậy, tôi oanh liệt kêu lên hai tiếng thảm thiết rồi bổ nhào xuống đất, hai chân giơ lên trời, phút chốc toàn thân như bị mất cảm giác.

“Tiểu Du!” Có lẽ là Đỗ Dực nghe tiếng động nên chạy đến, còn đứng ngoài cửa gõ hai cái.

“Tôi bị ngã…hu hu hu…” Tôi cất tiếng, cố gắng bò dậy, nhưng mới bò được mấy centimet thì khóa cửa bị vặn ra…Tại sao tôi tắm lại quên khóa trái cửa?

“Em có sao không?” Đỗ Dực mở cửa, nhìn thấy tôi đang chổng mông ra phía ngoài cửa, cậu ta thoáng hoảng hốt, lùi ra sau một bước. Nhưng một khi thói hư tật xấu của đàn ông phát tác, dù người nào có lý trí vững vàng thì cũng không thể nào khống chế được. Vì thế, chưa được nửa giây sau, ánh mắt đằng sau cặp kính của cậu ta hiện lên vẻ mờ ám, sâu xa nhìn nơi mà cậu ta không nên nhìn.

Tôi hét lên một tiếng như tiếng heo đang bị giết, hai chân kẹp chặt, hai tay che lấy ngực.

Đỗ Dực bày ra vẻ mặt thần thần bí bí, từ từ khép cửa lại. Tôi nằm dưới sàn, nhìn cục xà phòng gây tội khóc không ra nước mắt. Chu Du, mày phải đứng lên, đứng lên rồi mới có thể bỏ trốn! Tôi cắn răng khích lệ bản thân, cảm thấy tình huống mình đang gặp nếu được dựng phim thì có thể được đặt tên là “Động viên tuổi thanh xuân”.

Sau một hồi chiến đấu kịch liệt để đứng dậy, tôi ôm bồn rửa tay không ngừng khóc lóc, không biết Đỗ Dực đã thấy được những gì, lúc này tôi lại càng nhớ ba mẹ. Tôi vừa khóc vừa giặt đồ lót của mình, vốn định mượn Đỗ Dực một cái quần lót, nhưng nghĩ lại thì quần lót của cậu ta sao tôi có thể mặc được? Đó là chưa nói đến việc sao tôi có thể không biết xấu hổ mà mượn cậu ta loại quần áo nhạy cảm như vậy?

Bất đắc dĩ, tôi đành mặc chiếc áo T-shirt và chiếc quần bông dài mà Đỗ Dực đã chuẩn bị. Vì quần áo quá dài nên tôi phải xắn lên một chút, dù nhìn chẳng ra sao nhưng đủ an toàn.

Tôi cẩn thận mở cửa đi ra ngoài. Đỗ Dực đang ngẩn người ngồi ở sofa, nhìn như có tâm sự, vừa thấy tôi thì cậu ta sửng sốt một chút rồi quay đầu đi chỗ khác. Tôi thoáng thấy hai gò má cậu ta hơi đỏ.

Tôi không dám tới gần cậu ta, chỉ có thể dán người vào tường mon men đi ra phòng khách rồi ngồi xuống đất. Lặng lẽ lấy điều khiển tivi, chuyển đến kênh tin tức đài trung ương vì chương trình này là an toàn nhất, sẽ không có những cảnh hôn hít thân mật, tránh khơi dậy thói hư tật xấu của Đỗ Dực.

Tôi cúi thấp đầu, tay kéo vạt áo giống như những nữ chính trên phim truyền hình thường làm, còn thỉnh thoảng ngước mắt nhìn trộm Đỗ Dực. Cậu ta vẫn nghiêm túc ngồi trên sofa, hai đặt đặt lên bụng, mắt nhìn thẳng. Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của tôi nên cậu ta đột nhiên nhìn về phía này làm tôi phải vội vàng dời tầm mắt, giả vờ như đang xem tin tức.

Bên ngoài mưa mỗi lúc một lớn.

"Tiểu Du…" Đỗ Dực cất tiếng gọi tôi, giọng nói có một cảm xúc không thể kìm nén.

"Ây da, cậu xem kìa, thủ tướng Nhật Bản lại vừa thăm đền thờ gì gì kia. Haiz, thiệt tình, tại sao ông ta lại không thèm quan tâm đến cảm giác của nhân dân Châu Á vậy?" Tôi lảm nhảm, chỉ tay lên tivi, "Tại sao họ lại không thể điều tra ra nguyên nhân Micheal Jackson đột tử vậy? Chẳng lẽ cảnh sát Mỹ không có năng lực đến thế? Tôi nghĩ chuyện này nhất định có bí mật không thể nói ra…Mà cái nước bé tí ở châu Phi đó lại xảy ra nội chiến? Haiz, đất nước nghèo như vậy mà còn nội chiến, phải biết phát triển kinh tế mới là vương đạo!"

"Màu hồng phấn…" Giọng nói của Đỗ dực trở nên trầm hơn rất nhiều, đôi mắt như được phủ bởi một lớp sương dày. Cậu ta nhìn tôi, chậm rãi cúi đầu: "Tiểu Du, cậu có…màu hồng phấn…"

Tôi cảm giác như toàn bộ con người trên thế giới này đều kêu gọi tôi hãy chảy máu mũi…Tôi thở hổn hển, dối lòng hỏi: "Cái gì màu hồng phấn? Chỗ nào có màu hồng phấn?"

Đỗ Dực không trả lời, cậu ta có vẻ như đang hô hấp khó khăn. Tôi lạnh lùng đứng lên, đang định học theo kẻ xấu nắm cổ áo cậu ta hỏi cho rõ ràng thì ánh mắt không cẩn thận nhìn thấy bên dưới chiếc quần ngủ màu xám tro của cậu ta, có một nơi hết sức rõ ràng trong truyền thuyết…

Là lều!!!

Ôi thần linh ơi, người mau cứu con với…

Chương 23 – Đỏ như máu

Tôi quỳ trên sàn, đang đau khổ ngẩng đầu lên trời khóc lóc cầu xin thần thánh trên cao kia chừa cho tôi một con đường sống thì bị Dỗ Dực nắm mắc cá chân, sau đó tôi bi thảm bị lôi vào phòng ngủ của cậu ta. Tôi giãy giụa chống cự, nhưng sự chênh lệch về sức lực giữa nam và nữ không cho phép tôi thành công.

Đỗ Dực cầm điều khiển mở điều hòa, sau đó từ từ quay người đóng cửa, khóa chốt. Cậu ta đang nghĩ gì mà phải làm thế nhỉ? Trong nhà chỉ có hai người chúng tôi, chẳng lẽ vì sợ Người Nhện từ trên trời giáng xuống cứu tôi sao? Mà giờ đây, cho dù là đại hiệp XX hay đại hiệp OO, mặc quần tam giác bên ngoài quần dài hay đội quần tam giác lên đầu, chỉ cần có thể xuất hiện cứu tôi vào lúc này thì đó chính là người đầy tớ trung thành của nhân dân.

Tôi nằm lỳ trên giường, bên mũi là mùi đàn hương tản ra từ chiếc chăn, thật không thể tưởng tượng nổi là Đỗ Dực lại định làm việc không thuần khiết ở một nơi có mùi hương thuần khiết như vậy. Vài ngày trước, tôi đọc "Bất phụ Như Lai bất phụ khanh", hình như trong đó miêu tả trên người Kumarajiva cũng có mùi đàn hương. Nghĩ đến Kumarajiva, đột nhiên lòng tôi bấn loạn. Nếu hiện giờ người đứng trước mặt tôi đây là Kumarajiva thì dù có xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ không phản kháng…Tội lỗi tội lỗi!

(Bất phụ Như Lai bất phụ khanh: một tiểu thuyết của tác gải Chương Xuân Di, được xuất bản ở VN với tên 'Đức Phật và nàng')

Dưới ánh đèn mờ, Đỗ Dực toát lên vẻ hấp dẫn khó tả làm tôi rất muốn cùng cậu ta chơi một trò chơi, trong đó tôi đóng vai địa chủ, còn cậu ta là Tiểu Thúy. Tôi gõ mạnh vào đầu mình, tự nhủ với lòng không thể để bản thân bị sắc đẹp của quân địch mê hoặc. Nếu tối nay tôi đồng ý với cậu ta, nhỡ sau này cậu ta lẽo đẽo theo tôi cầu xin một danh phận thì sao? Như vậy há chẳng phải lúc trước tôi từ chối cậu ta để chờ hôm nào rảnh rỗi đến bệnh viện kiểm tra trở thành công cốc sao? Tôi là người vô cùng kiên định!

Tôi nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn Đỗ Dực đang bên cạnh. Cậu ta đang lấy tay xoa đầu an ủi tôi, còn đôi mắt tà ác của tôi thì không thể không nhìn cái lều càng lúc càng rõ rệt kia. Đó tuyệt đối không phải chỉ là ngón tay út hay ngón cái của tôi! Đỗ Dực, tôi sai rồi! Cậu đừng lấy thứ đó trừng phạt tôi mà!

"Chúng ta thương lượng một chút!" Tôi lồm cồm bò dậy, vẻ mặt vô cùng thành khẩn.

"Chúng ta còn cần phải thương lượng sao?" Đỗ Dực lạnh nhạt ném cho tôi một câu, trưng ra điệu bộ "Ai bảo em tự dâng tới cửa!" Cũng đúng, cho dù chúng tôi đồng ý thương lượng thì cái lều của cậu ta tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Mềm không được thì phải cứng! Tôi ưỡn ngực, giơ ngón tay trỏ chính nghĩa về phía cậu ta: "Sao cậu có thể ức hiếp tôi như vậy? Kẻ ức hiếp phụ nữ không đáng làm đàn ông!"

Đỗ Dực nhìn tôi, ánh mắt từ từ chuyển xuống phía dưới rồi dừng lại ở nơi nào đó, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Tôi nghĩ hành động nghĩa hiệp của mình có lẽ đã có kết quả, cuối cùng Đỗ Dực cũng đã ăn năn hối cải, nhưng tại sao ánh mắt của cậu ta lại không hiện lên điều đó? Tôi nhìn theo ánh mắt của cậu ta, kinh hãi khi nhìn thấy đường cong nơi ngực mình đang lộ rõ mồn một. Sau khi tắm xong tôi không mặc nội y, chúng đang nằm đáng thương ở một góc nào đó trong nhà tắm, không hề biết rằng chủ nhân của chúng vì quá tức giận mà vô tình ưỡn ngực. Lúc này đây, đường cong bộ ngực miễn cưỡng được coi là cup B chỉ cách một lớp vải mỏng bị Đỗ Dực

công khai nhìn chằm chằm, không chút che giấu!

"Em không phải là phụ nữ." Đỗ Dực giương mắt.

Tôi sợ hãi. Tôi thừa nhận mình là cup A nhưng vẫn vui vẻ mua áo ngực cup B nhưng như vậy không có nghĩa là cậu ta có quyền cười nhạo ngực tôi! Cup B thì có sao chứ? Cậu không thể được như dưa hấu thì chẳng lẽ việc tôi không được cup B là sai? Tôi đau lòng, tôi bị tổn thương sâu sắc! Thay mặt cho tất cả chị em cup A, tôi khinh thường Đỗ Dực, nguyền rủa cậu ta bị một cô nàng cup F kẹp chết!

"Tôi là phụ nữ!" Tôi vừa che ngực vừa gào lên.

Đỗ Dực vô cùng bình tĩnh, mặc dù cái lều của cậu ta chẳng bình tĩnh chút nào: "Em không phải."

"Tôi phải! Phải phải phải!!!"

"Từ cô gái đến phụ nữ chỉ cần trải qua một bước, nhưng muốn từ cậu trai trở thành đàn ông thì đó là cả một quá trình…" Đỗ Dực ngả bài, "Điều này là do em nói cho anh biết."

Cuối cùng tôi cũng hiểu thế nào là tự lấy đá đập chân mình.

Đỗ Dực đi tới, tôi ngã về phía sau. Đây là một động tác eo có tính thử thách cao, tôi không chịu được thử thách nên ngã xuống giường. Đỗ Dực cúi người, kéo hai tay tôi sang hai bên, ánh mắt mờ ám, giọng nói kiên quyết: "Hãy để anh biến em thành phụ nữ, người phụ nữ của anh."

Gương mặt cậu ta gần trong gang tấc, giống như được hóa phép, đường nét góc cạnh, rõ ràng, mặc dù thanh tú nhưng không đến mức khó phân biệt nam nữ, hoàn toàn là khuôn mặt tuấn tú khiến phụ nữ bị mê hoặc. Tôi dao động. Dù sao tôi cũng không phải là Liễu Hạ Huệ mà là một tên lưu manh thú vị. Chỉ là tôi sợ, sợ có một ngày vì tôi không thể sinh con mà Đỗ Dực sẽ rời bỏ tôi, nhưng tôi quý trọng một người bạn thân là cậu ấy, và cả tình bạn giữa chúng tôi nữa, hoặc có thể đó là tình yêu.

Tại sao tôi quý trọng tình yêu đó nhưng lại không chấp nhận ở bên cạnh người tôi yêu? Thật ra lý do không thể sinh con chỉ là một cái cớ. Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn chứng kiến cảnh từng người, từng người bạn mình quý mến rời xa, rồi mất liên lạc hoàn toàn. Vì vậy, tôi không muốn phải chứng kiến thêm một lần nào nữa.

Nếu tình yêu cũng đơn giản như khi còn bé thì…

Đỗ Dực nhẹ nhàng ôm tôi, vỗ nhẹ vào lưng tôi: "Anh làm em sợ à?"

"Anh đang chọt vào em." Tôi theo bản năng đưa tay đẩy vật kia ra một chút, nhưng không ngờ vật đó lại là thứ không thể chạm vào lung tung.

Đỗ Dực nặng nề thở gấp một chút, nhiệt độ trên người đột nhiên tăng lên rất nhiều, cánh tay siết chặt tôi hơn, sau đó một nụ hôn mạnh mẽ không kịp ứng phó rơi xuống môi tôi. Người tôi run lên, đúng là khi người trong lòng hôn thì thật khó mà cự tuyệt.

Kết thúc nụ hôn cát bay đá chạy, trời đất mù mịt thì sẽ là cảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi.

Tôi vừa bị anh hôn vừa cố gắng nắm chặt cổ áo mình. Anh không cởi được thì quyết định xé luôn. Nghe tiếng "xoẹt", tôi vừa tiếp tục giữ cổ áo vừa la lên: "Không được xé quần áo của em."

"Là quần áo của anh." Hơi thở của anh hỗn loạn, hai tay kéo cổ áo đã bị rách một mảng của tôi xuống.

Đúng rồi, quần áo của anh, có bị rách cũng không liên quan đến tôi, vậy anh muốn xé bao nhiêu thì xé.

"Xoẹt…" Chiếc áo bị rách thành hai mảnh, thật không ngờ anh lại bạo lực như vậy. Mặc dù tôi hơi kháng cự nhưng thật ra lại cảm thấy hơi hơi thoải mái. Tôi là một người có khả năng chịu đựng kém, mấy loại hành hạ này thì càng kém, nhìn thấy chiếc áo trên người mình bị xé thành hai mảnh thì tôi lại càng thêm hăng hái, bật người đè Đỗ Dực ngã xuống giường.

Lúc này tôi rất liều mạng, bởi vì có đôi khi tôi không dùng lý trí, có lẽ đây chính là việc lý trí không thể ngăn cản hành vi phạm tội. Tôi dạng chân ngồi trên bụng Đỗ Dực, nhìn anh cười khà khà, rất muốn vươn tay xé toạc quần áo của anh.

Tôi đổ mồ hôi cố gắng hồi lâu, đến mức có lẽ gương mặt đã méo mó nhưng quần áo của Đỗ Dực vẫn không bị hư hại xíu xiu nào.

"Không ngờ anh lại là người như vậy, đưa cho em loại quần áo đụng vào một chút là rách toạc, còn mình lại mặc loại chất lượng cao."

Đỗ Dực nhếch mép cười, sau đó chồm đến vùi vào ngực tôi.

Tôi bị cảm giác kỳ lạ đó dọa chết khiếp, hét lên một tiếng nhưng sau đó lại là những tiếng rên rỉ không thể kìm nén.

"Phía dưới em cũng không mặc gì…" Đỗ Dực đã kéo quần tôi xuống một nửa, ánh mắt mang theo vẻ tán thưởng làm tôi khóc không ra nước mắt. Anh nở nụ cười "tà mị" trong truyền thuyết, giơ tay vuốt mặt tôi mấy cái, "Thì ra Tiểu Du đáng yêu như vậy."

"Không phải vậy đâu, anh nghe em giải thích…" Từ nhỏ mẹ tôi đã dạy không thể mặc một cái quần lót suốt hai ngày, cho nên lúc nãy đi tắm tôi đã không mặc lại. Nhưng lời giải thích của tôi còn chưa ra khỏi miệng thì Đỗ Dực như trúng số, lôi kéo tôi hôn hôn mút mút.

Vất vả lắm tôi mới đẩy được anh ra, giận đỏ con mắt, chỉ vào quần anh: "Cởi ra! Mau cởi ra cho em! Tại sao chỉ có một mình em khỏa thân?"

Đỗ Dực không hổ danh là yêu nghiệt được thế giới công nhận, dám bắt chước bộ dạng địa chủ nhà Tiểu Thúy, kéo tay tôi, nói: "Tự thân vận động, cơm no áo ấm."

Anh chắc chắn là người gian xảo đem ham muốn cá nhân và truyền thống cách mạng để liên tưởng đến hoang dâm mà!

Tưởng tôi không dám sao? Chị đến đây, không ai có thể ngăn chị được! Tôi nhanh chóng bước tới, một tay nắm chặt bả vai anh, một tay kéo mạnh, đừng nói là dày mấy lớp vải, cho dù có là mấy lớp chống đạn thì cũng sẽ bị tôi cởi sạch!

Và cuối cùng thì em trai Đỗ mà mọi người mong đợi cũng đã lộ diện, không một chút che giấu, không một chút xấu hổ mà vô cùng thoải mái, giương nanh múa vuốt bật ra.

Lần này tôi bị dọa thật rồi!

Tôi nhớ lại một buổi trưa nóng nực nào đó, có một cậu bé bảo khi nào có "Trò chơi xếp hình" thì gọi cậu ta đến nhà tôi xem cùng. Đến khi giọng nói dịu dàng của chị Cúc Bình vang lên thì tôi vội vàng mở cửa hét to "Bắt đầu rồi!" thì thật không ngờ là cậu nhóc đó không biết xấu hổ mà mở cửa chạy ra, cậu ta vừa tắm xong, đến cả quần lót cũng không thèm mặc. Khi đó tôi không để ý lắm đến vật tà ác đó vì đã bị chị Cúc Bình thu hút. Sau đó, mẹ cậu bé cầm khăn bông và quần đùi đi đến, vừa lau người vừa mắng yêu cậu nhóc.

(Cúc Bình: sinh ngày 25 tháng 1 năm 1966, là một người dẫn chương trình nổi tiếng của Trung Quốc, tốt nghiệp trường Sư phạm mầm non Bắc Kinh. Năm 1995, bà dẫn một chương trình thiếu nhi tên là "Trò chơi xếp hình" nhận được hưởng ứng tốt của các em nhỏ, được các em gọi thân mật là 'Chị Cúc Bình'.)

Tôi nhớ rõ khi đó em trai Đỗ thật sự rất nhỏ mà, thậm chí còn không to bằng ngón tay cái của tôi nữa.

Tại sao thế giới này lại có thể thay đổi long trời lở đất như vậy? Tại sao chỉ mới mấy năm mà vật tà ác kia lại có thể lớn nhanh như vậy, từ quả dưa chuột nhỏ biến thành quả dưa chuột to? Cúc hoa của tôi căng thẳng, cơ thể khỏe mạnh này cũng run rẩy theo.

Sợ quá sợ quá! Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh một ông chú quái dị đang cố gắng đút một cái micro vào một cây ống hút. Theo như những điều mà đám bạn học bỉ ổi của tôi thảo luận thì trong "Hồng lâu mộng", Giả Thụy vì dám si mê nhan sắc của Vương Hy Phượng nên bị nàng làm nhà họ Giả phải suy kiệt. Thật không ngờ chuyện như vậy lại ứng trên người tôi.

"Dừng lại!" Nhưng tiếng kêu khóc của tôi không còn kịp nữa. Đỗ Dực thừa cơ lúc tôi đang trợn mắt há mồm thì cậu ta đã đổi tư thế, nhìn vô cùng thuần thục.

"Khoan đã! Anh đã từng có mấy người phụ nữ rồi?" Tôi nhéo cổ anh.

"Em là người duy nhất." Đỗ Dực khinh thường nhìn tôi.

"Cảm ơn Asakawa Ran! Cảm ơn Aoi Sora!" Tôi cảm thán. Truyền thống tốt đẹp nhất của người Nhật Bản là tôn sư trọng đạo, thực hành tuy quan trọng nhưng không thể bỏ qua lý thuyết. Muốn chứng minh lý thuyết đúng thì phải thực hành, trong quá trình thực hành thì càng hoàn thiện phần lý thuyết.

Đỗ Dực nhìn tôi, ánh mắt khẽ nheo lại đầy vẻ khiêu khích. Sau đó anh nhấn người xuống, ban đầu dường như gặp phải trở ngại, nhưng cuối cùng anh vẫn ác độc, cắn răng tiếp tục, hoàn toàn hòa hợp với cô bé độc thân suốt hai mươi mấy năm nay của tôi.

Tôi vẫn đang cảm ơn Sora và Ran thì bị một cơn đau đớn ập tới, đau đến mức tôi không thể nói câu gì trọn vẹn, chỉ có thể kêu đau với từng tiếng đứt quãng, tựa như nỗi đau của Tử Vi mà Nhĩ Khang không thể xoa dịu được… Bên tai tôi văng vẳng tiếng hát xa xăm của Trương Học Hữu: "Thế giới của tôi bắt đầu đổ máu…" trong bài "Nụ hôn biệt ly".

"Á á á á á á á…" Tôi hét thảm thiết làm Đỗ Dực lập tức dừng lại, cúi đầu nhìn tôi, vẻ mặt cứ như địa chủ chiếm được đất. Tay tôi run run, đưa tay sờ một chút thì thấy vừa ướt vừa nóng. Tôi liếc mắt nhìn, ôi thần ơi, toàn là máu, đau là phải!

Tôi từng hỏi nhiều người rằng lần đầu tiên có đau không, có người nói không đau, dường như không có cảm giác gì, có người lại nói rất đau, ngày hôm sau còn chảy máu không

ngừng, giống như là có bà dì đến thăm. Thực tế chứng minh, tôi thuộc nhóm sau, nhưng cũng có liên quan đến người phối hợp. Nếu em trai Đỗ chỉ to bằng ngón tay cái của tôi thì chắc chắn tôi đã không đau như vậy.

Tôi quá ngây thơ, thật sự vô cùng ngây thơ! Nếu biết trước không nên dùng ngón tay cái để hình dung về em trai Đỗ dũng mãnh thì tôi tuyệt đối sẽ không làm vậy! Thật sự là đau muốn chết.

"Đau lắm sao?" Đỗ Dực quan tâm hỏi tôi.

Mọi người đừng nghĩ rằng bản tính thiện lương của anh trỗi dậy, vì giọng điệu của anh chỉ có một phần quan tâm, chín phần còn lại hoàn toàn là đắc ý.

"Thằng nhãi anh đừng chọc tôi nổi điên. Lần sau để bà đây bạo cúc hoa rồi cũng sẽ hỏi anh cảm thấy thế nào." Tôi nói không kịp suy nghĩ, vẻ mặt hung dữ.

"Thế à?" Anh hừ nhẹ một tiếng, đỡ lấy eo tôi bắt đầu một cuộc xâm chiếm bi thảm.

Bạn hỏi tôi có cảm giác gì? Tôi cảm thấy mình giống như đang cắt thức ăn nhưng không cẩn thận làm đứt tay, chẳng những không thể dùng miệng cầm máu vết thương mà còn lấy củ cải chà xát vết thương. Thật sự tôi rất muốn hỏi thăm mười tám đời tổ tông chắt chít nhà Đỗ Dực!

Gào khóc…

Nếu lúc này có thể nghe tiếng rên thảm thiết của tôi thì mọi người ngàn lần vạn lần đừng nghĩ rằng tôi đang thoải mái, mà là do tôi đang đau! Tiểu thuyết thường miêu tả cái gì mà "Đau đớn ban đầu qua đi thì một cảm giác thoải mái xâm chiếm…Tôi được anh dắt lên đỉnh của hạnh phúc" chỉ là gạt người. Phần lớn những nữ tác giả viết H đều ở thành phố, vì chỉ có ở một nơi nghèo ý tưởng như thành thị mới có thể viết những thứ thiếu trí tưởng tượng ấy.

Động tác của Đỗ Dực cànglúc càng nhanh, mồ hôi che mờ đôi mắt khẽ nheo lại của anh, miệng hơi hé nhưng không phát ra âm thanh nào, chỉ có tiếng thở dốc vang lên không ngừng, hơi thở ấm nóng phà lên trán tôi. Anh từ trên nhìn xuống, ánh mắt lộ vẻ ý loạn tình mê, ngón tay thỉnh thoảng ấn chặt vào eo tôi. Những khi không chịu nổi sức lực của anh, tôi thét lên một tiếng thì anh sẽ dứt khoát áp môi lên môi tôi làm tiếng rên trong cổ họng tôi biến thành những tiếng nức nở nhỏ vụn.

"Sắp rồi… Ngoan." Giọng anh khàn khàn, lấy tay lau mồ hôi trên trán tôi. Trán anh cũng đầy mồ hôi, mái tóc đen ướt đẫm. Tôi áp mặt vào tai anh, cùng nhau đi đến đỉnh điểm.

Chương 24 – Đỗ Dực thật, Đỗ Dực giả

Sau mấy nhịp ra vào mạnh mẽ tốc độ cao, Đỗ Dực kết thúc lần xâm lược đầu tiên. Tôi mệt mỏi bị anh ôm vào lòng, cảm giác trống rỗng ban nãy dần biến mất, thay vào đó là sự co rút, và đau đớn. Rốt cuộc tôi cũng hiểu rõ thứ "giữa hai chân" bị người đời mắng chửi đáng ghét như thế nào rồi. Lúc nãy, thực sự tôi có cảm giác như ruột gan phèo phổi lộn lên lộn xuống, sau đó kết thúc hoàn hảo…

"Này…" Tôi gọi anh.

"Ừ?" Anh thở nhẹ, giọng vẫn còn khàn.

"Anh mau nói cho em biết cái gì có màu hồng phấn." Tôi chết vẫn không chịu im miệng mà hỏi tới cùng. Hiện giờ, bọn tôi đang nằm cùng trên một chiếc giường, không mảnh vải che thân mà nhìn nhau, da mặt của tôi bỗng nhiên dày lên gấp đôi.

Đỗ Dực buông tôi ra, híp mắt cười như hồ ly, thẹn thùng áp mặt vào ngực tôi, tay chân và cả đầu lưỡi bắt đầu không yên phận. Tôi như đang hồi quang phản chiếu, dùng hết sức đẩy anh ra thì anh mới đàng hoàng lại. Anh trở mình, nằm xuống bên cạnh tôi, hai tay nâng cằm làm bộ dáng đáng yêu. Tôi rùng mình, thật sự tôi không chịu đựng nổi khi chứng kiến một người hơn hai mươi tuổi ra vẻ đáng yêu.

(Hồi quang phản chiếu: ý nói những người đang ốm yếu sắp chết đột nhiên khỏe mạnh trong thời gian ngắn, sau đó thì sẽ chết.)

"Không nói thì thôi." Tôi bò dậy, dùng vẻ mặt thấy chết không sờn nhìn vết máu loang lổ trên giường. Quả thực rất giống hiện trường giết người, quá thê thảm.

Đang yên đang lành thì đột nhiên trong người có một dòng dịch ấm nóng chảy ra, lúc này tôi mới phát hiện thằng nhãi kia biết tôi không thể sinh con nên không thèm dùng biện pháp an toàn mà trực tiếp đưa hàng triệu con cháu của anh ta vào người tôi.

"Anh là đồ khốn kiếp!" Tôi hung dữ đánh vào đầu anh mấy cái, chân cũng kẹp chặt lấy chân anh.

Đỗ Dực ôm tôi từ phía sau, mãi mà không chịu thả tôi ra. Tôi giãy giụa mấy cái thì đau thương phát hiện con cháu của anh hòa với máu của tôi đang chảy xuống đùi tôi…Tôi khóc lớn. Dỗ Dực bế tôi ngồi cạnh mép giường, rút khăn giấy lau cho tôi. Tôi ôm cổ anh, vừa mắng vừa đánh anh, mắng một tiếng thì đánh một cái. Chỉ một lúc sau thì tay anh lại bắt đầu không

thành thật, thế là tôi dứt khoát há mồm ra cắn, đến khi anh lau giúp tôi xong thì trên vai anh cũng chồng chất vết thương.

"Lại trở về màu hồng phấn rồi." Đỗ Dực dùng khăn giấy lau tay, nói với vẻ hài lòng.

Tôi giật mình, chẳng lẽ anh nói thứ có màu hồng phấn là nói về… Tôi nhớ lại lúc mình bị ngã, hai chân mở rộng về phía anh. Lúc ấy anh có đeo kính nên nhìn không sót thứ gì. Tôi nghĩ lúc đó chắc là anh chỉ hận không thể biến đôi kính thành ống nhòm hoặc kính hiển vi. Nhưng nói gì thì nói, anh quá là lợi hại, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà cũng nhìn được trọng điểm.

"Lưu manh!" Tôi tiếp tục mắng anh, chuẩn bị cho anh một đấm như lúc bình thường thì tay đã bị anh nắm lại.

"Tiểu Du, chuyện xảy ra giữa chúng ta, em nhất định phải chịu trách nhiệm với anh." Anh cười mập mờ.

"Là anh dụ dỗ em, là anh chủ động dâng tới cửa." Tôi giận dữ bất bình chống nạnh, mắt vẫn còn long lanh những giọt nước mắt vì bị lăng nhục, "Hơn nữa anh còn thoải mái, còn em ngoài đau ra thì không có cảm giác gì khác! Kỹ thuật của anh quá kém! Anh không có đẳng cấp! Anh hoàn toàn không giống nam chính trong tiểu thuyết, bọn họ đều luôn biết cách dẫn dắt nữ chính cùng nhau vui vẻ lên đỉnh!"

"Người ta lần đầu tiên không có kinh nghiệm mà…" Anh uất ức đứng dậy, bộ dạng như một đứa trẻ đáng thương bị ức hiếp.

"Tên kia, mau tìm một gã có kinh nghiệm về hầu hạ ông đi!" Tôi đẩy anh, "Đi mau đi mau."

"Theo như lời ngài nói, từ nay về sau chỉ có tôi hầu hạ ngài."

"Không được! Không thể cưng chiều ngươi như vậy được!"

Đỗ Dực cười lạnh một tiếng, vươn tay nắm một lọn tóc trong tay tôi rồi hít ngửi, khôi phục giọng nói bình thường: "Thưa ngài, nếu ngài nghĩ đến việc cưng chiều ai khác thì trước hết phải qua cửa của tôi đã."

Đỗ Dực vừa dứt lời thì trước mắt tôi tối sầm. Tôi bị người nào đó đụng ngã một cách đẹp đẽ rồi.

OO rồi XX.

Đứa nhỏ này lớn lên thật đáng sợ, anh giống như hổ sói mà nhào lên người tôi hết lần ày đến lần khác. Tôi bị anh giày vò cả đêm, cả người mềm nhũn nhưng anh lại giống như được gắn động cơ hoạt động không ngừng, cho dù tôi có ăn nhiều thịt hơn nữa thì cũng không thể chịu nổi bị anh lật qua lật lại cả đêm như vậy. Nhưng mà dù sao thì tôi cũng có thu hoạch, cảm giác đau đớn đã theo chầu Diêm Vương rồi, thay vào đó là cảm giác hài lòng như trong tiểu thuyết miêu tả.

Gần sáng, tôi lấy cái chết bằng cách cắn lưỡi tự vẫn ra uy hiếp mới làm Đỗ Dực kiềm chế đòi hỏi. Anh đúng là nghé con không sợ cọp…Tóm lại, anh đã là người của tôi rồi. Nghĩ vậy, tôi nghĩ sung sướng đi ngủ.

***

Không biết ngủ đến khi nào, tôi mơ màng trở mình thì suýt nữa là rơi xuống giường, vì thế mà tỉnh ngủ luôn. Trên ti vi, sau khi nam nữ chính làm chuyện hoang đường như chúng tôi tối qua thì ngày hôm sau, nữ chính mở mắt ra sẽ thấy ngay nam chính đang ở bên giường dịu dàng nhìn nữ chính như nhìn một chiếc bánh ngọt ngon miệng. Nhưng đến lượt tôi thì không thấy ai mà chỉ nhìn thấy chỗ trống lộn xộn bên cạnh và vết máu loang lổ trên tấm drap giường.

Đỗ Dực chết ở đâu rồi?

Tôi sững sờ xuống giường, trong lúc quay qua quay lại tìm quần áo của mình thì thoáng thấy một người đàn ông. Lúc đầu tôi cứ nghĩ là Đỗ Dực, nhưng khi nhìn lại thì giật mình. Má ơi, người đó là ba của Đỗ Dực, là chú Đỗ trong truyền thuyết!

Chú ấy vào nhà bằng cách nào? Sao có thể đứng trước mặt tôi vào lúc này?

"Chú Đỗ…" Tôi vừa ngơ ngác gọi chú ấy, vừa cuống quýt lấy cái ly che người lại. Không ngờ lại xảy ra chuyện này, cho dù có là ba của Đỗ Dực thì ông ấy cũng không thể tùy tiện vào phòng ngủ của con trai, lại càng không thể chứng kiến cảnh tôi mới ngủ dậy trong phòng con trai ông được! Trong đầu tôi bỗng dưng hiện ra hai vị đồng chí là Dương Quý phi và Đường Huyền Tông, có cảm giác như tôi đang mạo phạm hai vị siêu sao đó.

Hình như chú Đỗ không để ý tới bộ dạng hiện giờ của tôi, gương mặt đau khổ, dáng vẻ hết sức kích động làm tôi cứ sợ một giây sau ông ấy sẽ nắm tay tôi nói to: "Tiểu Du! Thật ra người trong lòng anh là em! Tại sao em lại không thể chờ anh?". Thực sự lúc này đây tôi không hề nhận ra suy nghĩ của tôi vô lý như thế nào.

Chú Đỗ giận dữ: "Đỗ Dực…Cuối cùng nó vẫn đi bước này."

Tôi bị dọa cho hoảng hồn, vội hỏi: "Chú Đỗ, chú nói cho cháu biết, có phải Đỗ Dực mắc bệnh nan y gì nên trước khi chết đã quyết định giữ lại hạt giống của mình?"

Chú Đỗ rơi nước mắt, dùng từ ngữ hoa mỹ là nước mắt tuôn rơi đầy mặt, "Tiểu Du, cháu phải bình tĩnh nghe chú nói, tuyệt đối không được kích động…"

Tôi cũng muốn rơi nước mắt, thầm nghĩ: Chú Đỗ , không phải cháu không muốn sinh con cho Đỗ Dực, mà là cháu không thể sinh con.

Chú Đỗ hít sâu một hơi: "Thật ra, đứa nhỏ Đỗ Dực này, nhiều năm trước đã…qua đời rồi."

Miệng tôi nồng đậm mùi máu, suýt chút nữa là không phun ra…À nhầm, phải là suýt chút nữa thì phun ra. Tôi mở to mắt, cảm thấy sau lưng lạnh như băng. Không thể nào! Chẳng phải đã nói đây là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình sao? Sao có thể chị đây vừa hưởng thụ, sung sướng một chút thì đã biến thành cuốn tiểu thuyết kinh dị như vậy được? Tôi không khỏi nghi ngờ, nắm lấy cổ tay chú Đỗ: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đỗ Dực đâu? Tối qua anh ấy còn ở đây, sao có thể đã chết mấy năm được?"

Thấy nước mắt vẫn tuôn đầy mặt chú Đỗ, tôi lại quay qua nghi ngờ bản thân, chẳng lẽ tôi chỉ ngủ một giấc, tỉnh lại đã là mấy năm sau?

Chú Đỗ nói: "Thằng bé Đỗ Dực đã bị bệnh rồi qua đời khi mới học năm nhất trung học! Trước lúc qua đời, bàn tay nhỏ bé của nó nắm lấy áo chú, nó nói muốn gặp Tiểu Du, tiếc là khi đó bọn chú không có cách thức liên lạc với cháu, vậy nên Đỗ Dực chết mà không thể nhắm mắt. Đỗ Dực hiện tại là con trai của anh trai của em họ của chị gái chú, vợ chồng chú đã nhận nó làm con nuôi. Nó tới nhà vợ chồng chú ở, một thời gian sau thì bắt chước từng hành động, thói quen của Đỗ Dực, ép mình trở thành Đỗ Dực. Vợ chồng chú vì thương nhớ Đỗ Dực nên cũng dần xem nó là Đỗ Dực thật sự… Đỗ Dực ở nơi này chỉ là một kẻ giả mạo! Nó biết từ nhỏ Đỗ Dực đã thích cháu nên nó mới cố gắng làm cho cháu thích nó, cháu sẽ là của nó. Xem ra hôm nay nó thành công rồi."

"Đây không phải là sự thật…" Tôi nghe được giọng nói kinh hãi của mình. Cái gì mà "Đỗ Dực này chỉ là giả mạo" chứ? Chẳng lẽ tối qua tôi đã làm chuyện đó với một tên giả mạo? Tôi muốn người đó là Đỗ Dực thật sự!

Nhưng Đỗ Dực đã chết… Trong lòng tôi bỗng nhiên đau đớn đến không thở nổi, không phải vì bản thân mình mà là vì Đỗ Dực. Khi biết Đỗ Dực bây giờ thật ra không phải là Đỗ

Dực năm xưa, tôi không biết phải hình dung cảm giác nôn nóng và tội lỗi như thế nào nữa.

Tôi không kìm được mà khóc to lên, nước mắt đong đầy trên mi. Chú Đỗ cũng khóc cùng tôi. Ban đầu, tiếng khóc của chú ấy rất to, nhưng càng lúc càng nhỏ, nhỏ dần nhỏ dần, cho đến khi tôi không còn nghe thấy nữa. Tôi ngẩng đầu, nhưng lại không thấy chú Đỗ đâu. Tôi vội vàng đứng dậy kêu to mấy tiếng "Chú Đỗ", nhưng trong phòng ngủ không có bóng dáng một ai.

"Chú Đỗ… Chú không thể đi được…Chú Đỗ!!!" Tôi tức giận hét lên nhưng lại cảm thấy đang giữ chặt mình, gọi tên tôi.

Tôi mở mắt lần nữa thì thấy gương mặt vừa trầm tĩnh vừa khinh thường vừa ghen tức của Đỗ Dực đang nhìn tôi. Tôi mờ mịt nhìn lại anh, nhớ lại lời chú Đỗ nói vừa rồi thì kéo chăn rúc vào góc giường, "Này anh kia, anh đừng vờ vịt nữa, tôi biết hết rồi. Anh không phải là Đỗ Dực, cho dù anh có bắt chước anh ấy như thế nào đi nữa thì cũng không giống…"

Đỗ Dực nhìn tôi khó hiểu: "Em còn chưa tỉnh?"

"Hả?" Tôi ngơ ngác há miệng, nghiêng đầu.

"Tại sao người em gọi trong mơ không phải anh mà lại là ba anh?" Đỗ Dực nổi giận, một tay kéo tôi lại gần, hung dữ nhìn tôi chằm chằm, "Rốt cuộc em đã làm chuyện tốt gì trong mơ? Nói!"

Hai tay tôi xụi lơ, thì ra vừa rồi là bà đây nằm mơ! Hừ, lãng phí tình cảm… Không biết bị gì mà mơ vậy nữa! Nào có ai bị khùng đi sắm vai người khác chứ! Người trước mặt đây rõ ràng là Đỗ Dực, trừ dưa chuột không giống lúc bé ra thì những thứ khác đều giống anh lúc bé như đúc một khuôn ra.

Mơ mà cũng không được cái gì đó vui sướng một chút thì thôi, còn làm tôi sợ hãi như vậy, thật là phục anh sát đất. Sau khi tỉnh táo lại, tôi như chú chim nhỏ sà vào lòng Đỗ Dực, nhỏ nhẹ gọi tên anh thì lại bị anh đẩy ra, còn lấy tay sờ trán tôi, sau đó mới yên tâm ôm tôi vào lòng, cực kỳ dịu dàng nói: "Ngốc, anh đi nấu bữa sáng, hoặc có thể nói là bữa trưa."

"Vâng." Tôi ngoan ngoãn đồng ý, đang muốn xuống giường thì bỗng nhiên Đỗ Dực lại cười lạnh, "Em tưởng như vậy là anh sẽ không truy cứu việc rm gọi ba anh trong mơ à?"

"Ăn no rồi em mới nói cho anh biết!" Tôi nổi giận, chống nạnh đứng lại, mặc kệ mình đang khỏa thân. Anh đúng là người thích cứng không thích mềm mà, "Nói nhảm nhiều quá đấy! Ông đói bụng rồi, mau hầu hạ cơm nước cho ông!"

“Dạ dạ dạ…” Đỗ Dực giơ tay ôm tôi, đôi tay lại bắt đầu không thành thật. Tôi cắn anh một cái anh mới lấy quần áo sạch sẽ từ trong tủ đưa cho tôi, sau đó vừa đau đớn sờ dấu răng trên tay vừa đi vào phòng bếp.

Tôi đi tắm, cố gắng chú ý không để bị trượt chân. Vừa bước ra khỏi phòng tắm thì tôi lập tức bị một mùi thơm hấp dẫn, chạy đến nhìn thì nước mắt đầy mặt. Má ơi, là thịt! Thịt thơm ngào ngạt! Thịt kho tàu, sườn xào chua ngọt, bò rán rắc muối tiêu… Đúng là người sinh ra tôi là cha mẹ, nhưng người hiểu tôi nhất lại là Đỗ Dực. Đỗ Dực nhìn gương mặt đầy cảm kích của tôi, lập tức giội một thùng nước lạnh lẽo: “Anh làm theo sách nấu ăn. Đây là lần đầu tiên anh xuống bếp, tốt nhất em nên chuẩn bị thuốc, tránh phải từ biệt nhân gian.”

“Thì ra là lần đầu tiên của anh.” Tôi thất vọng ngồi xuống.

Đỗ Dực cười sâu xa, đôi môi mím lại như du côn. Anh ngồi đối diện tôi, cầm đũa gắp một ít cải trắng nhập khẩu. Tôi nhìn chuyển động lên xuống nơi cổ anh thì bất chợt thấy một đĩa rau xanh xào chung với cải thìa. Anh biết tôi không thích ăn chay nên vội vàng kéo ba đĩa món ăn mặn về phía tôi.

“Anh ăn cái này đi.” Tôi gắp một miếng sườn bỏ vào chén anh. Anh ăn, nhíu mày, xong rồi thì lộ ra vẻ hài lòng, trong mắt còn có vẻ đắc ý. Thấy anh ăn xong miếng sườn mà vẫn không bị ngã xuống, tôi mới dám ăn đĩa sườn xào chua ngọt. Cho vào miệng, nếm thử, ơ, thằng nhãi này cũng được quá đấy chứ, lần đầu nấu ăn mà lại được như vậy. Tôi nhớ hình như thành quả lần đầu tôi nấu ăn là trứng chiên thành trứng khét.

Tôi vừa ăn vừa kể lại giấc mơ cho Đỗ Dực nghe. Đỗ Dực hoàn toàn câm nín, nhìn tôi với vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng đưa ra kết luận như trước đây: “Chứng rối loạn nhiễm sắc thể thứ 21”.

Thật là thân thiết.

“Sang năm em tốt nghiệp vào lúc nào?” Đỗ Dực hỏi hời hợt, vẫn là dáng vẻ tao nhã khi ăn cơm.

“Tháng 6. Sao vậy?” Tôi cẩn thận múc nước trong đĩa thịt kho tàu vẩy vào chén.

“Anh cũng tốt nghiệp vào khoảng thời gian đó. Sau khi tốt nghiệp chúng ta đi công chứng.” Đỗ Dực nói hết sức bình thản, giống như đang nói hôm nay chúng ta ăn thịt kho tàu vậy.

Chương 25 – Thà làm ngọc vỡ còn hơn là ngói lành

Lòng tôi lộp bộp vài cái, "Cái gì? Công chứng?"

Thấy Đỗ Dực yên lặng ăn cơm, tôi tức giận đập bàn đứng dậy, chỉ tay vào anh: "Anh đây là đang cầu hôn em?"

Đỗ Dự nghiêm túc gật đầu.

"Hôn nhân là nấm mồ của tình yêu!" Tôi nói thầm rồi ngồi xuống, hỏi: "Ai đời lại kết hôn sớm như vậy, chẳng phải đàn ông rất thích kết hôn muộn sao? Thời buổi này rất ít người vừa tốt nghiệp đại học đã kết hôn. Nhưng mà kết hôn sớm hay muộn cũng không khác nhau mấy."

"Nói vậy nghĩa là em đồng ý?" Đỗ Dực có vẻ hưng phấn.

Tôi ưỡn ẹo cúi đầu, bày ra bộ dạng rất thẹn thùng. Đỗ Dực che miệng, làm như muốn nôn, hy vọng không phải bị ngộ độc thực phẩm. Tôi khôi phục lại bộ dáng dũng mãnh, lại giơ ngón trỏ chỉ vào anh: "Lời này anh đã nói, nếu sau này anh đổi ý, em sẽ tự tử!"

Đỗ Dực làm như không nghe thấy hai chữ cuối cùng của tôi.

Thấy vậy nước mắt tôi bỗng nhiên tuôn ra đầy mặt, vội kéo tay anh, trong mắt ngoại trừ lo lắng ra thì cũng chỉ là lo lắng: "Anh thật sự là Đỗ Dực? Thật sự là anh ấy sao?"

Đỗ Dực đột nhiên đứng lên, bước nhanh vào phòng bếp lấy ra một con dao. Tôi sợ hãi chạy trốn xung quanh, cuối cùng quyết định núp đằng sau sofa, chỉ nghe giọng nói hào hùng của Đỗ Dực: "Nếu em không tin anh thì anh chỉ còn cách tự sát để chứng minh thân phận", dứt lời, bàn tay đang cầm cán dao hạ xuống như muốn đâm vào bụng.

"Nhã miệt điệp!" Dưới tình thế cấp bách, tôi chỉ có thể hét ra tên của một loài thần thú trong truyền thuyết, đồng thời cũng là thần thú mà mấy nữ chính trong phim nào đó thường gọi.

(Nhã miệt điệp có các cách giải thích sau:

Thứ 1: là một loại bướm, ngày 1/1/2009 mới được phát hiện ở địa khu cao nguyên Thanh Tạng, toàn thế giới có 14000 loài bướm, Nhã Miệt Điệp là loại quý hiếm nhất, hy hữu một loài, hiện tại mới chỉ có 2 lần phát hiện được ở khu vực cao nguyên Thanh Tạng. Nhã Miệt Điệp do một đoàn leo núi người Nhật Bản tìm thấy trên núi Cống Ca trên cao nguyên

Thanh Tạng. Tại sao nó lại gọi là Nhã Miệt Điệp? Nghe nói là bởi vì lúc mới phát hiện, có người muốn bỏ nó cho gà ăn, người Nhật Bản bên cạnh vì muốn bảo vệ động vật quý hiếm, hô to "Đừng" "Đừng" ... sau đó dân bản xứ liền gọi nó là Nhã Miệt Điệp.
Thứ 2: đọc bên trên cũng biết "Nhã Miệt Điệp" là trong tiếng Nhật có nghĩa là "Đừng". (Yamete)
Thứ 3: Vốn là tiếng hét của nữ chính trong phim AV Nhật Bản, "Nhã Miệt Điệp" cũng không phải tên loài động vật, mà là phiên âm từ tiếng Nhật (Nhã Miệt Điệp [yă -miè - dié] – yamete). Từ giả Trung văn này lưu truyền rộng rãi như vậy là có công đóng góp lớn của phim AV Nhật Bản.)

Đỗ Dực nhún vai, phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật *(bỏ đao xuống thì lập tức thành phật)*, hào quang chiếu rọi. Tôi bò qua kéo ống quần anh, âm thầm dùng sức để nó tuột xuống, đồng thời trưng ra vẻ mặt sùng bái, nói: "Anh trai Dực, hiện tại em tin anh! Anh thật sự là Đỗ Dực luôn làm em say mê."

Đỗ Dực sờ sờ đầu tôi, nói nhỏ: "Đừng yêu anh, anh chỉ là truyền thuyết."

Tôi vẫn dùng ánh mắt sùng bái ngẩng đầu nhìn Đỗ Dực, đúng vậy, đây chính là Đỗ Dực trong truyền thuyết. Thật ra anh có thể lấy chứng minh thư ra cho tôi xem, với trí thông minh của mình thì nhất định tôi sẽ tin anh, nhưng không ngờ anh lại lấy dao! Xin hỏi trên thế giới này có ai đặc biệt như anh, có người đàn ông nào dám lấy cái chết để chứng minh thân phận của mình với người yêu? Đó chỉ có thể là Đỗ Dực, bởi vì anh thật sự yêu tôi.

Tôi vô cùng ngượng ngùng nhổm người dậy, phủi cái mông không có lấy một hạt bụi, rồi lại ngồi xuống.

"Tiểu Du." Đỗ Dực đặt tay anh lên tay tôi, đáng chết là tim tôi lại loạn nhịp, vội vàng muốn biết anh định nói gì.

"Tuần sau trường anh khai giảng."

"Hả?" Tôi nhất thời không kịp phản ứng, "Anh…anh phải về trường sao?"

Đỗ Dực gật đầu, chậm chạp nhặt con dao đang nằm trên sàn lên, để trước mặt tôi, ánh mắt sâu thẳm dừng lại trên thân dao, "Người con gái tên Chu Du này đã được tôi đóng dấu", khóe môi lộ ra nụ cười u ám, "Chu Du Chu Du, Du, tựa như một miếng ngọc tuyệt đẹp. Nếu có người có ý định cướp đi miếng ngọc của tôi, thì thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành."

(Du: nghĩa là ngọc)

Tôi nghiêm túc nhìn ánh sáng sắc lạnh của con dao, vội vàng lấy di động gửi tin nhắn cho tất cả bạn xấu: "Nếu có một ngày tớ bị băm thây, hung thủ nhất định là Đỗ Nhất." Dĩ nhiên, hành động nhắn tin của tôi đã bị Đỗ Dực nhìn thấy, nhưng anh không hề ngăn cản mà anh chỉ vuốt đầu tôi, vẻ mặt yêu thương.

Hôm đó sau khi ăn cơm xong, tôi và Đỗ Dực cứ dính lấy nhau. Hai người trẻ tuổi ở cùng nhau chính là dễ dàng xảy ra sự cố… Trong khoảng thời gian đó thì chú Đỗ có gọi một cú điện thoại hỏi có phải Đỗ Dực bị bệnh hay không, Trịnh phó tổng gọi hỏi Đỗ Dực về một tập tài liệu, còn có một nữ sinh bí ẩn gọi đến làm Đỗ Dực không kìm được phải nói nhà bếp bị cháy rồi nhanh chóng cúp điện thoại. Đối diện với vẻ mặt nghi ngờ của tôi, anh thẳng thắn nói rất nhiều nam sinh khẳng định với anh rằng trong trường có một nhóm nữ sinh công khai ái mộ anh. Tôi cười lạnh lùng, trong lòng mặc niệm mười lần "Kim cương kinh" mới đè nén được ý nghĩ phải thiến anh.

(Kim cương kinh là một bộ kinh quan trọng thuộc hệ Bát-nhã-ba-la-mật-đa kinh, được lưu truyền rộng rãi vùng Đông Á.)

Đỗ Dực đang định nói gì đó thì điện thoại lại reo, nhìn tên hiển thị trên màn hình thì thấy là mẹ anh nên anh không thể không nghe. Tôi nghĩ đến việc anh có quá nhiều người thích thì trong lòng rất buồn bực. Xem nhiều tiểu thuyết và phim truyền hình, tôi cũng biết những người có bề ngoài ưa nhìn nhất định sẽ có nhiều người thích. Mặc dù hiểu rõ đạo lý này nhưng tôi lại không thể xem như không có gì được. Nghĩ đến việc mình không thể sinh con, nghĩ đến hai chữ "Tri âm", nghĩ đến những tình yêu xa không viên mãn trong thực tế, đó là chưa nói đến sự chênh lệch giữa trường tôi và trường anh…

Tôi bắt đầu thấy sợ.

Tôi nhanh chóng gom đồ của mình, thuận tiện giúp anh rửa chén, đến khi ra khỏi phòng bếp thì anh đã cúp máy, ngồi yên lặng nhìn ra cửa sổ, chiếc điện thoại bị nắm chặt trong tay.

"Đỗ Dực…" Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền thức thời ngậm chặt miệng không hỏi. Nhất định là anh đang nghĩ về chuyện gia đình. Mười năm trước, cả nhà bọn họ vui vẻ hòa thuận, mười năm sau thì đã là ba anh ở một ngôi nhà, mẹ anh ở một ngôi nhà, anh cũng có một ngôi nhà riêng. Cho dù có là người kiên cường hơn nữa thì cũng không tránh khỏi cảm giác đau thương.

Nhất định là anh rất muốn một ngôi nhà trọn vẹn.

Vốn dĩ định nói với anh tôi muốn về nhà nhưng tình hình hiện tại lại khiến tôi không thể mở lời, nếu tôi nói thì chỉ làm anh buồn hơn thôi.

Nhìn đi, tôi đã nói từ lâu rồi. Nếu chúng ta cứ nhỏ mãi thì chắc chắn sẽ không nghĩ nhiều như vậy, cũng sẽ không có nhiều chuyện phải đau lòng, lo lắng như vậy.

"Nếu thấy không thoải mái thì mau chóng đến bệnh viện đi." Trong lúc tôi đang thương cảm thì Đỗ Dực là khôi phục lại dáng vẻ bình thường, hình như không tự tin vào tài nghệ của mình nên trưng ra bộ mặt lo nước lo dân vì sợ tôi bị đau bụng! Tôi là đang lo lắng cho anh, chẳng lẽ vẻ mặt "Trước lo nỗi lo của thiên hạ" của tôi lại giống như đang bị tiêu chảy lắm sao?

Lúc này Đỗ Dực mới phát hiện tôi đã thu dọn đồ đạc: "Em muốn về à? Anh lái xe đưa em về", nói xong, quay người vào phòng đóng cửa lại. Xem kìa! Tôi bĩu môi, làm như tôi chưa thấy vậy. Nhưng mà tôi hơi khó chịu, anh còn không nói tiếng nào để giữ tôi lại. Tôi từng nghe kẻ vô lương tâm Hứa Dĩnh Tuệ nói: một người đàn ông tốt luôn biết chừng mực, tuyệt đối sẽ không vì đã xảy ra quan hệ với bạn mà gần gũi bạn, nhưng nếu anh ta muốn ở bên cạnh bạn thì anh ta sẽ chủ động chịu trách nhiệm với bạn.

Nhưng mà với trí thông minh dường như đang bị giảm xuống rất nhiều của tôi hiện giờ, tôi bắt đầu cảm thấy hồ đồ với những hành động của Đỗ Dực.

***

So với Đỗ Dực thì gia đình tôi được xem là hạnh phúc. Hôm đó, sau khi rời khỏi nhà Đỗ Dực, tôi chán chường về nhà mình. Ba mẹ đã đi làm, không biết thần xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại lật vở văn lấy lại từ ông chú thu mua phế liệu lúc trước. Nhìn bài văn "Ước mơ của em" do chính mình viết, tôi cảm khái vạn phần.

Ba mẹ không hề nghi ngờ chuyện xảy ra giữa tôi và Đỗ Dực. Trong mắt ba mẹ tôi, Đỗ Dực là một đứa trẻ vô cùng tốt, thế nên khi anh đã ăn sạch sành sanh con gái của họ vào bụng mà bọn họ vẫn hoàn toàn không hoài nghi. Tôi cảm thấy đau buồn thay cho họ!

Những ngày thực tập cuối cùng, cấp bậc của Đỗ Dực vẫn thấp,Trịnh phó tổng vẫn ngang ngược, còn tôi thì vẫn lặng lẽ ngồi bàn máy tính do Chu Cường chuẩn bị làm báo cáo thực tập. Chú Đỗ càng ngày càng thêm già. Lúc bé, tôi cảm thấy chú Đỗ rất đẹp trai, đẹp hơn ba tôi nhiều, nhưng giờ thì ông lại như lớn hơn ba tôi mười tuổi. Tôi nghĩ chú Đỗ rất tin tưởng Đỗ Dực, vì thế mới yêu cầu anh sau khi tốt nghiệp phải quay lại công ty. Tôi yên lặng nhìn chú Đỗ, một lát sau thì hỏi: "Lương một tháng là năm ngàn ạ?"

Chú Đỗ giật mình, không biết là do ông ngại nhiều hay chê ít.

Trong lúc cha con họ nói chuyện thì tôi nhìn thấy mẹ kế của Đỗ Dực đang ở bên ngoài. Nhìn cách ăn mặc thì có vẻ cô ta không lớn hơn bọn tôi bao nhiêu, mặc dù đang mang thai nhưng lại trang điểm lòe loẹt, và cũng không thể phủ nhận trang sức trên người cô ta rất tinh xảo. Tôi đã quên mất hình dáng của dì Đỗ, chỉ cảm thấy cô gái trước mặt này giống như là chị của Đỗ Dực.

Không biết khi đối mặt với em trai hoặc em gái không mong đợi thì Đỗ Dực sẽ có cảm giác gì nhỉ? Anh là một người trưởng thành 22 tuổi, nhưng em gái hoặc em trai của mình lại nhỏ hơn mình tới 22 tuổi…

"Tuổi Hoan, em đến rồi à?" Người đang trưng ra vẻ mặt nghênh đón người phụ nữ trước mặt là Trịnh phó tổng, cũng chính là anh trai của cô ta, vừa gọi "Tiểu Hoan" vừa đỡ cô ta ngồi xuống. Anh ta quay sang nhìn tôi, ngoắc ngoắc tay, giọng ra lệnh: "Mau đi lấy ly nước ấm. Không được dùng loại ly sử dụng một lần, phải lấy chiếc ly đặt trong ngăn tủ ấy. Nhớ kỹ là nước ấm, không thể quá nóng cũng không được quá lạnh, tốt nhất là cùng nhiệt độ cơ thể. Đi đi."

Tôi không ngừng ghi lại yêu cầu của anh ta, đứng dậy chuẩn bị đến phòng nước thì phía trước đột nhiên có một cánh tay vươn ra ngăn tôi lại. Tôi nhìn lại thì thấy đó là Chu Cường. Tôi đang định hỏi Chu Cường có chuyện gì thì tiến lại gần, chỉ về phía Đỗ Dực đang trong phòng tổng giám đốc.

Bộ dạng nhìn rất lưu manh của Đỗ Dực đang đứng gần bàn làm việc, ba ngón tay cử động ý bảo tôi cứ ngồi yên tại chỗ.

Tôi cảm thấy xung quanh mình như đang có vầng hào quang! Tại sao tôi lại phải nghe lời sai bảo của kẻ kia? Tôi đã có Đỗ Dực chống lưng rồi! Nghĩ vậy, tôi làm như mình là bà chủ mà đặt mông ngồi lại trên ghế, nhìn Đỗ Dực tự mình đến ngăn tủ lấy hai chiếc ly thủy tinh, rời khỏi phòng tổng giám đốc rồi đi lướt qua tôi để đến phòng nước, bảo tôi đi lấy khay.

Tôi vội vàng chạy đi lấy khay, Đỗ Dực rót hai ly nước rồi đặt lên khay.

Anh ngoan ngoãn như vậy từ khi nào? Có lẽ là ảo giác… Tôi đưa ly nước lên ngang miệng, ngửi mãi vẫn không nghe ra mùi thuốc độc hoặc thuốc trừ sâu DDVP. Cuối cùng, Đỗ Dực cũng kéo tay tôi để vào thành ly nước, lúc này tôi mới giật mình hiểu ra. Anh rót một ly nước sôi và một ly nước đá.

Thằng nhóc này… đôi khi rất trẻ con. Nhưng nghĩ lại, nếu ba mẹ tôi ly hôn, ba tôi cũng cưới một cô gái ngang tuổi tôi thì chắc chắn tôi cũng sẽ đối nghịch với cô ta.

Tôi nơm nớp lo sợ đi theo sau Đỗ Dực nhìn anh để chiếc khay lên bàn. Trịnh phó tổng ngạc nhiên đến ngây người, căm tức nhìn Đỗ Dực, nghiến răng nghiến lợi, làm tôi không khỏi nghi ngờ đứa trẻ trong bụng em gái anh ta không phải là con của chú Đỗ mà là con của anh ta. Nếu vậy không phải là loạn luân sao?

"Con làm gì vậy?" Chú Đỗ cau mày.

"Ba, là thế này," Đỗ Dực nói vô cùng chân thành, "Trịnh phó tổng yêu cầu nhiệt độ của nước phải giống nhiệt độ cơ thể người. Ba cũng biết rồi đó, nhiệt độ cơ thể người có khi cao có khi thấp, ví dụ như nhiệt độ của người nằm trong nhà xác cũng thấp như ly nước đá này, hoặc nhiệt độ của người nằm trong lò thiêu cũng cao như ly nước nóng này. Ba nói làm sao Tiểu Du biết được là loại nào? Vì vậy con quyết định lấy hai ly nước có nhiệt độ chênh lệch lớn, muốn uống như thế nào thì tự mình pha."

Săc mặt Tiểu Hoan rất kém, đôi mắt hạnh khẽ ửng hồng.

"Sao cô không uống?" Đỗ Dực nhướn cao lông mày, "Chẳng lẽ muốn tôi đút cho cô?", vừa nói anh vừa bưng ly nước sôi đưa đến khóe miệng Tiểu Hoan.

"Đỗ Dực!"Chú Đỗ nổi nóng, hét lên một tiếng, đi qua che chắn cho Tiểu Hoan.

Đỗ Dực đặt lại ly nước lên bàn, một ít bị sánh ra bên ngoài khiến Tiểu Hoan chưa kịp lùi về sau phải hoảng hồn. Phải biết rằng nếu Đỗ Dực thật sự đút nước cho cô ta thì chắc chắn gương mặt xinh đẹp của cô ta sẽ bị bỏng.

Thật ra thì tôi cũng sợ hết hồn. Tôi cứ tưởng Đỗ Dực từ lâu đã có thể dửng dưng với biến cố của ba mẹ nhưng không ngờ khi anh đối mặt với mẹ kế thì hành động lại trở nên kích động như vậy, làm người ta không kịp ứng phó. Nhớ lúc trước Đỗ Dực đã từng nói với tôi khi ba mẹ anh ly hôn thì con người anh đã thay đổi. Tôi nhận ra anh vẫn vậy, mặc dù nhà đã mất nhưng trong tận đáy lòng, anh không thể để một ai khác chen vào gia đình mình.

Tôi nhanh mắt phát hiện mấy đầu ngón tay vừa cầm ly nước của Đỗ Dực đã ửng đỏ. Tôi vội vàng bưng ly nước đá tiến tới chỗ anh.

Tôi nắm ngón tay anh, không hiểu sao lại nhớ tới lúc những ngón tay này lướt trên da tôi…Trời ơi, điên mất thôi, những lúc thế này mà cũng thất thần vì chuyện ấy, có vẻ như sự bỉ ổi của tôi đã đạt đến một cảnh giới mới!

May là dù sao chú Đỗ cũng là cha ruột của Đỗ Dực, mắng xong vài câu thì cũng tiến đến hỏi anh có bị bỏng không.

“Sau này không được làm loạn như vậy nữa!” Ông đau lòng xoa mấy ngón tay của Đỗ Dực, khi chắc chắn anh không bị bỏng thì lại không kìm được mà thổi hơi lên mấy ngón tay anh.

Sắc mặt Trịnh phó tổng lúc thì trắng bệch, khi lại xanh mét, biến hóa vô cùng.

Chu Cường chờ đúng thời cơ thì bước tới, kéo Đỗ Dực ra ngoài. Tôi cũng theo đuôi rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc. Trước khi đóng cửa, tôi còn rất văn vẻ quay đầu lại nhìn ly nước sôi vẫn còn đang bốc khói.

Thấy tâm tình Đỗ Dực không tốt, tôi cũng không làm phiền anh mà quay lại bàn máy tính của mình viết báo cáo, nhưng một lúc lâu sau lại chưa viết được một câu hoàn chỉnh nào.

“Ting ting ting.” QQ của tôi có thông báo, mở ra xem thì mới biết là Đỗ Dực.

Tôi nhìn xung quanh nhưng không thấy hình dáng của anh đâu cả, không biết anh đang trốn lên mạng chỗ nào. Tôi mở tin nhắn, chỉ thấy: “Xin lỗi, vừa rồi anh hơi bất thường.”

“Không sao, vừa rồi em cũng rất bỉ ổi.”

“Có sao?”

“Cái này thì có thể có.” Tôi nghiêm mặt nói.

“Anh không muốn có một em trai nhỏ như vậy.” Không biết khi viết những dòng này vẻ mặt anh như thế nào, khó có thể tưởng tượng được vừa nãy anh muốn thừa dịp sự kiện nước sôi mà một cước đá chết em trai còn chưa chào đời.

“Đừng lo, em trai anh không nhỏ chút nào chút nào đâu.” Tôi nghiêm túc an ủi anh.

Năm giây sau, hình đại diện QQ của anh hoàn toàn xám xịt, cùng lúc đó ở một góc nào đó truyền đến tiếng sặc nước và ho khan dữ dội của Đỗ Dực.

Chương 26 – Nhung nhớ là một cảm giác rất khó hiểu

Thời gian là người thầy đáng sợ nhất, vì nó sẽ giết chết hết học sinh của mình. Không bao lâu sau khi tôi và Đỗ Dực xác định quan hệ, anh đã lên máy bay đi thủ đô, bỏ lại tôi ủ dột viết mãi mà vẫn chưa xong báo cáo thực tập trong căn phòng nhỏ. Trước khi đi, anh đưa cho tôi chìa khóa nhà anh khiến lòng tôi nổi sóng, đang định làm bộ từ chối thì anh đã nghiêm khắc

bảo: “Nếu rảnh thì đến quét dọn giúp anh.”

Tôi 囧…

Ở nhà chơi bời hơn một tháng, tôi quay về trường, vốn là một trường đại học rất bình thường. Mỗi lần nghĩ đến trường Q mà Đỗ Dực theo học, rồi lại nghĩ đến trường đại học của mình, tôi có cảm giác như đang bị vận mệnh trêu ngươi. Mới vừa vào ký túc xá, cô nàng nhiều chuyện cùng phòng là Tiểu Từ liền nói cho tôi biết có cặp đôi nào đó vừa chia tay vì hai người không ở chung một thành phố, trong thời gian thực tập, Đại Tứ đã suy nghĩ thông suốt nên chia tay trong hòa bình. Một cô nàng cùng phòng khác là Hiểu Khánh cũng nói cho tôi biết cô ấy đã chia tay với người bạn trai năm năm vì bạn trai cô ấy thi đậu công chức gì đó ở Bắc Kinh, muốn định cư luôn ở đó.

Sao nhiều người chia tay quá vậy? Tôi chán chường ngồi cạnh bàn than thở.

Một tháng sau, tôi chán nản dạo quanh siêu thị, cuối cùng lấy điện thoại gọi cho Đỗ Dực: “Đỗ Dực, kỳ nghỉ đông này anh có về không?” Tôi nghĩ đến nguyên nhân chia tay của Đại Tứ, trong lòng có phần sợ hãi.

“Về. Sao thế?”

Tôi ấp úng không nói nên lời, ánh mắt bỗng nhiên rơi vào một hàng sản phẩm khá kinh hãi, không khỏi hét lớn: “Đỗ Dực, không thể tin được! Em vừa thấy có một loại đồ uống tên là Thô căn vương.”

Những người trong siêu thị lập tức im lặng, nhìn tôi bằng đôi mắt nghiêm nghị cũng như là kính nể, bao gồm cả ông chú đang sắp xếp hàng.

Đỗ Dực ở đầu dây bên kia cũng im lặng, một lúc lâu sau mới hỏi: “Em chắc chắn chứ?”

“Vâng.” Tôi gật đầu như giã tỏi, mặc dù Đỗ Dực không nhìn thấy nhưng tôi vẫn gật đầu không ngừng, “Hình như là loại đồ uống mới ra, được bày bên cạnh dãy hàng ngũ cốc. Để em nhìn kỹ xem… A, trên đó có vẽ hạt đậu…là đậu đỏ! Anh có muốn em gửi hình qua cho anh không? Anh mua về uống đi, loại này được bày ở vị trí đẹp trong siêu thị, nhất định là rất nổi tiếng, có lẽ đã được người tiêu dùng kiểm chứng.”

“Anh…” Đỗ Dực còn chưa kịp nói hết thì tôi đã cúp điện thoại, tâm tình phơi phới lấy một chai ra xem.

Chưa xem được bao lâu thì Đỗ Dực gọi điện tới, tôi nghe máy nhưng lại không nghe

thấy tiếng của anh. Tôi "alo" mấy tiếng, một lúc lâu sau mới nghe giọng nói như sắp chết của anh:

"Em nhìn lại cho kỹ…rốt cuộc tên của loại đồ uống đó là gì?"

"Thô căn vương." Tôi nói chắc chắn.

Cuối cùng ông chú sắp xếp hàng không chịu nổi nữa, chỉ vào dãy hàng nói lớn: "Cô gái à, cô nhìn cho rõ, đó là Lương phụ vương."

(Thô căn vương: đại ý là đồ uống tốt cho sinh lý đàn ông (đây là do chị hiểu sai nghĩa chứ trong truyện không có loại nước uống này nhé)

Lương phụ vương: một sản phẩm ngũ cốc dạng nước ở TQ.)

Ở đầu dây bên kia, Đỗ Dực nghe xong thì không nói gì một lúc lâu. Im lặng, im lặng, nếu không bùng nổ trong im lặng thì sẽ tiêu tan trong im lặng. Tôi chỉ muốn có một cái lỗ để chui xuống, không chịu tin nhìn lại hàng đồ uống, rốt cuộc cũng nhìn rõ tên của nó. Tôi che mặt bỏ chạy. Khi chạy đến cuối dãy hàng thì ngoái đầu lại, tôi ngạc nhiên khi nhận ra có khoảng cách xa như thế này thì chỉ có thể nhìn thấy hai chữ to đùng - "Thô Vương".

"Tiểu Du, em nói cho anh biết…" Đỗ Dực vô cùng thất bại hỏi, "Tại sao vừa nhìn thấy loại đồ uống 'Thô căn vương' kia thì phản ứng đầu tiên của em là muốn anh uống?"

Tôi có thể cảm nhận được nửa câu sau là anh vừa nói vừa nghiến răng nghiến lợi.

Vắt óc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng tôi cũng có thể lộ ra vẻ mặt chính nghĩa, nói: "Con người ngày càng cao hơn, nhanh hơn, mạnh hơn…"

Trong một giây phút nào đó, tôi như nghe thấy tiếng nổ tung vang dội, sau đó một chai 'Thô căn vương' từ từ ngoi lên từ những mảnh đá vụn.

Đỗ Dực quyết định không tiếp tục đề tài này nữa: "Vài ngày nữa trường em sẽ có một buổi tọa đàm đúng không?"

"Có hả?" Tôi không biết nên phải hỏi lại.

"Một giáo sư ở khoa anh là người giảng chính."

"À." Tôi không hào hứng lắm, "Em không có hứng thú với lĩnh vực khoa học tự nhiên,

mà em lại càng không hứng thú mấy cái công trình nghiên cứu khoa học gì gì đó của trường anh. Vì vậy, đừng nói là giáo sư trường Q danh tiếng, cho dù là nhà khoa học thì em cũng không có hứng thú."

Đỗ Dực chỉ nghe tôi nói một tràng mà không chen vào tiếng nào. Anh bình ổn tâm trạng chờ tôi nói xong mới kết luận đúng tim đen của tôi: "Đó là vì em nghe không hiểu."

Tôi cũng không có ý định phản bác: "Đúng là em nghe không hiểu."

"Đi nghe một chút thôi." Giọng Đỗ Dực sầu não, "Quan hệ của anh với giáo sư không tệ, em đi gặp ông ấy một lần coi như là gặp anh một lần."

Giọng anh bi thương như vậy, có lẽ là anh nhớ tôi đến phát điên rồi nên mới muốn dùng cách này để tìm sự an ủi của tôi. Nghĩ vậy tôi liền dương dương tự đắc đồng ý với anh, còn đặc biệt về trường tìm tấm bảng quảng cáo về buổi tọa đàm để ghi lại thời gian và địa điểm tổ chức, sau đó hỏi Đỗ Dực những đề mục trong buổi tọa đàm mà tôi không hiểu.

Thằng nhỏ Đỗ Dực này thật đáng thương. Ở thời cổ đại, hoàng đế thường đưa cho thần tử một miếng kim bài, nói "Nhìn thấy kim bài như nhìn thấy trẫm" thì nay Đỗ Dực lại muốn tôi nhìn thấy giáo sư kia như nhìn thấy anh, chỉ tiếc giáo sư kia không phải anh, vậy nên làm sao tôi có thể xông tới trước mặt ông ấy nói: "Giáo sư hãy tưởng tượng thầy là học trò Đỗ Dực của thầy" rồi sau đó nhào tới ôm hôn ông ấy?

Bạn cùng phòng nghe nói tôi muốn đến buổi tọa đàm đều cho rằng tôi bị bệnh, hơn nữa còn là bệnh tinh thần.

Tôi hận! Không ngờ trước nay tôi luôn đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió trong thế giới tinh thần văn minh này.

(tác giả: các bạn thân mến, tinh thần mà các bạn nói với tinh thần mà vị bạn cùng phòng của các bạn này nghĩ là hai khái niệm khác nhau.)

***

Buổi tối trước ngày giáo sư trường Q đến trường tôi tham gia buổi tọa đàm, tôi ra quảng trường xem cuộc thi cosplay, cuộc thi này được quảng bá rất rầm rộ. Tôi đứng ở bên ngoài xem thì quen một anh chàng phụ trách đạo cụ đang là sinh viên năm nhất, dáng người mập mạp rất đáng yêu, nhìn rất giống Quách Đông Lâm. Nghe tôi nói tôi đã là sinh viên năm tư thì cậu ta liền gọi tôi là tiền bối. Cậu ta gọi tôi như vậy làm tôi giật mình, bất chợt hiểu ra rằng năm thứ nhất đại học của mình đã trôi qua lâu như vậy mà cứ ngỡ như mới ngày hôm qua.

(Quách Đông Lâm: diễn viên TQ)

Có câu một khi bắt đầu đau buồn, luyến tiếc những thứ đã qua thì đó là những dấu hiệu của tuổi già, quả là quá đúng. Mọi người thử nghĩ xem tôi vừa mới vô ý lưu luyến ngày xưa thì đã trở thành "Tiền bối"!

Thân là tiền bối cấp rắn độc, thế mà ngày hôm sau tôi lại đi nghe tọa đàm. Chủ đề của buổi tọa đàm này là "Ứng dụng vi cầu từ tính β-glucan ở sinh vật", sinh viên tới nghe đều thuộc ngành sinh học. Tôi đường đường là sinh viên kinh tế lại bon chen đi theo, ra vẻ ta đây rất hiểu biết, nhận giáo trình rồi chui vào ngồi ở hàng cuối, vừa đọc giáo trình vừa nghiêng đầu như đang suy nghĩ những vấn đề trong giáo trình, nhưng thật ra là tôi đang nghĩ: mấy thứ được viết chi chít trên đó là cái gì vậy?

Tôi không ngờ là người tới nghe nhiều như vậy, ngồi ở hàng thứ nhất đều là mấy thầy giáo lâu năm của trường tôi đang hăng say thảo luận gì đó. Tọa đàm được bố trí như chương trình "Bách gia giảng đàn", còn treo một tấm băng-rôn lớn có ghi "Chào mừng giáo sư XX trường đại học Q đến tham gia thảo luận và nghiên cứu khoa học".

(Bách gia giảng đàn: một chương trình khoa giáo trên đài CCTV của TQ)

Sau khi bắt đầu diễn thuyết, mặc dù đã rất cố gắng nhưng tôi không có cách nào nghe hiểu những câu nói chuyên môn kia. Hơn nữa, giọng nói của giáo sư rất uy nghiêm làm tôi không khỏi nghĩ tới khi còn học cấp hai, thầy giáo của chúng tôi kích động chỉ lên tấm bảng đen nói: "Nhìn lên đây! Đây là một gốc -CO-NH-, bây giờ thầy sẽ thêm vào nó một nhóm -CH3-!"

Đang cười khúc khích thì cảm nhận được một ánh mắt sắc bén quét qua, cả người tôi run lên, nhìn xung quanh thì thấy mọi người đều đang cắm cúi ghi chú, không ai để ý tới tôi.

Buổi tọa đàm diễn ra được một nửa thì tôi bắt đầu không chống cự nổi nữa, bụng liên tục reo hò đấu tranh, buổi trưa tôi ăn chưa no nên đói bụng sớm. Nghe nói ngoài trường có một quán ăn Hàn Quốc mới mở có món cơm trộn rất ngon, còn có cho thêm một đĩa đồ chua nhỏ, hay là sau buổi tọa đàm cũng mấy người bạn đi ăn nhỉ? Nghĩ là làm, tôi vội lấy điện thoại nhắn tin cho đám bạn xấu của mình, hỏi bọn họ có đi ăn cơm trộn không. Gửi tin nhắn xong, tôi lại cảm nhận được một ánh mắt sắc bén bắn tới mình, thân thể tôi chấn động.

Giáo sư giảng chính đang giải thích một đoạn phim trên máy chiếu, tôi mờ mịt nhìn ông, không hiểu tại sao Đỗ Dực lại dùng cách kỳ quái này để biểu hiện nỗi nhớ của anh. Giống như một câu trong bài hát: 'Nhớ nhung là một cảm giác rất khó hiểu'. Thôi quên đi, nếu anh đã có

thể yêu tôi thì rõ ràng anh cũng không phải là người bình thường.

"Chụp nhanh lên, coi chừng bị anh ấy phát hiện."

"Đâu đâu? Tớ không nhìn thấy."

"Cậu mù à? Bên kia kìa."

"Góc chụp của tớ không tốt lắm. Điện thoại của tớ nè, cậu mau chụp giúp tớ đi."

Trước mặt có hai nữ sinh cứ rầm rà rầm rì. Tôi rướn cổ lên nghe lén, thì ra hai cô bạn này muốn chụp lén ai đó có ngoại hình ưa nhìn, hình như người ấy đang ngồi cách đấy mấy hàng ghế.

Tôi nhìn theo hướng hai đó thì thấy có một chàng trai ngồi một mình, trước mặt anh ta có một chiếc máy tính, không biết đang làm gì. Điều làm người hay thần đều phẫn nộ là bên cạnh anh ta có mấy cô gái xinh đẹp táo bạo nhìn chằm chằm nhưng anh ta chỉ thờ ơ không quan tâm, thỉnh thoảng mới ngẩng lên liếc mấy cô nàng một cái khiến hai cô nàng ngồi trước tôi cũng chụp được một bức hình. Điều này làm tôi chợt nhớ đến tấm hình lúc trước Đỗ Dực tự chụp bằng điện thoại của tôi.

Bụng lại bắt đầu kháng nghị, tôi biết mình đã đạt đến ngưỡng giới hạn nên xách túi đứng lên đi ra ngoài, vừa ra đến cửa thì bỗng nhiên điện thoại rung lên.

Là Đỗ Dực.

"Alo, Đỗ Dực à, em đang ở buổi tọa đàm do giáo sư trường anh giảng chính." Tôi vừa nhận điện thoại vừa đi ra ngoài. Dù sao giáo sư cũng đã gặp, chủ đề tọa đàm cũng đã biết, nếu anh hỏi tôi vấn đề gì thì tôi cũng trả lời được.

"Em đang nghe sao?" Giọng Đỗ Dực đầy hoài nghi.

"Tất nhiên!" Tôi cố tình lớn tiếng, "Hôm nay giáo sư của anh mặc áo sơ mi màu hoa lan với quần tây đen, cà vạt kẻ ca-rô, kiểu tóc là trào lưu hiện nay, chủ đề của buổi tọa đàm là "Ứng dụng vi cầu từ tính β-glucan ở sinh vật", chỉ là nội dung ông ấy diễn thuyết thì em không hiểu gì cả."

"Cho nên…" Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười khẽ, "Em mới lẻn về?"

Tôi giống như bị thầy giáo bắt tại trận khi trốn học, ngây người: "Anh…"

“Muốn hỏi vì sao anh biết?”

Mặt tôi đỏ tới mang tai: “Em chỉ ra ngoài đi vệ sinh.”

“Nhà vệ sinh phía bên phải, em đi về hướng bên trái làm gì?”

“Anh…”

Một lần nữa Đỗ Dực cắt ngang lời tôi: “Muốn hỏi vì sao anh biết?”

“Không phải là buổi tọa đàm này được truyền hình trực tiếp chứ…” Hai chân tôi như muốn nhũn ra, dù cố gắng thế nào cũng không thể nhớ là có nhà báo và máy quay phim trong hội trường.

“Tiểu Du, màu tím rất hợp với em.”

Tôi nhìn chiếc áo cánh dơi màu tím trên người mình, đầu óc hoàn toàn trống rỗng…

“Nhưng mà sau này đừng mặc quần ngắn như vậy nữa.” Giọng Đỗ Dực không tốt lắm.

Tôi liếc xuống chiếc quần cụt màu đen của mình, thấy hai chân đang lộ ra ngoài không ngừng run rẩy, một cơn gió lạnh thổi dọc theo sống lưng.

“Muốn hỏi vì sao anh biết?”

“Tại sao anh biết?” Tôi như bị Mã Cảnh Đào và Tử Vi cùng nhập vào, rống lên: “Anh nói cho em biết, nói cho em biết, mau nói cho em biết!!!”

“Quay lại đằng sau.”

Tôi lập tức quay lại. Cứ nghĩ Đỗ Dực sẽ xuất hiện, nhưng đằng sau tôi không có một ai.

“Anh dám đùa cợt em!” Tôi nổi giận, đang định hỏi rõ ràng thì anh đã cúp máy.

Tôi ảo não cất điện thoại vào trong túi, do dự là có nên đi vào nghe tiếp buổi tọa đàm hay về ký túc xá rủ mấy người kia đi ăn cơm trộn. Thôi, cứ đi ăn cơm đã, cơ thể là vốn liếng của cách mạng mà.

Quyết định xong, tôi anh dũng tiến về phía trước, bỗng nhiên có một bóng đen xuất hiện

ở trước cửa phòng bảo vệ chắn trước mặt tôi, không nói gì mà ôm chặt tôi vào lòng.

Ngàn lần vạn lần cũng không thể nào ngờ được rằng Chu Du tôi lại bị một ông chú bảo vệ xa lạ nổi thú tính quấy rối, chẳng lẽ nhìn mặt tôi rất dễ bắt nạt? Nhưng mà chú bảo vệ này rất cao, trên người còn có mùi rất thơm nữa, là mùi đàn hương…

"Em trốn học, Tiểu Du."

!!!

Tôi nước mắt đầy mặt. Tại sao anh lại thích đùa giỡn với tôi như vậy, chẳng lẽ để chứng minh chứng rối loạn nhiễm sắc thể thứ 21 của tôi sao? Nhưng mà trước giờ tôi đâu có phủ nhận!

"Đỗ…Đỗ Dực…" Tôi đẩy anh ra nhưng không được. Thì ra là anh! Anh chính là người khiến cả người và thần đều căm phẫn kia, cũng chính là người mà hai cô bé kia phải chịu biết bao gian khổ mới chụp được một bức ảnh. Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Thì ra anh theo đoàn giảng viên tới trường tôi tham gia tọa đàm, hèn gì mà anh lại thần thần bí bí bảo tôi nhất định phải tới nghe cho dù tôi không hiểu gì.

Tôi có dự cảm mãnh liệt là tối nay không được ăn cơm trộn Hàn Quốc rồi.

Chương 27 – Cơm trộn

Tôi nước mắt ngắn nước mắt dài gửi tin nhắn hủy buổi hẹn tối nay với đám bạn xấu, kết quả là bị tụi nó đồng loạt chửi rủa, thậm chí có đứa còn nói vì có hẹn đi ăn với tôi mà nó đã phải từ chối lời mời của một anh chàng đẹp trai, thế mà tôi lại hủy hẹn. Đây là lần đầu tiên tôi biết thì ra nhân duyên của mình tốt như vậy, tôi thế mà cũng khiến một cô nàng buông tha một anh chàng đẹp trai mà thay vào đó là đi ăn cơm trộn với tôi.

Điện thoại lại có thêm tin nhắn chửi rủa, tôi im lặng nhìn Đỗ Dực đang ngồi giữa đám con gái cố gắng chụp được hình của anh, rồi nhìn lại đám người đang chăm chú ghi chép xung quanh mình, nước mắt lại tiếp tục tuôn rơi. Sau màn xông ra ôm tôi mãnh liệt như phim truyền hình của Đỗ Dực, tôi cứ nghĩ sẽ có một chiếc ô tô sang trọng đưa chúng tôi đến một khách sạn năm sao, sau đó sẽ là một đêm cuồng nhiệt. Ai ngờ anh lại vội vàng kéo tôi quay trở lại hội trường, ép tôi ngồi lại chỗ cũ rồi tự mình đi về chỗ ngồi cách đó mấy hàng, còn thân thiết dặn dò tôi: "Bạn học à, nếu đã tới đây thì nên nghe hết. Mặc dù bạn nghe không hiểu nhưng giả vờ một chút cũng tốt."

Vì thế tôi tiếp tục chìm nổi trong đám β-glucan gì gì đó, và tất nhiên tôi vẫn không hiểu

mấy cái -CH3- hay -CO-NH- gì gì đó, và tất nhiên của tất nhiên đó không phải là điều duy nhất tôi không hiểu.

Tôi cảm thấy người đáng hận nhất chính là vị giáo sư giảng chính kia, còn có những vị bạn học luôn đặt câu hỏi kia nữa. Không biết mấy vị bạn học ấy ăn gì để lớn mà hỏi toàn những thứ tôi không hiểu! Kỳ cục hơn nữa là đối với những vấn đề khó hiểu ấy, giáo sư giảng chính lại có thể trả lời trôi chảy, dẫn chứng rõ ràng, thật giống như chương trình tổng kết giải Nobel cuối năm khiến tôi không thể không nghĩ tới câu ông cha ta thường dạy: "Trái đất quá nguy hiểm, ngươi hãy mau trở về sao Hỏa đi."

Gần sáu giờ, cuối cùng buổi tọa đàm cũng kết thúc, tôi đói bụng đến mức khô héo luôn rồi. Mọi người trong hội trường đã ra ngoài gần hết, chỉ còn mình tôi ngồi đó không đứng dậy nổi. Và bi kịch đã xảy ra, giáo sư trường Q quả là một học giả có trách nhiệm, thấy tôi ngồi im như núi Thái Sơn ở hàng ghế cuối liền vô cùng thân thiết, hiền hòa đi tới gần hỏi: "Bạn học này, bạn còn vấn đề gì chưa kịp hỏi phải không?"

Tôi rơi vào tình cảnh quẫn bách, liên tục liếc mắt nhìn hình dáng của Đỗ Dực nhưng thằng nhãi ấy chỉ đứng từ xa nhìn chúng tôi, vẻ mặt vô cùng thâm hiểm, còn có vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

"Không sao đâu, bạn không cần khẩn trương." Giáo sư cười hiền lành.

Tôi hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí hỏi vấn đề đã thắc mắc nhiều năm: "Giáo sư cho em hỏi, tại sao phải thêm -CH3- vào gốc -CO-NH-?"

Giống như bị một tia sét đánh trúng, cơ thể mềm mại của ông khẽ run, lùi về sau ba bước, hơi thở dồn dập. Tôi nghĩ đả kích của tôi đối với giáo sư không khác mấy so với đả kích do Dịch Trung Thiên mang lại với tác phẩm "Phẩm Tam quốc", hoặc là giống như tôi đã thành kính hỏi ông một câu khác: "Xin hỏi giáo sư, con ngựa mà Quan lão nhị 'phi vặn dặm' tên là Xích Thố hay là Điêu Thuyền?"

(Dịch Trung Thiên là một nhà nghiên cứu lịch sử TQ, ông đã dày công nghiên cứu và viết ra tác phẩm 'Phẩm Tam quốc' để "lật tẩy" nhà tiểu thuyết La Quán Trung (tác giả Tam quốc diễn nghĩa) nhằm trả lịch sử về với lịch sử.

'Phẩm Tam quốc' tuy là một cuốn sách nghiên cứu lịch sử nhưng lại gây tiếng vang rất lớn vỡi những nơi từng có mặt "Tam quốc diễn nghĩa".

Quan lão nhị (Quan Công/Quan Vân Trường), Điêu Thuyền: các nhân vật trong Tam quốc diễn nghĩa.

Xích Thố: tên con ngựa của Quan Vân Trường.)

"Giáo sư Dư, cô ấy nói đùa thôi ạ." Lúc này Đỗ Dực mới chịu đi tới giải vây giúp tôi. Thật là làm tôi sợ muốn chết, tôi cứ nghĩ giáo sư sẽ không chịu nổi mà tự thiêu tại chỗ.

Giáo sư quả thật là người dày dạn kinh nghiệm, vừa nhìn Đỗ Dực là đã khám phá ra sự thật. Ông vỗ ngực, hồn còn chưa nhập lại xác hết đã hỏi Đỗ Dực: "Thì ra thằng nhóc cậu tích cực theo tôi đến đây như vậy là vì lý do này. Tôi đã thấy lạ từ lâu rồi, sao cậu lại có thể từ chối theo giáo sư Trương đi công tác ở Nhật chứ…"

"Em ủng hộ hàng trong nước." Đỗ Dực nói nghiêm túc.

"Cô bạn nhỏ, em có muốn đến buổi tiệc tối nay cùng chúng tôi không?" Giáo sư đã hoàn toàn ném câu hỏi của tôi lên chín tầng mây rồi.

"Không cần đâu ạ. Em không uống được rượu, hơn nữa em cũng không thể về ký túc xá quá muộn được ạ." Tôi vội vàng từ chối.

"Được rồi, vậy hai người trẻ tuổi tự đi chơi nhé." Giọng giáo sư rất thê lương, giống như ông đang nhớ lại tuổi xuân hào hùng của mình.

Chúng tôi đưa mắt nhìn giáo sư rời đi, đột nhiên Đỗ Dực hỏi: "Ký túc xá mở cửa đến mấy giờ?"

"Mười giờ rưỡi." Tôi nói, còn kiêu ngạo vỗ ngực: "Từ trước đến giờ em đều về ký túc xá trước mười giờ rưỡi! Giảng viên hướng dẫn của tụi em nói xung quanh đây có rất nhiều công nhân công trường, đi một mình vào buổi tối rất nguy hiểm. Có một nữ sinh vì về muộn mà bị bắt vào một chiếc xe, nghe nói là đã bị XXOO."

"Nếu vậy thì…" Đỗ Dực sờ cằm như đang suy nghĩ gì đó, lúc lâu sau mới nói, "Anh nghĩ là em vẫn nên về ký túc xá sớm một chút để không gặp phải mấy người công nhân đó."

Vì lâu ngày không gặp anh nên sức miễn dịch của tôi bị giảm xuống, lúc này tôi rất cảm động.

"Chứ không thì…" Quả nhiên Đỗ Dực vẫn giữ lại một câu, chờ tôi cảm động xong mới nói, "Anh sợ mấy người công nhân kia sẽ từ người gây hại trở thành người bị hại."

Tôi sửng sốt một lúc lâu mới có phản ứng, cảm động gì đó bay biến sạch. Mấy cặp tình

nhân khác gặp nhau như Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên, tại sao chúng tôi gặp nhau lại giống như Pháp Hải và Tiểu Thanh vậy?

(Bạch Tố Trinh, Hứa Tiên, Pháp Hải, Tiểu Thanh: nhân vật trong phim "Thanh xà, Bạch xà")

"Đói bụng rồi…" Đỗ Dực kéo kéo góc áo của tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng hờn tủi vô cùng đáng thương. Mọi người tuyệt đối đừng để ánh mắt thuần khiết của anh lừa gạt! Vì không lâu sau, một người vốn tự cho mình là kẻ mạnh như tôi, khi gặp phải Đỗ Dực mới biết hóa ra mình chỉ là một kẻ yếu kém. Đến khi thật sự gặp phải, bạn mới có thể hiểu được thế nào là "như sói như hổ".

Tôi gật đầu phụ họa: "Vậy anh mời em ăn cơm đi."

Đỗ Dực thoải mái đáp ứng, sự thoải mái này khiến tôi có dự cảm không lành.

Quả nhiên…

"Vậy chúng ta đi ăn cơm trộn thôi!" Ánh mắt Đỗ Dực lấp lánh, "Chẳng phải vừa rồi em vừa nhắn tin vừa luôn miệng lẩm bẩm sao? Nếu em đã muốn ăn món đó đến thế thì anh cũng không cần đưa em đến khách sạn ăn buffet… Quán ăn đó ở đâu?"

Từ trước đến nay tôi chưa từng bị đả kích như vậy, vốn dĩ tưởng rằng tối nay sẽ không được ăn cơm trộn, nhưng không ngờ, quá là không ngờ! Vận mệnh vẫn luôn đùa cợt thế nhân giống như câu chuyện Oedipus giết cha cưới mẹ. Khi đứng trước Nữ thần vận mệnh, chúng ta chỉ là những sinh linh yếu ớt và cô độc.

(Theo thần thoại Hy Lạp, Oedipus là con trai của vua Laius và hoàng hậu Jocasta thành Thebes. Ngay trước khi được sinh ra, Oedipus bị tiên đoán là sau này sẽ giết nhà vua và cưới mẹ chàng. Nhà vua và hoàng hậu nghe vậy thì hoảng sợ, vì để không xảy ra thảm kịch nên họ đã quyết định giết đứa bé, nhưng có người đã mang chàng trốn đi. Nhiều năm sau, trải qua nhiều chuyện, Oedipus đã giết nhà vua Laius và cưới Jocasta mà không hề biết đó là cha mẹ chàng. Sau khi biết rõ sự thật, Jocasta tự tử, còn Oedipus đã dùng cây trâm trên đầu của Jocasta chọc đui mắt mình rồi bỏ đi. Sau đó, ông sống trong đau khổ cho đến chết.)

Nghĩ kỹ lại xem, một phần cơm trộn có giá tám tệ, quan trọng là quán ăn ở gần đây, có thể nhanh chóng lấp đầy bụng. Thế là, tôi hớn hở đồng ý.

"OK, em xác định là em muốn ăn cơm trộn?" Đỗ Dực cười nghiêng nước nghiêng thành,

vô cùng chói lọi.

"Em xác định." Tôi mà không "xác định" thì e rằng đến cả cơm trộn còn không có mà ăn, chỉ có thể ngậm ngùi nhai cải trắng.

"Đi thôi." Đỗ Dực thân mật ôm eo tôi. Đây là lần đầu tiên anh có hành động tình cảm với tôi tương đối giống các cặp tình nhân khác nên một lần nữa tôi bị sắc đẹp làm cho choáng váng, mặc kệ anh ôm lấy tôi đi ra cổng trường dưới con mắt ngưỡng mộ của quần chúng. Anh gọi taxi, đưa cho tài xế nhìn một tờ giấy, sau đó tài xế không nói gì liền đạp chân ga đi thẳng.

Sau khi taxi chạy được năm phút, tôi mới hoảng hốt nhận ra chúng tôi càng lúc càng đi xa trường: "Chúng ta đang đi đâu đây? Chẳng phải đã nói sẽ đi ăn cơm trộn sao?"

"Ngoan nào, chúng ta đang đi ăn cơm trộn nè."

Đỗ Dực giống như một ông chú lưu manh sờ đầu tôi, giọng nói vô cùng trìu mến làm tôi không khỏi không nghĩ hình ảnh một ông chú quái dị giơ cây kẹo mút, vuốt đầu lolita nói: "Muốn ăn kẹo hả? Đi với chú đến một nơi, chú còn có thứ tốt hơn cho cháu xem." Lolita hết sức tò mò, mở to đôi mắt tròn xoe sáng lấp lánh: "Chú ơi, là vật tốt gì ạ?" Ông chú quái dị nở nụ cười vừa hiền lành vừa hưng phấn khác thường, trả lời: "Vật tốt đó ở trên người chú, có thể to lên cũng có thể nhỏ lại, lúc mềm lúc cứng, còn có thể chơi đùa." Lolita vui mừng vỗ tay nói: "Được được, cháu đi với chú!" Thế là ông chú quái dị nắm tay cô bé, đi vào ngõ tối không lối thoát…

Tôi lắc đầu, khôi phục lý trí, nhanh chóng nắm lấy cổ áo của Đỗ Dực. À, quên chưa nói, hôm nay thằng nhãi này mặc tây trang, áo sơ mi màu trắng, còn đeo thêm cà vạt, đúng là thú đội lốt người.

"Anh nói mau! Anh muốn đưa em đi đâu? Chắc chắn không phải dẫn em đi ăn cơm trộn!"

Đỗ Dực bày ra vẻ oan ức, giơ tay thề với trời: "Anh thật sự đưa em đi ăn cơm trộn."

"Anh gạt em…" Tôi lệ rơi đầy mặt

Đỗ Dực cứ như một bác sĩ an ủi bệnh nhân: "Anh không lừa em đâu. Ngoan nào, ngồi lại đi, không nên ảnh hưởng đến việc lái xe của tài xế."

Lái xe…

Chỉ thấy nghe xong những lời này, tài xế lén nhìn tôi qua gương chiếu hậu một cái, sau đó dùng vẻ mặt 'Thì ra là người thiểu năng' tiếp tục lái xe.

Đầu tôi lại tiếp tục hiện lên hình ảnh sau khi hét một tiếng, hơi thở dồn dập của ông chú quái dị dần dần bình ổn, tiếng khóc của lolita vẫn không ngừng bên tai: "Hu hu hu, đồ chơi trên người chú làm người ta đau quá…" Ông chú quái dị cười tà mị, nói: "Đáng chết, mình có nên bắt giữ đứa bé này không…"

Đang mơ tưởng thì đã đến nơi, tôi bước xuống taxi, ngẩng đầu nhìn lên, đạp ngay vào mắt là hàng chữ "Khách sạn Quốc tế Caesar" làm hoa cúc của tôi như muốn nổ tung.

Miệng tôi giật giật, mơ màng hỏi: "Ở đây bán…cơm trộn?"

"Không biết, chúng ta đi hỏi xem sao." Đỗ Dực đi được vài bước, thấy tôi vẫn đứng im tại chỗ thì quay lại kéo tôi đi vào bên trong.

Tôi như trông thấy một cậu nhóc chất phác đi vào McDonald's, nhìn chị gái đứng sau quầy bán hàng, nói: "Dì ơi, làm phiền cho cháu một phần KFC."

Chúng tôi đi qua đại sảnh lộng lẫy để đến sảnh tiệc buffet, tiểu thư phục vụ dẫn chúng tôi đến một cái ghế đôi, mỉm cười mời chúng tôi ngồi xuống. Tôi giống như một cụ già ở nông thôn lên thành phố, nhìn chằm chằm chiếc salon đơn bằng da, cẩn thận đặt mông xuống.

"Xin hỏi ở đây có cơm trộn không?" Tôi chưa kịp ngăn thì Đỗ Dực đã lên tiếng hỏi.

Tôi như bị trúng tên độc, nằm gục xuống bàn.

"Cái này…"

Tiểu thư phục vụ vừa mở miệng, tôi lập tức nói to: "Chắc không có đâu."

Tiểu thư phục vụ rất xinh, giọng nói cũng hay nữa: "Có món này, mời quý khách nhìn xem." Cô ấy giờ tay chỉ về một phía, "Bên kia là khu vực dành cho các món ăn Hàn Quốc và Nhật Bản. Ở đó có rất nhiều món ăn đặc trưng của hai nước như sushi, tempura, kim chi, doenjang jjigae, cùng với món quý khách muốn thưởng thức là cơm trộn." Dứt lời, cô ấy hết sức nhiệt tình chỉ tôi về hướng khác: "Bên kia là khu Italia, tiếp theo là Pháp, Nam Mĩ, khu Trung Quốc ở bên này…Còn bên đó là khu đồ ngọt, có cả kem nữa…"

"Chúc quý khách dùng cơm ngon miệng." Sau khi trải bộ bàn ăn ra cho chúng tôi, tiểu thư phục vụ mỉm cười rời đi.

“Đi đi, chẳng phải em muốn ăn cơm trộn sao?” Đỗ Dực giơ ba ngón tay về hướng lúc nãy tiểu thư phục vụ đã chỉ.

“Giờ không muốn ăn nữa.” Tôi bị Đỗ Dực đùa cợt đến nỗi không còn mặt mũi nhìn Giang Đông phụ lão, haizz, càng ngày tôi càng không phải là đối thủ của anh.

(Thời Tam quốc, trong một trận đánh, Hạng Vũ bị thua trận. Có một đình trưởng khuyên ông nên đến Giang Đông, mặc dù nơi ấy nhỏ, dân số ít nhưng vẫn có thể hùng bá một phương. Hạng Vũ đã từ chối ý tốt của người đình trưởng đó, ông nói rằng cho dù các bậc cha anh ở Giang Đông thương ông, đồng ý cho ông xưng vương nhưng ông không có mặt mũi để nhìn họ nữa.)

“Vậy ăn món khác đi, như thế mới có sức.” Đỗ Dực nói ẩn ý, lần này đáng mừng là tôi hiểu.

Tôi im lặng đứng lên, điên cuồng lấy đồ ăn vào đĩa: “Nói mau, anh sẽ ở trên?”

“Ừ.” Đỗ Dực trả lời sảng khoái, cũng đứng dậy nếm đồ ăn.

“Ngon không?” Đỗ Dực lấy đồ ăn về xong thì ân cần hỏi tôi, giống như hổ đang hỏi chú dê nhỏ, mà dê nhỏ lúc đó đang được hổ nuôi cho béo để làm thịt.

Tôi còn có thể nói gì đây? Tôi không phải loại nữ chính e thẹn vờ vịt không thích XXOO với nam chính. Tôi đã dự liệu được chuyện đó, nhưng thật không ngờ anh lại dùng cơm trộn để lừa tôi đến đây. Thật ra, tôi đã chuẩn bị sẵn hai mươi tệ, định bụng sẽ mời anh một đêm ở một nhà trọ gần trường, nhưng không ngờ anh lại là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ và chủ nghĩa cực đoan, mượn việc công báo thù riêng… À, không đúng, phải nói là tùy cơ ứng biến đưa tôi đến đây.

Tôi đứng dậy lấy đồ ăn lượt hai, không nhịn được nhào qua hôn một phát lên cái má trắng nõn của anh, sau đó vô cùng ngượng ngùng, vô cùng thẹn thùng quay mặt bỏ chạy.

Chạy đến khu đồ ăn, tôi mới sực nhớ ra vừa rồi tôi còn chưa lau miệng… Tôi vội vàng quay đầu lại lén nhìn Đỗ Dực, anh đang giơ tay sờ vào nơi vừa bị tôi hôn, rồi nhìn lại tay mình, sau đó im lặng cầm lấy tờ giấy lau mặt, lau tay, xong đâu vào đó thì bỗng dưng anh lắc đầu cười rồi thoáng nhìn về phía này. Tôi vội vàng xoay người đưa lưng về phía anh, giả vờ như đang thịt trong hàng thịt dê ngon lành.

Đang gắp một miếng thịt dê nướng thơm lừng, bỗng dưng Đỗ Dực xuất hiện đằng sau, kề

sát, cúi đầu hôn lên mặt tôi một cái. Tay tôi gắp miếng thịt dê lập tức tê dại, trên đầu sét đánh đùng đùng, cứng ngắc quay đầu nhìn Đỗ Dực, nhưng anh lại như không có chuyện gì nhìn sang hướng khác. Tôi chột dạ nhìn xung quanh, hình như là không có ai nhìn thấy.

Ở nơi công cộng mà lại công khai tán tỉnh nhau… Chu Du tôi cũng có mộ ngày làm ra chuyện như vậy, thiểu năng, đúng là thiểu năng. Về nhà tôi phải viết bản kiểm điểm năm ngàn chữ, cầu xin quần chúng nhân dân cho tôi cơ hội làm người thêm một lần nữa.

Chương 28 – Người hóa trang khủng khiếp

Mặc dù là tiệc buffet nhưng tôi không giống Lâm Hạo Nhiên luôn ăn như hổ đói vì dù sao tôi vẫn là một đứa trẻ tương đối rụt rè, huống chi ngồi đối diện còn có nhan sắc ngon miệng của Đỗ Dực. Vì thế, trong bữa tiệc, tôi chỉ ăn hai đĩa thịt to và hai ly kem. Nghe nói đây là kem Haagen-Dazs, một ly khoảng năm mươi tệ, như vậy nếu tôi ăn sáu ly thì sẽ thu lại một phần phí cho bữa ăn này.

Nhưng vấn đề là chưa chi tôi đã thấy bụng không tiêu nổi nữa rồi.

"Đi dạo một chút." Chỉ cần một cái liếc mắt, Đỗ Dực đã nhìn thấu tôi, hy vọng là anh nhìn thấu tâm tư chứ không phải nhìn thấu nội y của tôi.

Rốt cuộc cũng có ngày chúng tôi nắm tay nhau đi dạo trên đường giống như những cặp tình nhân bình thường. Con đường tấp nập thế nào, ánh đèn đủ màu sắc ra sao chắc không cần tôi miêu tả, các bạn cũng tự biết, vì thế tôi sẽ không lãng phí thời gian ddeer viết ra. Đây chính là tiết kiệm mà xã hội luôn hướng đến.

Thằng nhãi Đỗ Dực đưa ra đủ mọi ám hiệu dắt tôi đi vào một cửa hàng bách hóa. Tôi không hề nói cho anh biết mình muốn mua cái gì, mặc dù khi nhìn thấy một bộ comple nữ có giá mấy ngàn thì sẽ thốt lên đầy ao ước nhưng không hề mở miệng bảo Đỗ Dực mua cho mình. Cuối cùng thằng nhãi nóng nảy này dừng trước một quầy đồ trang điểm, dứt khoát hỏi tôi:

"Chẳng phải em luôn muốn có bộ trang điểm M.A.C sao? Hay là anh…"

"Đúng vậy đúng vậy." Anh còn chưa nói xong tôi đã gật đầu như giã tỏi, thần bí nói: "Nguyện vọng của em là có một ngày em sẽ hóa trang cho chồng em, biến anh ấy trở thành một mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành!"

Khóe mắt Đỗ Dực giật giật, miệng ngậm chặt, giống như bên trong đang đấu tranh dữ dội lắm. Anh lấy lại bình tĩnh, nhưng vẫn hết sức khó khăn quay đầu nhìn vào chiếc gương đang để trên kệ, hỏi: "Em cảm thấy với khuôn mặt này của anh, việc đó cần thiết sao?"

Tôi vô cùng ngượng ngùng lắc mông: "Đáng ghét! Ai nói chồng em sẽ là anh."

Lần này đến lượt khóe môi Đỗ Dực co giật, giơ tay ôm lấy vai tôi rồi kéo đi. Tôi khóc hu hu, hai tay quơ loạn xạ, gào khàn cả giọng: "Em muốn có bộ trang điểm M.A.C. Em còn không có bộ trang điểm nào quá 100 tệ, vất vả lắm mới tới được tiệm bách hóa, không thể ra về mà không tốn một đồng nào được. Em không muốn ra về tay không!"

Tôi bị anh lôi đi khiến các cô gái đang mua đồ trang điểm ở xung quanh nhìn ngó. Một cô gái đang cầm một bộ đồ trang điểm hiệu Dior bắt chước giọng của Lý hoàng hậu trong Hoàn Châu Cách Cách, nói: "Chắc chắn cô ta sẽ ra về tay không!"

Vì bộ trang điểm M.A.C đã tới tận tay mà còn mọc cánh bay mất, tôi ỉu xìu bước vào thang máy, chỉ tay xuống tầng dưới: "Chúng ta vào siêu thị mua đồ ăn vặt được không?"

"Phê chuẩn." Đỗ Dực nhìn tôi, gật đầu.

Tôi phấn chấn tiến về phía trước, Đỗ Dực yên lặng bước theo sau. Vào đến siêu thị, nhìn thấy một đôi tình nhân thần thần bí bí đến kệ hàng bao cao su thì tôi vô cùng hâm mộ, người ta có thể suy nghĩ rất lâu không biết phải lựa chọn loại nào trong khi tôi đến cơ hội dùng cũng không có, hu hu hu… Tôi vô cùng tự ti, vô cùng vô cùng tự ti, đành buồn bã đi đến quầy hàng khác, nào ngờ lại gặp một đôi vợ chồng trẻ đang đẩy xe nôi, trên xe là một em bé khoảng mấy tháng tuổi thì tâm trạng của tôi tụt dốc không phanh.

Tôi không khỏi nhớ lại lúc đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ vừa mới nghe tình trạng của tôi đã dùng điệu bộ rất chắc chắn nói: "Buồng trứng của cô phát triển không hoàn toàn, sau này sẽ không thể sinh con."

Một nhân tài như tôi mà không thể sinh con quả là tổn thất lớn của thế giới!

Chúng tôi đi đến khu đồ uống, tôi vội kéo tay áo Đỗ Dực, chỉ vào Thô căn vương, nói: "Nhìn này!"

Đố Dực nhìn theo hướng tôi chỉ, không khỏi bật lùi về sau một bước, sau khi nhìn kỹ lại mới bừng tỉnh đại ngộ, nói nhỏ: "Cũng hơi dễ nhầm thật…"

Tôi giống như vừa uống máu gà, hăng hái cầm lên hai hộp, phóng khoáng nói: "Mua về uống đi, em trả tiền."

Tay Đỗ Dực cầm một hộp ngũ cốc vừa bị tôi nhét vào đứng im tại chỗ, cả người co giật.

Sau đó, tôi lại bị Đỗ Dực ôm vai kéo thẳng ra khỏi siêu thị làm hộp ngũ cốc trong tay tôi rơi thẳng xuống đất. Không thể không nói Đỗ Dực là một người quá mạnh mẽ, đối với tôi lại có khuynh hướng bạo lực. Tôi thật là khổ sở, sao lại có thể thích một người bá đạo như vậy chứ.

***

Phòng của Đỗ Dực ở tầng 32, đi thang máy cũng hơi lâu. Lúc tôi bị Đỗ Dực lôi vào thang máy thì trong ấy đã có mấy người, hình như họ đi cùng nhau vì lên đến tầng tám thì tất cả đều đi ra hết.

Cửa thang máy vừa đóng, tôi liền cảm nhận được một luồng khí khủng bố từ phía sau. Đỗ Dực tương đối trầm tính, theo tính cách của anh thì đây chính là sự yên tĩnh trước cơn bão. Quả nhiên, không tới năm giây sau, một bàn tay tà ác đã yên vị trên mông tôi… Tôi hoảng hốt, vội né tránh móng vuốt kia, sau đó tay tôi vững chãi "hạ cánh" trên mông Đỗ Dực, tôi không thể không ngửa mặt cười to.

"Trước mặt em có camera." Đỗ Dực nói tỉnh bơ.

Tôi đang ngoác rộng miệng cười to thì phát hiện quả thật trước mặt có một cái camera, chắc chắn nó đã thu lại hết hành động vừa rồi của tôi, trong khi người Đỗ Dực đã che khuất cảnh anh sờ mông tôi.

"Là anh ta sờ tôi trước…" Tôi lo lắng nhìn vào camera giải thích.

Nhưng camera không có bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ nó đồng tình với tôi, đã vậy ánh đèn còn phát sáng liên tục.

Dưới sự giám sát của camera, tôi như rơi vào đồn địch, đi thẳng đến tầng 32, sau đó xác định hành lang không có ai mới lén lén lút lút theo Đỗ Dực đi về phòng. Đây là lần đầu tiên Chu Du tôi cùng đàn ông thuê phòng nên có chút cảm giác tội lỗi.

Người đàn ông cùng tôi thuê phòng đang đứng dưới ánh đèn mờ mờ tao nhã cởi áo khoác, dáng vẻ hào hoa phong nhã cứ như đã qua khóa huấn luyện quản gia cao cấp. Tôi chạy nhào tới ôm lấy cổ anh, vừa gặm vừa hôn lên gương mặt mị hoặc của anh. Đỗ Dực vừa tránh vừa đẩy tôi nằm xuống giường.

Đúng lúc anh chính thức bắt đầu hóa sói thì tiếng chuông điện thoại kinh thiên động địa thần khiếp quỷ sầu của tôi vang lên. Tôi móc di động ra ấn phím tắt, nó reo tiếp, tôi lại tắt, nó

vẫn tiếp tục reo. Đỗ Dực cầm tay tôi, dùng ánh mắt uy hiếp tôi không được phép bắt máy, nhưng khi tôi nhìn màn hình thì đó là cuộc gọi của cô bạn Hiểu Khánh ở cùng phòng ký túc xá.

Tôi khẽ cắn răng, quyết định nghe máy: "Cậu đừng nói với tớ là có chuyện lớn gì đó, hiện tại bà đây không rảnh."

"Tiểu Du, cậu phải nghe cho kỹ, cho dù cậu đang ở đâu thì cũng phải tới đây giúp đỡ!" Hiểu Khánh đúng thật là một tiện nhân, không hề để ý tới lời nói của tôi: "Năm tư chúng ta định trình diễn cosplay The melancholy of Haruhi Suzumiya trong tiết mục cuối cùng của buổi lễ chào đón sinh viên mới, nào ngờ một diễn viên bị trẹo chân không tham gia được. Hiện tại người biết điệu nhảy này chỉ còn mình cậu, vì thế cậu phải tới đây ngay lập tức, không thể phá hỏng buổi lễ được!"

"Tớ còn phải về trang điểm, thay quần áo, làm tóc giả…" Tôi làm bộ có lòng nhưng không có sức.

"Cậu qua đây là được, ở đây đã chuẩn bị xong hết rồi."

Giọng điệu của Hiểu Khánh quả thực rất khẩn cấp, tôi bất đắc dĩ nói lại tình hình với Đỗ Dực. Mặt Đỗ Dực thoáng hiện lên tia tiếc nuối, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, chỉnh sửa lại áo sơ mi bị tôi vò nát, đứng lên, nói: "Đi thôi, anh đi xem em nhảy một chút cũng được."

"Đỗ Dực…" Tôi cảm động.

Ai ngờ một giây sau, anh nhìn tôi với ánh mắt vạn phần mong chờ, nói: "Nếu biểu diễn cosplay thì chắc sẽ có nhiều coser đẹp."

Tôi tức đến mức nôn ra ba bể máu.

Có một câu nói thế này: người dũng cảm có can đảm đối mặt với nhân sinh thê lương, có can đảm nhìn thẳng máu tươi đầm đìa, như thế là đau khổ hay hạnh phúc? Tôi bực tức lau khô vết máu bên khóe miệng, kéo Đỗ Dực lên taxi về trường. Sau khi ném Đỗ Dực ở hội trường lớn nhất, tôi vội vã chạy đến phòng hóa trang. Hiểu Khánh vừa thấy tôi liền kêu người thay quần áo, đội tóc giả, trang điểm cho tôi. Nếu nói là trang điểm thì có vẻ kiểu trang điểm này tương đối đậm. Mặt tôi bị trát lên một lớp phấn dày, nhìn cứ như là tượng thạch cao, mắt gắn mấy cái lông mi giả, mỗi cái dài tới hai ba centimet.

Tiết mục của chúng tôi xếp thứ hai từ dưới lên, còn khoảng nửa tiếng để chuẩn bị, Hiểu Khánh cho mọi người tập lại lần cuối, tôi chỉ cần đi qua đi lại, sau đó cùng mọi người nhảy

điệu The melancholy of Haruhi Suzumiya là được.

Hiểu Khánh rất lo lắng về diễn viên gia nhập đội hình vào phút chót là tôi, trong khi lòng tự tin của tôi lại tràn đầy, luôn nhìn vào gương thưởng thức trang phục của mình. Nhân vật mà tôi cos là SD, bộ âu phục trắng đen dài đến đầu gối, mái tóc giả dài cũng màu trắng, đôi tất chân viền tơ lụa màu đen, cùng với dây cột tất không biết Hiểu Khánh tìm được ở đâu làm tôi có cảm giác mình chính là công chúa ở cung điện tà ác trong các truyện cổ tích phương tây.

(SD: super dollfie, là loại búp bê cao khoảng 60 cm.)

Tôi vươn đầu ra nhìn xuống khán đài, mọi người đang xem rất high, không biết Đỗ Dực ngồi ở đâu mà nhìn mãi vẫn không thấy. Tôi thuận tay gửi cho anh một tin nhắn hỏi anh đang ngồi ở đâu nhưng anh không nói, chỉ bảo khi nào biểu diễn xong thì cứ ở phòng hoá trang chờ anh.

"Chuẩn bị lên sân khấu!" Hiểu Khánh nhéo tai tôi không chút khách khí, đến nỗi bộ tóc giả cũng gần bị giật xuống.

Tôi đi đi lại lại giữa sân khấu, sau đó cùng một nam coser tay trong tay đứng về phía bên phải. Tôi đứng, anh ta quỳ một gối làm điệu bộ cầu hôn. Nhân vật của nam coser đó là Kaname trong bộ truyện Vampire Knight, khi kết hợp với nhân vật của tôi thì thật là một tổ hợp quỷ dị…

(Vampire Knight: một bộ truyện tranh của Nhật Bản, còn được gọi là Học viện ma cà rồng)

Sau khi tạo đội hình với coser Kaname xong, tôi mới phát hiện coser này khá đẹp trai. Tôi tham lam thưởng thức "Kaname" trước mặt, rất muốn có thêm tạo hình đè ngã anh ta.

Lúc chúng tôi nhảy xong, anh ta chậm rãi đứng dậy, bỗng nhiên nói với tôi một câu: "Chân đẹp quá."

Toàn thân tôi run lên nhưng không nghĩ nhiều, chỉ lo đi xuống sân khấu. Cả bọn trở về phòng hóa trang để thu dọn đồ đạc, mọi người bận rộn chụp ảnh lưu niệm, còn tôi cảm thấy mình không phải là diễn viên trong đoàn nên không tham gia vào hội náo nhiệt ấy. Hiểu Khánh đến đẩy đẩy tôi, nói: "Cậu gặp may rồi nha, Triệu Tử Nho nói muốn chụp hình cùng cậu kìa."

"Triệu Tử Nho là ai?" Tôi mở to mắt.

“Chính là coser Kaname Triệu Tử Nho.” Thấy tôi còn mờ mịt, Hiểu Khánh liền nói thêm, “Chính là người đứng đầu trong giới cosplay, rất nổi tiếng.”

Chẳng trách anh ta không giống những người khác, thì ra anh ta chính là coser danh nổi như cồn trong truyền thuyết. Hiểu Khánh đã nhắc đến anh ta rất nhiều lần, chỉ là đối với một người ngoại đạo như tôi thì mấy coser nổi tiếng gì đó chỉ là mây bay. Tôi bị Hiểu Khánh kéo qua chụp ảnh chung với ngôi sao. Trong lúc tôi vô tư tạo dáng thì nhận ra một chuyện, đó là thừa dịp chụp hình mà ngôi sao cọ qua cọ lại trên người tôi, nhưng bộ dạng anh ta lại rất vô tội, thì ra đây mới là cảnh giới cao nhất của sự lưu manh – lưu manh sẽ không để lộ ra ngoài.

Các diễn viên tháo trang sức, chụp ảnh cũng mất nửa tiếng, đến mười một giờ mới lục tục ra về. Tôi muốn đợi Đỗ Dực tới đây rồi chụp chung với anh tấm ảnh tôi làm coser nên vẫn không tẩy trang. Hiểu Khánh cũng đã về trước, nói tôi có thể trả lại trang phục vào hôm sau, vì thế phòng hóa trang chỉ còn lại tôi và ngôi sao. Ngôi sao cởi nút áo trang phục cosplay, hỏi tài khoản QQ của tôi. Tôi ghi lên giấy rồi đưa cho anh ta, anh ta lập tức dùng di động thêm vào số QQ của tôi, còn nói cuối tháng sẽ có một buổi cosplay ở quảng trường, hỏi tôi có muốn đi không, rồi còn mời tôi ăn cơm.

Đang lúc ngôi sao nói “Tôi có thể mời cô ăn cơm không?” thì Đỗ Dực xuất hiện.

Khí thế của Đỗ Dực vô cùng mạnh mẽ, đến nỗi người thường xuyên gặp nhiều người có khí thế mạnh mẽ như ngôi sao cũng phải sửng sốt hồi lâu, nhất thời không biết nên nói gì, lúc lâu sau mới nói: “Diễn viên đã về hết rồi, nếu muốn chụp hình thì…”

“Vậy làm phiền anh.” Vẻ mặt Đỗ Dực không chút thay đổi lấy từ trong túi ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số, không biết anh tìm ở đâu ra, chẳng lẽ là luôn mang theo? Nếu thật như vậy thì quả đúng với câu nói: làm người thì phải như Trần Quán Hy, người đi đâu thì máy ảnh cũng phải theo đó.

Có thể đây là lần đầu tiên ngôi sao bị người ta ngó lơ như vậy, bởi vì bình thường, nếu ai mở lời chụp ảnh với coser thì cũng sẽ đi về phía anh ta, còn bây giờ Đỗ Dực lại chạy về phía tôi, biến minh tinh trong giới cosplay làm thợ chụp ảnh. Ngôi sao lúng túng nhận máy ảnh, Đỗ Dực đi về phía tôi, đánh giá tôi từ trên xuống dưới một lần. Tôi như nhìn thấy sau khi dẫn cô bé về nhà, ông chú quái dị cho cô bé một viên kẹo rồi cởi sạch quần áo trên người Lolita, sau đó bỉ ổi đứng trước mặt cô bé.

Tôi vội vàng khoác tay để lấy lòng Đỗ Dực, tỏ ra bộ dáng phục tùng để ngôi sao chụp hình.

Đỗ Dực nói lời cảm ơn với ngôi sao, sau đó qua sang hỏi tôi như vợ chồng lâu năm:

“Sao còn chưa thay đồ? Hôm qua em bỏ quên áo lót ở chỗ anh, anh giặt giúp em rồi, lát nữa đến nhớ mang về.”

Mặt ngôi sao thoáng co quắp, đến cả quần áo cũng không thay, vội vàng thu dọn một ít đồ đạc rồi nhanh chóng rời đi, bỏ lại tôi ở đây đón gió rơi lệ…

Đỗ Dực đi đến khóa trái cửa rồi xoay người nhìn tôi u ám, trong tay là chiếc máy ảnh ánh lên tia sáng kim loại lạnh lùng.

Ống kính thay đổi: “Chú đừng như vậy mà…” Cô bé cố gắng khép chân lại, nhưng ông chú quái dị lại đẩy chân cô bé ra, chiếc máy ảnh trong tay ông ta không ngừng lóe sáng.

Tấm rèm từ từ khép lại…

Chương 29 – Chuyện ông chú quái dị đẩy Lolita

Phòng hóa trang là một căn phòng hình vuông, ba mặt tường đều có những tấm gương cao hơn nửa thân người, trước mỗi tấm gương ở mỗi mặt tường là dãy bàn màu trắng, bên trên đặt đồ son phấn, mỹ phẩm cùng mấy thứ linh tinh dùng để trang điểm. Trong tình hình như rơi vào tòa thành bị bao vây, tôi không khỏi nghĩ tới lúc Lolita đối mặt với ông chú quái dị, tò mò: “Tại sao chú lại khóa cửa?”

Đỗ Dực nhìn thời gian trên điện thoại, nói: “Muộn rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tôi nghĩ chắc hẳn trong đầu anh đang cực kỳ oán giận tôi vì tới đây mà không XXOO với anh lúc ở khách sạn nên vội vàng trưng ra điệu bộ đoan chính: “Em thay đồ liền đây!” Vừa dứt lời thì tôi cũng đưa tay chuẩn bị tháo bộ tóc giả xuống.

“Khoan đã.” Đỗ Dực mở miệng ngăn tôi lại, từ từ tiến về phía tôi, một bên khóe môi khẽ nhếch lên, mỉm cười đánh giá tôi. Tôi nuốt nước bọt, tuy rất ngại nhưng vẫn cố bày ra dáng vẻ mạnh mẽ: “Em mặc thế này đẹp không?”

“Đẹp. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Tiểu Du đặc biệt như vậy.” Đỗ Dực áp sát vào tôi, một tay vươn ra dựa vào tấm gương đằng sau tôi, tạo ra tư thế nam chính đùa giỡn nữ chính kinh điển. Tư thế này vô cùng mập mờ, nhìn gương mặt tuấn tú mà không cần trang điểm của Đỗ Dực, đại não của tôi hoàn toàn ngừng hoạt động.

Đỗ Dực dùng tay còn lại nhẹ nhàng vân vê một lọn tóc trắng trên đầu tôi, vừa thưởng thức vừa đánh giá hồi lâu, sau đó chậm rãi sờ lên tai tôi, hai ngón tay anh vuốt ve vành tai tôi, không biết sắc đỏ trên mặt tôi có thể phá bức tường son phấn mà lọt vào mắt anh không nữa.

Bạn hỏi tại sao tôi lại đỏ mặt? Tôi công nhận là da mặt tôi rất dày, dày hơn cả bê tông, nhưng tôi vẫn đỏ mặt là bởi vì đối diện với tôi là một tấm gương, trên đó đang hiện lên tư thế mờ ám của chúng tôi. Các bạn đã hiểu tại sao khi nãy tôi giới thiệu cách bày trí phòng hóa trang chưa?

Đợi đã, đừng nói thằng nhãi này định ở chỗ này mà…

Mặt tôi liền biến sắc, cố gắng dịch mông, nhanh chóng thoát khỏi vòng vây của Đỗ Dực, không ngờ cái tay tà ác kia cũng lập tức di chuyển, thoắt cái đã nâng tôi lên ngồi trên bàn hóa trang, thừa dịp tôi còn đang trợn mắt há mồm đã tách hai chân tôi ra, tay phải xông vào trong quần, sờ qua sờ lại chỗ viền tất, ngón cái không ngừng cọ xát trên đùi.

"Ở đây không được." Đầu tôi đầy mồ hôi, không phải vì kích động mà là vì bị dọa sợ. Tôi từng tưởng tượng những nơi mình và người yêu XXOO, ví dụ như phòng tắm, ô tô, thậm chí là trên xích đu như Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên trong "Tân Kim Bình Mai 2" nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm chuyện ấy trong phòng hóa trang, đấy là chưa kể đến việc sẽ có người ra vào để lấy đồ đạc.

Đỗ Dực đã bắt đầu hôn vành tai tôi, tham lam liếm mút giống như tôi là một thanh chocolate. Kịch bản ông chú quái dị và Lolita lại trình diễn trong đầu tôi, ông chú quái dị ngửi người Lolita, thầm nghĩ: "Ôi, mùi sữa thơm chỉ thuộc về trẻ con này thật là mê người."

"Không được đâu, Đỗ Dực…" Tôi cố tránh né, giọng điệu đó, nói sao nhỉ, à, giống như thần chú "Nhã Miệt Điệp..." mà Kaede Matsushima luôn miệng gọi, biết rõ không có tác dụng mà chỉ khiến đối phương kích thích nhưng vẫn cố tình cự tuyệt một chút, chẳng qua khác ở chỗ người khác là ngoài cự tuyệt còn trong lại hoan nghênh, còn tôi cự tuyệt là vì quá khiếp sợ.

(Nhã Miệt Điệp: tên một loài bướm, phát âm giống như "Đừng mà". Muốn hiểu rõ thì quay lại chương 25.

Kaede Matsushima: Diễn viên phim người lớn của Nhật Bản.)

Đỗ Dực kéo dây khóa áo sau lưng tôi xuống, mái tóc giả trắng bạc xõa ra tán loạn trên xương quai xanh của tôi, nhìn vô cùng ma mị, đừng nói đến Đỗ Dực có xu hướng thẩm mỹ vặn vẹo, cho dù là đàn ông bình thường cũng không thể giữ lòng không rung động.

Mái tóc của Đỗ Dực khẽ rối, anh kéo váy tôi lên, ánh mắt dán chặt vào dây cột tất. Lúc đó tôi không hiểu dây buộc tất có gì mà lại làm Đỗ Dực kích động như vậy, sau này mới biết thì ra chủ nhân cũ của nó vốn định mua thứ này về để đổ dầu vào lửa khi cùng XXOO với bạn trai. Đỗ Dực lộ ra nụ cười ma mị trong truyền thuyết, giọng nói hơi khàn: "Không được? Em

như thế này thì bảo anh làm sao có thể dừng lại được hả, tiểu yêu nữ?”

Tôi vừa nghe xong lời anh thì kích động không thôi, vừa ngại ngùng vừa phấn khởi, vừa e sợ nhưng cũng đầy mong chờ.

Tôi cứ nghĩ rằng chỉ XXOO khi hai người đã cởi hết quần áo, nhưng không ngờ Đỗ Dực lại có vẻ rất thích bộ trang phục này, anh đưa tay kéo chiếc quần nhỏ của tôi xuống, làm nó mắc lắt lẻo dưới mắt cá chân của tôi.

Đêm nay Đỗ Dực rất điên cuồng, anh không tinh tế thăm dò như trước đây mà trực tiếp kéo khóa quần đi thẳng vào vấn đề. Tôi kêu một tiếng, cảm thấy hơi đau. Nhìn vào chiếc gương đối diện, tôi thấy quần áo trên người tôi không phải là xốc xếch bình thường, chiếc váy liền áo Lolita đã bị tuột xuống eo, làn váy cũng bị kéo lên đến eo, thế nhưng tất chân và dây buộc tất vẫn còn y nguyên vị trí không bị ảnh hưởng gì. Một chiếc giày cao gót đã bị rơi ra khỏi chân, chân kia vẫn còn mang giày thì đang được gác lên vai Đỗ Dực, trên giày treo lủng lẳng một chiếc quần lót màu trắng, mà thân hình đang chen ở giữa hai chân tôi thì đang một tay cầm lấy chân tôi, tay còn lại chống vào tấm gương đằng sau lưng tôi.

Đến lúc tôi dần có cảm giác thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân làm tôi vô cùng sợ hãi, hình như có đến ba bốn người, đều là nữ. Quả nhiên là các cô ấy đi đến trước cửa, rồi vặn ổ khóa.

Đỗ Dực cũng phát hiện ra có người đến, nghiêng đầu nhìn cánh cửa đã bị khóa, sau đó tiếp tục vận động.

"Đỗ…" Tôi vừa sợ hãi mở miệng đã bị Đỗ Dực bịt chặt, còn bị anh cắn môt cái. Tôi phát ra tiếng kháng nghị, ấm ức nhìn anh. Anh không biết xấu hổ cười một tiếng rồi mới buông môi tôi ra.

Trời đã khuya rồi nên không gian rất yên tĩnh, vì thế tiếng nói bên ngoài truyền vào vô cùng rõ ràng:

"Sao cửa lại khóa?"

"Tớ nhớ bình thường không hề khóa cửa, chỉ khi nào bên trong có người thay đồ mới khóa."

"Hay là bên trong có người?"

"Trong đó bật đèn, chắc chắn có người."

Lời còn chưa dứt, người bên ngoài đã bắt đầu gõ cửa: "Xin hỏi trong phòng có người không? Chúng tôi để quên mấy hộp phấn, làm phiền mở cửa giúp chúng tôi với."

Tôi cảm thấy trên thế giới này không thể có tình huống nào kích thích hơn lúc này, bên ngoài một mặt tường là khán giả, ba mặt kính trên ba mặt tường còn lại là màn hình trực tuyến. Tôi quay đầu nhìn mấy hộp phấn ở bên cạnh thì lập tức bị Đỗ Dực nắm cằm kéo quay trở lại. Hôm nay Đỗ Dực không hề dịu dàng, nhưng lại khiến tôi đạt khoái cảm vô cùng. Thật ra là trong lòng mỗi người phụ nữ đều mơ ước một lần gặp phải ông chú quái dị thô bạo, cũng như

trong lòng mỗi người đàn ông đều có mơ ước điều khiển một chiếc xe ô tô thuộc về mình.

"Có ai không? Có người trong đó không?" Mấy nữ sinh bên ngoài tiếp tục gọi mà không biết mệt.

Rốt cuộc Đỗ Dực cũng ngừng lại. Tôi có hơi bất mãn khi anh ngừng lại, nhưng anh sẽ làm gì nhỉ? Chẳng lẽ anh có thể ngừng giữa đường để cầm hộp phấn trong khi quần áo xốc xếch, em trai Đỗ được "thả cửa" hãnh diện ngẩng cao đầu mà mở cửa cho các cô ấy? Dĩ nhiên không phải. Anh chỉ là rút ra ngoài, xoay người tôi lại, để tôi nằm úp sấp trên bàn hóa trang rồi tiến vào từ phía sau mà thôi…

Xưa có lão Hán đẩy xe, nay có ông chú quái dị đẩy Lolita.

"Hay là có người nào đi sau rồi quên tắt đèn không?" Giọng một nữ sinh vang lên.

"Không thể nào, chắc chắn bên trong có người vì cánh cửa này chỉ khóa được từ bên trong chứ không thể khóa trái."

"Không phải là xảy ra án mạng chứ? Tớ sợ quá, Conan đang ở đâu vậy?"

"Đúng đó, rất có thể lúc chúng ta phá cửa xông vào sẽ nhìn thấy một thi thể đang nằm trên đất."

"Vậy chúng ta phá cửa xông vào đi!"

Nghe vậy cả người tôi lập tức căng cứng làm nơi nào đó thít chặt khiến Đỗ Dực không thể vận động, anh vỗ vỗ mông tôi tỏ ý bất mãn.

"Rầm!" Cửa bị đẩy mạnh một cái. Nơi đó của tôi lại càng thít chặt đến mức không thể chặt hơn, hình như tôi nghe thấy Đỗ Dực kêu lên một tiếng, nhìn bộ dạng chắc là rất đau.

"Ôi, đau chết tớ rồi." Tiếng kêu đau của nữ sinh liên tục vang lên, "Hay là thế này, giờ đã trễ lắm rồi, ngày mai chúng ta quay lại sau, nếu không qua mười hai giờ thì chúng ta sẽ bị quản lý ký túc xá mắng té tát đó."

"Hộp phấn kia của tớ là hàng gốc từ châu Âu, rất quý đó…hu hu hu…"

"Bộ đồ trang điểm của tớ là hiệu M.A.C đó, hu hu hu…"

Mấy nữ sinh do dự hồi lâu, cuối cùng cũng lưu luyến rời đi.

Tôi thả lỏng người, Đỗ Dực cũng nhờ đó mà thở phào một hơi.

Nữ sinh có bộ trang điểm hiệu M.A.C ơi, tôi thật ngưỡng mộ cậu, đến cả bộ trang điểm hơn 100 tệ tôi cũng không có.

Hành động hoang đường của chúng tôi kéo dài thêm nửa giờ đồng hồ, tôi mệt mỏi nằm úp sấp trên bàn trang điểm, hai chân run rẩy. Đỗ Dực chỉnh sửa lại quần áo rồi mới chậm chạp giúp tôi thay đồ. Lúc cởi tất chân giúp tôi, ánh mắt anh lại có dấu hiệu bốc lửa, cũng may lúc này nhờ bộ tóc giả trên đầu bị rớt xuống làm lộ ra cái đầu bị bọc lại bởi đồ chụp tóc của tôi khiến anh buồn cười nên mới làm tiêu tan lửa dục đang muốn phục hồi kia.

Camera chuyển cảnh:

Lolita kiệt sức nằm lì trên giường, hai mắt mờ mịt, giọng nói lanh lảnh như tiếng chuông bạc: "Vừa rồi lúc kiểm tra cơ thể cháu, chú làm chuyện rất kỳ quái…"

Ông chú quái dị ngậm điếu thuốc, trông rất thỏa mãn, nói: "Thế em gái có thích chú làm chuyện kỳ quái không?"

Cô bé ngây thơ chớp chớp mắt: "Thích. Thế sau này chú có kiểm tra cơ thể cháu nữa không?"

Ông chú quái dị nhả ra một ngụm khói, nói với vẻ cao thâm: "Thứ chú kiểm tra không phải là cơ thể, mà là sự cô đơn…"

Tôi hoàn toàn không biết Đỗ Dực đã đưa tôi lên taxi như thế nào, chỉ nhớ lúc đó tôi có nghe bác tài xế ân cần hỏi có phải tôi không giành được giải nhất không.

***

Lúc tới dưới khách sạn tôi mới tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên lưng Đỗ Dực, anh đang cõng tôi tới thang máy. Tôi định dậy tự đi, nhưng vì bệnh lười phát tác nên quyết định giả chết.

Đỗ Dực cõng tôi tốn kha khá sức, khi đến phòng thì trán anh đã lấm tấm mồ hôi. Phục vụ giúp anh dùng thẻ mở cửa phòng. Vào phòng, Đỗ Dực liền đặt tôi xuống giường. Chăn ấm nệm êm làm ý định giả vờ ngủ trở thành ý muốn thật sự, nhưng vì Đỗ Dực ở bên cạnh lục tìm gì đó trong ngăn kéo khiến tôi tò mò nên không ngủ được.

Không lâu sau, anh cũng tìm được thứ mình muốn. Chẳng lẽ là dụng cụ SM sao? Tôi nhớ mấy khách sạn Nhật Bản thì có phục vụ mấy đạo cụ cao cấp này, nhưng chưa nghe nói Trung Quốc cũng có dịch vụ này.

Mấy phút sau, Đỗ Dực ra khỏi phòng tắm. Anh ngồi xuống cạnh tôi, giúp tôi cởi tất ngắn, cũng cởi luôn quần ngoài và quần lót của tôi. Không lẽ anh lại muốn… Haizzz, thể lực của người trẻ tuổi quá tốt.

Tôi đang định ngồi dậy phối hợp với anh thì phát hiện anh nâng hai chân tôi, sau đó dưới chân truyền đến cảm giác ấm áp. Tâm trạng tôi bất chợt chùng xuống, nhớ tới đàn ông Trung Quốc thường mắc một chứng bệnh quái dị, đó là nghiện chân. Nhưng tôi đã sai. Anh cầm chiếc khăn lông đã nhúng nước ấm lau chân cho tôi, sau đó dùng bông gòn và thuốc đỏ bôi vào chỗ mắt cá chân ma sát với giày. Động tác của anh rất dịu dàng, giống như tôi là một nhành hoa thủy tinh. Sau khi bôi thuốc xong, anh còn thổi nhẹ vào chỗ đó, không biết tại sao nước mắt của tôi lại muốn trào ra.

Anh xé mấy miếng băng cá nhân dán vào hai nơi bị trầy xước vì mang giày, sau khi kiểm tra tỉ mỉ một lượt lần nữa, xác định không còn chỗ nào bị thương mới kéo chăn đắp cho tôi. Anh vào phòng tắm, một lát sau lại lấy một chiếc khắn lông ấm lau mặt cho tôi. Anh không truy hỏi vì sao tôi lại chảy nước mắt, tôi thì hy vọng chiếc khăn này không phải là chiếc khăn lau chân cho tôi lúc nãy.

Một người đàn ông luôn miệng nói sẽ cố gắng tạo dựng sự nghiệp thành công rồi sẽ đối xử thật tốt với bạn không bằng người luôn thấy được một vết thương nhỏ trên người bạn, vì một người đặt bạn trên môi, còn một người giấu bạn trong tim. Miệng của đàn ông cũng giống như nửa thân dưới của họ, nhưng đàn ông không có miệng hoặc biến thành thái giám vẫn có thể sống, còn nếu không có trái tim thì chẳng thể nào tồn tại.

Cả ngày hôm sau chúng tôi đều không ra khỏi cửa, anh vừa tỉnh dậy đã bị tôi đè ngã, mà em trai Đỗ cũng đã chờ xuất trận từ lâu.

Lần này Đỗ Dực theo giảng viên đến trường tôi dự hội thảo chỉ đúng hai ngày, sáng ngày mai là phải trở về Bắc Kinh. May mắn là vì gần tới kỳ nghỉ đông, chúng tôi lại có thể gặp nhau. Lúc nghe Đỗ Dực nói anh không có ý định học nghiên cứu sinh, tôi rất bất ngờ, nghe nói anh đã được đề cử học lên cao.

“Một tháng anh có thể kiếm được năm ngàn tệ là đủ rồi, học nghiên cứu sinh lãng phí thời gian lắm.” Đỗ Dực thoải mái.

Tôi lệ rơi đầy mặt, không phải vì cảm động mà là vì cảm thán mị lực của mình quá lớn.

So với loại đàn ông hèn hạ chỉ vì học nghiên cứu sinh mà chia tay bạn gái thì Đỗ Dực với lý luận "năm ngàn tệ" quả thật là có một không hai, ai có thể nghĩ rằng nguyên nhân là vì một bài văn tôi viết hồi học tiểu học?

"Ba anh có đồng ý không?"

"Lúc ly hôn với mẹ anh, ông ấy có chờ anh đồng ý không?"

Tôi ôm Đỗ Dực vào lòng, vuốt đầu anh.

"Em nên kiếm bao nhiêu tiền mới tốt nhỉ?" Tôi thành tâm thành ý bàn đến vấn đề này.

"Dựa vào chỉ số thông minh của em thì khoảng hai ngàn tệ là được."

Tôi đen mặt, đẩy anh ra: "Không được xem thường em! Ít nhất em phải kiếm được hai ngàn mốt!"

"Anh không quan tâm." Đỗ dực kéo tôi vào lòng, tay anh khẽ vuốt mông tôi: "Cho dù mỗi tháng anh kiếm được bao nhiêu tiền thì chỉ giữ lại năm ngàn, còn lại đưa hết cho em."

"Anh giữ lại năm ngàn làm gì?"

"Làm di sản."

"Di cái đầu anh! Còn dám nói mấy lời này thì không được sờ mông em!"

Đỗ Dực liên tục đáp ứng, tay dời đi chỗ khác: "Thế thì sờ nơi này vậy."

Tay anh đã mò lên đến ngực tôi rồi…

Chương 30 – Chu Ha Ha

Cái khổ của các cặp uyên ương là có rất ít thời gian bên nhau. Tôi không chớp mắt nhìn Đỗ Dực lên xe buýt để ra sân bay, rồi lại tiếp tục nhìn chiếc xe buýt chạy càng lúc càng xa. Tình cảnh này làm tôi không khỏi liên tưởng đến câu Hà Thư Hoàn nói với Y Bình khi tiễn biệt: "Tám năm kháng chiến vừa mới bắt đầu, anh muốn chiến đấu vì đất nước Trung Quốc! Y Bình, chờ anh, nhất định phải chờ anh!" Hà Thư Hoàn chắc hẳn có thể đoán trước được tương lai nên mới có thể đất nước vừa kháng chiến đã biết kéo dài tám năm, nếu Đỗ Dực cũng có khả năng tiên tri này thì đã có thể giúp tôi tiên đoán đề thi tuyển nhân viên công chức năm nay, khi đó tôi có thể không cần học hành nhiều mà vẫn thi tốt, rồi giống như Hà Thư Hoàn vội vã

chạy về bên Y Bình, tôi cũng sẽ chạy như bay đến Bắc Kinh.

(Hà Thư Hoàn, Y Bình: hai nhân vật chính trong tiểu thuyết "Dòng sông ly biệt" của tác giả Quỳnh Dao.)

Cuộc sống của tôi vẫn diễn ra như cũ, chỉ khác là tôi bắt đầu bận rộn viết báo cáo tốt nghiệp. Thỉnh thoảng mẹ tôi sẽ gọi đến hỏi chuyện về Đỗ Dực. Tôi biết ba mẹ tôi rất thích anh. Tôi cũng biết ba mẹ muốn tôi tìm được việc làm trước rồi mới từ từ phát triển tình cảm, dĩ nhiên là họ không hề biết tôi và Đỗ Dực đã "từ từ phát triển tình cảm" từ lâu rồi.

Người lớn luôn phải đối mặt với nhiều vấn đề thực tế, cho nên tôi rất ghét phải lớn lên, luôn từ chối việc trưởng thành và hiểu đời, vì người hiểu sự đời luôn nói những điều đáng ghét. Mỗi lần ngẩng đầu nhìn trời nghĩ về thời thơ ấu hồn nhiên vô tư, tôi sẽ nhớ đến một cuộc sống ngập tràn ánh mặt trời rạng rỡ, gương mặt đầy mồ hôi vì mải chơi đùa, vô cùng ngây thơ và tinh khiết. Thì ra tôi cũng đã từng đơn thuần như vậy…

Gần đến tết nguyên đán, tôi nghe Đỗ Dực nói giảng viên trường anh biết anh không thi nghiên cứu sinh liền phản đối kịch liệt, còn lấy lý do sẽ có công ty trực tiếp tuyển dụng nếu anh thi nghiên cứu sinh nhằm làm Đỗ Dực nhỏ bé phải xiêu lòng mà đồng ý. Thật sự tôi cũng không đành lòng, lên QQ nói với anh rằng thời đại ngày càng phát triển, xã hội ngày càng tiến bộ, có cần tôi tăng yêu cầu tiền lương một tháng lên thành một vạn tệ không.

Tôi gửi một tin nhắn rất dài nhưng chỉ nhận được hai chữ: "Không cần."

"Tại sao?"

"Làm người phải biết thỏa mãn." Đỗ Dực tiếp tục nhắn: "Năng lực càng mạnh thì dục vọng càng lớn. Dục vọng là thứ vĩnh viễn không thể nào nắm bắt, cũng không biết trước được, hơn nữa cái giá phải trả luôn đi kèm với tiền tài và quyền lực. Một người mà trong mắt chỉ có tiền tài, quyền lực thì liệu anh ta có quan tâm đến những thứ khác không? Tình thân? Hay tình yêu? Những thứ đó trong mắt họ cũng chỉ bằng một tấm séc. Ba anh chính là người như vậy, trước kia lúc tiền lương còn bèo bọt, ông ấy là một người cha, một người chồng tốt, có lẽ em cũng đã biết."

Tôi vội vàng vuốt mông ngựa: "Vâng, khi đó em rất hy vọng có thể tráo đổi ba anh thành ba em, vì ba anh luôn cho em uống thuốc bổ."

"Sau khi ông ấy lập nghiệp, con người liền thay đổi, lúc nào cũng sống trong công việc. Đúng là nhà anh dần dần trở nên giàu có, nhưng thời gian ông ở nhà càng lúc càng ít, ngay đến ngày tết mà cả gia đình cũng không thể đoàn viên."

Xem ra biến cố gia đình ảnh hưởng rất lớn đến một người, hèn gì mà các cặp vợ chồng đã có con cho dù đã hết tình cảm cũng không muốn ly hôn.

Tôi cảm thán: "Đàn ông ở bên ngoài phấn đấu lâu như vậy khi dừng bước mới phát hiện người vợ xinh đẹp của mình đã biến thành người đàn bà luống tuổi đang lo lắng vì con cái chuẩn bị tốt nghiệp trung học, trong khi bản thân ông ta cũng đã đến gần ngày trong sổ mệnh của ông trời, tuổi xuân đã vĩnh viễn rời xa. Rồi lại bắt đầu nghĩ tới thật ra cũng rất lâu rồi ông ta chưa hưởng thụ cảm giác ấm áp của gia đình… Đỗ Dực, anh nói đúng, không phải anh muốn có năm ngàn, chỉ là anh đang đặt ra cho mình một tiêu chuẩn, chỉ cần đạt được tiêu chuẩn này thì anh sẽ có thời gian và tinh lực để làm những việc khác cũng như hưởng thụ cuộc sống."

"Có thể đa số mọi người đều muốn làm tinh anh trong xã hội, nhưng anh chỉ muốn làm người bình thường." Đỗ Dực trả lời rất nhanh, "Quả nhiên Tiểu Du luôn hiểu anh nhất, xem ra sau này em ở cạnh anh, chỉ số thông minh của em sẽ tăng lên, chứng rối loạn nhiễm sắc thể thứ 21 cũng sẽ thuyên giảm."

"Đừng có mà cho anh ánh mặt trời anh liền rực rỡ! Em chỉ đang nói lên suy nghĩ của mình thôi, chứ ai mà rỗi hơi đi hiểu anh? Đồ tự kỷ!" Vốn định mắng anh thêm mấy câu nữa nhưng bụng lại hơi khó chịu, có lẽ là dì cả ghé thăm. Dì cả của tôi đến không đúng chu kỳ lắm, có lúc hai tháng đến một lần, khi thì ba tháng, mỗi lúc đến là đau không chịu được, hại tôi bị người ta nói là nhõng nhẽo.

Mà vừa nói tới dì cả là tâm bệnh của tôi cũng đến theo. Thật ra tôi biết Đỗ Dực rất thích trẻ con, có lẽ anh muốn đem những tình thương đáng ra anh phải nhận được từ chú Đỗ bù đắp cho đứa con sau này của mình. Tôi quyết định khi nào rảnh sẽ đến bệnh viện lớn kiểm tra xem căn bệnh này có thể điều trị hay không, cho dù phải phẫu thuật tôi cũng đồng ý.

Nhân dịp nghỉ tết nguyên đán, tôi mang theo ít tiền lén lén lút lút đến bệnh viện thành phố. Bạn muốn hỏi tại sao tôi phải lén lút? Chẳng phải tôi đây là có ý tốt sao? Bạn cùng phòng hỏi tôi đi đâu tôi cũng không nói, các cô ấy đang bận ôn thi nghiên cứu sinh với yêu đương, nào có tâm tư quan tâm đến tôi.

Chờ hai tiếng mới đến lượt tôi, bác sĩ là là một anh chàng trẻ tuổi, nhìn rất giống mấy tiểu sinh đẹp trai của TVB. Tim tôi đập thình thịch, sao đi đến đâu tôi cũng gặp được người ưa nhìn thế nhỉ? Ôi, đây đúng là cảnh xuân rực rỡ mà. Ánh mắt hoa đào tà ác của tôi đảo qua đảo lại thẻ tên trước ngực anh ta, cực kỳ sốt ruột muốn biết tên anh ta để lên mạng tra xem anh ta có trong blog trường mình không, nếu có thì tôi cũng phải dụ dỗ một chút.

(Tiểu sinh TVB: là những nam diễn viên trẻ của đài TVB (Hồng Kông), ví dụ như Lâm Phong, Huỳnh Tông Trạch, Ngô Trác Hy…)

Haiz, đáng thương cho một anh chàng đẹp trai lại bị phân công làm việc ở khoa phụ sản, hay là do sở thích của người ta nhỉ? Người ta thích đỡ đẻ chăng?

"Họ tên?" Anh ta lạnh lùng mở miệng, giọng nói rất công thức hóa.

"Tên tôi là Chu…" Tôi còn chưa nói xong thì ánh mắt đã rơi lên thẻ tên của anh ta, trên đó viết rõ ràng là Bác sĩ Mao Khải Quan. Mao Khí Quan? Tôi không nhịn được cười "ha ha" hai tiếng.

(Khải và Khí đọc giống nhau. Khí Quan nghĩ là cơ quan, máy móc.)

Bác sĩ Mao Khí Quan nhướng mày, nói:

"Tên cô là Chu Ha Ha?"

"Tôi là Chu Du." Tôi biết điều nghiêm túc trả lời.

"Sau này phải báo tên thật, không nên báo biệt danh." Xem ra vị bác sĩ Mao Khí Quan rất nghiêm túc, cũng rất đứng đắn.

"À, lần sau tôi sẽ chú ý." Anh nói tôi có vấn đề gì chứ, rõ ràng tôi đâu có nói tên mình là Chu Ha Ha. Đang trong lúc tôi chửi thầm thì bác sĩ Mao Khí Quan hỏi triệu chứng bệnh của tôi, tôi liền một năm một mười, mười lăm hai mươi, hai lăm ba mươi nói hết cho anh ta nghe.

(Một năm một mười: nguyên văn là Nhất ngũ nhất thập, có nghĩa là đầu đuôi ngọn ngành, mấy vế sau là tác giả viết thêm vào để tăng tính hài.)

Sau một hồi kiên nhẫn lắng nghe tôi trình bày, anh ta hỏi: "Vậy lần này là triệu chứng gì?"

"Lần này thì không có triệu chứng gì cả, hai tháng nay dì cả của tôi vẫn chưa tới, bụng hơi khó chịu, điều này rất bình thường, trước kia có khi đến ba bốn tháng dì cả cũng không tới. Tôi chỉ muốn hỏi bệnh của tôi có chữa được không thôi."

Rốt cuộc Mao Khí Quan cũng bị tôi chọc cho bật cười, trên mặt còn hiện hai lúm đồng tiền, nhưng ngay sau đó anh ta liền khôi phục vẻ nghiêm túc, ho khan một tiếng: "Cô muốn kiểm tra toàn diện xem có thể sinh con được không đúng không? Trước tiên hãy làm siêu âm

đã.”

Tôi đồng ý, cầm lấy bệnh án đi theo dì y tá. Tôi chưa từng khám phụ khoa nên không biết tiến trình sẽ như thế nào. Dì y tá thấy tôi còn trẻ đến cả khai báo họ tên cũng không biết nên rất nhã nhặn hướng dẫn công tác chuẩn bị cho tôi, còn nói chuyện phiếm với tôi nữa. Tôi nghe rất nhiều tin đồn bác sĩ, y tá ở bệnh viện ăn ở thất đức thế này thế kia nhưng vị bác sĩ không thích nói cười tên Mao Khí Quan lúc nãy hay dì y tá trước mặt tôi đây lại rất dễ gần nên tôi hơi có cảm giác giống bị sét đánh.

Siêu âm xong, tôi vội vàng hỏi y tá tình trạng của tôi có đúng là phát triển không hoàn toàn hay không thì dì y tá nhìn tôi vừa nghi ngờ vừa kinh ngạc, nói: “Cô rất bình thường, không có chỗ nào là phát triển không hoàn toàn cả. Cô còn trẻ, sao lại cho rằng mình phát triển không hoàn toàn chứ? Rất nhiều người có kinh nguyệt không đều, vợ của anh của chị họ của con gái của dì tôi cũng giống như cô vậy đó, dì cả đến không theo chu kỳ, nhưng năm ngoái đã sinh một cậu con trai bụ bẫm.”

“Ha ha, ha ha, ha ha.” Tôi rất muốn đổi tên thành Chu Ha Ha, thật sự tôi có thể là người bình thường ư? Tôi mừng như điên, nếu không phải vì không với tới túi xách thì tôi đã lấy điện thoại gọi cho Đỗ Dực rồi. Đỗ Dực, anh biết không? Em là người bình thường! Em là người bình thường đấy!

“Hơn nữa tôi thấy cơ thể cô không thoải mái không phải vì phát triển không hoàn toàn.” Giọng nói của dì y tá bỗng nhiên trở nên nghiêm túc lạ thường, “Cô có thai rồi.”

Tôi đang đắm chìm trong niềm vui sướng, sau khi nghe xong câu nói này thì lập tức trợn mắt há mồm. Sự tình có cần chuyển biến nhanh như vậy không? Tôi vừa mới biết thì ra không phải mình không sinh con được thì một giây sau liền biết mình có thai? Mà cũng đúng, nếu như tôi hoàn toàn bình thường, trong khi mỗi lần XXOO với Đỗ Dực đều không dùng biện pháp phòng tránh thì việc trúng thầu cũng là điều dễ hiểu…

Nhưng mà, nhưng mà, ông đây còn chưa tốt nghiệp! Hay nói cách khác tôi còn là học sinh! Trời ơi, đừng thế mà, người ta còn là học sinh đấy!

“Xem ra vẫn chưa đến sáu tuần tuổi, vẫn còn rất nhỏ.” Y tá thở dài, “Cô còn là sinh viên phải không? Nếu muốn phẫu thuật thì phải làm nhanh.”

Nhất thời tôi không kịp phản ứng, cứ ngây ngốc đáp lại một tiếng.

***

Sau khi hốt hoảng ra khỏi bệnh viện, tôi vào McDonald's, nhìn chằm chằm vào điện thoại. Xem ra việc ngăn chặn sinh viên đại học có chữ X thứ ba là hành động mang tính toàn dân, tôi chính là một ví dụ đau thương. Nhìn nụ cười hiền lành của ông chú McDonald's, tâm tình phức tạp của tôi giải tỏa được đôi chút. Tôi cho rằng về mặt tổng thể thì tình hình có vẻ tốt, tôi có thể sinh con, chẳng qua là đang đối mặt với con đường tương đối gập ghềnh thôi. Có thể mang thai, dùng chủ nghĩa duy vật từ góc nhìn lịch sử cho tới tầm nhìn khái quát thì đó chính là tiền đồ rộng mở, chỉ là con đường có hơi bấp bênh.

Tôi cầm điện thoại gọi cho Đỗ Dực nhưng không có ai nghe máy. Thôi, dù sao không có ai nghe máy vẫn tốt hơn việc có một nữ sinh nũng nịu bắt máy, rồi sau đó nũng nịu nói cho tôi biết tối qua cô ta đã chìm đắm trong vòng tay của Đỗ Dực thế nào. Mang tâm tình lạc quan mù quáng như vậy, tôi đi ăn bữa ăn bổ thai. Cô gái McDonald's vô cùng nhiệt tình nói: "Chào mừng quý khách, xin hỏi cô muốn dùng gì?"

Tôi mỉm cười nhìn cô ấy, tao nhã nói: "Cho tôi một phần KFC."

Vẻ mặt của cô gái McDonald's hơi sụp đổ, cô ấy lúng túng ho khan một tiếng: "Xin lỗi, ở đây là McDonald's."

"Ha ha." Tôi giật mình, hơi xấu hổ: "À, tôi muốn nói là cho tôi một phần cánh gà chiên và một cốc coca."

Cô gái McDonald's vẫn nhiệt tình vui vẻ như cũ, có lẽ đã đem tình huống não ngắn vừa rồi của tôi ném lên chín tầng mây, nhanh chóng lấy đồ ăn cho tôi, còn lộ ra nụ cười mê người nữa.

Tôi ỉu xìu về chỗ ngồi, phát hiện điện thoại trong túi áo đang rung, là cuộc gọi của Đỗ Dực, người không biết mình đã làm cha. Tôi nuốt nước bọt, bắt máy: "Này, ông cụ Đỗ."

"Gì thế, bà cụ Chu?"

"Sao lúc nãy không nghe điện thoại của em?" Trước hết phải nhẹ nhàng, không được hù dọa Đỗ Dực nhỏ bé nhà mình.

"Lại bị giảng viên gọi đến phòng làm việc." Đỗ Dực cười, nói.

"Giảng viên của anh thật cố chấp, chẳng lẽ đã yêu thầm anh rồi?"

"Em nói vậy làm anh cũng phải suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là thật? Nhưng con trai ông ấy cũng đã bằng tuổi anh, nếu đúng thế thật thì hình như không tốt lắm. Mặc dù anh không có ý

kiến nhưng sợ rằng như vậy sẽ gây bất lợi với sự phát triển hài hòa của xã hội, cũng bất lợi cho việc xây dựng kinh tế gia đình." Đỗ Dực tự kỷ một hồi, vì chưa biết gì nên tâm trạng rất nhẹ nhàng. Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao người có bí mật luôn tự nhận mình thông minh hơn người khác, đó là vì việc thưởng thức nụ cười thoải mái của người không biết gì là một việc rất thú vị, hơn nữa việc mong đợi họ vì bí mật đó mà ngây ngốc cũng rất thú vị.

Tôi cười nham hiểm, nhưng sau đó lại thấy mình rất ngu. Cho dù anh bị tôi dọa cho sợ hết hồn nhưng cuối cùng người xui xẻo cũng là tôi, người phá thai vẫn là tôi, người chịu đau đớn chính là tôi đây, còn anh thì không hề chịu tổn hại gì..

"Tại sao em lại cười bỉ ổi như vậy?" Đỗ Dực im lặng.

"Em đây là đang cười tao nhã, cười quyến rũ!" Tôi hét to, khuôn mặt dữ tợn làm một bé gái ngồi bàn bên cạnh nhìn tôi một cái rồi khóc lớn. Tôi nhìn sang thì thấy cô bé đã bị tôi dọa đến mức tè dầm, mẹ cô bé vội vàng bay tới ôm cô bé vào lòng.

Đầu dây bên kia im lặng một chút rồi mới nói: "Tiểu Du, anh không cho phép em ở trước mặt mọi người lộ ra nụ cười chỉ thuộc về anh!" Đỗ Dực nói như chém đinh chặt sắt.

"Đỗ Dực." Tôi cảm động, cố gắng nhẫn nhịn không cho anh biết nụ cười vừa rồi của tôi đã dọa một đóa hoa của tổ quốc tè ra quần.

Nhưng tên Đỗ Dực trời đánh lại bổ sung thêm một câu: "Vì anh không muốn quần chúng vô tội bị em hù dọa."

Rốt cục người hiểu tôi chỉ có Đỗ Dực. Nhưng anh có thể đừng làm tổn thương tôi được không, những lời như vậy đâu nhất thiết phải nói ra chứ.

"Đỗ Dực, em muốn nói cho anh biết một chuyện. Anh nhất định phải bình tĩnh, tổ quốc vẫn cần có anh." Mặt tôi tràn đầy nước mắt, ý chí bỗng dưng trỗi dậy mạnh mẽ.

Đỗ Dực ở bên kia im lặng, xung quanh cũng dường như tĩnh lặng theo.

"Đỗ Dực?" Tôi thử dò xét.

"Tiểu Du, không phải em sẽ rời xa anh chứ?" Đỗ Dực trở nên nghiêm túc, trong giọng nói có vài phần mông lung.

"Không phải! Anh đừng nghĩ bậy!" Tôi bị anh làm cho giật mình, vẻ mặt có vài phần yếu ớt như trẻ con: "Thật ra hôm nay em đã đến bệnh viện kiểm tra."

“Em thấy trong người không khỏe hả? Bị nhiễm H1N1?” Đỗ Dực khôi phục lại giọng nói như bình thường, “Không sao, cố gắng chữa trị cho tốt, anh chờ em mang tin chiến thắng trở về.”

“Anh mới bị H1N1, cả nhà anh đều bị H1N1!” Tôi chế giễu, “Chắc chắn anh sẽ giật mình, em có thai rồi.”

“Hiện nay, y học ngày càng phát triển…” Đỗ Dực đang nói được một nửa bỗng nhiên dừng lại, tôi có thể tưởng tượng ra anh trợn to hai mắt, giống như Conan khi phát hiện ra thủ phạm giết người vậy.

Chương 31 – Em không chỉ là một người

“Em, em vừa nói gì?” Rốt cục Đỗ Dực cũng choáng váng, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên tôi thấy anh lắp bắp như vậy. Nghe anh hỏi vậy, tôi cố tình im lặng, vờ như tâm tình của mình đang rất rối loạn. Anh có thể trầm lặng, tại sao tôi lại không chứ? Hừ hừ, tôi cười thầm, thần xui quỷ khiến vuốt ve bụng mình.

“Chính là bác ấy đó! Vừa rồi bác gái này rất đáng sợ!” Cô bé mới bị tôi dọa đến phát khóc giờ đã ngừng chảy nước mắt, chỉ tay vào tôi để tố cáo với mẹ cô bé. Mẹ cô bé nhìn tôi như nhìn sinh vật kỳ lạ, rồi nhìn thấy hành động sờ bụng của tôi thì xoa đầu con mình: “Đừng sợ, có lẽ bác gái này ăn thức ăn hỏng nên bị đau bụng, chúng ta tránh xa bác ấy một chút, đừng để bị lây bệnh.”

Ầm! Họ đang nói gì vậy? Mở miệng ra là một tiếng bác gái, hai tiếng cũng bác gái! Con tôi còn đang ở trong bụng tôi đấy, thế mà chị ta lại dám kêu tôi là bác gái! Tôi đây mới gọi chị là bác gái đấy!

Tôi đang dốc lòng nguyền rủa hai mẹ con họ thì nghe Đỗ Dực nói gì đó, lúc chú ý tới điện thoại thì anh đã cúp máy. Hừ, còn không thèm chào tạm biệt tôi. Thoáng chốc, tâm tình tôi tụt dốc không phanh, chỉ biết ngồi im ngơ ngẩn. Tôi hiểu trong nhất thời Đỗ Dực khó mà tiếp nhận việc tôi mang thai vì anh cũng nghĩ tôi không có khả năng sinh nở, ban đầu tôi từ chối anh cũng là vì lý do này. Nhưng anh sẽ không cho rằng tôi lừa anh chứ? Có khi nào anh nghĩ ban đầu tôi lấy cớ để từ chối anh, sau lại cố tình mang thai để níu kéo anh không? Nếu anh nghĩ như thế thật thì việc này đối với anh mà nói cũng giống như bị phản bội, sẽ làm tổn thương anh như việc ba mẹ anh ly hôn?

Vừa nghĩ vậy tôi rất lo lắng, do dự không biết có nên gọi điện thoại giải thích với anh là thật sự tôi không hề biết mình không phải phát triển không hoàn toàn hay không. Thôi, đợi gặm

xong cánh gà rồi gọi lại cho anh, vừa rồi tôi gọi thì anh lại không nghe máy, không biết đã đi đâu rồi. Tôi buồn bã nhớ đến một bài hát thiếu nhi: Cậu bé lên núi tìm thức ăn, không biết cậu đến từ phương nào. Không phải anh ham chơi mà nặn ra được cậu bé, cậu bé là con của em trai Đỗ.

Ăn xong hai cái cánh gà, tôi vẫn thấy chưa no nên đến quầy nói với cô gái McDonald's khi nãy: "Làm phiền cho tôi thêm một chân gà nướng."

Cô gái McDonald's nhìn tôi, nói vẻ bất đắc dĩ: "Chân gà nướng là của KFC, chỗ chúng tôi chỉ có chân gà chiên."

"A, vậy thì cho tôi chân gà chiên." Tôi nói với vẻ đúng lý hợp tình. Cô gái McDonald's hẳn là người tốt nên mới gặp được một nữ chính như tôi, vì tâm thần đang bất ổn mà có chút nhầm lẫn McDonald's với KFC, chứ nếu là nữ chính khác thì chắc chắn sẽ nói: "Làm phiền cho tôi một chén cháo và một ly sữa đậu nành, thêm một phần bánh bao". Ít nhất McDonald's hoàn toàn có thể đáp ứng khi tôi muốn ăn chân gà KFC, chứ nếu người ta cần cháo với sữa đậu nành thì làm sao họ có thể đáp ứng, đúng không?

Tôi gặm chân gà xong thì thơ thẩn về trường, sau đó lăn ra ngủ một giấc, nhưng lại mơ thấy cơn ác mộng lúc trước, Đỗ Dực thật đã chết, hiện người tồn tại trên thế gian này là Đỗ Dực giả làm lúc tỉnh dậy người tôi ướt đẫm mồ hôi. Tôi bất giác sờ bụng mình, cảm giác thật kỳ diệu, chỉ trong một ngày mà từ một người không có khả năng sinh đẻ, tôi đã biến thành mẹ, giống như Đỗ Dực bé nhỏ đã nói, từ một cô gái đã trở thành phụ nữ.

Tôi nhìn điện thoại theo thói quen thì phát hiện có tám cuộc gọi nhỡ, đều là Đỗ Dực gọi cho tôi, ngoài ra còn có một tin nhắn: "Tiểu Du đang giận anh sao? Anh đã mua vé máy bay vào buổi chiều rồi, tối nay sẽ đến trường em."

Tôi nhìn đồng hồ, đã năm giờ chiều rồi, liền vội vàng gọi điện cho anh nhưng điện thoại đã tắt máy, có lẽ anh đang ở trên máy bay. Tôi gửi tin nhắn "Hiện tại anh đến đây cũng không giải quyết được gì, kích động là ma quỷ!" nhưng không biết khi nào anh mới đọc được.

"Chu Du, dậy đi! Tối nay, ký túc xá chúng ta sẽ đi ăn lẩu cá, cậu thấy thế nào? Tớ phải bảo ông chủ cho thật nhiều ớt cay, còn phải có nước uống bỏ đá lạnh thật lạnh nữa." Hiểu Khánh đập bàn nói lớn. Hơn mười ngày nữa sẽ diễn ra kỳ thi nghiên cứu sinh, cô ấy học đến phát điên rồi.

Tôi vừa nghe nói sắp được ăn lẩu cá liền kích động bò xuống giường chuẩn bị thay quần áo thì bỗng nhiên nghĩ ra một vấn đề, vội nói: "Người mang thai có được ăn cay với uống nước đá lạnh không?"

“Mẹ tớ nói phụ nữ có thai không được ăn mấy loại thức ăn kích thích như ớt, kem hay chao gì đó, không tốt cho đứa con trong bụng.” Hiểu Khánh trả lời rồi nói đùa, “Cậu hỏi cái này làm gì? Hay là cậu mang thai? Cậu bị ai chơi quy tắc ngầm à?”

“Không có, không có.” Tôi vội nói, trong lòng hơi chột dạ.

“Cuối tuần có cuộc kiểm tra thể lực, chạy 800m.” Tiểu Từ nói yếu ớt, trước mặt cô ấy là chiếc máy tính đang hiện lên thông báo mới của khoa, tiêu đề là “Thời gian kiểm tra thể lực”.

“Không thể nào!!!” Hiểu Khánh hét to một tiếng, rên rĩ: “Có thể hôm đó dì cả của tớ tới.”

“800m… Xong đời rồi!” Tôi như bị sét đánh, ngổn ngang trong gió.

“Cậu xong cái gì? 800m đối với cậu không phải là việc gì khó.” Hiểu Khánh khinh bỉ tôi, bởi vì mỗi lần chạy 800m, cô ấy phải chết đi sống lại mới miễn cưỡng vượt qua, còn tôi thì lại dễ dàng về đích, chạy khá nhanh là đằng khác. Nhưng tình huống hiện tại thì không giống vậy, đừng nói 800m, ngay cả 100m tôi cũng không dám chạy. Nếu như tôi không sớm đến bệnh viện kiểm tra, cuối tuần cứ thế chạy 800m thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ nghĩ tới thôi là đã sợ run người rồi. Phải tìm lý do để có thể không chạy 800m mới được, cứ kéo dài tới khi tốt nghiệp thì có lẽ giáo viên cũng sẽ không làm khó tôi nữa.

“Con heo Chu Du kia, cậu lại nghĩ đi đâu vậy? Chúng ta mau đi ăn lẩu cá thôi.” Hiểu Khánh thúc giục.

Tôi ấp úng: “Tớ không muốn ăn, có thể đổi quán khác không?”

“Trời lạnh như thế này thì ăn lẩu cá là sướng nhất.” Tiểu Từ đồng ý với đề nghị của Hiểu Khánh, đã bắt đầu mặc áo khoác. Cô ấy là người Hồ Nam, thức ăn thường ngày không cay không vui. Trước kia mỗi lần đi ăn lẩu cá, chúng tôi đều gọi loại cay nhất, sau đó ai cũng cay đến lè lưỡi, nhìn rất giống chó.

“Cậu chuẩn bị nhanh lên!!!” Hiểu Khánh đã dùng cả tay chân bò lên giường tôi, uy hiếp trắng trợn: “Trừ khi cậu mang thai, nếu không thì phải đi ăn lẩu cá với bọn tớ.”

“Tớ…” Dù tôi có trăm cái miệng cũng không thể phản kháng.

Thế là nữ chính Chu Du đáng thương bị bạn cùng phòng xô xô đẩy đẩy xuống giường,

vô cùng không tình nguyện mặc áo khoác theo các bạn đến quán ăn Trùng Khánh, rồi cả bọn lại trơ mắt nhìn Tiểu Du nghiến răng nghiến lợi gọi loại lẩu cá cay nhất. Nhìn món ăn nổi tiếng trước mắt, rốt cục Tiểu Du của chúng ta cũng trưng ra bộ dạng xả thân vì nghĩa, nơm nớp lo sợ đưa đũa về phía chiếc nồi lẩu đỏ rực.

Đứa trẻ trong bụng thích ăn chua với ăn cay thì chắc là con gái. Tôi tự an ủi.

Bữa ăn kéo dài hai tiếng, chúng tôi cười nói không ngừng. Các cô ấy liên tục uống nước đá, nhưng tôi không dám đụng vào, chỉ có thể liên tục uống nước ấm, còn bị các cô ấy châm chọc, đả kích. Tôi thô bạo đứng lên, nói: "Nước đá có công dụng tương tự như xuân dược. Các cậu tự giải quyết cho tốt vào."

"Tớ không tin." Tiểu Từ hờn dỗi, sóng mắt đong đưa, tôi rất nghi ngờ nước uống đã phát tác công dụng.

Quán ăn rất ồn ào, lúc tính tiền tôi mới phát hiện điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn, đều là của Đỗ Dực. Nội dung tin nhắn là: "Tiểu Du, em đang ở đâu? Lần trước anh quên hỏi ký túc xá của em ở đâu. Anh đang đứng trước cổng trường em."

Tôi vội vàng chạy ra ngoài gọi điện thoại cho anh. Lúc nghe máy, giọng anh rất buồn bã: "Cuối cùng em cũng trả lời điện thoại, anh cứ nghĩ em lại giận anh."

"Sao em phải giận anh?" Tôi hơi khó hiểu.

Anh trả lời: "Giận anh làm em mang thai. Tiểu Du, đừng giận, là anh không tốt. Em đang ở đâu? Anh muốn gặp em."

Sự độc ác trong lòng tôi bộc phát, giả vờ nghiêm túc nói: "Vậy anh đứng yên trước cổng trường, em đến tìm anh."

"Trời lạnh thế này Tiểu Du đừng ra ngoài." Đỗ Dực lập tức nói.

Tôi cúp điện thoại, tâm tình kích động, chuẩn bị chạy nhanh về hướng cổng trường thì bị bạn cùng phòng kéo lại: "Ăn xong rồi tính chuồn hả? Chia tiền rồi hãy nói! Ba mươi bốn tệ rưỡi!"

Tôi móc ra ba mươi lăm tệ, kín đáo cắn răng đưa cho bạn cùng phòng: "Không cần trả lại tiền thừa!" rồi chạy đi. Đỗ Dực ơi Đỗ Dực, anh xem đi, vì anh mà đến năm hào em cũng không cần!

Lúc tôi thở hồng hộc chạy đến trường liền nhìn thấy một bóng dáng màu đen đứng ở đó, bên cạnh là một cái valy nhỏ. Trong gió lạnh, dáng người Đỗ Dực thẳng tắp, luôn nhìn xung quanh bên trong cổng trường, có lẽ anh cho rằng tôi sẽ từ ký túc xá đi ra. Hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác dài vải nỉ màu xám tro, chiếc quần dài màu đen ôm trọn đôi chân dài tuy gầy mà khỏe khoắn, hai tay đút trong túi áo, trên cổ vòng hai vòng chiếc khăn choàng cũng màu đen.

Được nhìn thấy anh, lòng tôi như có pháo hoa, bất chấp có người khác đang nhìn, tôi đứng từ xa gọi tên anh. Anh xoay người, vừa nhìn thấy tôi, môi anh nở ra một nụ cười, đúng là "một cười trăm đẹp nở đua/ sáu cung phấn nhạt, son mờ kém duyên" mà.

("Một cười trăm đẹp nở đua/ sáu cung phấn nhạt, son mờ kém duyên": Nguyên văn: "hồi mâu nhất tiếu bách mị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc", trích trong bài thơ "Trường hận ca" của Bạch Cư Dị. Câu thơ do Ngô Linh Ngọc dịch.)

Tôi hét lên mấy tiếng rồi nhấc chân chạy nhanh về phía anh, rất giống với mấy nữ chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao. Đỗ Dực vội chạy tới ôm lấy tôi, nói đúng hơn là bắt lấy tôi, giọng nói có chút bất đắc dĩ: "Sau này không được chạy như vậy nữa, Tiểu Du, hiện giờ em không chỉ là một người."

Em không chỉ là một người.

Em không chỉ là một người.

Em không chỉ là một người.

Tôi hối hận, cực kỳ hối hận, ôm bụng khóc: "Làm thế nào đây? Tại sao em không chỉ là một người? Rõ ràng là không thể sinh con mà. Tại sao lại như vậy? Không thể như vậy được!"

Đỗ Dực đứng im ôm tôi, không nói câu nào. Tôi lén nhìn anh một cái, chỉ thấy anh cau mày, nhìn tôi e dè, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Tôi càng khóc lớn hơn.

"Tiểu Du, xin lỗi." Đỗ Dực ôm chặt bả vai tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, thấy trong mắt anh tràn ngập vẻ tự trách. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ mặt anh như thế, là ảo não, khổ sở, và có cả đau lòng. Thật ra thì việc này cũng không phải hoàn toàn là lỗi của anh, dù sao ban đầu chính tôi là người nói cho anh biết tôi không thể sinh con, vì thế mà khi XXOO anh mới không dùng biện pháp phòng tránh. Tất cả đều là tự tôi gieo gió gặt bão.

Nghĩ thế, tôi vội vàng lau hết nước mắt trên mặt, khoác tay anh rồi dựa vào người anh, an ủi: "Em không trách anh, anh cũng đâu muốn như vậy, đúng không? Người trẻ tuổi làm sai, nhất định thượng đế sẽ tha thứ."

"Tiểu Du, em đừng nói vậy, lòng anh rất khổ sở." Giọng nói của Đỗ Dực như đưa đám, xem ra anh rất quan tâm đến chuyện này, thậm chí còn quan tâm hơn cả tôi. Nhưng mà tôi hơi thấy khó hiểu, người mang thai là tôi chứ đâu phải anh, tại sao anh lại quan tâm đến nó còn nhiều hơn cả tôi?

"Đáng ra anh phải đưa em đến bệnh viện kiểm tra trước, hoặc là khi đó anh phải chủ động làm biện pháp phòng tránh, chỉ là vì em từng nói em không thể sinh con… Anh nghĩ trước đây chúng ta đều chưa từng hẹn hò với ai nên mới không dùng biện pháp phòng tránh, bây giờ nghĩ lại thấy bản thân thật sự rất hèn hạ. Anh chỉ lo hưởng thụ mà không chú ý đến cơ thể của người phụ nữ. Anh đúng là thằng đàn ông đê tiện."

"Không nghiêm trọng vậy đâu." Tôi thở dài, nắm chặt tay anh. Lúc anh nắm lại tay tôi, trong đầu tôi bỗng hiện lên hai chữ "Dựa vào". Không biết vì sao, tôi lại nghĩ đến ca khúc của Nhậm Hiền Tề: Anh cho em điểm tựa, để em dựa vào, không sao đâu, cho em dựa vào, cho em dựa vào.

"Chà chà, thì ra vội vội vàng vàng chạy đi là để gặp đàn ông."

Tôi quay đầu lại thì thấy mấy người cùng phòng đứng đằng sau như trộm, ném cho tôi ánh mắt "bị bắt quả tang". Không chờ tôi lên tiếng, các cô ấy đã dồn mắt về phía Đỗ Dực. Đỗ Dực nghe thấy tiếng nói cũng xoay người lại, bắt gặp ánh mắt như sói như hổ của các cô ấy nhưng vẫn bình tĩnh chào hỏi, quả nhiên là đã quen với việc bị mấy cô gái nhìn chằm chằm, đến khi nào tôi mới có thể bị mấy trai đẹp nhìn chăm chú đây?

"Khá lắm, Chu Du." Bạn cùng phòng vỗ vỗ vai tôi tỏ ý tán thưởng, ra vẻ không muốn làm bóng đèn nên nhanh chóng biến mất, cứ như người ngoài hành tinh.

Tôi đang định xách valy giúp anh thì anh khoát tay từ chối, kéo lấy tay tôi cùng đút vào túi áo khoác của anh, dẫn tôi chậm rãi đi vào trường. Không thể ngờ sau nhiều năm như vậy, tôi cùng con trai nhà hàng xóm ở đối diện có thể có chung một mối liên kết.

"Thật ra thì anh cũng không cần phải đến đây, chúng ta có thể nói chuyện qua điện thoại, nhưng tiền điện thoại phải do anh trả." Tôi nói.

"Xảy ra chuyện lớn như vậy nếu chỉ nói qua điện thoại thì chẳng phải anh quá vô trách nhiệm ư?" Đỗ Dực hỏi ngược lại tôi.

Tôi vội vàng hỏi: “Vậy bây giờ phải làm gì? Làm phẫu thuật ư? Có đau lắm không nhỉ? Bác sĩ nói phải mau chóng làm phẫu thuật, nếu đứa bé lớn rồi thì…”

Đỗ Dực dừng lại, nghiêng đầu nhìn tôi, một lát sau mới nói: “Sinh thôi.”

Chương 32 – Mộng xuân trong truyền thuyết

Lúc camera quay tới tôi một lần nữa thì tôi đã ở Pizza Hut. Nguyên nhân là vì sau khi xuống máy bay, Đỗ Dực lo lắng không yên, ngay đến cả cơm tối cũng không kịp ăn mà lập tức bắt taxi tới trường tìm tôi, sau khi xác định tôi không hề giận dỗi thì anh mới nhớ tới nhu cầu thiết yếu của con người. Kết quả là chúng tôi tới quán Pizza Hut gần trường nhất.

Tôi sờ cái bụng đã căng tròn của mình, nhìn những món ăn đẹp mắt trong thực đơn không ngừng nuốt nước miếng.

Em gái phục vụ phong tình vạn chủng nhìn Đỗ Dực, nhiệt tình giới thiệu cho anh loại pizza kết hợp hai trong một. Đỗ Dực nhìn tôi, cười ấm áp: “Tiểu Du muốn ăn gì?”

“Em…” Tôi ủ rũ, chỉ vào hình một loại súp, nói nhỏ: “Cho em một phần súp gà nấu với nấm là được rồi.”

“Trong người không khỏe hả?” Đỗ Dực đưa tay qua nắm chặt lấy tay tôi, gương mặt đầy vẻ tự trách: “Có muốn đến quán khác không? Hay là đi ăn món Trung Quốc?”

Vừa nghe nói chúng tôi muốn đổi chỗ, em gái phục vụ liền cắn chặt khăn tay, lòng nóng như lửa, dịu dàng nhìn Đỗ Dực. Thấy em gái phục vụ lo lắng như vậy, tôi vội vàng nói: “Không cần đâu, em vừa mới ăn xong, hiện giờ rất no, không ăn nổi nữa.”

“Thật không?” Đỗ Dực vẫn không an tâm.

Tôi gật mạnh đầu: “Phòng ký túc xá bọn em vừa đi ăn lẩu cá.”

“Hóa ra trong lúc anh đứng trước cổng trường chờ em thì em đang ăn lẩu cá.” Nghe Đỗ Dực nói buồn bã như vậy, lòng tôi bỗng chốc rét buốt. Anh cười nham hiểm, tiếp tục nhìn thực đơn, nói lưu loát: “Cho tôi một phần pizza hải sản, hai phần súp gà nấu với nấm, một phần thịt bò cốt lết, một phần tôm chiên xù, một phần bánh kem và pepsi.”

Đỗ Dực à…

Em gái phục vụ viết món ăn xong lại ân cần, hỏi: “Xin hỏi pizza cắt thành bốn miếng hay tám miếng?”

Đỗ Dực đang nhìn đắm đuối bộ dạng ‘muốn ăn nhưng bụng lại không chứa nổi’ của tôi nên không nghe được câu hỏi của em gái phục vụ. Bởi vì đang oán hận liệu anh có thể ăn hết đống thức ăn đó không, rồi sau khi ăn xong anh cũng sẽ không tài nào tiêu hóa nổi giống như tôi bây giờ, hơn nữa đó còn là đó thịt bò cốt lết và tôm chiên xù đấy! Phụ nữ mang thai thật đáng thương! Ngày mai trên tạp chí sẽ có tiêu đề “Trúc mã tàn nhẫn làm người ta sưng bụng? Thiếu nữ chưa cưới đã chửa ăn cơm thừa canh cặn của bạn trai sống qua ngày”.

Nghe cô ấy hỏi thế, tôi hơi nóng vội, liền nói: “Bốn miếng, tôi sợ không ăn hết loại tám miếng.”

Cô phục vụ nhất thời không kịp phản ứng, nhưng vẫn ghi chú trên tờ giấy gọi món, trước khi đi còn xoay người lại hỏi: “Cắt thành bốn hay tám miếng không phải cũng từ một cái bánh pizza mà ra sao?”

Tôi ngây người, xấu hổ che mặt, niệm chú trên thế gian này không hề có người tên Chu Du.

Lúc tôi lấy dũng khí bỏ tay khỏi mặt thì nhìn thấy phía sau đầu của Đỗ Dực cũng toàn hắc tuyến. Mắt anh giật giật, nói khó khăn: “Thiểu năng có di truyền không?”

Trong lúc chờ thức ăn, tôi không nhịn được, hỏi anh: “Thật sự muốn sinh sao?”

Đỗ Dực thản nhiên gật đầu coi như là xác nhận.

“Nhưng em chưa chuẩn bị… Em còn chưa tốt nghiệp, ba mẹ em cũng chưa biết, hơn nữa chúng ta mới có 22 tuổi! Anh không có công việc, em cũng không, chắc chắn sau này đến cả tiền mua sữa cũng không có, tài khoản trong thẻ ngân hàng của em cũng chỉ có một ngàn, nhưng số tiền đó không thể cho anh được, đó là tiền em để dành mời cả nhà ăn cơm vào ngày tốt nghiệp.”

Tôi bắt đầu nói lung tung, không ngừng nói mục đích sử dụng một ngàn đó, lúc lâu sau mới quay lại chủ đề chính: “Đỗ Dực, thẻ của anh có bao nhiêu?”

Lời vừa dứt liền cảm thấy mình thô tục, khi không lại hỏi anh vấn đề nhạy cảm như vậy, tôi liền xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, không phải em muốn dùng tiền của anh, em chỉ hy vọng anh có thể suy nghĩ vấn đề thực tế một chút, bởi vì…” Giọng nói của tôi càng lúc càng nhỏ, “Bởi vì sau này chúng ta có tới ba người.”

“Anh nuôi bọn em.” Đỗ Dực bình tĩnh nhìn tôi.

Nghe anh nói bốn chữ đó, nhất thời tôi không biết phải nói gì. Sau đó chúng tôi cứ im lặng như vậy cho đến lúc thức ăn của Đỗ Dực bé nhỏ được bê lên. Đỗ Dực đưa cho tôi một cái thìa, nói: “Nhân lúc thức ăn còn nóng mau ăn đi.” Anh nói xong liền đưa tay sắp xếp mấy món ăn trên bàn, còn cố ý đặt đĩa thịt bò cốt lết đến trước mặt nhằm kích thích tôi nữa.

Anh thích ăn ngọt. Nếu là người khác thì họ sẽ ăn bánh ngọt cuối cùng nhưng anh lại ăn nó trước nhất. Có lẽ là vì đói bụng nên bị bơ dính vào khóe miệng mà anh hoàn toàn không phát giác. Tôi không nhìn được nên lấy tay lau đi vết bơ cho anh, lúc đang định rút tay về thì bỗng nhiên anh nắm tay cổ tay tôi, rồi lè lưỡi cuốn lấy ngón tay dính bơ của tôi vào miệng, đồng thời anh cũng giương mắt nhìn tôi, khóe môi khẽ nở nụ cười tà mị trong truyền thuyết. Đây là đùa giỡn trắng trợn mà!

Tiêu đề trên tạp chí sẽ là: ‘Trúc mã ác độc liếm bơ từ tay của thiếu nữ đáng thương chưa cưới đã chửa”.

Tôi vừa lặng lẽ uống súp vừa nhìn Đỗ Dực ăn ngấu nghiến, thằng nhãi này ăn mạnh thật, lúc trước tôi không hề biết anh ăn khỏe như vậy. Khi còn bé, trong lúc mẹ tôi luôn đuổi theo tôi để dỗ ăn, nói ăn nhiều mới có thể lớn được thì Đỗ Dực lại ngoan ngoãn ăn cơm, chẳng trách em trai Đỗ lại lớn khỏe như vậy, theo như quảng cáo mỹ phẩm đã nói chính là “Da dẻ hồng hào, vẻ đẹp tự nhiên”.

Lúc Đỗ Dực càn quét xong một bàn thức ăn thì tôi đã mơ mơ màng màng nằm ngủ ở trên bàn, còn mơ thấy mộng xuân. Trong mơ, Đỗ Dực mặc bộ đồ xuyên thấu, nhìn tôi cười cười quyến rũ, thế nên tôi vội vàng hất bàn tay của Đỗ Dực đang đẩy tôi ra: “Đáng ghét, đừng gấp như vậy mà.”

Tôi giật mình tỉnh dậy, vừa mở mắt đã nhìn thấy ánh mắt ngổn ngang của Đỗ Dực.

“Em mơ thấy gì?” Đỗ Dực khinh thường, hỏi.

Tôi nghiêm mặt, cả vú lấp miệng em: “Mơ thấy mộng xuân đấy, không được sao, không được sao, không được sao? Anh chưa mơ hả, chưa mơ hả, chưa mơ hả?”

Vẻ mặt của Đỗ Dực rất thoải mái, anh nhún vai, vẫn khinh thường tôi như cũ: “Bây giờ mới mơ?” Sau đó lại cười lạnh vài tiếng.

“Thì ra anh đã bắt đầu từ lâu rồi.” Tôi dài giọng, rồi cười bỉ ổi.

Đỗ Dực sửng sốt một chút, khốn khổ hắng giọng gọi phục vụ tính tiền rồi kéo tôi đi. Tôi kích động không thôi, kéo tay áo của anh:

"Anh nói cho em biết đi, cho em biết đi! Ha ha ha, cuối cùng cũng có ngày anh nói lỡ miệng, là do ăn no quá nên đầu óc trở nên chậm chạp hả? Thì ra Đỗ Dực của em đã sớm có mộng xuân rồi nha. Nói mau! Đối tượng là ai? Khi nào? Nếu anh không nói…" Tôi giậm chân, quyết hy sinh vì nghĩa, "Em sẽ không đi!"

"…" Đỗ Dực hối hận cũng đã muộn, nhìn tôi như Tiểu Thúy khi bị địa chủ ức hiếp. Chúng tôi giằng co, cuối cùng anh thở dài coi như đầu hàng.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời không có lấy một ngôi sao, rơi vào hồi ức vô tận: "Có một lần nằm mơ thấy em nói muốn đi bơi…"

"Sau đó làm?" Hai mắt của tôi phát ra ánh sáng lấp lánh.

"Sau đó em cởi quần áo thay áo tắm."

"Sau đó làm?"

"Sau đó anh cũng thay quần bơi."

"Sau đó làm?"

"Sau đó em nói em không mặc được áo tắm nên bảo anh giúp."

Tôi chảy máu mũi, hét to: "Sau đó làm?"

"Anh liền giúp." Đỗ Dực nghiêm túc trả lời, trong giấc mơ, anh là đứa bé lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui.

"Sau đó làm?"

Đỗ Dực nói rất vô tội: "Sau đó anh tỉnh dậy."

Tôi thất vọng, ánh sáng trong mắt biến thành 囧囧: "Vậy là sau đó không có gì."

Đỗ Dực kéo tôi lên phía trước, đi được một đoạn ngắn bỗng nhiên nhướng lông mày: "Sau đó giường của anh bị ướt."

“Hả?” Tôi lấy lại tinh thần, nhếch mép: “Khi đó anh mấy tuổi?”

Đỗ Dực khẽ nhướng mày: “Mười một hay mười hai gì đấy.”

“À há, hóa ra anh đã sớm có mưu đồ với em rồi!” Tôi tức giận chỉ tay vào anh, “Nhỏ như vậy mà đã… đối với em như vậy…”

“Đối với em thế nào?”

“Mộng xuân với em!”

“Em nên cảm thấy may mắn vì khi đó anh đã bắn ra tình yêu với em.”

Người tôi co giật: “Hình như đổi ‘bắn’ thành ‘hiến’ sẽ thỏa đáng hơn.”

“Phải không?” Đỗ Dực chớp mắt mấy cái, hỏi rất chân thành, rồi dùng bộ mặt ngây thơ không tả nổi nói: “Anh cảm thấy dùng từ ‘bắn’ vẫn là hợp lý nhất.”

Đỗ Dực, anh quá lưu manh! Tôi không khỏi lại nghĩ tới một màn chia ly của ông chú quái dị và Lolita. Lolita liếm môi dưới, rưng rưng: “Chú ơi, chú vừa cho cháu ăn que kẹo kỳ lạ quá, nó bắn ra sữa có vị lạ lắm.” Ông chú quái dị kéo quần lót, cười tà mị.

Tôi lại nghĩ đến một vấn đề đáng sợ hơn, không suy nghĩ gì liền hỏi: “Đừng nói là mới mười một mười hai tuổi mà anh đã có suy nghĩ đó với em nhé. Lúc đó em mới học lớp sáu!”

“Hình như là anh có suy nghĩ đó khi học lớp bốn.” Đỗ Dực sờ cằm tự hỏi.

Tôi ôm lấy hai cánh tay của mình lui về sau mấy bước, nhìn anh như nhìn kẻ háo sắc, cảm thấy hồi lớp ba tôi còn trần truồng chạy đến trước mặt anh thật là… Thằng nhãi Đỗ Dực này đúng là thâm tàng bất lộ! Khi đó ba mẹ tôi nào có ngờ cậu con trai nhà hàng xóm đối diện lại luôn giày xéo đứa con gái của mình trong mơ chứ!

“Đừng sợ, giờ chẳng phải ước mơ trở thành sự thật rồi sao?” Đỗ Dực vỗ vai tôi như người anh trai tốt, miệng nói ra những lời nói sâu sắc, sẵn tiện che giấu sự lưu manh đã có từ thuở bé, ví dụ như anh có lý tưởng, vì lý tưởng mà phấn đấu cả đời, nói qua nói lại thì ra lý tưởng của anh không phải là năm ngàn tệ kia mà là đè tôi dưới thân.

Tiêu đề trên bìa tạp chí: “Lời thú nhận kích tình: Bạn trai ác độc thú nhận mình nuôi dã tâm, mười mấy năm trước đã bắt đầu hình thành tội ác.”

“Thật là không nhận ra đấy.” Tôi chắt lưỡi khen ngợi.

Đỗ Dực huýt sao, tiếp tục đi về phía trước như không nghe nói gì.

“Tiểu Du” Bỗng nhiên anh quay đầu nhìn tôi, “Về năm ngàn tệ kia… Anh muốn đổi ý.”

“Nghĩa là sao?”

“Xin lỗi, anh nghĩ năm ngàn không đủ, một vạn sẽ tốt hơn.” Đỗ Dực chỉ vào bụng tôi.

“Đỗ Dực!” Tôi chạy tới, nhào vào lòng anh làm nũng.

“Đàn ông phải nuôi cả nhà, thật không dễ dàng.” Đỗ Dực ôm tôi, tôi uốn éo làm anh không đứng vững. Đỗ Dực, em sẽ không bỏ mặc anh, em sẽ ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình! Tôi có ý chí ngút trời, hăng hái tô vẽ bức tranh tuyệt đẹp.

“Em nghĩ sẽ là con trai hay con gái?” Đỗ Dực sờ bụng tôi tò mò. Tôi bị nhột nên cười loạn lên, bỗng nhiên có một bác gái tốt bụng đi tới, chỉ về phía đối diện:

“Bên đó có nhà vệ sinh công cộng, ở đây không tiện giải quyết!”

Tôi run sợ. Tôi có điểm nào giống như bị tiêu chảy chứ! Không ngờ mang thai lại gây hiểu lầm lớn như vậy.

“Là con trai.” Tôi nói chắc chắn.

“Làm sao em biết?” Nói đến phương diện này thì Đỗ Dực tương đối yếu thế.

“Cảm giác!” Tôi thần bí, “Em đã sinh con bao giờ đâu.”

Sau ót của Đỗ Dực có một đàn quạ đen bay qua. Anh cũng phản bác lại tôi, nói với vẻ chắc chắn: “Là con gái.”

Theo điều tra thì người mẹ sẽ thích con trai, còn người bố sẽ thích con gái hơn, đây chẳng phải là đối lập với cấu tạo giới tính ư?

“Đánh cược đi!” Tôi hăng hái, dũng cảm vung tay, “Nếu là con trai, sau này anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn việc thay tã cho con.”

Đỗ Dực cũng vung tay, đồng ý đánh cược với tôi: “Một lời đã định. Nếu là con gái…” Anh lộ ra nụ cười vừa nham hiểm vừa giảo hoạt, “Em phải giúp anh sinh con trai.”

“Chuyện này…” Tôi khẽ cắn răng, “Không thành vấn đề! Chỉ là khi đó lý tưởng của anh nên biến thành một vạn rưỡi.”

Đỗ Dực ra vẻ không cần phải lo rồi cười hết sức tự tin.

Lòng em lơ lửng, bồng bềnh như những áng mây

Anh hãy nói đi, nói rằng anh có yêu em hay không

Cho dù những lời nói đó khó mở miệng đến nhường nào

Thì hãy cứ để chúng tuôn ra

Anh hãy nói đi, bạn tôi ơi

Em hiểu tâm trạng của anh mà

Cho dù anh có vui vẻ hay lạnh nhạt

Mặc kệ anh đã đeo chiếc mặt nạ trên gương mặt ấy

Em vẫn hiểu rõ tâm trạng của anh

Đường đi quanh co

Mặc dù anh chỉ là một người bạn

Em vẫn hiểu rõ tâm trạng của anh

Cho dù cuộc sống này luôn thay đổi

Không ai đoán trước được những gì sẽ xảy ra

Em cũng chỉ là một người bạn

Yêu anh từ những giây phút đầu

Anh là ngôi sao xa vời của em

Và em là của anh

Chỉ cần em còn sống trên cõi đời này

Sẽ luôn cầu nguyện

Anh được bình an và hạnh phúc

Em chỉ là một người bạn

Chỉ biết nhắn gửi cùng ánh trăng

Nhưng chẳng thể nào truyền đi được

Tâm tình kẻ lãng du

Em chỉ là một người bạn

Mãi mãi yêu anh

{Yêu anh - Tịch Mộ Dung}

Chương 33 – Hành trình đến bệnh viện kinh hoàng của Tiểu Du

Biết tôi được nghỉ đông nửa tháng nên Đỗ Dực dứt khoát ở lại khách sạn gần trường tôi. Sau một hồi nghe ngóng, cuối cùng tôi cũng biết thằng nhãi này không có lớp, ở trường cũng chỉ theo giảng viên đi đây đi đó dự hội thảo để kiếm thêm thu nhập. Chẳng trách giảng viên của anh lại hết lòng muốn anh thi nghiên cứu sinh như vậy, thì ra là muốn tìm đồng đội để làm căng túi tiền.

Không thể không thừa nhận anh là một người vô cùng nham hiểm. Ngày hôm sau, để mừng tôi có bạn trai, lũ bạn đại học đạo đức giả buộc tôi phải mời bọn họ ăn cơm ở trung tâm thành phố, đã vậy còn dẫn theo bạn trai của các cô ấy nữa, thế là mười mấy người rồng rắn ngồi chung một cái bàn lớn. Đám bạn xấu của tôi là bọn chuyên ăn thịt người, vừa ngồi xuống đã gọi những món đắt nhất, gọi xong đều nhất loạt quay sang nhìn Đỗ Dực. Sắc mặt Đỗ Dực không hề thay đổi, giả vờ vô tội, hỏi: "Nhiêu đó đủ không?"

"Đủ! Đủ! Đủ!" Bọn họ đồng thanh làm tôi cứ tưởng trời có sấm.

Đỗ Dực nhận lấy thực đơn đã đi một vòng mới đến tay anh, nhìn cô phục vụ mặc sườn xám, nói: "Thêm một phần hải sản xông khói, tạm thời nhiêu đó thôi."

Lập tức, mọi người đều quăng cho anh ánh mắt ngưỡng mộ, rốt cuộc Đỗ Dực cũng nhận được ánh mắt nên được nhận giống như nam chính trong tiểu thuyết bình thường khác.

Tôi tính sơ qua giá tiền, liền cảm thán Đỗ Dực anh có thể để dành tiền mua tã cho con được không? Hành anh làm vậy khiến cho ấn tượng của đám bạn xấu của tôi về anh không

phải là tốt bình thường, mà là 'Nếu cậu chia tay anh ấy thì phải thông báo cho tớ đầu tiên'. Thêm vào đó, mỗi lần anh đến ký túc xá tìm tôi thì sẽ mua đồ ăn vặt cho bạn cùng phòng, vì thế anh là nhân vật được hoan nghênh nhất ở phòng chúng tôi, mỗi lần đến là sẽ được hưởng thụ cảnh bưng trà rót nước. Phải biết rằng bốn năm qua, tôi chưa từng nhận được đãi ngộ đặc biệt dành cho cán bộ cấp quốc gia này.

Mục đích anh làm vậy chỉ có một, đó là làm tăng địa vị của tôi, ví dụ như bạn cùng phòng sẽ chủ động giúp tôi lấy nước nóng, chủ động giúp tôi mở van nước, chủ động giúp tôi lấy thư, chủ động giúp tôi gọi điện thoại cho Đỗ Dực bảo anh mua cơm khi tôi lười xuống giường... trong khi các cô ấy không hề biết tôi là phụ nữ có thai.

Bạn muốn hỏi tại sao tôi vẫn ở ký túc xá? Đó là vì tôi lên mạng tìm hiểu được khi phụ nữ mang thai dưới hai tháng, vợ chồng không thể ở cùng phòng, vì thế mặc dù Đỗ Dực gần ngay trước mắt nhưng lại xa cuối chân trời. Đỗ Dực cũng am hiểu vấn đề này, như có lần này tôi mặt dày mày dạn đòi ở lại phòng anh thì bị anh nghiêm khắc dạy dỗ rồi ôm ra ngoài, mặc kệ tôi đứng ngoài cửa liều mạng khóc lớn.

"Đỗ Dực, người ta nhớ anh, nhớ anh mà!" Tôi khóc thảm thiết, dùng móng vuốt cào cửa giống như chú mèo nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ trong đêm mưa gió, nước mắt rơi như mưa.

Đỗ Dực mở cửa, thấy tôi ngồi chồm hỗm trông vô cùng đáng thương thì đau lòng ôm tôi. Tôi vươn người hôn anh, thấy anh không phản đối thì tôi càng làm tới nhưng bị anh ngăn lại, đưa cho tôi một thứ lạnh lạnh rồi đóng cửa lại.

Tôi nhìn thứ trong tay, thật sự là không chịu đựng được mà! Đó là một quả dưa chuột!

Quay người đi về, tôi giận dữ gặm quả dưa chuột làm chú bảo vệ khách sạn sợ hết hồn, xông lên nghiên cứu quả dưa chuột thật lâu mới nói với tôi: "Thì ra chỉ là một quả dưa chuột, nhìn cô dữ tợn như thế tôi còn tưởng cô đang gặm tay người khác."

Chú bảo vệ à, chú xem phim nhiều quá rồi đấy.

Tiểu Từ thấy mới chín giờ mà tôi về ký túc xá liền tán thưởng Đỗ Dực: "Bạn học Đỗ Dực thật là tốt, ở đây lâu như vậy mà không để cậu qua đêm ở chỗ cậu ta. So với mấy thằng đàn ông đói khát vừa gặp gỡ bạn gái đã muốn lên giường thì bạn học Đỗ đúng là đàn ông tốt!"

Tôi hận đến nghiến răng nghiến lợi, thề với trời: Bạn học Đỗ, nhất định em sẽ phá thân anh!

Hôm sau tôi ngủ đến mười một giờ mới dậy, không kiềm được sờ bụng mình, ở đó hoàn

toàn bình thường, không hề nhìn ra đã có một mầm sống trong đó. Lòng tôi bỗng lo sợ, bác sĩ nói tôi không thể sinh con, y tá bệnh viện thành phố nói tôi mang thai, rốt cuộc là ai đúng? Có lẽ vị bác sĩ kia nói đúng, chắc chắn là cô y tá đã nhầm lẫn, tôi không hề mang thai!

Nghĩ vậy, tôi bật dậy giống như xác chết vùng dậy, tay chân luống cuống mặc quần áo, trong lúc đó còn hắt xì ba cái.

Nhìn mấy cái giường trống trơn trong phòng, tôi hừ một tiếng, bọn họ đi ăn mà không thèm gọi tôi.

Tôi hậm hực xuống giường, tắm rửa sơ qua rồi chạy thẳng tới bệnh viện.

Vì đang là buổi trưa nên bệnh viện không đông lắm. Hôm nay bệnh viện có dán áp phích tuyên truyền kiến thức về bệnh H1N1, tôi vừa đi vừa bên trái, thấy dòng chữ to được viết đậm trên đó: "Vì một xã hội khỏe mạnh, vì một xã hội không bị H1N1" Tôi chắt lưỡi khen ngợi, nhìn về bên phải thì lại thấy một tấm áp phích khác, khẩu hiệu là "Vào cửa hãy mặc áo mưa nhỏ, ra cửa hãy mang khẩu trang to."

Vào cửa ra cửa? Một câu hai ý nghĩa!

(Áo mưa: bao cao su. Câu này muốn nói khi quan hệ tình dục hãy sử dụng BCS, còn khi ra ngoài thì mang khẩu trang để chống vi khuẩn.)

Tại sao hai năm nay bệnh viện cũng không có gì thay đổi vậy?

Tôi vào phòng liền thấy bác sĩ đang ăn mì ăn liền, căn phòng toàn mùi thịt kho tàu. Tôi đang định nói "Chính là người này" thì bỗng thấy buồn nôn, khổ sở nôn khan mấy cái nhưng lại không phun ra được cái gì, sau đó thì thấy choáng váng.

"Có phải cô mang thai không, vừa buồn nôn vừa chóng mặt." Bác sĩ ăn mì ăn liền nói mà không hề ngẩng đầu, miệng vẫn húp tuồn tuột.

Tôi hoảng hốt trốn vào góc tường.

Bác sĩ ăn xong, dùng tay áo lau miệng rồi vẫy vẫy tôi.

Tôi nơm nớp lo sợ tới gần, đánh giá vị bác sĩ này một chút, đúng là người đã khám cho tôi lúc trước. Tôi nhớ ông ta vì hình dáng ông ta rất giống Mã Anh Cửu, nghe nói là người ở thành phố khác được điều đến đây. Tên là gì nhỉ? Tôi nhìn thoáng qua thẻ tên bên cạnh ông ta, là "Đái Nãi Triệu".

(Mã Anh Cửu: Tổng thống thứ 23 của nước trung Hoa Dân quốc, thường được gọi là Đài Loan.)

"Cô không khỏe ở đâu?" Bác sĩ Đái Nãi Triệu thân thiết hỏi.

"Bác sĩ không nhớ tôi sao? Hai năm trước tôi đã đến đây khám, ông nói tôi phát triển không hoàn toàn nên không thể sinh con." Tôi chỉ vào mặt mình.

"Hả?" Bác sĩ Đái Nãi Triệu suy tư một lúc lâu rồi giống như phát hiện được châu lục mới, chỉ tay vào tôi cười to: "A! Là cô hả?"

Tôi kích động, liều mạng gật đầu, nước mắt tràn mi, thì ra ông ấy vẫn còn nhớ tôi. Ông ấy không hề quên tôi!

"Không nhớ." Trong nháy mắt, ông ta đã khôi phục vẻ mặt không chút cảm xúc.

Tôi bị đả kích đến không nói được gì, chỉ đành yếu ớt: "Bác sĩ khám giúp tôi, tôi…"

Ba ngón tay nóng hổi liền chạm vào cổ tay tôi. Bác sĩ Đái Nãi Triệu nhắm mắt lại, nghiêm túc bắt mạch, sau đó gật đầu. Tôi liền sùng kính ông ấy thêm ba phần, nghe nói thần y chân chính sẽ không cần máy móc để chẩn đoán bệnh mà sẽ xem bệnh bằng cách bắt mạch của bệnh nhân, tiếc là bác sĩ như vậy không nhiều lắm, nếu có thì cũng đã già rồi.

"Huyết áp thế nào?" Bắt mạch xong, bác sĩ Đái Nãi Triệu loay hoay tìm máy đo huyết áp như không có gì xảy ra.

Tôi nói huyết áp của mình. Sau một hồi loay hoay, ông ta cũng nói: "Theo như mạch tượng của cô thì huyết áp của cô hơi thấp."

Tôi ngu ngốc gật đầu, trong lòng còn tán thưởng ông ta, chỉ cần bắt mạch mà cũng biết huyết áp của tôi thấp.

"Ăn cơm chưa?" Bác sĩ Đái Nãi Triệu hỏi nghiêm túc.

"Chưa."

"Muốn ăn mì không? Ở đây tôi còn mấy gói mì thịt bò vị chua, mì thịt bò vị cay, mì tôm ngó sen và mì gà nấu nấm" Ông ta như làm ảo thuật lấy ra bốn hộp mì, vẻ mặt hiền lành.

Tôi bị hành động của ông ta làm cho khó hiểu, không biết rốt cuộc ông ta muốn làm gì. Chẳng lẽ ông ta phát hiện tôi mắc bệnh nan y khó nói? Tôi hít sâu một hơi, nắm lấy vạt áo trắng của ông ta, than thở khóc lóc: "Bác sĩ, xin hãy thẳng thắn nói cho tôi biết tôi bị bệnh gì. Đừng tàn nhẫn, vô tình, cố ý gây sự như vậy! Chẳng lẽ đến cả tư cách biết bệnh tình của mình mà tôi cũng không có?"

"Nếu cô đã nói như thế thì tôi cho cô biết vậy." Bác sĩ Đái Nãi Triệu vội vàng đỡ tôi, "Tôi phát hiện mạch tượng của cô hơi bất thường, kết hợp với triệu chứng buồn nôn, chóng mặt vừa rồi thì có thể là bệnh…"

"Không lẽ thật sự có thai?" Tôi kinh ngạc, rõ ràng trước đây ông ta nói tôi không có khả năng sinh đẻ.

"Rất có thể cô bị ung thư cổ tử cung!" Ông ta rất kiên định, giống như ngọn hải đăng trên biển vậy.

Tôi ngổn ngang trong gió, há to mồm: "Không phải chỉ có phụ nữ tiền mãn kinh mới bị ung thư tử cung sao?"

"Riêng cô thì bị trước thời tiền mãn kinh." Ông ta nói rất chuyên nghiệp.

"Lang băm!" Một tiếng gào thét sắc nhọn truyền tới, sau đó một nam sinh nhỏ bé yếu ớt chạy vào, vung đôi tay trắng như phấn nện về phía bác sĩ Đái Nãi Triệu. Đằng sau có một nam sinh cao to lôi lôi kéo kéo nam sinh nhỏ bé, còn buồn bã khóc lóc: "Xin lỗi cục cưng. Anh nhất thời bị ma quỷ ám mới tin lời gã lang băm này. Em tha thứ cho anh đi mà, cục cưng."

Nam sinh yếu ớt khóc như hoa lê đẫm mưa, bàn tay mềm mại chỉ vào bác sĩ Đái Nãi Triệu, nức nở: "Cũng tại ông! Ông nói tôi có thai ngoài tử cung làm chồng tôi nghĩ tôi ở bên ngoài… Người ta là đàn ông mà, sao có tử cung được!"

Tôi đã sớm ôm bụng trốn qua một bên, nghe đến đây thì hít sâu một hơi, cảm thấy chuyện này quá kỳ quặc, hình như bác sĩ Đái Nãi Triệu này có vấn đề, y thuật hay nhân phẩm đều có vấn đề. Còn nữa, giữa ban ngày ban mặt tôi lại nhìn thấy một đôi gay… Tôi dụi mắt, xác định đó là hai người đàn ông chứ không phải đang chơi trò tình thú gái giả trai.

Nam sinh yếu ớt giậm chân, giọng nói gắt gỏng: "Xem anh còn dám nghi ngờ em nữa không." Nói xong lập tức bỏ chạy.

Nam sinh cao lớn cười một tiếng, nói với theo: "Cục cưng, chờ đã" rồi đuổi theo, sau đó bên ngoài vang lên tiếng cười yêu kiều, như chim hoàng anh đùa giỡn trên cành trong buổi

nắng mai của tháng ba. Vậy là, nam sinh yếu ớt và nam sinh cao lớn cứ như hai kẻ cầm cờ chạy qua, lên sàn một chút rồi lặn mất tăm.

Bác sĩ Đái Nãi Triệu sửa lại đầu tóc rối tung vì bị nam sinh gầy yếu đánh lúc nãy, chỉ vào tôi, nói: "Tôi cho cô giấy xác nhận, sau đó cô hãy đem nó đến bệnh viện lớn để cắt tử cung, sau này sẽ không sao nữa."

Tôi hét lên một tiếng rồi sợ hãi chạy ra khỏi bệnh viện. Chạy được khoảng năm sáu chục mét thấy bác sĩ Đái Nãi Triệu không đuổi theo để đưa giấy xác nhận thì tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra Đái Nãi Triệu là lang băm, người gì mà vô trách nhiệm, suýt nữa là phá hủy hạnh phúc đời tôi rồi. Cũng may Đỗ Dực muốn cưới tôi mặc kệ tôi có thể sinh con hay không, chứ nếu anh có yêu cầu người không đẻ được sẽ không cưới thì coi như tôi đây phải sống một cuộc đời lẻ loi, cô quạnh rồi.

Gửi cho Đỗ Dự một tin nhắn đầy cảm động, nội dung chỉ có bảy chữ 'Đỗ Dực, em yêu anh chết mất', tôi nghĩ anh sẽ trả lời bằng một tin nhắn cảm động không kém 'Anh cũng vậy, yêu em chết mất', ai dè tin nhắn tôi nhận được là: "Tiểu Du, em đừng phí sức nữa. Dù thế nào đi nữa, anh cũng không đồng ý ngủ với em."

Camera đổi cảnh: chị gái không được ngủ chung với thiếu niên đẹp trai khó tính thì giở trò với cậu ta. Thiếu niên đẹp trai khó tính cắn chặt răng, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, nói khó khăn: "Chị, chị buông tay ra mau, hiện tại em chưa muốn ngủ, em phải đi học, sắp trễ giờ rồi." Chị gái cười gằn một tiếng, nói tà mị: "Đi học? Chi bằng để chị dạy cho em biết việc mà trường học không thể dạy."

Không hiểu phong tình! Tôi hận nghiến răng nghiến lợi, gọi điện thoại cho anh: "Này, anh đang ở đâu?"

"Tỉnh táo rồi hả?" Đỗ Dực nói miễn cưỡng, "Anh vừa đánh bóng rổ với nam sinh trường em, chuẩn bị đi tắm, em chờ một lát."

Tắm? Lông mày tôi giật mấy cái, giọng nói dịu hẳn đi, "Đỗ Dực, anh chơi bóng xong mệt lắm phải không? Vậy để em mua thức ăn rồi chúng ta cùng ăn."

"Em…" Đỗ Dực muốn nói lại thôi, "Em muốn làm gì anh thế?"

"Đáng ghét! Ban ngày ban mặt anh nói cái gì đó." Tôi hờn dỗi, nhanh chóng đi về phía một quán cơm tây trong trường. Quán cơm tây này khá được, vì nó bán mì sợi Nhật Bản, "Đỗ Dực, anh cứ từ từ tắm rửa, em mang thức ăn ngon đến liền đây!" Tôi hét một tiếng rồi cúp điện thoại.

Trong mắt Thượng đế: Đỗ Dực nắm chặt điện thoại trong tay, từ từ ngồi xuống giường, khóe miệng co giật, thầm thì: "Câu này nghe thật đáng sợ."

Tôi bước vào nhà hàng tây, vỗ mạnh bàn: "Ông chủ! Cho hai phần mì sợi Nhật Bản mang đi, một phần ít thịt, một phần nhiều thịt, đem thịt của phần thứ nhất bỏ qua cho phần thứ hai, bỏ vào phần thứ hai phần thịt đã giảm bớt của phần thứ nhất. Nhanh lên, cảm ơn."

Ông chủ đang cười tươi, sau khi nghe tôi nói xong thì cả người co giật, đưa tờ giấy ghi món ăn cho đầu bếp rồi quay đầu lại nhìn tôi: "Của quý khách tổng cộng là ba mươi tệ, cám ơn."

"Bên ngoài phần ăn phải chú thích phần thứ nhất thứ hai nhé." Tôi dùng ngón trỏ cường điệu kẹp ba tờ mười tệ phe phẩy.

"Được." Ông chủ im lặng nhận lấy ba mươi tệ, nói với người phục vụ đứng bên cạnh, "Đầu năm nay làm ăn cũng không dễ dàng gì."

Chương 34 – Cường công và nhược thụ

Tôi hưng phấn mang hai hộp mì chạy đến phòng Đỗ Dực. Tôi gõ cửa liền thấy anh bước ra, trên đầu đầy mồ hôi, nhàn nhạt nói: "Em ngồi đi, anh đi tắm."

Dụ dỗ! Đầu tôi lập tức hiện lên hai chữ đó, liền nghĩ đến nơi cách tôi không quá mười mét là Đỗ Dực đang trần truồng, trên người đều là nước, bọt nước từ gương mặt anh dần dần chảy xuống dưới…

Huyết áp của tôi tăng cao, máu trong người như muốn chảy với vận tốc 100 km/giờ xông lên mũi, gần như không thể khống chế.

Có phải có người sẽ muốn nói Tiểu Du tôi thật biết cách làm bộ làm tịch, đã nhiều lần nhìn thấy thân hình lõa thể của Đỗ Dực mà cứ luôn mơ tưởng như chưa bao giờ được thấy? Các bạn học thân mến, nếu muốn làm bộ thì tôi sẽ bày ra dáng vẻ thẹn thùng, sau đó xoay mặt đi nơi khác, nói: "A, vậy ngài tắm rửa trước đi, nô tỳ xin cáo lui."

Tôi định đợi Đỗ Dực tắm xong rồi sẽ cùng nhau ăn nhưng vì trong đầu luôn suy nghĩ lung tung nên rất xin lỗi nhân dân, xin lỗi Đảng, tôi đã mở phần mì Nhật Bản của mình ra ăn trước, tất nhiên là hộp có dán một tờ giấy ghi rõ bốn chữ: phần ăn nhiều thịt. Vừa mở nắp thì một mùi thơm xông vào mũi, tôi vui vẻ khi phát hiện đúng là có nhiều thịt hơn thường ngày thật, lúc trước là bốn miếng, hiện giờ có tới sáu miếng. Tôi không khỏi tò mò mở nắp hộp có

ghi ‘phần ăn ít thịt’ ra xem, kinh ngạc phát hiện bên trong một miếng thịt vụn cũng không có!

Gian thương!!! Gộp cả hai phần ăn của chúng tôi lại thì thiếu những hai miếng thịt! Tôi giận dữ và buồn bã, đồng thời cũng run rẩy gắp một miếng thịt bỏ qua phần ăn của Đỗ Dực. Quả nhiên một đứa trẻ lương thiện là tôi đây không thể nào để Đỗ Dực chịu đựng một chút đau khổ nào. Đỗ Dực, vì em luôn đối xử tốt với anh thế này nên anh phải đi theo em suốt đời!

Tôi bị chính mình làm cho cảm động, vịn tường đến phòng tắm, lịch sự gõ cửa ba cái, nói: “Đỗ Dực, em…”

Tôi thề tôi chỉ theo thói quen cầm nắm cửa, tùy tiện xoay một cái thì không ngờ cửa phòng tắm mở ra thật! Anh không khóa cửa! Quá nguy hiểm, nếu người đi vào không phải là tôi mà là chú bảo vệ dưới khách sạn thì quả dưa chuột tôi ăn ngày hôm qua sẽ biến thành cánh tay của chú bảo vệ, có lẽ tính mạng của thanh niên Đỗ Dực cũng như vậy mà kết thúc.

Cửa vừa mở ra, mọi người có đoán được hình ảnh tôi nhìn thấy là gì không? Tốt lắm, vậy chương này đến đây là hết... Được rồi được rồi, tôi sẽ viết tiếp. Quay lại với hình ảnh đập ngay vào mắt tôi khi mở cửa, đó là Đỗ Dực đang đứng dưới vòi sen đưa lưng về phía tôi, làn da mờ ảo hiện lên dưới hơi nước, những giọt nước chảy thành từng vệt trên lưng anh, rồi chảy dọc xuống bờ vai rộng vừa phải, thắt lưng săn chắc, cặp mông căng đầy cùng với đôi chân dài thẳng tắp, cứ thế chảy vào lòng tôi.

“Sao thế?” Đỗ Dực quay đầu lại, vuốt mớ tóc ướt ra sau đầu, có vài sợi còn dán vào tai anh, gợi cảm lạ thường.

Tôi nuốt nước miếng.

Có lẽ phát giác ánh mắt tôi đã giống sói, Đỗ Dực đóng van nước, cẩn thận lùi về phía sau một bước, còn dùng tay che em trai Đỗ làm nó không có cơ hội lên sàn:

“Có việc gì chờ ra ngoài rồi nói.”

Làm đàn ông tốt thật đấy, chỉ cần hai tay đã đủ che, nếu là phụ nữ mà muốn dùng hai tay che ba chỗ thì thật vất vả. Tư thế của anh lúc này làm tôi nghĩ đến lúc đá phạt trong môn bóng đá, cầu thủ hai bên xếp thành một hàng, sau đó hai tay che trước chỗ kia. Lúc còn bé, xem World Cup với ba, tôi không biết tại sao họ lại phải làm như vậy, lớn lên mới hiểu thì ra đá phạt trong bóng đá là một “chiêu thức” vô cùng độc ác, nếu không cẩn thận bị đá vào người thì khả năng làm thái giám rất cao. Nhưng mà những đội sở hữu cầu thủ có khả năng đá phạt tốt thường là những đội mạnh được vào World Cup, còn về “chiêu thức” của cầu thủ Trung Quốc thì… Hửm, hình như không liên quan lắm.

(Trung Quốc đầu tư rất nhiều cho Đội tuyển quốc gia nhưng chưa bao giờ được tham dự World Cup.)

Hừ, trốn cái gì mà trốn, chẳng phải vào lúc này nam chính nên nở ra nụ cười tà mị, hai tay chống nạnh đứng trước mặt nữ chính, hỏi: "Em đã nhìn thấy hết rồi?" sao? Mặc dù những lời này có hơi giật mình thật nhưng nó chứa ý nghĩa nghệ thuật to lớn không ai hiểu được. Thực ra là tôi muốn với các bạn thế này, bất kể nữ chính có thuần khiết thế nào đi nữa thì khi nhìn thấy nam chính đang tắm, ánh mắt cô ấy không bao giờ dừng lại trên mặt nam chính mà sẽ nhìn vào vật biểu tượng đàn ông của anh ta, cũng giống như khi bạn đi du lịch ở Ai Cập, tuyệt đối bạn sẽ không tham quan biển cát mênh mông ở đó mà sẽ chạy ngay đến Kim Tự Tháp. Tóm lại, khi nam chính nói "Em đã nhìn thấy hết rồi?" thì ý nghĩa ẩn giấu trong câu đó là "Em thích em trai của anh không?", chỉ cần nữ chính gật đầu thì nam chính sẽ cho cô ấy cảm nhận được sự lợi hại của em trai!

"Em nhìn thấy rồi. Em rất thích!" Tôi cố gắng kiềm chế máu mũi đang muốn chảy ra.

"Em…em đừng tới đây." Giờ phút này Đỗ Dực như biến thành một tiểu thụ yếu đuối, lùi sát vào tường, giật lấy quần áo che em trai lại, hoảng hốt nhìn tôi lắc đầu, ánh mắt ấy còn mang theo sự cầu khẩn.

Cường X và thụ O đã bị hoán đổi.

Bên tai tôi vang lên mấy câu nói: Đẩy ngã anh ấy, đẩy ngã anh ấy, đẩy ngã anh ấy! Mì sợi Nhật Bản lập công, mì sợi Nhật Bản lập công, không được để Đỗ Dực bé nhỏ có bất kỳ cơ hội nào. Nữ lưu manh Chu Du vĩ đại kế thừa truyền thống bỉ ổi vinh quang, Xuân ca, Tăng ca, Tiểu Thẩm Dương vào giờ phút này đã nhập hồn vào cô ấy! Chu Du đại diện cho truyền thống bỉ ổi đã đi vào lịch sử, vào lúc này, cô không chỉ chiến đầu một mình, cô không chỉ có một mình! Đỗ Dực!!! Đỗ Dực đối mặt với nữ lưu manh này cũng là đối mặt với toàn bộ thế giới bỉ ổi trong những ánh mắt chờ mong. Thắng lợi thuộc về Chu Du, thuộc về Xuân ca, thuộc về Tăng ca, thuộc về Tiểu Thẩm Dương, thuộc về thế giới bỉ ổi, thuộc về Đào Đào Nhất Luân, thuộc về tất cả mọi người yêu mến Đào Đào Nhất Luân!

(Xuân ca: Lý Vũ Xuân, một nữ ca sĩ nổi tiếng của TQ, theo phong cách tomboy.

Tăng ca: một bạn nữ trẻ nổi tiếng trên internet vì có giọng hát như con trai, được dân mạng gọi là "Tăng ca" nhằm "ăn theo" Xuân ca.

Tiểu Thẩm Dương: tên thật là Trầm Hạc, là một diễn viên hài nổi tiếng TQ)

“Che gì mà che! Cái gì nên nhìn, không nên nhìn em cũng thấy hết rồi!” Tôi cười gian một tiếng, xoay người đóng cửa lại, sau đó khóa cửa.

Mặt Đỗ Dực biến sắc, bờ vai đầy bọt nước khẽ run trong góc phòng, đôi mắt nhìn tôi kinh hãi, bờ môi trắng nhợt khẽ nhếch lên, như muốn nói lại thôi, chỉ có thể tức giận cắn môi dưới.

Tôi nhếch mép, nghênh ngang tới gần anh, ngồi xổm xuống trước mặt Đỗ Dực, dùng ngón tay trỏ nâng cằm anh lên, ép anh nhìn thẳng vào tôi, con ngươi anh khẽ chuyển động, môi dưới bị cắn đến mức trắng bệch.

Ngón tay tôi khẽ vuốt lên cánh môi anh, thấy anh hơi sững sờ, tôi mềm lòng, nói: “Đừng sợ, em rất thương anh, sẽ không làm gì anh đâu.”

Đỗ Dực xấu hổ đỏ mặt, quay đầu qua chỗ khác: “Đừng làm vậy, có gì ra ngoài rồi nói. Em… Em ra ngoài trước đi.”

“Ra ngoài?” Tôi cười lạnh một tiếng: “Không ngờ anh lại ngây thơ như vậy. Em đã đi vào, lẽ nào lại có thể dễ dàng đi ra?” Tôi nhướng chân mày, cười xấu xa.

“Em muốn làm gì?” Đỗ Dực giống như một chú thỏ nhỏ bị bắt nạt, càng ôm chặt hai chân lùi vào góc tường.

“Em muốn làm gì?” Tôi lặp lại, lộ ra ‘nụ cười suy ngẫm’ trong truyền thuyết, sau đó ánh mắt lẫm liệt: “Ăn anh!”

Đỗ Dực bị dọa cho mặt mũi trắng bệch, liều mạng lắc đầu, “Đừng… Cầu xin em, đừng vậy mà... Tha cho anh đi… Đừng mà… Ối…”

Không đợi anh nói xong, tôi đã dùng môi mình chặn lời cự tuyệt của anh. Anh giãy giũa, cắn chặt răng. Tôi nổi giận, giữ chặt cổ anh, dùng đầu lưỡi khẽ liếm. Mặc dù anh khước từ nhưng cũng chẳng kiên định gì cho cam nên dần dần đắm chìm vào nụ hôn của tôi, hơi thở gấp gáp.

Nụ hôn kết thúc, đôi mắt trong suốt của Đỗ Dực đều là hơi nước. Anh ảo não che đôi môi hơi sưng lên của mình, ấm ức: “Em…Tại sao em có thể đối xử với anh như vậy? Anh…”

“Bảo bối, chẳng phải anh đã rất hưởng thụ sao?” Tôi cười khinh thường một tiếng, ánh mắt dần dần nhìn xuống, nụ cười càng thêm gian ác, “Anh còn chối được à? Tự mình nhìn thứ kia của anh một chút đi.”

Em trai Đỗ đã sớm ngẩng đầu, Đỗ Dực vừa nhìn xuống liền giật mình rồi vội vã che lại, tức đến đỏ mặt: "Tại sao em lại đối xử với anh như vậy? Tại sao có thể chứ?"

"Anh sớm đã là người của em rồi. Cả đời này, anh đừng nghĩ đến việc thoát khỏi bàn tay của em." Tôi đứng dậy rút đai lưng của chiếc áo tắm, tiến về phía Đỗ Dực.

Đỗ Dực co rúm người lại, ánh mắt không giấu được sự né tránh. Giờ phút này, cuối cùng tôi cũng đã thực hiện được nguyện vọng làm cường công của mình rồi! Tôi điên cuồng nhào tới, bắt lấy hai tay Đỗ Dực rồi dùng đai lưng cột lại. Đỗ Dực sợ hãi né tránh nhưng không thể nào thoát khỏi chiếc đai lưng, chỉ có thể nhìn tôi cầu xin, mong muốn tôi có thể cho anh cơ hội thoát thân.

Không có vật gì che chắn cho em trai Đỗ đã phản bội chủ nhân, lúc này "cậu ấy" đang hiên ngang đứng thẳng, tiếp nhận ánh mắt kiểm duyệt của tôi.

Tôi bay qua, ngồi xuống giữa hai chân Đỗ Dực bắt đầu đùa giỡn với em trai Đỗ. Đỗ Dực liên tục thở gấp, ánh mắt mờ mịt nhưng vẫn không quên kêu dừng lại.

Chưa được năm phút sau, tôi đang khiến em trai Đỗ càng thêm khí thế ngất trời thì nghe giọng nói đã trở lại bình thường của Đỗ Dực: "Trò chơi đến đây là kết thúc, Chu Du."

Tôi ngây ngốc ngẩng đầu, thấy Đỗ Dực dễ dàng cởi chiếc đai lưng đang cột chặt tay anh. Anh nhanh chóng đứng dậy, đồng thời khom lưng bế tôi lên đặt trên bồn rửa tay. Anh vừa bá đạo kéo hai chân tôi ra, vừa chống tay vào chiếc gương dán tường ở đằng sau tôi, nheo mắt đầy nguy hiểm. Thế là một cường công mới được chào đời. Đây mới thực sự là hình tượng cường công, so sánh với bản giả vừa rồi của tôi thì quả thật quá khác biệt.

"Để anh dạy em biết thế nào là chơi với lửa có ngày bị chết cháy."

"A.....!!!!!" Tôi thét một tiếng chói tai. Đỗ Dực bắt đầu quần áo của tôi, một tay tiến ra sau lưng cởi móc áo ngực, tay kia kéo váy tôi lên, chỉ trong chốc lát tôi đã hoàn toàn bị bại lộ những nơi không được để lộ. Chưa được ba mươi giây! Quả là cảnh giới cao siêu!

Bên tai tôi lại như vang vọng một giọng thuyết minh: Cường X, cường X, cường X! Chu Du chơi với lửa có ngày bị chết cháy, Chu Du chơi với lửa có ngày bị chết cháy, không nên phóng hỏa với bất cứ người nào. Người mạnh mẽ chính xác là em trai Đỗ, "cậu ấy" kế thừa truyền thống vinh quang của "em trai" nam chính trong ngôn tình. Đại thần, cây dù, dưa chuột vào giờ phút này đã hợp thành một thể. Em trai Đỗ không chỉ là một "người", nó đại diện cho truyền thống giáo dục của em trai đã đi vào lịch sử. Vào giờ phút này, nó không chiến đấu một

mình, nó không chỉ có một mình! Chu Du!!! Chu Du đối mặt với em trai Đỗ cũng là đang đối mặt với toàn bộ thế giới giáo dục của em trai trong những ánh mắt chờ mong. Thắng lợi thuộc về Đỗ Dực, thuộc về em trai Đỗ, thuộc về đại thần, thuộc về dưa chuột, thuộc về các loại thực vật thuần khiết, thuộc về Đào Đào Nhất Luân, thuộc về tất cả những ai yêu mến Đào Đào Nhất Luân!

Em trai Đỗ dùng đầu chống vào bắp đùi tôi, như có như không chạm vào, mới chạm đến rồi lại lui ra. Tôi ưỡn người về phía Đỗ Dực nhưng anh lại dễ dàng tránh được. Anh lộ ra nụ cười tà mị trong truyền thuyết: "Muốn hả? Cầu xin anh đi."

"Em đã muốn từ lâu rồi, nhưng anh lại không chịu cho em." Tôi khóc rấm rức, tất nhiên là không có giọt nước nào chảy ra từ hai mắt. Hai tay tôi khẽ vuốt ve những giọt nước trong suốt trên ngực Đỗ Dực.

Đỗ Dực bắt chước tôi lúc nãy, nhướng mày: "Van xin anh đi, anh sẽ lập tức cho em."

Bảo bối chưa ra đời của mẹ ơi, hiện tại ba con không có lý trí, nếu đụng trúng con thì con cũng đừng trách ba nhé.

"Được rồi, em van xin anh." Vậy có dễ dãi, nhục nhã quá không? Thôi kệ, nữ chính trong ngôn tình đều chịu hành hạ như vậy, tôi nhịn!

"Van xin anh? Van xin thế nào?" Đỗ Dực dùng ngón tay trỏ nâng cằm tôi lên, ép tôi nhìn thẳng vào anh.

"…" Xong rồi xong rồi. Sớm biết thế này sẽ không chơi trò cường công này với anh. Nhìn cái quần lót đang chờ anh tắm xong ở ngoài giường, rồi lại nhìn mình chỉ cần lắc mông là có thể dẫn anh đi vào khuôn khổ, tôi thật sự không muốn chơi tiếp trò này nha.

"Anh…anh không muốn vận động ư?" Tôi ra vẻ rộng lượng.

Đỗ Dực không trả lời, chỉ nhìn tôi mỉm cười, lè lưỡi liếm môi rồi cắn cắn môi.

"Anh vào đi." Tôi làm nũng, chọn câu văn minh nhất.

"Vào như thế nào?" Đỗ Dực đặt câu hỏi.

Thì ra là muốn nghe câu có khẩu vị nặng hơn! Tôi nói xong mấy động từ, anh lại hỏi tôi mấy danh từ như "Vào đâu?", "Dùng thứ gì để vào?" để đùa giỡn tôi.

“Đỗ Dực, em sai rồi. sau này em sẽ không bao giờ…làm công lần nữa đâu.” Tôi giơ tay đầu hàng, đau khổ cầu xin: “Anh tha cho em đi, cả đời này em sẽ không làm công nữa, em sẽ làm thụ mà. Mà thật ra anh đóng vai thụ rất tốt đấy, vô cùng hợp vai. Anh thật toàn tài, em bội phục anh.”

Đỗ Dực dùng môi che cái miệng không ngừng nói của tôi lại, đồng thời cũng để em trai Đỗ tiếp xúc thân mật với tôi. Giây phút ấy, tôi như người chết khát ở sa mạc Sahara bỗng nhiên xuyên không đến Trường Giang.

Thật là sung sướng, thật là hạnh phúc! Khua chiêng lên nào, gõ trống lên nào!

Tôi không khỏi nghĩ đến một câu chuyện vui màu vàng: Một người đàn ông vì không nhịn được nên đã cùng vợ mình làm chuyện ấy khi đang mang thai. Sau đó khi con trai ra đời, đứa bé bò đến chỗ ba mình đang đọc báo, dùng ngón tay chọt vào đầu ba, hỏi: “Có đau không, có đau không?”

(Màu vàng ở TQ chỉ về những thứ liên quan đến tình dục)

Mì Nhật Bản lặng lẽ khóc vì bị chúng tôi bỏ quên.

Chương 35 – Bi kịch

Cường X đứng trước gương với mái tóc ngắn ướt đẫm, thụ O ngồi trên bồn rửa tay nức nở, sau một hồi giày xéo lẫn nhau thì dắt tay ra khỏi phòng tắm.

Tôi mang tâm tình bi tráng mà run rẩy mở nắp hộp mì Nhật Bản, nhưng mì Nhật Bản đã biến thành mì ôi thiu rồi. Tôi vô cùng nghi ngờ đầu bếp của nhà hàng đã sử dụng bột lên men, có lẽ đã ngâm mì với bột lên men rất lâu nên sợi mì mới “tiến hóa” vượt mức như thế này. Chẳng lẽ ông chủ dùng phương pháp này để nói cho chúng ta biết bản chất độc ác của người Nhật Bản?

Đỗ Dực cởi lớp áo ngoài... À, không đúng, là mở nắp hộp mì ra, nhìn thấy lớp men trắng phủ trên miếng thịt duy nhất nằm chính giữa hộp rồi lại nhìn năm miếng thịt chen chúc nhau trên hộp của tôi thì ném cho tôi một tiếng cười khẽ.

“Không phải vậy đâu! Miếng thịt này là em bỏ sang cho anh đấy!” Tôi nắm chặt tay, không thể để Tử Vi hiểu lầm tôi được!

“Ra ngoài ăn.” Quả nhiên Tử Vi vẫn không tin tôi, đem hai hộp thức ăn vứt đi làm tôi xót muốn chết. Tôi âm thầm hạ quyết tâm, một lát nữa phải lừa gạt anh để ăn ngon mới được.

Ăn trưa xong, anh dẫn tôi đến bệnh viện thành phố kiểm tra. Bác sĩ Mao Khí Quan và dì y tá đã khám cho tôi lần trước vẫn còn nhớ tôi, vừa nhìn thấy tôi đã nói với mấy y tá khác đang đứng gần đó: "Cô ấy chính là người mang thai mà nói rằng mình không thể sinh con được đó."

Thôi, đừng nói đến sắc mặt vào lúc này của tôi nữa, tôi muốn độn thổ rồi đây! Nếu không phải tên lang băm họ Điềm kia ăn nói lung tung thì sao tôi lại nghĩ mình không thể mang thai, để rồi không hề nghĩ đến biện pháp phòng tránh dẫn đến hậu quả là phải làm mẹ khi còn trẻ thế này? Vấn đề lớn hơn chính là ba mẹ tôi còn chưa biết chuyện!!! Bọn họ chỉ nghĩ tôi và Đỗ Dực chỉ đang ở mức quan hệ bạn bè thuần khiết thôi.

"Cậu là ba của đứa bé?" Dì y tá vươn tay nhéo mặt Đỗ Dực, khen ngợi: "Không tệ, rất trẻ tuổi. Còn trẻ như vậy mà đã phải làm ba rồi, có thấy tiếc không? Hai người là tình chị em? Thanh niên bây giờ đúng là rất chuộng tình yêu phi công trẻ lái máy bay bà già."

Đỗ Dực không kịp đề phòng bị dì ấy nhéo mấy cái thì 'hoa dung thất sắc', trợn to hai mắt nhìn chằm chằm bà. Thật ra tôi cũng hoa dung thất sắc, nguyên nhân là vì tôi nghe dì y tá ấy nói tôi và Đỗ Dực là tình chị em! Rõ ràng tôi sinh sau anh nửa năm, sao có thể nói là tình chị em được!

Thật quá bi kịch!

"Biết con phát triển ổn định là được rồi, chúng ta mau về thôi."

Đỗ Dực túm lấy tôi chạy trối chết ra cửa, ai ngờ chưa kịp thoát khỏi đã bị dì y tá nhiệt tình ngăn lại: "Hai người đừng đi vội. Lát nữa sẽ có lớp hướng dẫn dành cho phụ nữ mang thai do chủ nhiệm khoa chúng tôi chủ trì. Đài truyền hình cũng sẽ đến đây lấy tin, phiền hai người ở lại làm khán giả một chút. Hình tượng của cậu Đỗ đây không tệ, có thể để phóng viên phỏng vấn."

"Không...không được đâu..." Khóe miệng Đỗ Dực giật giật. Thì ra điểm yếu của anh là khi đối mặt với phụ nữ hơn bốn mươi tuổi. Nhìn anh vặn vẹo tránh né bàn tay của người đối diện để khỏi bị nhéo, ha ha, buồn cười chết mất.

"Xấu hổ cái gì chứ!" Dì y tá đưa tay ra, chính xác vỗ vào mông Đỗ Dực một cái làm cả người anh run lên, có khi lông trên người cũng đã dựng thẳng đứng hết rồi.

"Xem ra tôi quá đề cao cậu rồi!"

Dì y tá ném cho anh một cái nhìn khiêu khích rồi sau đó uốn éo quay mông đi, lớn giọng nói với một cô gái son phấn lòe loẹt đang chờ kiểm tra: "Qua bên kia cởi quần ra, đợi tôi mang bao tay rồi sẽ khám cho cô."

Đỗ Dực càng thêm run dữ dội, nắm chặt tay tôi, nói: "Về rồi cho anh mượn sữa rửa mặt!"

***

Môn học cuối cùng kết thúc cũng là đến kỳ nghỉ đông. Bụng của tôi vẫn như bình thường, chưa to lên vì cũng chỉ mới mang thai hai tháng. Nhưng tôi không thể mặc quần jean, chỉ đành mặc váy lông liền thân, dù sao cũng đang thịnh hành kiểu váy này. Ngồi trên xe lửa về nhà, tôi lo lắng đến khi bụng to lên rồi thì biết nói với ba mẹ thế nào đây.

"Nói thật thôi." Đỗ Dực liếc nhìn tôi một cái rồi đưa quả táo đã gọt sạch cho tôi. Nói ra thì rất xấu hổ, tôi sống hơn hai mươi năm rồi nhưng vẫn không biết gọt táo, hình như đúng là có chút rối loạn tổng hợp 21 nhiễm sắc thể thật. Nhìn tin tức người Triều Tiên chụp ảnh chia tay với người Hàn Quốc trên Thiên Nhai, từ tận đáy lòng tôi vô cùng biết ơn ngài Tiểu Bình, biết ơn công cuộc cải cách của đất nước.

(Thiên Nhai (hay tianya): tên một trang mạng của TQ.

Tiểu Bình: tức Đặng Tiểu Bình, một lãnh tụ của TQ)

"Mẹ sẽ đánh em chết mất." Tôi khổ sở gặm táo.

"Từ nhỏ đến lớn, người bị đánh luôn là anh." Đỗ Dực bất bình, thì ra anh vẫn nhớ chuyện anh bị đánh vì giúp tôi cởi quần. Thượng Đế ơi, người đàn ông này đã nhìn thấy tôi từ một cô bé trở thành cô gái, rồi lại đích thân khiến tôi từ một cô gái trở thành người mẹ. Trong cuộc đời này, người đến người đi đều vội vã như khách qua đường, mấy ai có được một người chứng kiến bạn trưởng thành rồi lại trở thành người bên cạnh bạn cả đời?

Mắt tôi sáng lên: "Đúng ha! Nếu em bị đánh thì anh đỡ đòn cho em."

Đỗ Dực hừ lạnh một tiếng, cướp lấy quả táo không bao giờ là của tôi được nữa.

Lúc xe lửa đến nơi, vừa ra khỏi trạm tôi đã thấy xe của chú Đỗ cho đến đón Đỗ Dực, chỉ là chiếc này không phải chiếc tôi thường thấy. Đỗ Dực không thay đổi sắc mặt, hỏi bác tài xế:

“Ba tôi vừa đổi xe?”

“Chiếc xe kia của Đỗ tổng hiện tại được dùng để đưa đón bà chủ. Bà chủ vừa mới sinh.” Bác tài xế cẩn thận trả lời.

“Ồ, cuối cùng đã có người giành tài sản với tôi rồi. Tận đáy lòng tôi chúc mừng bà Đỗ.” Đỗ Dực khinh thường, đưa hành lý cho tài xế rồi kéo tôi vào ghế sau, sau đó nói với tài xế địa chỉ nhà tôi, anh muốn đưa tôi về trước.

Xem ra bác tài xế này hiểu rất rõ hoàn cảnh của nhà Đỗ Dực, trên đường không hề nói một câu dư thừa nào, chỉ thật lòng khuyên: “Đỗ tổng thật sự hy vọng cậu có thể thừa kế công ty. Mặc dù bà chủ đã sinh con trai nhưng cậu ấy còn quá nhỏ, Đỗ tổng không thể nào đem chuyện làm ăn giao cho cậu chủ nhỏ và bà chủ sau khi ông ấy về hưu được. Bây giờ chỉ người có thể ủy thác ngoài cậu ra chỉ còn Trịnh phó tổng. Một khi Trịnh phó tổng trở thành tổng giám đốc, chỉ e vị trí của những người luôn đi theo Đỗ tổng sẽ bị thay đổi.”

Đỗ Dực im lặng lắng nghe, không biết mong muốn năm ngàn tệ có thể kiên trì được bao lâu.

“Chẳng lẽ cậu cam tâm tình nguyện đem quyền thừa kế chắp tay dâng tặng cho người ta?” Bác tài xế kinh ngạc, hỏi.

“Không cam lòng.” Đỗ Dực nói sâu xa, “Năm đó ba tôi gây dựng sự nghiệp hết sức gian khổ, sau khi thành công thì bỏ rơi mẹ tôi. Công ty này chính là cái giá thê thảm mà gia đình tôi phải đánh đổi.”

“Đỗ Dực, vì công ty này mà chú Đỗ cũng đã trả giá rất nhiều.” Tôi không nhịn được liền xem tài xế như người mình, không bận tâm đến việc ông ta có nói lại với người khác hay không: “Ngộ nhỡ công ty lọt vào tay người khác, vậy thì những gì chú Đỗ đã đánh đổi năm xưa sẽ phải tặng không cho người khác ư?”

Đỗ Dực nghiêng đầu nhìn tôi, tiếp tục im lặng.

Bác tài xế nghe tôi nói liền gật đầu tán thành: “Thật ra Đỗ tổng cũng không muốn giao công ty cho người nhà bên ngoại của bà chủ. Chẳng phải vào tháng bảy vừa rồi, khi đi dự tiệc liên hoan với cậu, ông chủ đã nói nếu cậu mau chóng kết hôn rồi sinh con trai thì ông ấy sẽ có lý do chính đáng để giao quyền thừa kế cho cậu sao? Bởi vì cậu chẳng những là con trai trưởng mà còn có cháu trai đích tôn...”

“Bác Trần, đừng nói nữa!” Vốn dĩ Đỗ Dực có chút không yên lòng nghe bác Trần nói

chuyện thì đột nhiên lên tiếng ngăn lại lời của người tài xế, sắc mặt rất kỳ lạ.

Tôi ngẩn người: "Bác Trần, bác mới nói gì? Chú Đỗ nói chỉ cần Đỗ Dực mau chóng kết hôn rồi sinh con trai thì chú ấy sẽ có đầy đủ lý do giao công ty cho Đỗ Dực?"

"Em không được nghĩ lung tung." Giọng nói của Đỗ Dực hơi nghiêm nghị.

Làm sao em có thể không suy nghĩ lung tung?

Trong nháy mắt, hô hấp của tôi trở nên dồn dập, gương mặt cũng đỏ lên. Trước buổi họp lớp tiểu học của chúng tôi, chú Đỗ đã nói nếu Đỗ Dực kết hôn rồi sinh con trai thì chú ấy sẽ giao công ty cho anh. Nhớ lại lúc Đỗ Dực gặp lại tôi, rất nhiều lần anh đưa ra ám hiệu muốn thân thiết với tôi, lúc biết tôi không thể sinh con thì cố ý muốn kết hôn với tôi, lúc biết tôi còn trẻ đã phải mang thai thì lại muốn tôi sinh ra. Rõ ràng anh có thể không kết hôn với tôi, có thể dùng lý do "Tuổi còn trẻ không nên sinh con sớm" để khuyên tôi phẫu thuật, nhưng cuối cùng anh lại vội vã muốn kết hôn với tôi, vội vã muốn tôi sinh con... Thêm việc anh rất căm ghét người mẹ kế tên Tiểu Hoan, không muốn công ty của chú Đỗ rơi vào tay nhà họ Trịnh, cả việc không muốn chú Đỗ chia tài sản cho Tiểu Hoan... Thì ra sự thật lại tàn khốc với tôi như vậy.

Sự thật này đã đem những hạnh phúc và tiếng cười của chuỗi ngày tôi ở bên cạnh Đỗ Dực tan biến không còn một mống. Thì ra việc chúng tôi gặp lại nhau rồi yêu nhau đều do một tay anh xếp đặt. Anh nói với tôi một tháng chỉ cần kiếm năm ngàn tệ, từ nhỏ đã thích tôi, anh không muốn làm ông chủ đều là lừa tôi, lừa tôi kết hôn với anh, lừa tôi sinh con vì anh. Bởi vì tôi dễ bị lừa, tôi không có ai theo đuổi, tôi si tình, tôi tự mình đưa tới cửa miễn phí...

Một phút này tôi còn tưởng rằng mình đang đắm chìm trong hạnh phúc, tưởng rằng người đàn ông cùng tôi lớn lên sẽ cùng tôi bạc đầu giai lão thì một phút sau tôi lại phát hiện tôi chỉ là đối tượng bị anh lợi dụng, mà không chỉ có một mình tôi, anh còn lợi dụng cả đứa bé trong bụng tôi nữa!

Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi phải làm gì bây giờ?

Đỗ Dực nhận ra phản ứng của tôi hơi lạ nên liền ôm lấy vai tôi, ôm rất chặt: "Chu Du, không được tiếp tục suy nghĩ lung tung! Anh.."

"Dừng xe." Ánh mắt tôi đăm đăm nhìn về phía trước, căn bản là không nghe anh nói gì, chỉ thấy sau lưng lạnh toát, lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, sức lực toàn thân như bị ai cướp mất.

"Dừng xe!"

Tôi hét lớn làm bác Trần giật mình: "Cô Chu, nơi này không được phép dừng xe, cô có chuyện gì sao? Hay là tôi chạy thêm một đoạn nữa nhé, phía trước có trạm xe buýt..."

"Lập tức dừng xe." Tôi cắn răng nói.

"Cho cô ấy xuống đi." Đỗ Dực lạnh lùng buông một câu, bàn tay rời khỏi vai tôi.

Tim tôi đau đớn như bị dao đâm vào. Đây là lần đầu tiên tôi và Đỗ Dực cãi nhau. Lúc trước tôi luôn luôn vui vẻ, đắm chìm trong tình yêu của chúng tôi, anh cũng chưa bao giờ dùng điệu này nói chuyện với tôi, cũng chưa bao giờ trưng ra vẻ mặt này với tôi. Tôi chưa từng thử cãi nhau với anh lần nào nên chưa từng sợ mất hồn mất vía, chỉ muốn tránh xa anh như lúc này.

Tuy khó hiểu nhưng bác Trần vẫn cho xe dừng lại. Tôi lập tức mở cửa xe, ra phía sau lấy hành lý, nhưng không ngờ Đỗ Dực cũng cùng theo xuống xe.

"Em nghĩ anh là loại người gì?" Đỗ Dực khoác một tay lên cửa xe, ánh mắt lạnh lùng.

"Tôi không biết anh là loại người như vậy." Tôi nhìn mặt đất, cao giọng: "Tôi biết loại người giống như tôi rất nhiều, ra đường cũng có thể tùy tiện tìm được một bó, nhưng sao anh lại chọn em? Cho dù chúng ta cùng nhau lớn lên, nhưng lại xa cách nhiều năm, không thể hiểu được người kia, tại sao vừa gặp lại anh lại có hứng thú với tôi? Hơn nữa lúc ở đây, không có cô gái nào có điều kiện tốt có thể nhanh chóng kết hôn sinh con trai cho anh. Anh có dám thề với lương tâm của mình là anh chưa từng nghĩ việc lợi dụng tôi?"

Anh nhìn tôi, đôi mày dần nhíu lại.

"Cho tôi câu trả lời thật lòng!" Tôi lại một lần nữa không chú ý hình tượng mà hét to.

"Có nghĩ tới." Đỗ Dực nhìn đi chỗ khác.

"Buồn cười thật. Cái gì mà làm người phải biết thỏa mãn, không nên vì tiền tài mà vứt bỏ tình yêu, tình thân kia chứ..." Tôi òa khóc, đây là lần đầu tiên tôi khóc ở giữa đường người xe qua lại đông đúc: "Trong mắt anh, tôi rất buồn cười đúng không?"

Tôi mở cốp xe, khó khăn nhấc hành lý ra ngoài, vì hơi nặng nên tôi hơi lảo đảo. Đỗ Dực thấy vậy liền tiến tới đỡ tôi. Cũng như tất cả nữ chính bị tổn thương khác, tôi hất tay anh, mỉa mai: "Không cần anh đỡ, tôi sẽ bảo vệ tốt con trai bảo bối của anh. Nếu nó xảy ra chuyện gì thì e rằng ba nó sẽ không thể thừa kế công ty của ông nội nó được."

“Anh có nghĩ tới không có nghĩa là anh sẽ làm.” Đỗ Dực kiềm chế sự tức giận, hai tay nắm chặt đặt trên mui xe, đôi mày nhíu lại giống như cô giáo hồi tiểu học khi nhìn thấy bài làm tạo câu của tôi.

“Tôi không quan tâm anh có làm hay không làm!” Tôi đẩy anh một chút, kéo hành lý đi về phía trước, đưa tay ra vẫy một chiếc taxi đang chạy về hướng này. Tôi không hiểu tại sao mỗi lần nam nữ chính cãi nhau thì kết cục đều là nữ chính phải bắt taxi bỏ đi, có lẽ đó đã là sự an bài của tiểu thuyết cẩu huyết trong truyền thuyết, hoặc là minh chứng cho giao thông không ngừng phát triển của đất nước chúng ta.

Đáng tiếc Đỗ Dực không giống Mã giáo chủ sẽ lao ra chặn cửa xe, không cho tôi đi. Anh chỉ đứng ở đấy, không nói một lại, ánh mắt dán vào người tôi. Tôi ném hành lý vào ghế sau rồi lén nhìn anh trước khi ngồi vào ghế phụ. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt tôi chưa thấy bao giờ, vừa bất đắc dĩ vừa đau khổ, giống như đứa trẻ đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể giữ được dây diều, đành để nó bay mất.

(Mã giáo chủ: nam diễn viên Mã Cảnh Đào, thường đóng những vai nam chính gào hét trên phim)

Tôi lau nước mắt, nức nở nói với tài xế địa chỉ nhà tôi. Tài xế rất bình tĩnh, nhìn tôi một cái rồi im lặng lái xe. Thật ra có đôi lúc người ta không cần an ủi mà chỉ cần một không gian yên tĩnh để khóc thoải mái.

Nếu là phim Hàn thì lúc này sẽ có một nhân vật nam ở bên cạnh làm bạn, chăm sóc nữ chính, nhưng mà... Tôi biết, tôi và Đỗ Dực - người mà tôi vẫn luôn cho là nam chính kia thật sự đã kết thúc.

Chương 36 - Quá bi kịch

Tôi không biết hôm đó mình đã về nhà như thế nào. Vì không phải ngày nghỉ nên ba mẹ không có nhà, tôi đành tự nấu cho mình một bát mì ăn liền vị thịt bò, sau đó vừa xem bộ phim truyền hình chán ngắt đang chiếu trên ti vi vừa ăn mì, vị cay như thiêu đốt cả đầu lưỡi. Ăn xong, tôi khui hộp cánh gà mà ba mẹ đã mua cho tôi ra gặm, đây là món ăn yêu thích của tôi, mùi vị rất cay, đến nỗi nước mắt cứ trào ra, lau thế nào cũng không hết. Sau đó tôi mới phát hiện tôi chảy nước mắt không phải vì vị cay của món ăn.

Ba mẹ về nhà thấy tôi nước mắt giàn giụa, rồi nhìn đống xương trên bàn, trách: “Có một mình mà ăn hết luôn một hộp, cay cũng đáng đời.”

Sau đó mẹ lại hỏi: “Lúc còn trên xe lửa con nhắn tin bảo có chuyện muốn nói với ba mẹ. Là chuyện gì thế?”

Nghĩ lại lúc ở trên xe lửa, Đỗ Dực bảo về nhà sẽ nói thật cho ba mẹ biết, bây giờ tôi chỉ có thể buồn mà không thể khóc, giận mà không thể xả. Đỗ Dực khốn kiếp, bây giờ tôi phải nói thật cái gì đây? Chẳng lẽ phải nói với ba mẹ tôi rằng con gái của hai người bị con trai nhà hàng xóm cũ lừa gạt làm cho lớn bụng, suýt chút nữa là trở thành cái máy đẻ, giúp tên khốn đó thừa kế tài sản của ba anh ta?

“Con định bàn với ba mẹ việc con muốn ra ngoài tìm việc làm, đến một nơi không ai quen biết rồi tự mình phấn đấu.” Tôi nói cả quyết, sau đó uống một ngụm nước lọc.

“Con bị ấm đầu hả?” Ba tôi nói với vẻ không thể nào tin được, giọng điệu rất nghiêm túc: “Loại người từ nhỏ đã được ba mẹ cưng chiều đến mức đần độn như con, đã vậy còn không biết nấu cơm, lại lười biếng nữa, ngay cả táo cũng không biết gọt mà lại ảo tưởng đến việc ra ngoài tự mình phấn đấu? Phấn đấu thế nào? Muốn gầy dựng sự nghiệp? Mấy bộ phim chiếu trên ti vi nói cái gì mà người trẻ tự gầy dựng sự nghiệp đều là lừa gạt cả đấy! Tìm một công việc ổn định, tiền lương không cần quá cao, cố gắng chăm sóc gia đình, đó mới là con đường mà phụ nữ nên đi!”

Mẹ tôi ngồi bên cạnh liên tục gật đầu phụ họa. Đúng vậy, thật ra tôi cũng nghĩ như vậy. Tôi không hề muốn đánh liều đến nơi khác làm việc, cũng không hề muốn rời xa ba mẹ. Ba mẹ có ảnh hưởng rất lớn đến con cái. Từ nhỏ, mẹ luôn dạy tôi rằng con gái không cần gánh quá nhiều áp lực, việc chống đỡ gia đình nên giao cho đàn ông, mình chỉ cần san sẻ bớt một phần

gánh nặng, không cần phải chạy ngược chạy xuôi bên ngoài là tốt nhất. Tư tưởng ấy đã hình thành và tồn tại trong đầu tôi rất lâu rồi. Vì thế mục tiêu của tôi cũng chỉ là kiếm một số tiền đủ để trang trải, sau đó chăm chồng dạy con.

Thật ra phần lớn phụ nữ đều nghĩ như vậy. Phụ nữ có dã tâm càng lớn thì nếu không phải bán đứng thân thể thì cũng là bán đứng tuổi xuân của mình, để đến cuối cùng có thể có được sự nghiệp nhưng lại làm cho đàn ông chùn bước, trở thành "gái ế ngàn năm" trong truyền thuyết, sau đó thì oán giận tại sao đàn ông chỉ thích phụ nữ vừa bình thường vừa không có tiền mà bản thân mình xuất sắc như thế thì không ai thèm.

Tôi chỉ muốn trốn tránh một số chuyện và một người nào đó mà thôi.

Mặc dù đã tắm rửa sạch sẽ nhưng cả người tôi vẫn mệt mỏi như cũ, dạ dày nóng rát rất khó chịu. Tôi nhìn gương mặt đầy vẻ căm hận của mình trong gương, không biết làm thế nào mới tốt. Tôi phải đến bệnh viện? Có nên không? Chẳng lẽ tôi phải ngoan ngoãn giúp anh ta sinh con? Nhưng làm phẫu thuật rất đau, hơn nữa phải làm sao để cho ba mẹ không phát hiện?

Tôi về phòng lấy điện thoại thì phát hiện có gần một trăm cuộc gọi nhỡ, đều là của Đỗ Dực. Tôi không biết khi gọi cho tôi, anh sẽ có tâm trạng như thế nào nhưng tôi biết anh hiểu rõ tôi sẽ không nghe máy. Lúc vừa định tắt máy thì anh lại gọi tới. Chiếc điện thoại trong tay tôi cứ rung mãi không ngừng, còn tôi vẫn luôn mờ mịt đứng im.

Chủ nợ đến thế này là cùng!

Tôi cảm thấy nếu tôi thực sự không nhận điện thoại thì Đỗ Dực sẽ nghĩ tôi ra vẻ thanh cao, cố tình giận dỗi nên cuối cùng tôi vẫn nghe máy.

Câu đầu tiên của tôi là: "Anh đừng nói gì với tôi cả, càng đừng bắt chước mấy nam chính ngu ngốc trong phim truyền hình đứng dưới nhà tôi, nếu tôi không xuống thì nhất định không đi."

"Làm thế chỉ gây phiền cho em thôi, anh biết mà." Giọng nói tỉnh táo của Đỗ Dực vang lên làm tôi nảy ra ý muốn đập nát điện thoại. Thật lòng mà nói thì tôi rất hy vọng giọng anh sẽ khàn khàn, nói cho tôi biết anh đang đứng dưới nhà tôi, nếu tôi không xuống thì anh sẽ cứ đứng yên ở đấy.

"Anh gọi tôi làm gì?" Tôi cũng bắt chước giọng nói tỉnh táo của anh.

"Anh muốn nói cho em biết suy đoán của em là sai hoàn toàn. Em hiểu lầm anh rồi."

"Tôi hiểu lầm anh? Ha ha." Tôi lên giọng cười lạnh hai tiếng, thì ra tôi cũng biết cười lạnh: "Thế tôi hỏi anh, anh đã nói tốt nghiệp xong sẽ kết hôn, đúng không?"

"Đúng."

"Hiện tại tôi đang mang thai đứa con của anh, đúng không?"

“Đúng.”

“Chỉ cần anh mau chóng kết hôn rồi sinh con trai, ba anh sẽ có thể quang minh chính đại giao công ty cho anh, đúng không?”

“...” Đỗ Dực im lặng, đầu dây điện thoại yên tĩnh đến đáng sợ.

Thấy anh không nói gì, tôi mới nói: “Hơn nữa thật sự anh cũng đã từng nghĩ đến sẽ lợi dụng tôi. Bây giờ đã đạt được mục đích, đáng tiếc là bị tôi phát hiện. Cái này gọi là lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó thoát. Anh là tên khốn kiếp, anh biết tôi ngốc nghếch nên mới lợi dụng, đùa giỡn tôi như vậy. Nghĩ đến việc trong lòng anh cười nhạo tôi khi nhìn thấy tôi thật lòng với anh thì tôi chỉ hận không thể tát mình mấy cái. Thể diện của tôi bị vứt đi hết rồi.”

Tôi chép miệng, thật sự rất muốn khóc. Bỗng nhiên, bên dưới tiểu khu vang lên mấy tiếng la hét, đùa giỡn ầm ĩ của đám trẻ con. Âm thanh rất chói tai, nhưng điều làm tôi giật mình là trong điện thoại cũng vang lên những tiếng la hét ấy. Đỗ Dực đang đứng dưới nhà tôi!

“Anh đang ở dưới nhà tôi?” Tôi tức giận chất vấn: “Sao anh lại có thể nhàm chán như vậy?Anh xem phim thần tượng nhiều quá đấy hả? Chẳng phải vừa nãy anh nói sẽ không bắt chước mấy nam chính ngu ngốc trong phim truyền hình đứng dưới nhà tôi rồi đợi tôi đi xuống hay sao? Anh lại nói dối tôi! Tôi sẽ không xuống dưới đó gặp anh đâu, anh nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Anh biết.” Đỗ Dực nói với vẻ không quan tâm.

“Vậy sao anh còn không đi? Anh cho rằng tôi cũng sẽ mềm lòng giống mấy nữ chính ngu ngốc mà xuống đó gặp anh à? NO! Không bao giờ! Không có cửa đâu! Tôi và anh thừa biết phim thần tượng TMD đều gạt người cả. Anh chính là tên boss xấu xa trong mấy bộ phim ấy! Anh mau cút đi!”

(TMD: con mẹ nó)

Hiện tại tôi giống như loại đàn bà chanh chua, đanh đá, gặp ai cũng chửi.

Anh bỗng nhiên như giống như một đứa trẻ bốc đồng: “Không cần em quan tâm.”

“Tôi không thèm quản.” Tôi nổi giận: “Bên ngoài nhiều phụ nữ như vậy, anh tùy tiện tìm một người thực hiện âm mưu của mình đi. Hy vọng các cô ấy sẽ ngu ngốc hơn tôi, sinh con xong mới phát hiện dã tâm của anh, lúc đó chỉ có thể im lặng. Ngày mai tôi sẽ đến bệnh viện để chặt đứt ý định của anh. Anh đừng hòng có thể lợi dụng tôi được nữa.”

Nước mắt của tôi rơi xuống má, chỉ cần nghĩ đến anh có con với người phụ nữ khác thì tôi đã đau khổ muốn chết.

“Em muốn đi bệnh viện?”

“Chứ chẳng lẽ đến bây giờ rồi mà anh còn mơ tưởng tôi sẽ sinh con cho anh? Tôi nói cho anh biết, bà đây là người có khí phách, cho dù anh có cho tôi nhiều tiền bao nhiêu thì tôi cũng sẽ không sinh con cho anh đâu!” Tôi vừa nói vừa nghiến răng.

“Đừng đối xử với nó như vậy.”

“Đối xử với ai cơ?”

“Con của chúng ta.”

Tôi khẽ giật mình, nắm chặt tay: “Đó là vì anh đã lừa gạt tôi. Tất cả đều là lỗi của anh.”

“Đúng là anh từng nghĩ không thể dâng tặng công ty cho nhà họ Trịnh, cũng từng cố gắng tìm người tình nguyện giúp anh, vì thế khi gặp lại em trong buổi họp lớp, thật sự anh đã nghĩ nhờ em giúp anh. Nhưng cuối cùng lại thay đổi, anh chưa từng lừa dối em, cũng chưa từng lợi dụng em, em không thể sinh con cũng chẳng sao cả. Chỉ là không ngờ sự việc lại phát triển theo đúng hy vọng ban đầu của anh.”

“Thật là lãng mạn. Sự thật là như thế này: ban đầu anh muốn lợi dụng tôi, nhưng sau đó lại phát hiện ra anh đã yêu tôi nên từ bỏ ý định. Đỗ Dực, anh có thể viết tiểu thuyết rồi đấy, tựa đề sẽ là ‘Làm sao có thể lợi dụng em hỡi người yêu của anh?’. Ha ha ha, tôi không rảnh nói nhảm với anh đâu. Anh đến từ đâu thì nên về nơi đấy đi. Tôi với anh hoàn toàn chấm dứt rồi. Vĩnh biệt.”

“Vĩnh biệt.” Giọng nói của Đỗ Dực khẽ run.

“Đúng vậy, vĩnh biệt! Tôi sẽ không nói gì với anh nữa, không bao giờ... gặp lại anh nữa.”

Đỗ Dực im lặng, âm thanh đùa giỡn của đám trẻ con như càng thêm phóng đại từ trong điện thoại ầm ĩ vô cùng. Trong lúc tôi định ngắt điện thoại thì đầu dây bên kia bỗng nhiên cúp máy.

Hừ, hay thật đấy, còn dám cúp điện thoại trước tôi! Tôi lén đến gần cửa sổ, kéo nhẹ tấm rèm nhìn ra bên ngoài xem Đỗ Dực đang đứng ở đâu, không ngờ tôi vừa nhìn thì đã thấy anh. Biết làm sao được, anh quá nổi bật, đứng cứng ngắc như cây cột giữa bãi đất trống, xung quanh là đám trẻ con đùa giỡn, nhìn rất giống chúng tôi lúc bé.

Bỗng nhiên anh ngẩng đầu nhìn về phía này làm tôi phải vội vàng lùi về sau, tim đập thình thịch như trống. Nước quá trong sẽ không có cá, kẻ quá đê tiện ắt sẽ vô địch, rõ ràng vừa nãy đã nói sẽ không bao giờ thèm nhìn anh nữa mà bây giờ... Thật sự thì tôi không quản được hai mắt của mình, dù sao cũng không ai biết tôi lén nhìn anh, không có ai nhìn thấy thì không tính.

Lúc chia tay nếu bạn hỏi anh ta đã từng thích mình chưa là câu hỏi đần độn nhất. Khi nãy tôi không hỏi không phải vì tôi phi thường hay thông minh gì đâu, chẳng qua là do tôi cuống quá nên quên mất thôi. Tôi rất muốn biết rốt cuộc anh có từng thích tôi không. Có thể là có, nhưng nếu ban đầu để anh thích tôi là có mục đích thì sẽ không có ý nghĩa, như vậy sẽ rất đau đớn.

Thì ra là tôi còn quan tâm.

Tôi lại lén kéo nhẹ rèm cửa sổ nhìn ra ngoài. Anh vẫn còn ở đó, đang cúi đầu, dáng vẻ rất cô đơn, đối lập hoàn tàn với đám trẻ con vui vẻ xung quanh.

Thật ra anh có thể nói với tôi: Em nhìn mỹ nữ bên cạnh anh nhiều như vậy nhưng anh chỉ chọn em, điều đó chứng tỏ em rất đặc biệt với anh. Nếu không thì việc gì anh phải bỏ qua những mỹ nữ đó để đến với em?

Nếu anh nói như vậy thì có lẽ tôi sẽ tin anh, nhưng anh lại không nói. Có khả năng như thế không vậy, Đỗ Dực ơi?

Đột nhiên, không hiểu sao mà đám trẻ con xúm lại vây quanh anh vừa ca hát vừa nhảy múa, động tác rất khoa trương. Chẳng lẽ anh lại có sức hút đến thế, ngay cả con nít cũng bị hấp dẫn đến nỗi phải vây xung quanh anh ca múa? Hứ, tên khốn kiếp này không xứng!

Chốc lát sau Đỗ Dực đã quay đầu đi, bọn trẻ cũng vừa đi theo anh vừa nhảy múa phía

sau.

Tôi thừa nhận tôi là một người hèn hạ. Tôi vội mặc áo khoác, chạy xuống lầu, nhìn chiếc BMW chậm rãi chạy ra khỏi tiểu khu, bỏ mặc đám trẻ con tiếp tục chơi đùa. Tôi níu lấy một em nhỏ có vẻ lớn hơn so với đám nhóc kia, hỏi: "Vừa nãy các em vây quanh người ta hát gì vậy?"

Bọn nhóc thấy có người hỏi, liền hát: "Đồ không biết xấu hổ, quá không biết xấu hổ, ở đó khóc hu hu. Không nên khóc không nên khóc, khóc xong mắt sẽ bị mù, sẽ không thấy đường, không thấy đường."

Các em nhỏ, bài đồng dao các em hát thật tài tình! Là một nữ thanh niên văn nghệ, tôi hoàn toàn bị bài đồng dao đậm chất văn học làm rung động. Sau đó tôi thử ngẫm lại nội dung bài đồng dao, hình như là châm chọc người khác khóc. Đợi đã! Khóc ư? Tôi sờ gương mặt còn chưa khô nước mắt của mình, hỏi:

"Vừa nãy người đó khóc hả?"

Một đứa bé có gương mặt bụ bẫm khinh thường: "Đúng vậy, lớn rồi còn khóc. Ba em nói con trai không thể khóc, khóc sẽ không cao."

Một cậu nhóc khác phản bác: "Ai nói? Ba tớ nói con trai khóc không phải là cái tội."

Lúc nãy, Đỗ Dực đã đứng... khóc ở đây.

Tôi ngơ ngác nhìn đám trẻ đang tranh cãi, nước mắt trào ra. Tôi lúng túng lau sạch rồi chạy trối chết, không dám quay đầu lại vì sợ bọn nó nhìn thấy tôi khóc sẽ vây lấy tôi hát bài đồng dao vừa rồi.

Hôm nay thật là một ngày đẫm nước mắt. Trời không có mưa nhưng tôi cảm thấy không khí xung quanh rất u ám, làm người ta hít thở không thông. Vốn dĩ tưởng rằng chỉ có nhân tài như tôi mới không chịu đựng đau khổ nên đành khóc trong âm thầm lặng lẽ, không ngờ Đỗ Dực cũng có lúc không thể kiên cường. Đỗ Dực, anh có gì mà phải khóc chứ? Tại sao anh lại khóc? Người nên khóc không phải là tôi sao? Nghĩ tới đôi mắt xinh đẹp luôn chứa đựng ý cười mỗi khi nhìn tôi mà nay phải rơi lệ đằng sau chiếc điện thoại, tôi còn khổ sở hơn gấp trăm lần lúc biết anh lợi dụng tôi. Tôi rất giận bản thân, hận không thể xóa hết những giọt nước mắt trên gương mặt anh, sau đó chúng tôi có thể lạnh lùng nhìn nhau rồi xoay mặt rời đi.

Tôi bỗng nhớ đến bài thơ ‘Xa nhau’:

“Không muốn trở thành chướng ngại

Không muốn nước mắt rời trên gương mặt yêu thương ấy

Nên vào giây phút đau đớn này

Tôi lặng lẽ rời đi

Xin hãy tha thứ cho tôi vì ra đi không một lời từ biệt

Xin giấu anh ở nơi sâu nhất trong trái tim này

Mãi mãi không có gì có thể chạm vào.”

Tôi có thật sự muốn vĩnh biệt với anh?

Tôi hận mình vì đã nói ra những lời tuyệt tình, hận mình vì hôm nay đã phát hiện ra sự thật. Tôi tình nguyện làm kẻ ngốc để tiếp tục vui vẻ chứ không hề muốn những giọt nước mắt của Đỗ Dực rơi xuống đất vào một đêm không mưa. Chúng tôi liệu có thể đổi lấy cuộc sống không bi thương lần nữa?

Chương 37 - Điện thoại di động cũng là một bi kịch

Có lẽ những lời tôi nói muốn đi ra ngoài tự mình phấn đấu vào hôm qua đã dọa đến ba mẹ nên hôm nay, trước khi đi làm, họ mua cho tôi hai cái bánh bao và một chai sữa đậu nành đựng trong bình giữ nhiệt đặt ở trên bàn làm đồ ăn sáng cho tôi, nhằm muốn tôi cảm nhận được không khí ấm áp của gia đình. Hôm nay tôi dậy sớm hơn thường ngày, nói đúng hơn là cả đêm qua tôi không tài nào chợp mắt nổi, vì tôi không phải là người ngủ được khi đang khổ sở. Một người bạn học đã từng nói với tôi rằng, khi bạn trai cô ấy muốn chia tay vì hai người không hợp nhau, nhưng trước phản ứng gay gắt của cô ấy thì anh ta bảo là sẽ suy nghĩ thêm một đêm, hôm sau sẽ cho cô ấy quyết định cuối cùng. Đêm đó, cô bạn của tôi cứ trằn trọc suốt, nước mắt thấm ướt cả gối. Sáng hôm sau, mới năm giờ cô ấy đã rời giường, vì ép bản thân phải tỉnh táo, không được suy nghĩ lung tung, không được làm việc hồ đồ nên cô ấy đã viết "Đơn xin vào Đảng". Lá đơn dài ba ngàn chữ, tổng cộng có bốn trăm dòng, mười trang giấy. Mặc dù lúc ấy nghe có vẻ 囧, nhưng bây giờ tôi đã hiểu được tâm trạng khi đó của cô ấy. Điều buồn cười là đến mười một giờ trưa, cô ấy dè dặt gọi điện cho bạn trai thì nghe được giọng nói ngái ngủ của anh ta, anh ta còn nói tối qua vì thức xem phim 'Phấn đấu' tới hai giờ sáng nên giờ vẫn muốn ngủ. Điều đó có nghĩa là trong lúc cô ấy đau khổ không thể ngủ được dù chỉ một phút thì anh bạn trai lại không tim không phổi mà ngủ thẳng cẳng đến trưa.

(Phim 'Phấn đấu': đạo diễn Triệu Bảo Cương, do Mã Y Lợi và Văn Chương đsong chính.)

Tôi vô thức ăn bánh bao, rồi cũng vô thức ra ban công nhìn xuống xem Đỗ Dực có đang đứng ở đâu đó quanh đây không, nhưng đáng tiếc là không có, ngoài mấy bác gái đang tập thể dục dưới sân thì không có ai cả.

Tại sao anh đã lợi dụng tôi mà tôi còn nghĩ về anh, thậm chí là hy vọng anh đến tìm tôi?

Tôi lấy điện thoại di động ra gửi cho Đường Duyệt một tin nhắn, nội dung là hỏi chị ấy có còn thực tập ở khoa phụ sản không.

Tin nhắn trả lời của chị ấy rất lưu manh: "Nói nhảm, không làm ở đó thì chả lẽ chị lại đi nghiên cứu hoa cúc ở nam khoa?"

"Em muốn hỏi một chuyện. Chỗ chị làm phẫu thuật phá thai tốn bao nhiêu tiền?"

Tin nhắn của tôi vừa được gửi thì Đường Duyệt lập tức gọi điện tới, mắng: "Là cô đúng không? Đừng nói với bà đây là cô muốn làm phẫu thuật nhé! Thằng nào không có hoa cúc hại cô thành ra như vậy? Nếu cái thai là con trai thì hắn ta có hai hoa cúc, còn nếu cái thai là con gái thì hắn ta có đến ba hoa cúc!"

"Không...không phải đâu..." Tôi bị phản ứng của chị ấy làm sợ run cả người. Chị ấy muốn đến nam khoa làm việc phát điên rồi, nếu không thì chị ấy sẽ không mở miệng là hoa cúc, ngậm miệng cũng hoa cúc như thế.

"Không phải cái gì? Không phải cô muốn làm phẫu thuật hay không phải thằng kia không có hoa cúc?" Nhất định hôm nay là ngày dì cả của Đường Duyệt ghé thăm nên chị ấy mới gắt gỏng như vậy. Trước đây chị ấy không phải thế này, chẳng lẽ bạn trai chị ấy thật sự làm gà rồi?

“Cái này...à thì là...cái kia... Em chỉ muốn tham khảo một chút thôi... Tham khảo thôi... Bởi vì...” Mắt tôi đảo quanh liên tục: “Bởi vì em có một người bạn viết tiểu thuyết về vấn đề này nhưng lại không biết, cũng ngại đến bệnh viện hỏi nên nhờ em hỏi chị.”

Ông trời ơi, tôi chỉ có thể nói dối thôi. Thì ra nói dối có ích như vậy, nó có thể giúp bạn thoát khỏi tình cảnh khốn đốn, cũng có thể giúp bạn đạt được mục đích. Thôi kệ đi, dù sao cũng không phải lần đầu nói dối.

“Vậy à.” Đường Duyệt khôi phục lại giọng nói chị gái hàng xóm thân thiện, hiền hòa giải đáp thắc mắc cho tôi hệt như phát thanh viên: “Hiện tại chỗ chị đã áp dụng phương pháp phẫu thuật phá thai không đau, bệnh nhân không phải chịu đau đớn giống như trước đây nữa. Về giá cả thì khoảng chín trăm tệ, tính an toàn rất cao. Bây giờ đang là kỳ nghỉ đông nên mấy cô bé cấp hai, cấp ba đã xếp lịch cả rồi, vì thế mà sắp tới bọn chị khá bận rộn.”

“Chín trăm tệ? Mắc dữ vậy.” Tôi còn tưởng cao lắm là một trăm tệ, có thẻ sinh viên thì còn được giảm 50%. Nghĩ vậy tôi liền hỏi: “Có thẻ học sinh thì có được giảm giá không?”

“Khuyến mãi? Ha ha!” Đường Duyệt cười nhạo, nói: “Em có thấy ai đến bệnh viện được khuyến mãi chưa? Hay em đã gặp tên cướp nào khi cướp còn để lại vài đồng cho người bị cướp chưa? Cho dù có đang là thời kỳ khủng hoảng kinh tế, Gucci, Armani đều có chương trình khuyến mãi nhưng bệnh viện công lập của bọn chị không đời nào bị ảnh hưởng bởi khủng hoảng kinh tế!”

Đúng là bệnh viện thì nhỏ mà mạng người thì lớn. Qua cuộc nói chuyện với Đường Duyệt, tôi hiểu được rằng bản chất của bệnh viên công lập là ăn thịt người, chả trách trong khi người người lo sốt vó vì khủng hoảng kinh tế thì bác sĩ vẫn cứ ba năm thì mua xe, năm năm đi mua nhà, mười năm đã trở thành đại gia.

“Thế phí sinh con là bao nhiêu?” Tôi ngượng ngùng hỏi

“Sinh tự nhiên là hai ngàn tệ, sinh mổ thì khoảng bốn ngàn tệ.”

“Nhiều vậy sao?” Tôi sợ hãi kêu lên. Vào lúc này, tôi xin lấy bản thân ra để nhắc nhở chị em trẻ tuổi đừng vì ban đầu tiếc ba tệ mua Durex mà sau này phải tốn mất ba ngàn tệ.

“Rốt cuộc là em muốn hỏi gì? Chị còn có hai nữ sinh được mẹ dẫn đến làm phẫu thuật phá thai, hiện tại rất bận, không thèm nói chuyện với em nữa.” Đường Duyệt đang định cúp điện thoại thì bỗng nhiên nói ẩn ý: “Tiểu Du, không phải chị nói em đâu. Nếu như sau này, chị nói là sau này, nếu có thằng nào chưa kết hôn mà đã làm em sưng bụng thì em phải nói cho chị biết, chị sẽ biến hắn ta trở thành thái giám trong truyền thuyết.”

Toàn thân tôi chấn động, cả người nhũn ra, không biết phải nói gì.

Ông trời ơi, tôi nên làm gì đây? Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì mà ông lại nỡ trừng phạt tôi và thẻ ngân hàng của tôi như vậy? Đứa con vô tội trong bụng của mẹ, con nói mẹ phải làm sao đây? Để con biến mất có giá tới chín trăm tệ, cho con hiện thân thì lại lên đến hai ngàn tệ, mà ba con lại không tài trợ một xu nào!

Thật ra vấn đề lớn nhất hiện nay của mẹ con là mẹ không có nhiều tiền như vậy, thẻ ngân

hàng của mẹ chỉ có một ngàn tệ, nếu dùng chín trăm tệ thì chỉ còn lại một trăm tệ thôi. Được rồi, mẹ thừa nhận tiền không phải là vấn đề, vấn đề là mẹ không nỡ, hoàn toàn không nỡ bỏ con!!! 555, con là con của mẹ và Đỗ Dực. Đỗ Dực hỡi, anh có còn nhớ Hạ Vũ Hà đứng bên hồ năm xưa không?

(Hạ Vũ Hà: là mẹ của Hạ Tử Vi trong Hoàn Châu công chúa. Khi bà đang đứng ngắm cảnh bên hồ thì gặp được vua Càn Long, từ đó hai người yêu nhau và sinh ra Hạ Tử Vi.)

Tôi ủ rũ đặt điện thoại trên thành ban công, đưa mắt trông về nơi xa thì nhìn thấy chiếc BMW quen thuộc đang đậu dưới một bóng cây. Anh lại đến rồi. Đỗ Dực đóng cửa xe, dùng điều khiển từ xa khóa xe rồi tiến về mảnh đất trống dưới nhà tôi. Anh mặc một chiếc áo khoác ngắn thoải mái, choàng một chiếc khăn quàng cổ màu đen, chiếc quần họa tiết ca-rô bọc lấy đôi chân thon dài. Thật ra điều khiến người ta phải chú ý nhất là hôm nay anh đội một chiếc mũ len và mang thêm cặp kính đen. Rất khí thế, rất mạnh mẽ, đến nỗi mấy bác gái dưới sân cũng phải liếc nhìn khi anh đi ngang qua.

Tôi thì sao hả? Tôi cũng nhìn không chớp mắt, bị sắc đẹp dụ dỗ? Lúc đó tôi còn bận ngồi xổm xuống để anh không nhìn thấy tôi! Điện thoại rung lên, tôi run rẩy sờ nó, vuốt nó, cuối cùng là trơ mắt nhìn nó rơi xuống dưới!

"Bịch."

Tôi nghe thấy tiếng điện thoại đáng thương đập xuống mặt đất vô cùng thảm thiết. Một vật thể màu đen rơi tự do khiến mọi người tò mò vây xem. Tôi mạo hiểm ló đầu ra nhìn xuống thì thấy Đỗ Dực đang xem xét thi thể của chiếc điện thoại, vì anh khom lưng nên tôi không thể nhìn được vẻ mặt của anh. Không phải anh sẽ nghĩ rằng vì tôi thấy anh cứ gọi đến nên mới

ném điện thoại đấy chứ?

Không được, Đỗ Dực! Anh hiểu em mà! Cho dù em không coi trọng anh nhưng không thể có chuyện em chê tiền được!

Tôi im lặng ngồi trên ban công, thầm tính xem có nên lấy một ngàn trong thẻ ngân hàng đi mua điện thoại mới hay không... Nếu hằng ngày tôi đi làm phụ hồ công trường thì có đủ tiền không nhỉ? Tôi xoa bụng, trong đầu hiện ra một đẳng thức:

Hằng ngày làm phụ hồ công trường = một chiếc điện thoại di động + được làm phẫu thuật phá thai miễn phí.

Bên dưới bỗng ồn ào, tôi run rẩy muốn lén nhìn xem có phải Đỗ Dực đang òa khóc nức nở dưới đó hay không thì một vật thể màu đen bay lên, lướt qua tôi rồi đáp xuống bên cạnh cửa sổ. Tôi vội vàng nhào tới, phát hiện đó là điện thoại của Đỗ Dực. Quả nhiên là điện thoại xịn, bị ném như vậy mà không hư hại gì. Tôi khó hiểu nhìn chiếc điện thoại, sau đó mở khóa thì thấy một dòng chữ:

‘Giữ lấy để anh còn liên lạc.

P/s: Anh biết em đang ở ngoài ban công.’

Tôi lập tức bấm số điện thoại của mình thì một giọng nữ ngọt ngào vang lên: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã không liên lạc được...”

Ôi, điện thoại của tao, sao mày lại dễ dàng bị hỏng như vậy chứ!

Tôi lén lén lút lút thò đầu lên, thấy Đỗ Dực đang trả lại cây vợt cầu lông cho một bác gái (thì ra là lấy vợt cầu lông đánh điện thoại lên cho tôi), sau đó khom lưng nhặt mấy mảnh thi thể chiếc điện thoại của tôi vốn đã bay bốn phương tám hướng. Mà nhà tôi đâu có cao lắm đâu, tại sao điện thoại lại vỡ tan tành như vậy! Quả nhiên độ cao chính là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chất lượng điện thoại, cũng giống như chiều dài là tiêu chuẩn để kiểm nghiệm đàn ông có bình thường hay không. Bác gái kia vẫn đang nhiệt tình nói chuyện với Đỗ Dực, hơn nữa thằng nhãi này còn ngoan ngoãn tiếp chuyện bác ấy nữa. Thật quá ngược tâm mà! Không được, tôi nhìn không vô! Vì thế tôi đứng dậy, quay về phòng.

Đến đây thì tôi có đôi lời muốn nói với mấy anh nam chính. Mấy người tưởng chỉ cần mấy người đứng dưới nhà thì nữ chính sẽ cảm động mà đi xuống đó ư? NO! Vì mấy người đứng dưới nhà gây phiền phức đến cuộc sống của nữ chính nên các cô ấy mới xuống dưới để mấy người biết điều một chút mà bỏ đi, như thế các cô ấy mới có thể ra ngoài chơi được!

Tôi nằm trên giường nghịch điện thoại của Đỗ Dực, xem thử nó có bí mật gì hay không. Trước hết là xem hộp thư tin nhắn của anh! Rất sạch sẽ, chỉ có vài tin nhắn của nhà mạng và ngân hàng. Tiếp theo là nhật ký cuộc gọi! Cũng rất đàng hoàng, đầy đủ tên họ, không biệt danh, không nick name. Nhật ký cuộc gọi của anh được xếp theo tên chữ cái nên cuộc gọi của tôi ở phía dưới, vì thế khi kéo đến tên tôi thì tôi sợ ngâu người. Anh cài tên tôi trong điện thoại là ‘Chu Du có bệnh’.

Có bệnh? Anh mới có bệnh, cả nhà anh đều có bệnh!

Những người khác anh đều lưu tên họ đầy đủ, chỉ có tôi là ngoại lệ, vậy có phải đối với anh, tôi rất đặc biệt không?

Tôi kiềm chế kích động xem tiếp tệp hình ảnh. Tấm hình đầu tiên là chụp lúc tôi ngủ say, hơn nữa còn đang trong tình trạng không một mảnh vải che thân, cũng mau là tướng ngủ không tồi, còn hơi bĩu môi giống như đang hờn dỗi, xuống dưới là... Khoan đã, chẳng phải nếu xuống dưới thì sẽ là.... A a a a, được lắm, dù sao cũng không phải là anh khỏa thân.

Tấm hình tiếp theo thật quá chán, không ngờ là anh lại chụp vẻ mặt tôi xấu như vậy, nhìn ngu không chịu nổi.

Tấm hình kế tiếp... Ơ? Đây là tấm hình tập thể của lớp tôi hồi tiểu học. Tôi và anh đứng cách xa nhau, hơn nữa tôi còn cười rất vui vẻ, vì khi đó tôi đứng sau Trần Hồng...

Tôi đặt điện thoại xuống, tâm tình phức tạp lấy hai tay che mắt, tim như bị dao cắt. Tên Đỗ Dực khốn kiếp, sao anh không ném cục sạc điện thoại lên đây luôn! Tôi chỉ tò mò đời tư của anh một chút, thế mà điện thoại của anh lại hết pin rồi tắt luôn nguồn!

Bạn nói xem, lát nữa Đỗ Dực gọi điện thoại phát hiện máy đã bị tắt nguồn thì có cho rằng tôi cố tình phá hỏng điện thoại của anh không?

Nghĩ vậy, sau ót của tôi chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh. Tôi vội vàng chạy ra ban công, đúng lúc thấy Đỗ Dực đang bình tĩnh cầm điện thoại công cộng. Đây là hiểu lầm lớn!

"Đỗ..." Tôi cố gắng nuốt cái tên đã sắp ra khỏi miệng xuống, thầm nhủ: Chu Du ơi Chu Du, rốt cuộc mày muốn gì? Nếu mày có thể bỏ qua hết hiềm khích trước kia để ở bên cạnh anh ấy thì hãy xuống đó với anh ấy rồi đẻ con cho anh ấy, nhìn anh ấy vui vẻ thừa kế công ty của ba; còn nếu như mày vẫn còn chút tự trọng thì hãy coi như hai người chưa từng gặp lại nhau, hãy xem anh là một người bạn tiểu học bình thường, không hơn.

Đỗ Dực chạy đến chỗ chiếc xe đang đậu lấy sạc điện thoại, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy tôi, anh chỉ tay vào cục sạc, ý là hỏi tôi có cần dùng đến không.

Vì anh mang kính đen nên tôi không thể nhìn thấy ánh mắt anh nên có chút không quen.

Chu Du, rốt cuộc mày muốn như thế nào? Tôi tự hỏi bản thân mình một lần nữa, hỏi mình có thể chấp nhận động cơ ban đầu không hề thuần khiết hay không, có thể xem như không có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục vui đùa với anh hay không, quan trọng nhất là tôi có thể chấp nhận một Đỗ Dực không hoàn toàn tốt đẹp như tôi đã nghĩ hay không.

Tôi thích anh không? Tôi rất thích anh, thế nên mới khó quyết định như vậy. Anh thích tôi không? Hiện tại tôi không thể nào xác định được rốt cuộc là anh có thích tôi nhiều hơn khát vọng thừa kế tài sản của anh hay không. Nếu đáp án là không, vậy thì tôi thất bại quá thảm hại.

Đúng, tôi sợ một ngày nào đó anh sẽ chứng minh cho tôi thấy tôi đã thất bại thảm hại.

Tôi nhìn anh lắc đầu. Bàn tay cầm sạc điện thoại giơ lên không trung của anh dừng lại không vẫy nữa, anh ngẩng đầu nhìn tôi. Khoảng cách giữa chúng tôi như mấy vạn năm ánh sáng.

Chương 38 - Loạn trong rối ngoài

Hôm đó sau khi bỏ đi, Đỗ Dực không đến dưới nhà tôi nữa, còn tôi thì mãi tìm lý do để ra ban công. Đôi khi là phơi quần áo, có lúc là phơi chăn, hoặc là lau ban công, mỗi ngày còn lau đến ba lần. Mẹ thấy vậy thì khen tôi hiểu chuyện, đã biết chịu khó làm việc nhà, còn tôi thì mỗi tối phải chịu cảnh lưng đau ê ẩm, chóng mặt buồn nôn. À, triệu chứng chóng mặt buồn nôn không liên quan đến chuyện tôi làm việc nhà, đó là triệu chứng bình thường khi mang thai, dù sao tôi cũng đã mang thai ba tháng rồi.

Nếu lúc này mà không phẫu thuật thì e sau này càng khó làm. Có rất nhiều nguyên nhân khiến tôi chần chừ không đi bệnh viện. Thứ nhất là tiền, thứ hai là phản ứng của Đỗ Dực. Nếu tôi thực sự bỏ đi đứa con này thì anh sẽ như thế nào? Thất vọng, tức giận, khổ sở hay cả ba? Dựa theo nguyên tắc đầu tư thì anh cũng có 50% cổ phần, nghĩa là cũng có 50% quyền quyết định.

Một hôm nọ, sau khi đi làm về, ba tôi thuận miệng hỏi: “Sao con về mấy ngày rồi mà vẫn không đi đâu chơi? Tết năm nay gọi Đỗ Dực đến nhà mình ăn cơm. Thằng bé đáng thương quá, tết nhất mà chỉ có một mình.”

Tôi chỉ biết ậm ừ cho qua chuyện. Đột nhiên trong phòng bếp tỏa ra mùi thịt kho tàu, đây là món tôi rất thích nhưng lúc này nghe mùi thì tôi chỉ thấy buồn nôn. Tôi thật sự rất bí

bách. Nếu không tiếp tục giấu được ba mẹ thì khi biết tôi chưa tốt nghiệp đã có thai, họ sẽ rất thất vọng, sau đó chắc chắc sẽ ép tôi đến bệnh viện làm phẫu thuật. Bây giờ, tôi thực sự đang trong tình huống loạn trong rối ngoài.

Tôi tình cờ phát hiện sạc điện thoại của ba tôi có thể dùng được với điện thoại của Đỗ Dực nên sau ba tiếng sạc pin, tôi đã lại có điện thoại để dùng rồi!

Buổi tối tôi xem ti vi rất khuya, đang lúc chuẩn bị đi ngủ thì phát hiện điện thoại đang rung. Lúc ấy, tim tôi đập thình thịch, vội vàng nhìn điện thoại thì thấy người gọi đến là "Ba". Hóa ra là ba của Đỗ Dực gọi đến. Không biết chú Đỗ có biết điện thoại của Đỗ Dực đang ở chố tôi không nhỉ? Cũng đã một tuần rồi... Tôi phân vân không biết có nên nhận hay không, nhưng khi thấy điện thoại đã ngừng rung rồi chú Đỗ lại gọi đến lần nữa thì tôi nghĩ chắc có chuyện gấp nên dè dặt nghe máy.

"Alo."

Đầu dây bên kia im lặng. Tôi thử lên tiếng lần nữa: "Alo?"

"Cô là ai?" Là giọng của chú Đỗ.

"Cháu là... Chu Du."

“Thì ra là Tiểu Du.” Chú Đỗ có vẻ kinh ngạc: “Sao đã trễ thế này rồi mà hai đứa vẫn ở cùng nhau?”

“A, không phải đâu ạ. Tại vì anh ấy...” Tôi nhìn đồng hồ treo trên tường, không thể tìm được lý do lấp liếm nào. Rốt cuộc tôi cũng hiểu được cảm giác khi nữ chính gọi điện cho nam chính vào nửa đêm mà người nghe máy là một cô gái thì chắc chắn 200% nữ chính sẽ không tin lời giải thích của nam chính.

“Ha ha.” Chú Đỗ cười thoải mái, nhìn xa trông rộng: “Chuyện của hai đứa thì mặc kệ hai đứa, chú sẽ không quản, dù sao cũng đã là người lớn hết rồi. Xem ra tin đồn trong công ty trước kia là thật. Nếu thật như vậy thì tốt quá, Tiểu Du à, chú chứng kiến cháu ngày càng khôn lớn, vì thế biết cháu và Đỗ Dực ở bên nhau chú thấy rất yên tâm. Nhưng Tiểu Du này, cháu có thể giúp chú khuyên Đỗ Dực được không? Nói nó đừng tùy hứng như vậy nữa, Tiểu Hoan... Cháu có biết Tiểu Hoan không? Cô ấy là vợ hiện tại của chú, mấy hôm trước đã sinh cho chú một đứa con trai nhưng Đỗ Dực không đến thăm lần nào, cũng tắt luôn điện thoại. Nói thế nào thì đó cũng là em trai nó.”

Tôi nghĩ thầm nếu cô gái kia sinh con trai thì khó tránh khỏi tiết mục anh em tranh giành tài sản, máu chảy đầm đìa. Tiết mục đó chắc chắn cũng sẽ có mẹ kế của Đỗ Dực tham gia, nếu vậy thì chẳng phải hiện tại là thời điểm Đỗ Dực cần tôi và đứa con trong bụng tôi nhất? Nghĩ vậy trong lòng tôi bỗng dâng lên một ngọn lửa không biết phải định nghĩa như thế nào.

“Chú Đỗ, có phải chú đã nói chỉ cần Đỗ Dực sớm kết hôn sinh con thì chú có thể danh chính ngôn thuận giao lại công ty cho anh ấy không?” Tôi cố gắng kiềm chế cảm giác trong lòng, hỏi lạnh lùng.

“À, chuyện này...” Chú ấy suy nghĩ một lát rồi cười lớn: “Ha ha ha, chú chỉ nói đùa

thôi. Con trai thứ hai của chú nhỏ như vậy thì tất nhiên công ty sẽ về tay Đỗ Dực, giờ chỉ cần nó gật đầu đồng ý thôi. Chuyện kết hôn sinh con thì tự nó quyết định, chú đâu phải là hoàng đế, chọn thái tử còn phải xem xét con trai đã có người nối dõi chứ. Đầu óc của ai có vấn đề thế không biết, lại xem câu nói đó là thật."

Đầu óc của ai có vấn đề thế không biết, lại xem câu nói đó là thật! Đầu óc của ai có vấn đề thế không biết, lại xem câu nói đó là thật! Đầu óc của ai có vấn đề thế không biết, lại xem câu nói đó là thật!

Chú Đỗ à, cháu nghĩ cháu chính là người đầu óc có vấn đề đó...

Hóa ra việc Đỗ Dực không kết hôn, không sinh con không hề liên quan tới việc anh sẽ không được thừa kế. Hóa ra ngay từ đầu tôi đã sai. Không phải Đỗ Dực muốn làm chủ công ty, anh ấy chỉ không muốn người cha của mình sau khi đã bỏ rơi vợ con thì cũng giao luôn tài sản cho người ngoài. Vì thế lúc đầu anh mới muốn tìm một người có thể giúp anh bảo đảm trước mắt không để công ty loạt vào tay người nhà họ Trịnh.

Sao tôi có thể phạm phải sai lầm sơ đẳng như thế này?

"Tiểu Du? Tiểu Du?" Chú Đỗ gọi tôi.

"Ơ? Sao ạ?"

“Tết năm nay Đỗ Dực có về không?” Chú Đỗ dè dặt hỏi tôi.

“Cháu không biết.”

“Thằng nhóc này bướng bỉnh chết đi được, chẳng những không chịu đến nhà chú đón tết mà ngay cả nhà mẹ ruột cũng không đến, làm mỗi lần nghĩ đến nó là khó chịu. Thật ra chú biết chú có lỗi với hai mẹ con nó. Nó muốn có một ngôi nhà đầy đủ nhưng chú lại không thể cho nó. Tuy chú đã lớn tuổi nhưng vẫn hiểu rõ suy nghĩ của nó. Nó càng như vậy thì chú càng thấy có lỗi với nó. Chú luôn hy vọng nó sống tốt.”

“Chú Đỗ, cháu cũng có lỗi với Đỗ Dực.” Tôi chán nản, nói: “Một tuần nay, điện thoại của anh ấy ở chỗ cháu, vì điện thoại của cháu bị hỏng nên anh ấy cho cháu mượn điện thoại.”

“Thì ra là vậy. Chú còn tưởng nó đang khó chịu, ha ha.” Chú Đỗ thở phào nhẹ nhõm.

***

Thật quá bi kịch...

Tôi nhìn một bàn thức ăn ngon tuyệt trước mặt nhưng chỉ đành bất lực thở dài. Khó khăn

lắm ba mẹ mới có thời gian cùng tôi ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn, thế mà tôi lại luôn buồn nôn. Vì sắp tết nên ba mẹ tôi đã mua vé ăn buffet ở một nhà hàng nổi tiếng. Đây là hoạt động hàng năm của gia đình tôi, cũng là hoạt động mà tôi thích nhất. Mỗi lần tới dịp này, tôi đều dùng dạ dày của mình để đấu tranh với nhà tư bản.

Nhưng lần này thì khác. Tôi cầm đĩa qua quầy hải sản, nghe thấy mùi cua: buồn nôn; đi qua quầy thịt nướng, nghe thấy mùi thịt bò nướng tiêu: buồn nôn; đi qua quầy bánh ngọt, nghe mùi chocolate: buồn nôn. Đến khi qua quầy salad, nghe mùi chua của chanh thì lại cảm thấy thèm. Cuối cùng tôi lấy một đĩa dưa chuột bốp xối về chỗ cũ.

Hành động khác thường của tôi khiến mẹ già hoài nghi, bà híp mắt, hỏi: “Sao lại ăn salad? Chẳng phải trước đây con đều nói ăn rau rất mau no, sợ lỗ nên từ đầu đến cuối đều chỉ ăn thịt thôi sao?”

“À, món khái vị ấy mà.” Tôi chột dạ vừa nhai dưa chuột vừa trả lời. Ngon quá đi mất.

“Không đúng, mấy hôm nay con ăn rất ít thịt. Lần trước mẹ làm món thịt kho tàu mà còn dư tới nửa bát, nửa bát khác đều vào bụng ba con.”

Mẹ à, mẹ có thể đi làm thám tử rồi đó, sao lại quan sát con tỉ mỉ như vậy chứ? Tôi có nên cảm động vì tình thương vĩ đại của mẹ dành cho tôi không?

“Con...đang giảm cân ạ.” Tôi nói dối, thầm cầu nguyện thần linh trên cao hãy mau phái một người đến cứu giá, không thể để tôi chết vào lúc này được.

“Con có mập đâu mà giảm cân, bụng mẹ con có mấy lớp mỡ còn chưa thấy bà ấy giảm nữa là con.” Ba tôi chen vào.

Dường như mẹ cũng đã tin lời tôi, nói bâng quơ: “Gần đây Tiểu Du nhà mình đúng là mập hơn thật. Hôm qua lúc nó tắm, tôi vào lấy đồ bẩn của ba con hai người thì phát hiện eo con bé to hơn rồi.”

Tôi hít sâu một hơi làm miếng dưa chuột bị nghẹn ở cổ họng khiến tôi suýt chút nữa trở thành người đầu tiên chết vì nghẹn dưa chuột.

“Chu Du? Đây không phải Chu Du sao?” Một giọng nói lớn bỗng vang lên ở đằng sau. Tôi quay đầu lại thì thấy Phùng Củng đang tiến về phía tôi. Ối, nhất thời hoa mắt nên nhìn lầm, người ấy không phải Phùng Củng mà là Lâm Hạo Nhiên, lúc trước tôi đã có giới thiệu qua rồi, chính là người luôn YY bản thân với ba mỹ nam. Điều đáng nói là lần lên sàn này của cô ấy không hề tầm thường, đi theo sau cô ấy còn có ba người đàn ông, trọng điểm là ba người này rất đẹp trai.

(Phùng Củng (Feng Gong): nam diễn viên TQ, sinh năm 1957)

Người cao nhất mặc một bộ âu phục đen, mặt không có chút biểu cảm, là hình tượng trai đẹp lạnh lùng thịnh hành nhất hiện nay, hơn nữa nhìn lướt qua cũng biết là người có tiền, vì ông chủ nhà hàng vừa ra khỏi thang máy liền khom lưng cúi đầu với anh ta, tôi còn loáng thoáng nghe ông ấy gọi anh ta là Diệp tổng.

Đứng ở giữa là một anh chàng dịu dàng, lễ độ. Anh ta đeo kính cận, khóe mắt hơi nhếch, nhìn như đang dụ dỗ người khác, có lẽ khi ở trên giường cũng là một người khiến người ta phải mê mệt.

Người đang bị một đám nữ phụ vụ vây xung quanh là một anh chàng đẹp trai trẻ tuổi, nhìn chắc chỉ khoảng mười tám tuổi thôi, bộ dạng khá khẩn trương vì đang bị một đám con gái vây quanh, liên tục đưa mắt cầu cứu Lâm Hạo Nhiên. Nhưng tiếc là Lâm Hạo Nhiên không thèm để ý đến cậu ta, từ đầu đến cuối chỉ nói líu ríu nói chuyện với tôi. Tình cảm của tôi cũng vì vậy mà thức tỉnh, đưa tay ôm cô ấy vào lòng thể hiện sự nhớ nhung.

“Xin chào thầy Chu, chào sư mẫu.” Lâm Hạo Nhiên tỏ vẻ ngoan ngoãn chào hỏi ba mẹ tôi, người được gọi là Diệp tổng thì đang vừa uống rượu vừa cúi đầu nói gì đó với ông chủ nhà hàng. Tôi thấy ông ấy liên tục gật đầu, sau đó có một nam phục vụ đem hóa đơn của chúng tôi tới, nói rằng hôm nay nhà hàng tổ chức tiệc chúc mừng, vì thế bữa ăn buffet của chúng tôi hoàn toàn miễn phí làm ba mẹ tôi vui quên trời quên đất.

Lâm Hạo Nhiên kéo ba người nhà tôi đến ngồi bàn của cô ấy. Tôi ngồi đối diện với ba trai đẹp, lòng thấy lâng lâng, sau khi nghe Lâm Hạo Nhiên giới thiệu ba người họ xong thì tôi mới vỡ lẽ thì ra con nhóc này đang thực hiện lý tưởng xấu xa của cô ấy.

Tôi nói sơ qua tình hình hiện tại của mình cho Lâm Hạo Nhiên nghe, cô ấy liền thương cảm sâu sắc, mắt nheo lại, hận không thể chứng kiến thân hình không một mảnh vải che thân của Đỗ Dực, chỉ đến khi bị ánh mắt của vị bác sĩ khoa thần kinh Điềm Sơ Ý làm ớn lạnh, cô ấy mới dừng lại, sau đó đưa ra ý kiến: “Cậu cứ kéo dài chuyện này cũng không tốt. Nhà anh ta ở đâu? Tối nay hãy đến nhà anh ta rồi đè anh ta ra XXOO ba lần, như vậy chẳng lẽ anh ta còn chưa quỳ dưới váy cậu? Nếu cậu không dám làm thì để tớ làm thay cậu.”

Diệp tổng vô cùng lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Hạo Nhiên. Thấy thế, Lâm Hạo Nhiên liền vờ vịt sợ hãi nhào vào lòng Tiểu Lạc khiến Tiểu Lạc oán giận: "Anh đừng lúc nào cũng dọa Hạo Nhiên như vậy."

"Nhưng tớ không biết lấy lý do gì để tìm anh ấy, hu hu hu..." Tôi giả khóc, nhưng thật ra trong lòng đang cân nhắc ý kiến của Lâm Hạo Nhiên.

"Ngốc thế! Cậu có thể lấy cớ trả điện thoại cho anh ta mà." Lâm Hạo Nhiên nhìn tôi, tức giận: "Không ngờ Chu Du cậu cũng có ngày hôm nay. Được rồi, tớ cho cậu mượn một người để anh ấy đóng kịch với cậu, giúp cậu kích thích anh trai Đỗ Dực. Chờ Đỗ Dực điên lên vì ghen thì cậu tha hồ ngất xỉu trên giường của anh ta."

Anh chàng bác sĩ khoa thần kinh đẩy mắt kính: "Sẽ rất nguy hiểm nếu quan hệ tình dục kịch liệt trong thời kỳ mang thai."

"Hay là hồ ly anh giúp cô ấy đóng kịch đi. Anh là người bỉ ổi nhất, cũng biết diễn kịch nhất." Lâm Hạo Nhiên nhìn nụ cười lạnh lùng của Đàm Sơ Ý, biết mình đã nói sai nên vội sửa lời: "Anh cũng là người thông minh nhất."

Đàm Sơ Ý cười thỏa mãn, nhưng rất nhanh đã thu lại nụ cười: "Tôi từ chối."

Tôi bị đả kích, bèn cúi đầu gặm dưa chuột.

Đàm Sơ Ý lại cười thân thiện, nói: “Tôi chỉ chịu trách nhiệm lái xe đưa cô ấy đến nhà Đỗ Dực để trả điện thoại, còn đóng kịch thì miễn đi. Tôi đã quen ăn loại cặn bã Lâm Hạo Nhiên này rồi, đột nhiên ăn được thứ tốt sợ không tiêu hóa được.”

Ôi trời ôi trời ôi trời! Tôi được trai đẹp khen kìa! Tôi vô cùng thẹn thùng tiếp tục nhai dưa chuột.

Việc quan trọng không thể chậm trễ. Sau khi ăn xong ba chén dưa chuột bốp xối, tôi nói với ba mẹ muốn đi mua một ít đồ, sau đó lên xe Đàm Sơ Ý đến nhà Đỗ Dực. Lúc tôi chuẩn bị xuống xe, Đàm Sơ Ý nói: “Nếu cần thiết thì nói cho anh ta biết có một người đàn ông đang chờ bên ngoài, cố gắng đổ dầu vào lửa.”

Đàm Sơ Ý, anh quả thật rất bỉ ổi. Tôi cẩn thận mở cửa xe nhưng lại trông thấy Đỗ Dực đang ôm một người đang đi về phía này. Tôi theo bản năng đóng cửa xe, cúi đầu trên cửa sổ nhìn lén.

Ông trời ơi, tại sao khi nữ chính đột ngột đi tìm nam chính đều gặp phải tình huống này? Tôi kéo cửa xe xuống một chút để nghe rõ bọn họ nói gì. Khi họ đến gần, nhờ ánh điện nên tôi thấy được người Đỗ Dực ôm không phải là phụ nữ mà là một người đàn ông!

“Anh yêu em, anh yêu em, anh rất yêu em!!!” Hình như người đàn ông rất kích động, nhào vào lòng Đỗ Dực.

“Được rồi, được rồi. Tôi cũng yêu cậu.” Đỗ Dực vỗ lưng người kia, cũng ôm chặt lấy anh ta.

Tôi bị lời nói của bọn họ làm chấn động, cảm giác cứ như bị ngũ mã phanh thây. Đàm Sơ Ý cũng rất sốc, hết nhìn chằm chằm hai người ngoài xe thì quay qua nhìn tôi thương cảm.

“Không đúng! Em không hề yêu anh! Nếu yêu anh thì em đã không muốn rời bỏ tôi!” Người đàn ông kia gào khàn cả giọng.

“Tôi rất yêu cậu, tôi sẽ không rời xa cậu. Đi nào, vào nhà thôi.” Đỗ Dực kéo cánh tay anh ta, nói: “Xem ra tối nay không ngủ được rồi.”

Ông trời ơi!!! Tại sao? Tôi tình nguyện tôi giống các nữ chính trong tiểu thuyết nhìn thấy Đỗ Dực dẫn phụ nữ về nhà!

Tôi làm sao chịu nổi điều này đây?

Chương 39 - Biến bi kịch thành thức ăn

Tôi ngồi trên xe Đàm Sơ Ý khóc lớn, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, thành ngữ gọi là nước mắt giàn giụa, quá ngược tâm ngược thân mà. Tôi mới chia tay Đỗ Dực mấy ngày mà anh đã lập tức bị người đàn ông chết tiệt kia bẻ cong queo! Tôi nghe nói một khi đàn ông đã bị bẻ cong thì đừng nghĩ đến việc vuốt thẳng lại, bởi vì chỉ cần cúc hoa của anh ta cảm nhận được xúc cảm của dưa chuột mang lại thì sẽ không bao giờ muốn sử dụng dưa chuột của mình nữa.

Đàm Sơ Ý là người rất chu đáo, anh ta vừa đưa cho tôi mấy tờ giấy lau mặt vừa gọi điện thoại cho Lâm Hạo Nhiên.

Tôi vừa lau nước mắt vừa khóc: "Không thể như vậy được, không ngờ anh ta lại như vậy, hu hu hu... Cho dù bị bẻ cong thì cũng phải tìm người đẹp trai một chút chứ, hu hu hu... Nếu thật sự là gay thì ít nhất cũng phải tìm người đẹp trai như anh chứ. Xin anh đã làm người tốt thì phải làm đến cùng, hãy giúp tôi cướp lấy Đỗ Dực từ tay thằng nhãi kia. Phải cướp lấy, phải để Đỗ Dực thích anh, sau đó thì vẩy tay bỏ rơi anh ta. Hu hu hu..."

Đàm Sơ Ý ngồi ghế trước gọi điện cho Lâm Hạo Nhiên, tôi ngồi ghế sau khóc tức tưởi.

Anh ta nói sơ lược tình hình, sau đó đưa điện thoại cho tôi. Tôi nhận điện thoại, thầm nghĩ điện thoại xịn thật đấy, nếu anh ta tặng tôi chiếc điện thoại này thì có lẽ tôi sẽ nín khóc.

Lâm Hạo Nhiên nói hùng hồn: "Chu Du! Không thể bỏ qua được! Cuộc chiến bây giờ mới bắt đầu! Không thể cho Đỗ Dực bất kỳ cơ hội nào bị bẻ cong được! Cậu phải vào đó, sau đó quyến rũ tên đàn ông hèn hạ đã dụ dỗ người đàn ông của cậu. À, không đúng, phải là ném tên đàn ông đê tiện kia xuống lầu, ngày mai nếu cảnh sát có hỏi thì cậu chỉ cần nói hắn ta tự sát vì tình!"

Tôi hít sâu hai hơi, nói yếu ớt: “Như thế có được không?”

“Dù sao cũng phải thử mới biết được.” Giọng nói Lâm Hạo Nhiên đột ngột nhỏ xuống, hóa ra chính cô ấy cũng không tin.

Nếu tôi thật sự xông vào nhà tranh cãi thì chẳng phải tôi chính là nữ phụ đáng ghét trong tiểu thuyết đam mỹ ư? Quá bi kịch! Tôi mất hết tinh thần, cực kỳ lưu luyến trả điện thoại cho Đàm Sơ Ý, đau khổ lau nước mắt: “Việc đã đến nước này, tôi cũng không có cách gì.”

“Sắp đến ngày tận thế 2012 rồi, rất nhiều người vốn muốn chết vào năm sau cũng lựa dịp này tự sát nên nhà thiêu đã kín lịch rồi. Nếu cô muốn tự sát thì nên đợi thêm hai năm nữa.” Đàm Sơ Ý vô cùng chân thành khuyên tôi.

(Truyện được tác giả viết vào năm 2011)

Tôi cúi đầu, nấc lên hai tiếng, trông vô cùng đáng thương: “Tôi vào trả điện thoại cho anh ấy rồi về. Nếu anh có việc thì cứ về trước đi, lát nữa tôi đón xe buýt về cũng được.”

“Cô không sợ nhìn thấy cảnh không muốn nhìn ư?” Đàm Sơ Ý nhếch môi, nheo mắt cười.

“Tôi có thể tiếp nhận được. Anh ta nói với người đàn ông kia ‘Anh yêu em’ nhưng chưa từng nói với tôi, hu hu hu.”

Tôi há to mồm òa khóc. Cuộc sống của tôi sao mà thê thảm vậy chứ? Cuộc sống của tôi không có Đỗ Dực nghĩa là không có ánh mặt trời, mà không có mặt trời thì tôi sẽ không rực rỡ được, vì thế tôi đề nghị nên đổi tên cuốn tiểu thuyết này thành ‘Nỗi oan cảm động tới trời của Chu Du’.

Khóc xong thì tôi xuống xe, lê từng bước khó nhọc về phía trước. Không ngờ Đàm Sơ Ý cũng xuống xe, bước tới bên cạnh tôi, nói:

“Tôi đi với cô.”

Lúc ấy tôi cứ nghĩ anh ta động lòng với tôi, muốn rời xa Lâm Hạo Nhiên để đến bên tôi, sau này mới biết hóa ra Lâm Hạo Nhiên đã nói trong điện thoại chỉ cần anh ta đưa tôi về nhà bình an thì cô ấy sẽ ở riêng với anh ta trong một tuần. Hạo Nhiên cô nương, cậu thật biết cách dụ dỗ.

Đến nhà Đỗ Dực, tôi nhìn thấy hai đôi giày trước cửa... Đói khát đến mức đó ư, ngay cả giày cũng không kịp cất mà đã vội đi thẳng vào vấn đề? Tôi lại nghẹn ngào một lát rồi mới nhấn chuông cửa. Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng.

Bên trong vang ra tiếng bước chận chạy vội, sau đó Đỗ Dực mở cửa, trong mắt hiện lên

vẻ kinh ngạc, nhưng nhiều nhất là sự vui mừng. Nhưng ánh mắt anh rất nhanh đã dừng lại trên người Đàm Sơ Ý, có hơi giật mình. Thế nào Đỗ Dực? Anh cho rằng trên thế giới này chỉ có anh đội lốt yêu nghiệt, cũng chỉ có anh biết dùng ánh mắt hấp dẫn người khác?

Thừa lúc anh đang thất thần, tôi nhìn vào bên trong, trông thấy người đàn ông kia đang ngồi trên sofa cởi quần áo, đến khi trên người chỉ còn chiếc quần đùi vẫn tiếp tục muốn cởi. Quá kiêu ngạo! Phụ nữ còn không kiêu ngạo như vậy! Cho dù Đỗ Dực đã bị anh bẻ cong nhưng anh có thể sinh con không?

"Có chuyện gì?" Đỗ Dực dùng thân che cửa, ngăn tầm nhìn của tôi.

"Chào anh. Tôi là bác sĩ, hiện đang làm việc ở bệnh viện thành phố." Chẳng biết Đàm Sơ Ý nghĩ gì mà lại cười như vậy, thu hút sự chú ý của Đỗ Dực như vậy. Chẳng lẽ anh ta thực sự muốn quyến rũ Đỗ Dực? Không được! Nếu Đỗ Dực bị anh ta quyến rũ thật thì tôi càng khó đoạt lại. Hơn nữa Đỗ Dực là sơn hào hải vị, Đàm Sơ Ý sẽ ăn không quen, tôi cũng không ăn được cơm canh đạm bạc.

"Làm phẫu thuật cũng cần phải tới nhà người cha của đứa bé lấy chữ ký?"

Giọng nói của Đỗ Dực hiện rõ vẻ khó chịu. Anh lạnh lùng liếc tôi một cái, rồi lại dùng giọng nói lạnh như băng hỏi tôi:

"Em không những đã làm phẫu thuật mà còn có niềm vui mới?"

Ánh mắt anh tràn ngập bi thương, bàn tay phải nắm thành quả đấm.

Đàm Sơ Ý lấy điện thoại của Đỗ Dực từ trong tay tôi, dâng bằng hai tay: "Cảm ơn anh đã chăm sóc Chu Du nhà tôi. Đây là điện thoại của anh, vật về với chủ."

Đỗ Dực không nhận lấy, chỉ bình tĩnh nhìn tôi, còn tôi hoàn toàn câm nín trước lòng dạ xấu xa của Đàm Sơ Ý.

Trước thái độ của Đỗ Dực, Đàm Sơ Ý không hề lúng túng, còn nói: "Cho anh biết một tin xấu, sau lần phẫu thuật này, Chu Du không thể mang thai được nữa, tôi nghĩ sẽ không ai để ý tới cô ấy nữa. Nhưng tôi là người có lương tâm, mặc dù xung quanh có rất nhiều mỹ nữ nhưng cuối cùng tôi vẫn chọn Chu Du. Đối với Chu Du thì đây cũng coi như một vinh hạnh lớn lao của cô ấy."

Tôi biết Đàm Sơ Ý nói thế là để khích tướng Đỗ Dực, nhưng nếu thực sự có một người đàn ông nói với tôi "Xung quanh anh có rất nhiều mỹ nữ nhưng cuối cùng anh vẫn chọn em. Đối với em thì đây cũng coi như một vinh hạnh lớn lao" thì chắc chắn tôi sẽ dùng móng vuốt đánh bay anh ta, chửi bới: "Anh là cái thá gì mà bà đây phải vinh hạnh?".

Thật ra hiện nay có rất nhiều đàn ông thích nói mấy lời này, muốn nói cho bạn biết anh ta rất được săn đón nhưng anh ta chỉ chọn ở bên cạnh một người bình thường là bạn, vì thế bạn nên cảm thấy cảm thấy may mắn mà làm trâu làm ngựa cho anh ta. Nếu gặp loại đàn ông như vậy thì tôi khuyên bạn nên nói với anh ta câu mà tôi vừa nói, sau đó đá bay anh ta đi, chẳng phải bên cạnh anh ta có rất nhiều mỹ nữ chờ được vinh hạnh sao?

Đỗ Dực đánh giá tôi từ trên xuống dưới, nhìn đôi mắt sưng lên vì khóc của tôi, gằn từng chữ: "Em, không, thể, có, con?"

Đứa con còn chưa ra đời của mẹ ơi, con nói mẹ phải làm sao đây?

"Cưng ơi." Tên đàn ông kia để trần nửa người từ đằng sau ôm lấy Đỗ Dực, còn cọ tới cọ lui. Lúc này, tôi mới nhận ra người đó chính là Chu Cường. Anh ta cởi gần hết quần áo khiến tôi suýt nữa thì không nhận ra. Đỗ Dực mệt mỏi liếc mắt, xoay người đẩy Chu Cường giống như bạch tuộc quấn lấy anh ra, nói nhỏ nhẹ:

"Cậu đi tắm đi, lát nữa tôi lấy quần áo sạch cho cậu."

Thật quá lạnh lẽo, quá ngược tâm, quá bi ai! Mẹ ơi, Thượng Đế ơi, Đức Chúa Trời ơi, Đào Đào Nhất Luân ơi, tại sao mọi người lại tàn nhẫn với tôi như vậy?

"Anh yêu em!" Chu Cường được voi đòi tiên, gần như điên loạn ôm chặt lấy Đỗ Dực. Có lẽ vì có người ngoài nên Đỗ Dực ngại, chỉ trả lời:

"Tôi biết cậu yêu tôi rồi, mau đi tắm đi."

Trước tình huống như vậy, Đàm Sơ Ý chỉ có thể nhìn tôi bằng ánh mắt 'lực bất tòng tâm', còn tôi thì đã mắc chứng tâm thần phân liệt.

Lúc Đỗ Dực quay người lại nhìn tôi thì mặt tôi đã giàn giụa nước mắt. Tôi đau lòng quá.

"Đừng khóc, chỉ là không thể sinh con một lần nữa thôi mà. Trước kia em luôn nghĩ mình không thể mang thai, giờ thì suy nghĩ thành hiện thực rồi." Đỗ Dực an ủi tôi, lúc nhìn Đàm Sơ Ý thì khó chịu hẳn: "Phụ nữ không thể sinh con không dám làm phiền đến anh. Chẳng phải có rất nhiều mỹ nữ đang chờ anh sao? Mời anh tự nhiên. Người phụ nữ không ai cần này hãy để cho tôi."

Đỗ Dực, anh còn cần em thật ư? Mắt tôi lập tức biến thành hai ngôi sao.

"Nếu vậy thì anh định nói sao với người kia của nhà anh." Đàm Sơ Ý xấu hổ nhìn Đỗ Dực.

"Cậu ta..." Đỗ Dực lắc đầu than thở: "Thằng nhãi khốn kiếp đó thất tình rồi kéo tôi đi uống rượu. Tôi còn chưa uống hết một chai bia thì cậu ta đã nốc sạch một bình rượu trắng, say rồi."

Tôi lại như bị ngũ mã phanh thây. Cảm xúc vừa rồi của bà đây thật lãng phí, nước mắt lúc nãy cũng quá lãng phí!

“Xem ra ở đây không cần tôi nữa.” Đàm Sơ Ý cười cười, xoay người định đi.

“Đợi đã.” Đỗ Dực đột ngột gọi anh ta.

Tôi vội vàng xông lên chắn trước mặt Đỗ Dực giải thích: “Thật ra anh ta là...”

“Điện thoại của tôi.” Đỗ Dực chỉ vào chiếc điện thoại trong tay Đàm Sơ Ý.

Đàm Sơ Ý hiểu ra, lập tức trả điện thoại, thuận miệng nói: “Tôi còn tưởng anh ăn bình giấm chua nên muốn quyết đấu.”

Đỗ Dực cười khẽ, dùng giọng điệu nói chuyện giữa những người đàn ông: “Với điều kiện của anh mà qua lại với Chu Du thì có phải quá thiệt thòi rồi không?”

Vì được khen nên thiện cảm của Đàm Sơ Ý đối với Đỗ Dực lập tức tăng lên gấp bội, có thể là vì anh ta không tìm được cảm giác ấy khi ở cùng Tiểu Lạc và Diệp tổng. Đàm Sơ Ý nhìn tôi rồi bất đắc dĩ nhún vai, nói với Đỗ Dực:

“Không thiệt thòi, vì người nhà tôi còn không bằng cô ấy.”

Đỗ Dực lập tức kéo tôi ra sau lưng, giống như gà mẹ che chở gà con.

Đàm Sơ Ý vẫy tay tạm biệt rồi rời đi.

“Đỗ Dực, em nhớ anh chết mất.” Tôi ôm Đỗ Dực từ đằng sau, liên tục cọ đầu vào lưng anh.

“Tiểu Du.” Đỗ Dực xoay người ôm tôi, đè tôi lên cánh cửa hôn ngấu nghiến, hôn xong vừa vuốt bụng tôi vừa từ từ quỳ xuống, thương xót: “Tiếc là em lại không thể có con. Tiểu Du, em nói đúng, đều là lỗi của anh. Nếu ngay từ đầu không có suy nghĩ ấy, nói hết tất cả cho em biết thì em sẽ không phải chịu đau đớn như vậy.”

“Em lừa anh đó.” Tôi sờ đầu anh, cuối cùng cũng có ngày tôi được sờ đầu anh!

“Người lúc nãy là bạn trai của Lâm Hạo Nhiên. À, cô ấy là bạn học của em. Nghe nói anh ta từng làm việc chung với Đái Nãi Triệu nên nói năng lung tung đã thành thói rồi.”

“Có nghĩa là...” Đỗ Dực ngẩng đầu, bỗng nhiên thu lại nụ cười: “Em dám cùng người đàn ông khác đùa giỡn anh?”

“Sau này em không dám nữa. Mà em cũng đâu biết anh ta lại nham hiểm như vậy.” Tôi ôm đầu than vãn.

“Em tiêu đời rồi, Chu Du à.” Đỗ Dực nghiến răng. Anh xắn tay áo, nhìn tôi như sói nhìn con mồi, đôi mắt phát sáng như dã thú săn mồi vào ban đêm: “Anh nghĩ anh nên nhắc nhở em. Mặc dù anh sẽ cố gắng nhẹ nhàng nhưng ngày mai em đừng hòng có thể xuống giường.”

“Đừng mà, em là phụ nữ có thai.” Tôi lui về phía sau.

“Như vậy sẽ càng kích thích hơn, không phải sao?” Đỗ Dực cười ác độc. Anh đứng dậy, khẽ liếm môi trên. Anh như vậy làm tôi nghĩ đến khẩu vị của giặc Nhật Bản khi xâm chiếm Trung Quốc năm xưa, bọn chúng đều thích cuộc chiến giữa phụ nữ có thai và một ông chú.

“Đỗ Dực!” Chu Cường ra khỏi nhà tắm, bên dưới quấn một chiếc khăn. Dáng người kia, gương mặt kia đủ để cho tôi biết thế nào là ‘cùng là đàn ông nhưng rất khác nhau’. Có vẻ như anh ta đã tỉnh táo đôi chút, ngơ ngác:

“Sao tôi lại ở nhà cậu? Hình như khi nãy tôi nghe cậu nói cậu yêu tôi?”

Làm ơn đi, là ngài ôm khư khư Đỗ Dực nhà tôi nói yêu anh ấy, vì không thể làm gì nên anh ấy mới an ủi anh thôi. Anh là gì có vé được Đỗ Dực yêu.

Chu Cường che ngực, tỏ ra căm ghét: “Đỗ Dực, mặc dù quan hệ của chúng ta không tồi nhưng tôi không có ý đó với cậu. Nếu cậu có ý đó với tôi thật thì tôi cảnh cáo cậu, tôi không thích đàn ông, tôi không phải loại người giống cậu!”

Mặt Đỗ Dực đen như than: “Cậu say.”

“Tôi say thì cậu có thể làm càn với tôi à?” Chu Cường vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, sau một hồi cựa quậy thì khăn tắm bị tụt xuống. Tôi ngơ ngác đứng im tại chỗ, ánh mắt không tự chủ được nhìn xuyên qua, đúng, là xuyên qua.

“A a a a a.....” Chu Cường vội vàng che lại, tiếng thét thật là chói tai.

Một phút sau, cuối cùng Chu Cường cũng đã quấn lại khăn tắm, chỉ vào Đỗ Dực: “Cậu nhìn cái gì?”

“Tôi có cần phải nhìn không?” Đỗ Dực lưu manh nhếch mày, nói mờ ám: “Cậu có, tôi cũng có.”

“Thậm chí còn chất lượng hơn.” Tôi ở bên cạnh bổ sung thêm một câu.

Chu Cường đỏ mặt vội trốn vào phòng tắm. Đỗ Dực xoay người nhìn tôi sâu xa, một tay chống lên cửa: “Em nói thế nghĩa là em cũng nhìn thấy?”

“Em...em không thấy gì cả! Em hoàn toàn không thấy gì hết!” Tôi vội nhìn sang nơi khác.

“Chu Du?”

“Sao, sao cơ?”

“Em, tiêu đời rồi.”

Tôi không thể yếu đuối, tôi muốn giành thắng lợi trong cuộc khẩu chiến này! Tôi hưng phấn, nói lớn: “Em không có hai viên tròn tròn, nhưng anh có.”

Gương mặt Đỗ Dực áp sát vào tôi. Tôi có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của anh phả lên mặt mình: “Đồ của anh có thể cho em mượn dùng.”

Chương 40 - Nhật ký chăm sóc quốc bảo

Lúc tôi đỏ mặt mở cửa phòng ngủ liền thấy Chu Cường đang ngồi trên sofa nghiến răng nghiến lợi. Nhìn thấy Đỗ Dực thỏa mãn chỉnh lại áo, Chu Cường đi tới nắm cổ áo Đỗ anh, hét lớn:

"Hai người gạt tôi qua một bên thì thôi không nói, nhưng tôi đang thất tình mà hai người lại ở trong đó làm chuyện kích thích tôi như vậy."

Đỗ Dực kéo tôi qua, móng vuốt đặt ở eo tôi, nói không biết xấu hổ: "Tôi chỉ muốn chứng minh với cậu là tôi không phải gay."

Chu Cường lệ rơi đầy mặt: "Nhưng cũng không cần phải chứng minh kịch liệt như vậy. Ba tiếng đồng hồ!!! Tôi đã tỉnh rượu từ lâu rồi, nếu không phải nhà tôi khá xa, tôi cũng không mang theo nhiều tiền thì tôi đã bỏ đi từ lâu rồi."

"Đỗ Dực, em phải về rồi, gần mười một giờ rồi." Tôi kéo áo Đỗ Dực, thực sự rất xấu hổ. Mặc dù Đỗ Dực đã thề là sẽ giày vò tôi nhưng chúng tôi không xảy ra chuyện gì cả. Trong ba tiếng ở trong phòng, chúng tôi đã phê bình và rút kinh nghiệm sau sự việc lần này.

Đầu tiên là tôi. Tôi không đủ lòng tin đối với Đỗ Dực, không đủ kiên định nên không thể vượt qua thành kiến chủ quan, lạc lối vào chủ nghĩa cơ hội hữu khuynh, nhận thức lạc hậu, không theo kịp sự biến đổi của xã hội, thậm chí là làm trái với quy luật phát triển tự nhiên, phủ định chủ nguyên tắc và nguyên lý của chủ nghĩa Mác - Lênin, quá xem thường quân địch, không biết tổ chức đấu tranh cùng quần chúng, cuối cùng để mất cơ hội, chỉ có thể trốn chạy. Tôi ghi nhận sâu sắc sai lầm của mình, tự kiểm điểm bản thân, bảo đảm sửa đổi bản thân, làm lại cuộc đời. Tôi xin kêu gọi Đảng, nhân dân cả nước hay chỉ đơn giản là một thường dân như

Đỗ Dực hãy tha thứ cho tôi, tôi hứa tôi sẽ cải tạo triệt để, tư tưởng đúng đắn, luôn tích cực đi về phía trước, làm thanh niên tốt có tám điều quang vinh, tám việc hổ thẹn.

(Chủ nghĩa cơ hội là hệ thống quan điểm chính trị không theo một định hướng, một đường lối rõ rệt, khong có chính kiến, gió chiều nào xoay chiều ấy nhằm mưu lợi trước mắt.

Chủ nghĩa cơ hội chia làm hai loại là tả khuynh và hữu khuynh. Chủ nghĩa cơ hội tả khuynh là khư khư biến chủ nghĩa Mác thành một thứ giáo lý chết cứng như kinh thánh của tôn giáo, làm cho chủ nghĩa Mác mất sức sống, cứng nhắc và không sáng tạo, xa rời đời sống thực tiễn, gần gụi với chủ nghĩa giáo điều, máy móc, rập khuôn. Còn chủ nghĩa cơ hội hữu khuynh là làm mờ nhạt, suy yếu, thủ tiêu nội dung cách mạng của chủ nghĩa Mác, nó "tuyên truyền trong công nhân thứ chủ nghĩa xã hội lửng lơ bên trên lợi ích giai cấp của họ, bên trên đấu tranh giai cấp và ra sức điều hoà theo tinh thần nhân đạo cao cả những lợi ích của hai giai cấp đang đấu tranh với nhau", biến chủ nghĩa Mác thành cái mà ngay cả giai cấp tư sản cũng có thể chấp nhận được.

Tám điều vinh quang, tám việc hổ thẹn: còn được gọi là thuyết 'Bát vinh bát sỉ' do Chủ tịch Hồ Cẩm Đào đưa ra tại một cuộc họp trong Đại hội toàn quốc Chính Hiệp vào tháng 3 năm 2006. Nội dung là: "Lấy yêu tổ quốc làm vinh, coi tổn hại tổ quốc là nhục; lấy phục vụ nhân dân làm vinh, coi xa rời nhân dân là nhục; lấy tôn sùng khoa học làm vinh, coi ngu muội vô tri là nhục; lấy lao động cần cù làm vinh, coi lười biếng hưởng lạc là nhục; lấy đoàn kết tương trợ làm vinh, coi ích kỷ hại người là nhục; lấy thành thực giữ tín làm vinh, coi hám lợi bất nghĩa là nhục; lấy tuân theo kỷ cương pháp luật làm vinh, coi vi phạm là nhục; lấy phấn đấu gian khổ làm vinh, coi xa xỉ dâm dật là nhục")

Kế tiếp là Đỗ Dực. Trong quá trình phạm tội, mặc dù Đỗ Dực đã kịp thời dừng lại động cơ không tốt của mình nhưng vẫn không thể phủ nhận mục đích phạm tội ban đầu, vì thế anh cũng có tội. Mặc khác, Đỗ Dực đã không chịu trao đổi toàn diện với tôi, nghĩa là anh chỉ quan tâm đến việc tìm hiểu cơ thể nhưng lại bỏ qua nối liền hai tâm hồn, là một trong những nguyên

nhân dẫn đến hậu quả nghiêm trọng của vụ việc, cũng là hành động thoát ly khỏi quần chúng, bế quan tỏa cảng, phạm vào chủ nghĩa cơ hội tả khuynh, làm việc nóng vội, khuếch đại lực lượng cách mạng, khinh thường khó khăn. Tất nhiên, đối với sai lầm của Đỗ Dực, nhân dân quần chúng bao gồm cả tôi đã phê bình và đưa ra biện pháp sửa đổi, cũng đã tha thứ.

Quay trở lại tình hình thực tế. Cơ thể và khẩu vị của tôi ngày càng thay đổi, tình thế ngày càng khẩn cấp. Đỗ Dực ôm tôi ngồi trên đùi anh, cắn tôi hai cái rồi mới đau lòng, nói: "Gầy quá."

Sau đó móng vuốt của anh cẩn thận ôm bụng tôi, nói vui vẻ: "Chỗ này to hơn rồi."

"Em tăng cân đó." Tôi thút thít.

"Em tăng một cân, hạnh phúc muôn phần." Đỗ Dực buông lời tàn nhẫn.

"Anh còn dám nói hả? Tại ai mà em béo lên, điện thoại cũng bị vỡ nát, ngay cả thịt cũng không được ăn." Tôi cựa quậy làm nũng. Vì tôi đã qua giai đoạn nguy hiểm nên Đỗ Dực cứ để mặc tôi làm loạn. Chẳng biết muốn sàm sỡ hay vì thật sự lo tôi sẽ té xuống đất mà hai tay anh đỡ lấy mông và eo tôi.

Nhắc đến điện thoại tôi mới nhớ ra một việc. Tôi lấy điện thoại của anh, mở danh bạ tìm tên tôi rồi chỉ cho anh thấy mấy chữ 'Chu Tiểu Du có bệnh." anh lúng túng quay mặt sang chỗ khác, ấp úng: "Đồng cam cộng khổ, đồng bệnh tương lân. Cái này, cái này chứng tỏ tình cảm kiên định của anh. Đúng vậy, gọi tắt là si tình."

“Si tình? Vậy tại sao anh đứng dưới nhà em hai ngày mà không đi vào? Tại sao mấy ngày sau đó lại không đến tìm em?” Tôi chính là loại nữ chính muốn người ta đến nhưng lại không cho người ấy đến, muốn người ta khóc lóc khổ sở chứ không thể nhìn thấy người ấy bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

“Sau khi về nhà thì anh bị lên sốt, phải vào viện mấy ngày, hôm qua mới ra viện.” Đầu Đỗ Dực đã đầy hắc tuyến.

“Cục cưng Dực.” Tình thương của mẹ trong tôi bộc phát, vội vàng xoa đầu an ủi anh. Đỗ Dực nhìn tôi chăm chú, đôi mắt anh đen láy, hiền lành như con nai vàng ngơ ngác trong vườn thú.

Camera chuyển cảnh đến mười một giờ. Đỗ Dực lái xe đưa tôi về nhà, trên đường có ghé vào siêu thị mua cho tôi một ít đồ ăn vặt. Tôi mở túi đồ ra thì thấy nào là ô mai, nước chanh, nào là sốt cà chua, khoai tây chua ngọt... Tôi vừa nhìn đã thấy chua lè rồi.

Mặc dù biết Đỗ Dực đưa tôi về nhưng ba tôi vẫn đứng dưới nhà chờ tôi. Tuy ông tò mò vì sao tôi đi cùng lâm Hạo Nhiên nhưng cuối cùng lại về với Đỗ Dực nhưng vì quá tin tưởng Đỗ Dực nên ông cũng không hỏi nhiều, chỉ cảm ơn rồi hỏi anh như những người dân bình thường khác: “Có muốn lên nhà uống chút trà không?”

Đỗ Dực khách sáo từ chối rồi quay qua dặn tôi cố gắng nghỉ ngơi và ăn uống đầy đủ.

“Đỗ Dực.” Lúc anh định xoay người rời đi thì tôi chợt nhớ tới lời chú Đỗ nên nói với anh: “Đêm giao thừa anh đến nhà em ăn cơm tất niên nhé.”

Đỗ Dực ngẩn người, sắc mặt hơi thay đổi. Tôi biết mấy năm trước anh đều không về đó đón năm mới, năm nay có thêm một cậu em trai thì lại càng không về. Nghĩ tới việc khi tất cả mọi người quây quần với nhau bên mâm cơm tất niên mà anh lại một mình ở trong căn nhà vắng lặng thì tôi rất đau lòng. Rốt cuộc tôi cũng đã hiểu cảm giác đau khổ Đỗ Dực khi anh nói: “Thà rằng cả nhà nghèo túng ăn chung một bữa cơm đạm bạc còn hơn là ba người ở ba nơi ăn sơn hào hải vị.”

“Đúng đó, Đỗ Dực tới nhà chú cùng ăn bữa cơm tất niên nhé. Lúc nhỏ cháu cũng thường đến nhà chú ăn cơm vào đem ba mươi mà.” Ba tôi chân thành thuyết phục. Khi biết tình hình của nhà Đỗ Dực, ông chỉ đành cảm thán lòng người thay đổi theo thời gian.

“Với lại sau này rất có thể chúng ta trở thành người một nhà.” Ba tôi ranh mãnh liếc tôi một cái.

“Thầy Chu.” Đỗ Dực nhìn ba tôi, nở nụ cười gian xảo: “Ăn cơm thì có thể, nhưng thầy Chu phải đáp ứng với cháu một điều kiện.”

Tôi tức giận rủa thầm anh, người gì kỳ cục, có ai đến nhà người khác ăn cơm còn nói điều kiện không? Em còn chưa nói điều kiện với anh đấy! Anh đến nhà em ăn cơm thì phải cho em tiền mừng tuổi!

Ba tôi bối rối, hỏi lại: “Điều kiện gì?”

“Xin hãy giao Tiểu Du cho cháu.” Đỗ Dực nói thẳng.

Tôi như bị ngũ mã phanh thây. Đỗ Dực, sao anh lại tàn nhẫn nói những lời như vậy? Nói cho anh biết, em là con gái duy nhất của ba đó, anh tưởng nói giao cho anh là giao à? Một cân thịt heo cũng phải bỏ ra mấy tệ để mua đấy!

Ba tôi bị bộ dạng quyết tâm của anh làm cho lùi bước. Ông luôn là người hối thúc người khác khiến bọn họ phải hồn xiêu phách tán mà nay lại bị một thằng nít ranh áp bức.

Ba tôi nhìn Đỗ Dực một chút rồi nhỏ giọng tính toán: “Có nhà, có xe, có trình độ học vấn. Còn công việc thì sao nhỉ? Hình như chưa đi làm, nhưng tốt nghiệp trường đại học Q thì tìm việc chắc không thành vấn đề. Nhưng gia đình hơi phức tạp. Về phương diện đạo đức, tình trạng sức khỏe thì thông qua. Chuyện này để bàn sau đi.”

Ba tôi như vậy thì chuyện này có lẽ đã quyết định xong rồi.

***

Đêm ba mươi tết cũng là sinh nhật tôi. Vì là ngày song hỷ lâm môn nên tôi chịu khó giúp mẹ một tay, chẳng hạn như rửa thức ăn, lột hành bóc tỏi gì đó. Xế chiều, Đỗ Dực mang đến lễ vật hết sức long trọng, đó là bào ngư và tổ yến, ngoài ra còn nhét vào lòng tôi một đống thực phẩm dinh dưỡng.

Ba tôi rảnh rỗi nên kéo Đỗ Dực đánh cờ vây với ông, vừa quan sát bàn cờ vừa quanh co lòng vòng hỏi anh có tính toán gì cho tương lai.

Đỗ Dực quay đầu nhìn tôi rồi nói thành thật: "Tạm thời cháu sẽ đi làm ở công ty của ba cháu. Trước hết phải kiểm tra rõ ràng vấn đề tài chính của công ty, tìm hiểu nguyên nhân tại sao công ty lại thất thoát nhiều như vậy, sau đó nếu tìm được người thích hợp thì sẽ để người đó điều hành công ty luôn. Cháu không phải là người có đầu óc kinh doanh, cả thương trường lẫn quan trường cháu đều không hiểu rõ. Thầy giáo hướng dẫn của cháu có một hạng mục ở sở nghiên cứu, cháu muốn đến đó phát triển hạng mục ấy, cái này vừa là hứng thú cũng là công việc tương lai của cháu. Còn về vấn đề tài sản của nhà họ Đỗ, điều này luôn khiến cháu đau đầu, nhưng giờ cháu quyết định sẽ không quan tâm nữa, vì cháu muốn xây dựng một mái nhà chỉ thuộc về Đỗ Dực."

Tôi cảm động quá, rốt cuộc Đỗ Dực cũng thăng hoa rồi!

"Ăn cơm thôi." Chuông đồng hồ gõ sáu tiếng, báo hiệu đã sáu giờ, cũng đến lúc ăn cơm tất niên rồi.

Trên bàn, nồi lẩu uyên ương nóng hổi được đặt ở giữa, dưới bàn là một thùng bia. Thức ăn trên bàn rất đẹp mắt, đều là những món tôi thích ăn, tôi cũng không thèm quan tâm bụng tôi có ăn được hay không.

“Ăn thôi, Đỗ Dực!” Ba tôi hiểu rõ đạo đãi khách, tuy nóng lòng muốn vỗ béo Đỗ Dực nhưng rất cẩn thận, nói: “Coi chừng nóng, thổi nguội rồi hãy ăn.”

Mẹ tôi cũng không chịu yếu thế, múc một chén cháo bào ngư cho Đỗ Dực, nhiệt tình bảo anh ăn.

Tôi, bị, lạnh, nhạt.

Vĩ nhân đã nói: tự thân vận động, cơm no áo ấm. Tôi dùng thìa xúc lấy một viên thịt bò, bỏ vào chén rồi phồng miệng thổi. Khổ cực ghê gớm mới thổi cho viên thịt bò bớt nóng, tôi vội vàng bỏ vào miệng. Nhưng mới nhai được mấy miếng thì tôi thấy rất khó chịu, vội vàng che miệng chạy đến chỗ thùng rác trong phòng bếp nhả ra. Tuy trong miệng không còn gì nhưng tôi vẫn không ngừng nôn khan.

Bạn nói thử xem, rốt cuộc tôi có thể ăn được cái gì? Mẹ làm món thịt kho tàu thơm ngon như vậy, tôi không ăn được! Ba đứng xếp hàng rất lâu mới mua được thịt bò viên ngon như vậy, tôi không ăn được! Lúc tôi đang buồn bã đứng rửa thì phía sau có người chọt chọt lưng tôi rồi đưa cho tôi một cốc nước nóng.

Tôi xoay người lại, hóa ra là Đỗ Dực.

“Tiểu Du.” Anh nắm tay tôi, dắt tôi về bàn ăn rồi mở bọc lấy cho tôi một viên ô mai.

Tôi hơi buồn bực, đẩy tay anh ra. Là con người, còn là phụ nữ, tính tình vốn đã kỳ cục, khi dì cả tới thăm thì càng kỳ cục, mang thai rồi thì lại tăng thêm mức độ kỳ cục. Vừa rồi bầu trời còn trong xanh, bây giờ chỉ vì ăn gì nôn nấy thì lập tức chuyển thành mây mù xám xịt.

"Chu Du, sắp sang năm mới rồi sao lại khó chịu như vậy? Bình thường con tùy hứng thì ba mẹ cũng chiều, con muốn làm gì thì làm nhưng hôm nay nhất định phải vui vẻ!" Mẹ tôi gọi cả tên họ của tôi, chứng tỏ bà rất tức giận. Mẹ tôi là người hay kiêng kỵ, đầu năm mới thì tuyệt đối không cho tôi tỏ ra cáu kỉnh, vì nếu như vậy thì cả năm sẽ không may mắn.

"Cô ấy..." Đỗ Dực nắm chặt bàn tay tôi dưới bàn.

"Đỗ Dực, cháu đừng nuông chiều nó như vậy." Ba tôi cắt ngang lời Đỗ Dực: "Nếu tính tình của nó cứ mãi trẻ con như vậy thì cuộc sống lâu dài sau này cháu sẽ không chịu đựng được."

Tôi bĩu môi ấm ức, nước mắt đã ngập bờ mi.

"Tiểu Du đang mang thai đứa con của cháu."

Đỗ Dực vừa dứt lời, viên thịt bò kẹp trên đũa của ba rớt xuống chén, muỗng cháo đang chuẩn bị được đưa vào miệng của mẹ ngừng lại, miệng của bà há lớn không khép vào được.

Nước mắt ấm ức của tôi lập tức trào ra, khóc nức nở.

"Sao cậu dám làm loại chuyện đó với con gái tôi!!!" Ba tôi đập bàn.

"Không phải Tiểu Du nhà chúng tôi không thể có con sao?" Mẹ tôi nhìn Đỗ Dực, ngơ ngác: "Cháu chữa bệnh cho nó?"

Tôi khóc trong một lát mà tháy không có ai để ý đến mình nên ngừng khóc. Tôi lén múc một muỗng cháo bào ngư đưa vào miệng, chẹp chẹp, rất thơm ngon, quan trọng là không buồn nôn, được lắm. Thế là tôi công khai thể hiện tình cảm với bào ngư, tăng năng suất làm việc. Trong lúc tôi đang ăn cháo bào ngư thì ba người kia cuối cùng cũng chú ý đến tôi.

"Hây da, thôi vậy, dù sao cháu cũng đã chịu trách nhiệm với Tiểu Du rồi." Ba tôi ngồi xuống than thở.

"Tôi đã nói rồi, con gái của tôi sao có thể không có con được, nhìn mông nó to như vậy là biết nó sẽ sinh rất nhiều rồi."

Mẹ à, người nghĩ con là heo sao?

"Em ăn được bào ngư? Vậy để ngày mai anh đi mua." Đỗ dực cung kính dâng cho tôi chén cháo của anh.

Trong phút chốc nhận được sự chú ý của dân chúng, tôi cười đắc ý, tiếp tục thể hiện tình cảm với chén cháo bào ngư. Từ nay trở đi, sẽ không có ai dám tranh giành thức ăn với tôi, vì hiện giờ tôi đã là quốc bảo, ai cũng phải chiều chuộng tôi. Trong giây phút ấy, tôi dường như đã hiểu được cảm giác của Võ Tắc Thiên. Í, nếu tôi là Võ Tắc Thiên thì Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông của tôi ở đâu?

(Quốc bảo: Bảo vật quốc gia

Trương Xương Tông, Trương Dịch Chi là hai anh em, cũng là 'người tình' của Võ Tắc Thiên.)

Thội kệ đi, vì cuộc sống đày đọa anh trai Đỗ đã đến rồi!

"Đỗ Dực."

"Anh đây!"

"Cho em ly nước chanh."

“Được.”

“Đỗ Dực.”

“Anh đây!”

“Lấy cà chua ra giúp em.”

“Được.”

Dùng phương pháp loại suy, sau khi anh trai Đỗ hầu hạ tôi vô cùng chu đáo trong bảy tháng, con của chúng tôi ra đời ở bệnh viện, người đỡ đẻ là Đường Duyệt. Chị ấy rất giận chuyện tôi không nói thật với chị ấy nên lúc tôi không sinh được đã đề nghị với bác sĩ chính cho tôi sinh mổ.

Thế là một sinh mệnh mới chào đời. Đúng với kỳ vọng của Đỗ Dực, đó là con gái, điều đó có nghĩa là bà đây đã thua cuộc thê thảm, vì thế bà đây phải sinh cho anh một đứa con trai nữa!

Quả nhiên nữ thần may mắn luôn đi theo đàn ông.

(p/s: lúc đặt tên cho con gái, Đỗ Dực đồng ý để nó theo họ mẹ. Tôi muốn đặt cho con một cái tên thật hay nên đã suy nghĩ rất nhiều, cũng gọi điện nhờ bạn bè nghĩ giúp. Ba ngày sau, một người bạn tên Yến Hoàn của Lâm Hạo Nhiên nghĩ ra một cái tên. Tôi mở tờ giấy ra, vừa nhìn thấy cái tên thì giật mình. Trên đó ghi là Chu Đỗ. Bụng heo? Quả nhiên là núi này cao còn có núi khác cao hơn!!!)

(杜: Đỗ trong Đỗ Dực, Chu Đỗ, là họ.

肚: từ này đồng âm với từ "Đỗ" phía trên, nghĩa là dạ dày, cái bụng.)

HOÀN

Mời các bạn ghé thăm Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers